

PRVÁ ČASŤ

kapitola I

New York City (roku 1994)

„Vášmu šťastiu v tomto živote bráni niečo, čo sa stalo vo vašich minulých životoch.“

Čo si pomyslíte, ak vám toto niekto povie? „Načo sa namáhať, keď je to aj tak beznádejné.“ Nemám pravdivo si pomyslíte: „Tá žena sa asi zbláznila, keď rozpráva takéto veci, a treba sa jej radšej vyhnúť.“ Alebo vám napadne to, čo mne: „Výborná téma! Všetci sa dnes zaujímajú o cestovanie v čase, tak nezaškodí, ak sa s tou ženou porozprávam a z jej odpovedí zostavím pri

o minulých životoch.“ Zišlo mi to na um, keď som sa po prvý raz stretla s madam Norou. Som spisovateľka a s čímkoľvek sa stretnem, začnem rozmýšľať, či by sa to nedalo použiť ako námet. Rozprávanie príbehov je pre mňa čosi veľmi prirodzené. Keď sa ma ľudia pýtajú, ako som sa stala spisovateľ! au, že každým mám chuť sa ich spýtať, o čom rozmýšľajú, kí cúvajú smrteľne nudný prejav, keď sedia za volantom, alebo keď nakladajú šiestu dávku bielizne do práčky. Ja si 1 zatiaľ spriadam svoje príbehy.

Nazdávam sa, že každý z nás robí to, čo vie. Ak vie jazdiť na nákladnom aute, staneme sa šoférmi. Ak nás netrápi svedomie a radi sa donekonečna škriepime, advokáti. No a ja mám plnú hlavu príbehov a zapisujem Pre mňa je písanie takou istou prácou, akou sú pre iných ľudí ich zamestnania. Dokonca si myslím, že zväčša pre svet oveľa dôležitejšie ako moje písanie. Prevláda však mienka, že spisovatelia sú bystrejší, chápavejší, vnímavejší skratka vo všetkom lepší ako ostatní ľudia. Preto aj zvyčajná úcta.

Zo svojej chvály ľudských činností a z úcty k rôznym zamestnaniam však rozhodne vynímam skazonosné zlo, ktoré vnášajú do sveta recenzenti kníh. Osobitne mi ležia v žalúdku recenzenti ľúbostných románov. Považujem si za povinnosť sa o tom zmieniť hneď na začiatku. Kto neuznáva tento druh literatúry, nech ďalej nečíta. Moje príbehy sú ľúbostné romány.

Jedným z najobľúbenejších odôvodnení recenzentov je, že ženy, ktoré ľúbostné romány čítajú, si život literárnych postáv môžu ľahko pomýliť so skutočnosťou a domnievať sa, že muž je recept na bezstarostný život. Podľa tejto teórie sú ženy také hlúpe, že

nedokážu odlíšiť fiktívny príbeh od skutočnosti. Obával sa azda niekedy niekto o mužov, ktorí s obľubou čítajú špionážne trilery, že budú naháňať susedov so samopalmi? Ani si nespomínam, že by sa niekto obával o mužských čitateľov príbehov o tajomných vraždách, či sci-fi románov. Ale pokladá sa za celkom samozrejmé, že staršie hlúpučké dámy si budú namýšľať, že ich nejaký úžasný, ohľaduplný, oddaný svalnatec vytiahne z každej kaše. Milí moji, ak by si ženy začali namýšľať, že ich spasí neodolateľný svalnatec, ľúbostné romány by netvorili štyridsať percent vydávanej literatúry.

Recenzentmi sú často bystrí mladí ľudia, ktorí úspešne ukončili vysokoškolské štúdium a odchádzajú do sveta s vysnívanou predstavou miesta v niektorom z renomovaných časopisov na solídnej intelektuálnej úrovni. Čoho sa však dočkajú? No zväčša stretnutia so skostnatým pánom, ktorý zverí nádejnému džokejovi literatúry tú najponížujúcejšiu prácu: posudzovanie ľúbostných románov!

Hádajte, kto si to všetko odskáče a na koho sa bude novopečený absolvent najviac zloštiť? Štúdium ho stálo osemdesiat tisícoviek, a dajú mu posudzovať knižku s prsnatou krásavicou na obálke.

Dilemu zamerania svojej tvorby som si, našťastie, vyriešila dosť zavčasu podľa hesla: Tí, čo to vedia, píšú, a ostatní kritizujú. Ale nad tým, prečo píšem práve ľúbostné romány, som nikdy neprestala uvažovať. Často sa v myšlienkach vraciam k rôznym obdobiam a udalostiam vo svojom živote a skúšam uhádnuť, čo ma priviedlo k románom o láske.

Do svojho siedmeho roku som bola tým najšťastnejším dieťaťom na zemi. S rodičmi a so sestrou som žila v dome obklopenom zo všetkých strán domami svojich tiet, strýkov, bratancov, sesterníc aj starých rodičov. Žilo sa mi ako v nebičku. Bola som vodcom našej bandy a všetkým som určovala, čo a ako treba spraviť. Vážili si ma pre moju vynachádzavosť.

No dobre, celkom všetci možno nie. Pozorovala som raz starú mamu, ako vykrúca krk sliepke, a navrhla som bratancovi, že by sme mali starkej pomôcť. Potom sme spoločne starostlivo vykrútili krky všetkým sliepkam. Boli sme obaja sotva päťroční, a tak sme si museli brániace sa sliepky z celej sily pridržať medzi doškriabanými kolenami. Keď sme prácu úspešne završili a

sličky vzorne porozkladali po dvore, vyšla starká von vešať bielizeň. Dodnes sa čudujem, ako sa nám podarilo pri jej prchkej povahe vyviaznúť bez ujmy na zdraví, keď zbadala, čo sme vyparčili.

Čarokrásne detstvo sa však čoskoro nenávratne pominulo. Naša vzorne neústupčivá mamička usúdila, že má svojej prchkej svokry vyše hlavy, a jedného dňa oznámila osudovú správu. Kúpila pozemok a otec na ňom postaví dom. V domácnosti mojich rodičov si hlava rodiny nadovšetko ctíla a vážila svoju vedúcu úlohu muža v rodine. Základný zákon si preto otec ustanovil takto: „Spravme mamičke po vôli, inak nám urobí zo života peklo na zemi." Veľmi dobre vedel, že ak sa naň lepšia polovička významne pozrie, spraví múdro, keď si svoj názor nechá radšej pre seba.

Deň sťahovania ma navždy pripravil o všetkých bratancov a sesternice aj o mojich starých rodičov. Zo života sa mi vytratili sličky, kravy aj vačica oposum, ktorá žila v sude v humne. Musela som zabudnúť na pichľavé čerňáky aj na koruny jabloní. V ten osudný deň som sa stala z vedúcej osobnosti biednou ratolesťou, ktorú treba krotiť.

Za niekoľko hodín som sa z krásneho a vzrušujúceho života dostala do nepredstaviteľnej nudy. Sestra s mojou mamou sú si podobné. Sú priam vzormi dobroty a poriadkumilovnosti.

Existuje na tomto svete niečo nudnejšie, ako stále sekať dobrotu? Mama ma neprestajne napomínala alebo zahriakovala. „Neprejedaj sa čokoládou. Bude ti zle." „Teraz nemám čas sa ti na to pozrieť. Mám veľa práce." „Hayden, teraz tú knihu odlož, ešte si nedoupratovala v kúpeľni." A tak to išlo stále dookola. Nespomínam si vôbec na chvíle zábavy a radostného vzrušenia.

Ocitla som sa v duchovnom vzduchoprázdne a ostala som v ňom celkom osamotená. Vyžadovalo sa odo mňa, aby som sa aspoň pokúsila zapamätať si, že treba rovno sedieť, pomaly chodiť a nikdy nerobiť hurhaj. Pokúšala som sa o to naozaj úprimne, ale dieťaťu je veľmi ťažko ovládať sa. Myslím si, že o značnú časť svojej prirodzenosti som prišla práve preto, že mi každý deň donekonečna opakovali: „Dobre vieš, že sa to nepatrí." Mne sa to vtedy naozaj javilo tak, akoby si moji rodičia mysleli, že ak mi každú chvíľu nebudú stúpať na päty, budem sa neprestajne nahlas smiať a napchávať čokoládou.

Za moju neposlušnosť a časté narúšanie pokojného ovzdušia v rodine ma trestali a dôrazne mi dohovárali, samozrejme, „len v mojom záujme“. Dodnes nechápem skrytý význam tohto slovného spojenia. Veď ak niekto vraví, toto je „len v tvojom záujme“, vždy chce iba dotyčného presvedčiť; aby sa mu podriadil.

No dobre, ale ako som predsa len pretrpela takýto duchovný útlak? Ako to, že som prežila to večné ťahanie k pastorovi, aby mi prehovoril do duše len preto, lebo som bola „inakšia“? Ako to, že som vydržala mamino ustavičné vypytovanie sa u príbuzných, či jej nevedia poradiť, „čo si má so mnou počať“?

Uťahovala som sa do sveta literárnych príbehov tak často, ako sa len dalo. Keď mi mama prikázala povysávať našu spoločnú izbu so sestrou, vedela som, že ju bude viac zaujímať čas vysávania ako to, či je podlaha skutočne čistá. Vždy len skontrolovala, či sú čisté žiarovky. Chytro som teda dôkladne vyčistila všetky žiarovky. Potom som sa ukryla do vstavanej skrine s knihou, baterkou a vysávačom. Spustila som vysávač, a mohla som si trištvrte hodiny spokojne čítať. Vedela som, že mama má sluch citlivý ako netopier a rýchlo by zbadala, že vysávač hučí naprázdno. Prikladala som si preto k rôznym miestam na tvári saciu hadicu, aby to vyzeralo, že usilovne vysávam. Vlastná trpká skúsenosť ma tiež naučila, že koniec hadice musí byť dokonale čistý, lebo inak bude tvár špinavá a mama ma prinúti izbu skutočne poupratovať. Fuj!

Postupne som sa naučila nenápadne obchádzať mamine zásady pracovitosti a čistotnosti a získala som čas na svoje milované knihy. Vtedy som čítavala dokonca aj literatúru faktu. Vyberala som si príbehy hrdinských mužov a žien, ktorí v živote mnoho dokázali.

Prečítala som si takto o Danielovi Boonovi, Jackie Cochranovi aj kapitánovi sirovi Richardovi Francisovi Burtonovi a z úžasných žien, o ktorých som čítavala, mi bola najmilšia kráľovná Alžbeta I. Páčili sa mi však aj príbehy o mladých ženách, ktoré sa preobliekli za mužov a stali sa vyzvedačkami. Ach, zoznam všetkých by bol veľmi dlhý.

O svojom živote sa takto obširne rozpisujem len preto, aby som vás, svojich čitateľov, presvedčila, že som normálna a pri zdravom rozume. Stalo sa mi totiž niečo, čo presahuje hranice normálnosti, ba zasahuje možno až do choromyselnosti.

Viete, zaľúbila som sa do svojej literárnej postavy. Kým som sa nepustila do písania knihy s názvom Naveky, považovala som sa pri svojom spriadaní príbehov za šťastné stvorenie, ktoré je na túto prácu dosť dobre usposobené. Mala som tridsaťsedem rokov, za sebou celkom slušnú spisovateľskú kariéru, veľa priateľov a navyše sa mi podarilo stretnúť aj fantastického muža.

Steve bol typ, aký ženy zvyčajne pokladajú za svoj splnený sen. Bol múdry, zábavný, nadaný aj ohľaduplný. Lepšieho by som si ani nevymyslela. Navyše ma aj obdivoval. Smial sa na všetkých mojich žartoch a považoval ma za veľmi peknú a múdru. Všetko nám spolu pekne vychádzalo a ja som sa čoraz častejšie pristihovala pri myšlienke, že by sme sa mali vziať. Keď ma v drožke na vychádzke po Central Parku požiadal o ruku, hodila som sa mu okolo krku a svoje: „Áno, áno, áno!“ som vyslovila tak nadšene, že som ho priviedla do rozpakov.

Lenže v tú noc, presnejšie zavčas ráno v nedeľu, som sa o tretej zobudila s nápadom. Čo nasledovalo, bolo dosť nezvyčajné, lebo nápady ma trápievali len počas mojich spisovateľských začiatkov. Zvykla som vyskakovať z postele a písať hoci po celú noc, aby som do rána všetko nepozabúdala. Asi pri desiatom románe som s tým celkom skončila. Ak som sa aj zobudila s nápadom, spokojne som zasa zaspala.

V tú noc po Steveho ponuke na sobáš, keď som už mala na prstenníku ľavej ruky ťažký prsteň, to bol opäť nápad, ktorý ma vyhnal z vyhriatej postele. Nemohla som sa viac pritúliť k Stevovmu telu a učičíkať sa jeho teplom naspäť do snov.

Po špičkách som zašla k počítaču zapísať si myšlienky, ktoré sa mi vyrojili v hlave. Nápad sa vlastne ani netýkal deja, ale postavy. Mužského hrdinu príbehu. Očarujúceho muža, o akom som ešte nikdy nepísala. Ten muž bol pre mňa skutočnejší ako ktorýkoľvek z hrdinov, akých som dovtedy vytvorila.

Pokrstila som si ho na Jamesa Tavistocka. Môj Jamie bol urastený, veľmi pekný a príťažlivý Škót zo šestnásteho storočia, pobiehajúci po svete v pléde s votkaným vzorom tavistockovského klanu. Ako partnerku som mu priradila súčasnú modernú ženu, ktorá si na stretnutie s ním zaces-tuje v čase.

Keď sa v nedeľu ráno Steve zobudil, ešte stále som sedela za počítačom a zapisovala si dialógy a poznámky ku knihe. Dovtedy

ma nikdy nevidel zabráť do práce. Naučila som sa totiž svoje písanie brať ako chlieb svoj každodenný, a pri tejto práci sa sedáva od deviatej predpoludním do piatej popoludní. Cez víkendy a sviatky som si dopriala voľno ako všetci ostatní. Osvedčilo sa mi to viac ako hlúpe „vyčkávanie na inšpiráciu“.

Steve moju pracovitosť vzal na vedomie s pochopením. Je obchodníkom s cennými papiermi a tvorivý proces, ktorý pozoroval, ho tak trochu fascinoval. Objednal si z lahôdkarne raňajky (v ostatnom svete manželka upraží manželovi vajcia, my v New Yorku si raňajky dávame poslať na telefonickú objednávku), a ja som stále len písala.

Po nejakom čase ho šťukotanie klávesnice počítača začalo nudiť a pokúsil sa ma vylákať do kina alebo na prechádzku po parku. Nepodarilo sa mu to. Jednoducho som nedokázala prestať písať o Jamiem.

Steve vyhlásil, že ma chápe, a nechal ma pracovať. Odišiel s tým, že sa stretneme na druhý deň. Na druhý deň sme sa však nestretli, a nestretli sme sa ani celé dva nasledujúce týždne. Nechcela som nikoho vidieť, lebo sa mi žiadalo stále len písať o Jamiem.

Čítala som publikácie o Škótsku do skorých ranných hodín a vo všetkom, o čom som sa dočítala, som nachádzala nápady k postave Jamieho. Rozmýšľala som o ňom, snívalo sa mi o ňom. Priam som videla jeho temné oči a tmavé vlasy, dokonca som občas počula aj jeho smiech. Vedela som o jeho dobrých aj zlých vlastnostiach. Bol udatný a hrdý. Česť mu bola v živote nadovšetko a priveľa hrdosti občas aj na prekážku. Hojné cnosti však vôbec nestáli v ceste jeho márnivosti a občas býval lenivý ako mačka. V skutočnosti si želal mať mňa - teda svoju hrdinku - stále po svojom boku iba preto, aby som ho obsluhovala.

Po dvoch týždňoch som sa vybrala so Števom von. Nechápem prečo, ale akoby som ho ani nevidela. Pohľad na okolitý svet sa mi javil ako cez zahmlené kontaktné šošovky. Akoby som sa pohybovala v nejakom neskutočnom svete. Zreteľne som videla iba Jamieho a počula jeho hlas.

Moja posadnutosť týmto mužom v nasledujúcich mesiacoch ešte väčšmi zosilnela. Steve vymýšľal všeličo, aby upútal moju pozornosť. Prihovárал sa mi, prosil ma, aby som prestala pracovať a venovala sa mu.

„Kam sa podela žienka, do ktorej som sa zaľúbil?“ pýtal sa s úsmevom v snahe obrátiť všetko, čo ho trápilo, na žart.

Naozaj som nevedela, čo mu odpovedať. Veď som túžila iba čo najskôr sa vrátiť k svojim študijným materiálom a k počítaču. Vlastne ani neviem, po čom som pátrala v publikáciách, ktoré som horúčkovo prelistovávala. Možno som iba dúfala, že v niektorej z nich si „nájdem“ svojho Jamieho.

Musím uznať, že Steve sa po celý čas ku mne správal veľmi ohľaduplne. Skutočne ma ľúbil. Až asi po štyroch mesiacoch môjho blúznenia mi navrhol, aby sme zašli za psychoterapeutom. Zrejme nastal čas, keď som mala pociťovať výčitky svedomia. Aj tak som si však želala len to, aby sa mi všetci čo najskôr stratili z očí a nechali ma samu s Jamiem.

Podvolila som sa však a tri mesiace som s ním raz týždenne navštevovala psychoterapeuta, s ktorým sme rozoberali moje detstvo. Sedela som tam a hovorila, čo chceli počuť, že ma mama nemala rada, že ma otecko nemal rád, atď. V duchu som však rozmýšľala, čo mi ešte treba o Jamiem napísať. Už som spomenula, ako sa mu slnečné lúče pohrávajú s farbou vlasov? Vystihla som presne zvuk jeho smiechu?

Steve nakoniec pochopil, že mi nepomôže nijaká psychoterapia. Po ôsmich mesiacoch mojej nevšímavosti a neprístupnosti zrušil naše zasnuby. Okamih, keď som mu vracala prsteň, mi prichodil len ako scénka na vzdialenom javisku. Moju myseľ ovládla jediná myšlienka: „Odteraz mám všetok svoj čas pre Jamieho.“

Moja redaktorka Daria bola nadšená, keď som jej po prvý raz rozprávala o posadnutosti svojím hrdinom. Tvorbou posadnutí autori vraj píšu veľké diela. Potom sa však stalo niečo nezvyčajné. Asi po troch mesiacoch, čo som jej ustavične rozprávala o novom románe, Daria vyhlásila: „Chcem si pozrieť, čo máš hotové.“

„Nie!“ rozhodne som odsekla. Bolo to naozaj čudné, veď som svoje knihy Darii bežne posielala po asi päťdesiatstranových častiach.

Viac ju začalo všetko zaujímať, keď som jej asi mesiac po tomto rozhovore oznámila, že som sa rozišla so Števom. „To myslíš vážne?“ pochybovačne sa spýtala.

Dobre sme sa poznali, lebo sme už dlho spolupracovali. Ale boli sme aj priateľky. Vo chvíli, keď som sa jej zverila, že mi na

zrušení zasnúb vôbec nezáleží a rozchod ma netrápi, som vycítila, že začína mať o mňa starosť.

Mesiace utekali, a ja som usilovne písala. Pri každej knihe si zakladám súbor pod názvom „scény“, a keď mi zide na um napríklad úryvok nejakého dialógu, ktorý by sa mi hodil do rozpracovaného diela, zapíšem si ho doň. Som sporivý človek, ktorý nerád zbytočne mrhá prácou, a zvyčajne využijem každé zapísané slovo.

V súbore so scénami o Jamiem som už mala šestotisíc bytov, teda vyše štyristo strán, ale knihu som ešte vždy nezačala písať.

Jamieho a jeho lásku Caitlin som mala spracovaných azda vo všetkých možných situáciách. Nazvala som si to múdro „skúmaním možností postáv“. Mám za sebou dvadsaťpäť románov, ale „možnosti postáv“ mi zatiaľ nikdy nezišli na um. Zatiaľ som však nič podobné necítila k literárnej postave, ktorú som vytvorila. Niežeby som sa nezvykla tak trochu „zaľúbiť“ do svojich literárnych hrdinov, ale to, čo som cítila k Jamiemu, sa s tým vôbec nedá porovnať.

Mesiace plynuli, a ja som si iba usilovne zapisovala poznámky. Jamie sa medzitým premenil zo Škóta na Angličana z obdobia kráľovnej Alžbety I.

Daria bola veľmi podráždená, lebo som jej ešte stále nedovolila nazrieť do napísaných textov. Pripomenula mi, že meškám s odovzdaním rukopisu. Poslala mi obťah obálky, a upozornila ma dokonca aj na to, koľkí ľudia vo vydavateľstve stoja so svojou prácou, a to na mňa doteraz vždy platilo.

Svitlo mi, že asi mám „problém“, až keď som dostala Ste-veho svadobné oznámenie. Pochopila som, že som si odohnala skutočného, živého a po každej stránke vynikajúceho ženicha kvôli literárnej postave, ktorú som si vymyslela. Uvedomila som si, že som sa po všetky tie dlhé mesiace nezhovárala s jediným priateľom a že v novinách, ktoré majú rubriky venované úbozným príbehom a ich autorom, sa začínalo trochu klebetiť aj na tému: „Čo sa to vlastne prihodilo Hayden Laneovej?“

Pochopiť, že sa s nami deje niečo zlé, však vôbec neznamená, že sa s tým vieme vysporiadať. Všetci fajčiari vedia, že by mali skončiť so svojím zlozvykom, a predsa ďalej fajčia ostošesť.

Pripustila som si však, že to naozaj je problém, a rozhodla som sa

vyhľadať pomoc. Dennodenne som po tri mesiace chodievala k psychoterapeutke, ale zbytočne. Ešte nikdy nepočula o podobnom prípade. Spočiatku som sa usilovala zatajiť, že som posadnutá mužom, ktorý je len výplodom mojej predstavivosti. Zistila to však veľmi chytro, lebo sa neviem dosť dobre pretvarovať. Poradila mi chodiť viac medzi ľuďmi. Skúsila som to, ale vôbec to nepomohlo. Iba čo som každého znudila na smrť svojím: „Jamie vraví“, „Jamie si obľúbil“, či „Jamie robí“.

Psychoterapia nezabrala, a tak som sa rozhodla vyskúšať iné metódy, ktoré mi mali pomôcť zistiť, čo sa vlastne so mnou deje. V New Yorku si môžete dať veštiť z dlane aj z tarotových kariet, môžete zájsť k rôznym liečiteľom alebo sa obrátiť na senzibila. Zašla som za mnohými z nich v nádeji, že mi niektorý povie, že o týždeň či dva ma to prejde a znovu budem sama sebou. Ani jediný z nich mi však neporadil nič, čo by mi pomohlo. Povedali mi, že som bohatá a slávna a že mám na dlani hviezdu, čo znamená, že som „výnimočná“. Prezradili mi aj to, že v práci si ľudia začínajú myslieť, že som sa zbláznila, a začínajú sa ku mne správať ako k náloži nitroglycerínu, ktorá môže hocikedy vybuchnúť.

Skrátka, nedozvedela som sa od nich nič nové. Doma som potom len vyplakávala a túžila po Jamiem. Nechcela som viac o ňom len písať, chcela som ho cítiť, dotýkať sa ho, zhovárať sa s ním. Chcela som za ním chodiť po vidieckych chodníkoch, dívať sa mu na nohy a túžila som mať s ním deti.

Veru neviem, ako dlho by to so mnou ešte takto pokračovalo, keby som nenatrafila na Noru. Bola ako pavúk číhajúci uprostred pavučiny. Priamo oproti svojmu kaderníctvu som na múre zbadala vysvietený neónový nápis ASTROLOGICKÁ. Ako som tam tak sedela s vlasmi rozdelenými po prameňoch na farbenie (mám prirodzene veľmi svetlé vlasy, a dávam si robiť tmavší melír, aby som nevyzerala ako odfarbená platinová blondína), napadlo mi dať si zostaviť horoskop.

Noru prirovnávam k pavúkovi zámerne, lebo som čoskoro zistila, že o astrológii toho vie ešte menej ako ja. Vysvietený neón si vyvesila iba ako pútač, aby si pritiahla zákazníkov. V skutočnosti je jasnovidka, a len čo som sa usadila a požiadala ju o zostavenie horoskopu, navrhla mi: „A čo tak vyskúšať si namiesto toho

telepatiu?"

„Áno," súhlasila som, a tým sa to všetko začalo.

kapitola 2

„Nemáte byť tu," vyhlásila Nora, astrologická a jasnovidka v jednej osobe. „Káe máte byť?"

„Pri jpočítači?" Rada si zažartujem. Jasnovidka je predsa ona, nté ja. Nepatrilo by sa, aby uhádla, kde mám byť?"

„Sti veľmi zaľúbená, ale čosi mi tam nesedí. Niečo vašej láske stojí v ceste. Čo to je?"

Vytreštila som na ňu oči a nezmohla som sa na jediné slovo, čo sa mi popravde stáva len zriedkakedy. Na môj vkus sa až priveľmi priblížila k pravde a nepomohla by som jej hádať, ani keby mi zatíkali pod nechty špáradlá. Na to som pochodila za posledné mesiace priveľa všelijakých hádačov.

Pomyslela som si iba, že milá pani si zatiaľ neprečítala vešteckú príručku.

Nora vôbec nevyzerala ako vykladačka osudu. Kartárky, veštkyne čítajúce z dlane a iné vykladačky sa šminkujú, mávajú vyholené obočie a kreslia si ho kade-tade po tvári, nosia náušnice veľké ako disky automobilových kolies a cez plecيا si prehadzujú lacné nápadné šatky zo syntetických tkanín. Nora z toho nemala nič. Mala milú okrúhlu tvár, veľké hnedé oči, tmavé vlasy, pristrihnuté do moderného účesu a jednoduché šaty, aké nosí cez víkend na doma hociktorá žena napríklad v Connecticute. Vyzerala celkom normálne a pôsobila príjemným dojmom. Vôbec nič na nej nebolo bizarné.

Zhlboka som sa nadýchla. „Neviem, čo môže stáť mojej láske v ceste, lebo nie som do nikoho zaľúbená." Dala som si záležať, aby veta vyznela sarkasticky. V ostatných mesiacoch som sa podrobila intenzívnej terapii a terapeutom som dala za pravdu, že neexistujúcu osobu naozaj nemožno ľúbiť. Ale v duchu som sa vlastne na Noru zlostila, lebo mi povedala, že niekoho ľúbim, a nie že niekoho stretnem a zaľúbim sa doňho.

Nahnevane som si pomyslela, že som naletela (aj že si treba pýtať naspäť peniaze), pozbierala som si svoje veci a zdvihla sa na odchod. „Naozaj vám veľmi ďakujem, ale..." začala som štiplavo.

„Neviete, že ste doňho zaľúbená, lebo ste sa s ním zatiaľ nestretli.“ Usadila som sa naspäť na stoličku. Táto cesta už niekam viedla. Na jej konci sa mohol objaviť aj vysoký, počerný neznámy. Ak bude krásny zvodca vopred milovaný, tým lepšie. Možno sa mu skutočne podarí vyhodiť Jamieho zo sedla. „Kedy sa s ním stretnem?“ spýtala som sa, lebo som už mala skúsenosti s rôznymi vešteckými praktikami.

Po mojej otázke na mňa len bez slova civela, a tak mi neostalo nič iné, ako civieť naspäť. Trvalo to tak dlho, až som bola rada, že sme sa nedohodli na hodinovej platbe.

„Prepáčte,“ ospravedlnila sa a odvrátila zrak. „Len som vám čítala myšlienky.“

Zakrútila sa mi hlava a v mysli sa mi vyrojili otázky. Na čo som to vlastne myslela? Vie hocikedy a o hocikom, na čo práve myslí? Vie, čo ľudia zamýšľajú vykonať? Vie, že sa chlapík, sediaci vedľa nej v autobuse, chystá vraždiť? Ak je to tak, potom som si našla svoj príbeh.

Ale človek, samozrejme, nemôže iným ľuďom čítať myšlienky, však?

Nora si pošúchala rukami tvár (skutočne nebola vôbec našminkovaná), a ja som čakala, čo bude ďalej.

„Ste veľmi nešťastná.“

Spýtavo som nadvihla obočie: „Som veľmi úspešná spisovateľka.“ Dofrasa, pomyslela som si. Pravidlo číslo jeden predsa je: Hádačom o sebe nikdy nič nevrav, hovoriť majú predsa oni.

„Peniaze v živote veľa neznamenaajú,“ nadviazala Nora. „Ani úspech. Aj kráľovná môže v živote stroskotať.“

„V čom teda spočíva podstata šťastia?“ spýtala som sa, usilujúc sa potlačiť výsmešný tón.

„V rozdávaní a prijímaní lásky.“

Láska, pomyslela som si. Veď o nej predsa píšem. Osobitne o láske, ktorou zahŕňa žena muža. Len v týchto okamihoch nemám po svojom boku skutočného muža, ktorému by moja láska mohla patriť.

„Mám priateľov,“ počula som sa hovoriť. „Poznám veľa ľudí, ktorých mám rada, a oni majú radi mňa.“ Vyznelo to, ako keď sa búri trucovité dieťa.

„Nie,“ vyhlásila. „To zd'aleka nestačí.“

Zrejme si všimla, ako som zneistela. Takmer som sa totiž sama nad sebou rozplakala, keď mi povedala, že som nešťastná, lebo nemám to, čo k šťastiu patrí. Ľudia mi stihli pošepnúť, akú parádnu svadbu mal Steve. Pri jej slovách som si na to spomenula, a prišlo mi to ľúto.

„Tu treba ešte niečo vysvetliť," pokračovala Nora. „Väčšina žien vie nájsť svoje šťastie s jedným... povedzme z dvadsiatich mužov. Nemajú vysoké požiadavky. Stačí im, ak sa im páči, je k nim milý, chce im stáť po boku, a bude sa rád hrať s deťmi, ktoré budú spolu mať. Očakávajú..."

„To predsa chce každá žena!" Mám vo zvyku neslušne skákať do reči. Zapadnem preto dobre len v New Yorku, lebo tu sa ľudia radi prekrikujú.

„Veď hej," zdôraznila Nora a pohľadom mi jasne naznačila, aká som nevychovaná. „Tieto ženy očakávajú od muža, že bude k nim dobrý, a hľadajú si partnera, ktorý by im vyhovoval v rámci rasy, finančných možností, vzdelania a podobne."

Stíchla, a potom už len bez slova sedela. Dobré, pomyslela som si, toto bol úvod, ale kde je jadro? Horúčkovo som uvažovala, čo na to povedať, lebo očividne očakávala moju reakciu.

Občas mi mozog pracuje rýchlosťou blesku, ale mávam aj chvíle, keď mi na um nezíde celkom nič. „Ó," povedala som napokon. „Čo teda chcem?"

Nora sa na mňa tak milo usmiala, že som sa cítila ako prváčka, ktorá práve dostala od pani učiteľky jednotku s hviezdikou.

Keď odpovedala namiesto mňa, rozžiarili sa jej oči. „Vy chcete celkom všetko. Veľkú vášeň aj veľké city. Siahate rovno po hviezdach a Mesiaci. Chcete muža, ktorý je vynikajúci a mocný, ale zároveň aj poddajný a nežný. Mal by byť tiež pekný, talentovaný a..." Stíchla na okamih a skôr ako pokračovala, mi pozrela uprene do očí: „Chcete muža, ktorý vie ľúbiť. Bytostne ľúbiť celou svojou dušou, a vy mu chcete jeho lásku opätovať rovnakou mierou."

Oprela som sa bezmocne o operadlo a začudovane som sa na ňu zahľadela. Za nekonečné mesiace mojich návštev u psychoterapeutov, listovania v príručkách o autoregulácii psychiky a chodenia k všelijakým vykladačom som sa od nich zďaleka nedozvedela toľko, koľko mi táto žena povedala za niekoľko

minút.

„Áno," sotva som zo seba dostala. „To všetko si želám." Bola som taká rozrušená, že som nevládala hovoriť.

Vzápätí mi však povedala niečo, čo mi poriadne schladilo hlavu:

„Bude vám musieť stačiť o niečo menej."

Začalo sa mi v hlave vyjasnievať. O čom sa vlastne zhovárame?

Pomaly sa mi vracal aj zmysel pre humor. „Tak dobre," povedala som s úsmevom. „Uspokojím sa s polovicou. Máte dobre vyzerajúcich bratancov? Prosím, okrem ryšavcov. Tí sa mi nepáčia."

Nora sa ani len nepousmiala. „Nie. Hoci kto vám nebude nikdy stačiť. Spoznáte, kto vám je súdený, až keď sa s ním stretnete."

Razom ma prešla chuť žartovať. Áno, pravdaže. Zase rovnaká hlúposť o spoznaní toho pravého, keď sa s ním stretnem. Ja som však chcela adresu alebo aspoň telefónne číslo. Nutne som potrebovala niekoho, kto mi vyženie Jamieho z hlavy.

Nora sa na mňa zasa dívala tým svojím myšlienky čítajúcim pohľadom. Nech sa len díva a prečíta si všetko, čo sa mi ukrýva v mysli. Ved' som to už aj tak dávno napísala a predala svojmu vydavateľovi. Ak si tam „nájde" Jamieho, poviem jej popravde, že je to môj ďalší papierový hrdina.

„Tak predpovedáte budúcnosť, alebo ma chcete presviedčať o nemožnom?" spýtala som sa posmešne.

„Vaša budúcnosť je vo vašej prítomnosti. Naplní sa, ak si to budete želať."

Rozhovor mi už pomaly nedával žiadny zmysel, a tak som sa rozhodla, že si niektoré súvislosti ujasním. „Najskôr mi poviete, že na mňa niekde čaká očarujúci muž, ale vzápätí sa dozviem, že v budúcnosti má ostať všetko tak ako doteraz. Dotyčného teda vôbec nemusím stretnúť. Lenže hovoríte mi aj to, že môj život sa naplní tak, ako si to budem želať. Môžem teda svojho rozprávkového hrdinu raz stretnúť a nič netušiac ho odmietnuť."

„Áno."

Dofrasa! Chcem predsa, aby mi to vysvetlila, a nie, aby so mnou súhlasila. Ostro som sa na ňu pozrela. „Kedy a kde sa teda mám stretnúť so svojím očarujúcim osudom?"

Bez najmenšieho zaváhania odvetila: „Po troch životoch."

Mlčky som na ňu vytreštila oči. Pod budúcnosťou, na ktorú som sa

pýtala, som určite nemyslela viac ako d'alších desať rokov.

Zrejme uhádla, že ma to vyviedlo z miery. „Budete spolu veľmi šťastní," povedala mi, akoby ma chcela utešiť. „Na to, aby ste ho našli, sa však najskôr musíte dozvedieť veľa vecí."

Spamätala som sa natoľko, že som sa zasmiala. „Do ktorej knižnice mám zájsť a zistiť si tie veci? Ak si to naštudujem a chytro zložím zo všetkého skúšku, dostanem na Vianoce toho, kto mi je súdený?"

Pomaly, ale isto som si začínala myslieť, že Nora nemá vôbec zmysel pre humor (takú mienku mávam o ľuďoch, ktorí sa nesmiejú na mojich žartoch), lebo na mňa stále len uprene hľadela. Keď dost' dlho neprehovorila, ujala som sa znovu slova: „Toho pravého nemôžem mať, lebo ešte neviem veľa vecí, a niečo mi stojí v ceste k nemu, je tak?"

Prikývla.

„Viete mi povedať, čo to je?"

„To sa dozviem, až keď budem s vami dlhšie pracovať."

Nakrivo som sa pousmiala. Tak predsa prišlo aj na prozaickú stránku veci, pomyslela som si spokojne. Teraz si zažiada niekoľkotisícovú sumu týždenne, aby mi „našla" môjho krásneho zvodcu.

Nora si zrejme všimla môj úsmev a možno aj prečítala moje myšlienky, lebo nápadne zrumenela. „Zdá sa vám, že som boháčka?" nahnevane sa spýtala. „Myslíte si, že žiadam od ľudí prehnane vysoké poplatky za svoju pomoc? Cítim, že ste za mnou prišli, lebo vás niečo veľmi trápi. Kladiete mi síce otázky, ale nie ste ochotná uveriť ničomu, čo vravím. Popravde sa ma nevypytujete kvôli svojmu utrpeniu, ale pre niečo celkom iné, možno aj preto, aby ste na tom zarobili. To vy sa zaujímate o zhrňanie peňazí."

Po Noriných slovách by som sa bola najradšej ukryla do myšacej diery. Dobré, chcela som použiť jej informácie na prípravu ďalšej knihy. Ak by bola niekým iným, samozrejme, zaplatila by som jej za pomoc pri získavaní informácií. Spoločnosť ju však označila za šarlatánku, a ja (bez toho, aby som si overila jej schopnosti) som sa správala prinajmenšom neprofesionálne.

Zhlboka som sa nadýchla. „Áno," povedala som ospravedlňujúco. „Máte pravdu. Vždy hľadám nové materiály pre svoje knihy."

Trochu som sa spamätala a skúsila som sa povypytovať na zopár podrobností o jej najzaujímavejších zákazníkoch. Nedostala som z nej ani slovo.

„Ak sa chcete dozvedieť niečo o mojej práci, musíme sa spolu pozrieť na to, čo vás trápi. Zdá sa mi, že váš problém spočíva vo vašich minulých životoch.“

Zahryzla som si do jazyka, aby som sa nerozosmiala. Čo nevie, že ľudia neveria na minulé životy? Bez ladu a skladu sa mi v mysli vynárali rôzne dôvody, poukazujúce na nezmyselnosť vráť sa v minulých životoch. Nástojčivejšia však bola napokon veta, ktorú mi kedysi povedala moja skvelá redaktorka: Nezáleží na tom, či to je pravda, alebo nie, len nech je to výborný príbeh.

Minulé životy, pomyslela som si. Dvoch zaľúbencov postihne tragédia a potom sa znovu stretávajú v ďalších životoch. Tak to by mohol byť naozaj úžasný ľúbostný príbeh! Jamie a ja by sme mohli... Nie, vlastne Jamie a moja hrdinka by mohli...

Odzrazu som celý svoj problém videla v tom, že „môj príbeh nemá ústrednú zápletku“. Nešlo teda o posadnutosť papierovým hrdinom. Potrebovala som celkom nový námet, aby som mohla písať o niečom inom ako doteraz. Nájdem si azda niečo lepšie ako minulé životy?

Vypísala som teda Nore šek na zopár stoviek dolárov a povedala som si, že sú to trovy na študijné účely. Takto chápaný týždeň sedení s Norou bude pre mňa určite užitočný. Potom som šla domov a dala som si džin s tonikom na oslavu víťazstva.

Videla som sa už na zozname autorov bestsellerov v New York Times a predstavovala som si titulky recenzií svojho najnovšieho diela.

Večerná oslava sa však nekonala. Namiesto vychutnáva-nia víťazstva som si po chvíli uvedomila, že stojím pri obloku a roztržito pozorujem okolité vysoké presklené budovy. V izbe mi zneli tóny Verdiho Traviaty a ja som rozmýšľala o tom, čo všetko mi Nora povedala.

Pravdaže, viem, čo mi v živote bytostne chýba. Dosiahla som úspech v kariére, ak sa primerane upravím kozmetickými prostriedkami, som dokonca celkom pekná, a vďaka nekonečným hodinám stráveným vo fitnescentre som aj štíhla. Som skrátka presne taká, aká má byť žena podľa starostlivo spísaných receptov

na šťastie. Navyše som aj samostatná a viem sa v živote dobre obracať.

Dokonca si viem udržať mužov na uzde aj v mileneckých vzťahoch. Nie som žiadna hanblivá školáčka a poviem im rovno, čo od nich očakávam.

Vypracovala som sa vskutku na vzor ženy, akou kážu byť múdre príručky.

Tak čo so mnou nie je v poriadku? Prečo som nešťastná?

Prečo som vlastne pustila k vode takého skvelého muža, akým bol Steve? Ešte mu nestihlo ani dobre vychladnúť miesto v mojej posteli, keď mi ho uchmatla iná žena a zatiahla ho pred oltár.

Nad nami dvomi so Števom som už rozmýšľala viackrát. Nielen on sám bol vzorom dokonalosti, ale aj my dvaja sme spolu predstavovali dokonalý pár. Boli sme až priveľmi dokonalí. Akoby nás vystrihli z časopiseckého článku o tom, ako má vyzerat' vzťah.

Naozaj som chvíľami chcela mať po svojom boku muža ako Jamie. Ak by sa ten zobudil a zistil, že sedím za počítačom a nevšímam si ho, určite by nebol ohľaduplný, ale rázne by sa dožadoval mojej pozornosti.

Už mi napadlo aj to, že mojím najväčším problémom je lenivosť. So Števom sme na sebe pracovali spoločne. Chodievali sme do fitnesscentra a vyznávali sme kult bezchybne vyzerajúceho tela. Formu som si udržiavala až do štyridsiatky takmer bez problémov. Lenže časť môjho ja to teraz začína pomaly, ale isto na celej čiare vzdávať. Stehná ako dvadsaťtiročná už aj tak nebudem mať, tak prečo si mám odopierať čokoládovú tortu? Kedy sa skončí mužské porovnávanie môjho tela s obrázkami ženských tiel na dvojstranách farebných časopisov?

Dlhé roky som sa pohrdavo pozerala na manželstvo svojich rodičov. Javilo sa mi veľmi nudné. Túžila som po vzrušení a romantike. Chcela som mať za muža úžasného milenca aj priateľa, niekoho, kto má rozhodujúci vplyv vo svete obchodu.

Teraz si rada zaspomínam na svojho otca. Raz podával mojej bučľatej mame kus koláča s plnkou, a mama mu vraví: „Nemôžem to zjesť. Stučnela by som.“ Otec nadvihol obočie a bez rozpakov jej prisvedčil: „Ved' hej, stučnela.“ Potom sa obidvaja zachichotali, mama zjedla koláč a dala si ešte zmrzlinu.

V čase, keď sa táto scéna odohrala, videla sa mi nechutná. Keď

som si k tomu primyslela, že moji rodičia sú spolu vyše dvadsať rokov, pričom mama má asi dvadsaťtri kilogramov navyše, bolo mi z toho nanič, že sa ešte stále vedia tak chichúňať.

Keď si dnes spomeniem na tú chvíľu, je mi do plaču. Kde je muž, ktorý mi dáva najavo, že som pekná aj napriek svojej nadváhe a vráskam okolo očí? Kam sa podel nudný človek, prichádzajúci navečer domov a dožadujúci sa večere? Kde sú deti, ktoré sa prekrikujú: „Márni, vyžehlila si mi blúzku?" a „Mami, hádaj, čo sme dnes robili?"

Viem, že som mala v živote veľké šťastie. Písanie ma uspokojuje viac, ako by som sa kedy nazdala. Mám priateľov a spolupracovníkov, ktorých si vážim, obdivujem ich a mám ich rada. Mám dobrý život a v mnohých smeroch aj úspešný. Ale ostala som bez lásky a mám takmer štyridsať.

Nik to však ani netuší. Pre svoje okolie som nebojácna žena, ktorá si z ničoho nič nerobí, a píšem o takýchto ženách, ako si nachádzajú rozprávkových mužov, ktorí ich potom ľúbia naveky.

Nezažila som však nič podobné. Dnešní muži si môžu preberať v ženách, a tak k nim musí byť človek milučký, milý. Stačí jediný chybný krok, a odchádzajú. Zdá sa, že celkom vymreli muži, ktorí by vraveli: „Budem ťa ľúbiť, aj keď stučnieš, ba dokonca aj vtedy, keď budeš posadnutá písaním, a nebudeš si ma všímať niekedy aj celé mesiace."

Muži sa nemusia trápiť, aby si získali práve vás, lebo po ulici chodí množstvo voľne dostupných žien. No, a ja som ostala na ocot aj napriek tomu, že som svetu aj sebe dokázala, že všetko zvládam: zarábam peniaze, uvážlivo s nimi nakladám a žijem celkom samostatne. Som nezávislá po každej stránke.

Na svojej životnej púti som si však niekde niečo pokazila, a je zo mňa osamelá žena.

Ako mi to Nora povedala? „Vy chcete celkom všetko. Veľkú vášeň aj veľké city. Siahate rovno po hviezdach a Mesiaci." Možno túžim po tak veľmi príťažlivom a neodolateľnom mužovi, že mi nestačí žiadny skutočný muž, a už tobôž nie nejaký papierový hrdina.

Dopila som džin s tonikom. Dívala som sa von z obloka a po chvíli som začala rozmyšľať o svojich čitateľkách. Možno sa cítia rovnako ako ja. Možno mnohým do štyridsiatky chýba už len veľmi málo a veľká vášeň a veľké city ich jednoducho obišli.

Alebo majú dvadsaťpäť, sú vydaté, s dvomi deťmi a zamýšľajú sa nad tým, či ich skutočne v živote už nič iné nečaká.

Nech je ich osud akýkoľvek, možno si rady prečítajú príbeh ženy, ktorá sa rozhodla nazrieť do svojich minulých životov, aby prišla na chybu, ktorá jej strpčuje ten prítomný.

kapitola 3

„Vášmu šťastiu v tomto živote bráni niečo, čo sa stalo vo vašich minulých životoch.“

To boli slová, ktorými ma na druhý deň privítala Nora vo svojej pracovni. Nemala ju zariadenú napodobeninami historického nábytku, ani som nikde nezbadala krištáľovú guľu.

Usadila som sa oproti nej. Nevyzerala zd'aleka tak dobre ako deň predtým. Výrazné oči mala hlboko vpadnuté a pod nimi tmavé kruhy.

„Čo sa stalo v mojich minulých životoch?“ spýtala som sa.

„Neviem.“

Po tejto odpovedi som mala chuť schmatnúť ju za plecía a zatriasť ňou. Potom som si však pripomenula, že nič z tohto všetkého nie je pravda, a nemám preto dôvod sa rozčuľovať. Na druhej strane však...

„Ako to mám chápať, že nevíete?“

„Každý z nás má za sebou veľa životov a nájsť tie, v ktorých vznikli naše dnešné ťažkosti, nie je jednoduché.“

„Ach,“ povzdychla som si. „Tak potom dnes v noci ste si nevykladali karty, ale ste listovali v mojich životoch a nepodarilo sa vám nájsť tie s veľkou vášňou aj s veľkými citmi.“

„Správne,“ ustato prisvedčila.

Očividne pre ňu predstava o minulých životoch ani zd'aleka nebola taká fascinujúca ako pre mňa. „Prekážalo by vám, keby sme si prezreli spoločne zopár karát môjho osudu? Stavím sa, že spoznám tú so svojou veľkou vášňou a citmi.“

Vykukla na mňa spoza prstov, ktorými si šúchala oči. Vycítila som, že dobre vie o mojom vzrušení - a že ho vychutnáva ako herec okamihy pred zdvihnutím opony.

„O ktorom živote chcete vedieť?“

Odpovedala som jej myšlienkou a videla som, ako sa pousmiala.

„Už raz ste boli spisovateľkou a žili ste vo Francúzsku."

„Kto bola tá žena? Ako sa volala?" Hneď mi zišlo na um, že sa dá napísať napríklad aj biografia (alebo autobiografia?), ale vzápätí som sa zhrozila, že sa budem musieť naučiť čítať po francúzsky.

Nora odmietavo kývla rukou. „To neviem. Ale ona nie je dôležitá. Vašu karmu osudovo ovládajú muži."

Pomyslela som si, že si dám vysvetliť význam slova kar-ma, ale nakoniec som sa naň Nory nespýtala. Našla som si ho neskôr v príslušnej literatúre. Karma, skrátka povedané, znamená: dostaneš, čo si zaslúžiš. Teoreticky z toho potom vyplýva, že ak v jednom živote človek ľuďom ubližuje, v ďalšom budú ubližovať jemu. Myslím, že zákon akcie a reakcie vo fyzike je niečo podobné. Aj v Biblii sa nachádza podobenstvo typu: čo si kto zaseje, to si aj zožne. Popravde si myslím, že základný zákon karmy v rôznych podobách pôsobí azda vo všetkých oblastiach ľudského života.

Nora mi potom rozprávala o mojich životoch: jeden sa odohrával vo Viedni (ten bol veľmi nešťastný), viaceré v Anglicku, a veľmi ťažký a zlý život som prežila v Taliansku.

Potom mi povedala: „Teraz máte priateľku..."

Ešte stále som sa celkom nezmierila s jej výrokmi z predchádzajúceho dňa o mojom nešťastnom živote bez lásky, a tak som odrecitovala asi dvadsať mien ľudí, ktorých považujem za svojich priateľov.

Znechutený Norin pohľad mi napovedal, že ju tak ľahko neopijem rožkom. „Naozajstné priateľky máte len dve."

„To je pravda," prisvedčila som a pokúsila som sa nezačervenat až po uši, lebo som si uvedomila, že sa správam naozaj snobsky. Prvou je mladá, dlhonohá krásavica Daria, na ktorú sa zbiehajú sliny azda všetkým mužom. Druhou je Milly, má nadváhu, píše úbožné romány a poznáme sa dlhé roky. Nie je pekná, mužov nepriťahuje, ostala slobodná, a hoci má iba tridsaťpäť, vyzerá na päťdesiat. Srdce má však zo zlata.

„Áno," pokračovala som. „Naozajstné priateľky mám iba dve, Dariu a Milly."

„Poznali ste sa s nimi veľakrát. Sú vašimi skutočnými priateľkami a želajú vám naozaj iba šťastie."

„Čím mi tieto dve ženy boli v minulosti?" spýtala som sa.

„Tá mladá váš osud v minulosti niečím predurčila - čím presne, to

neviem. Tá staršia vám bola... niečím ako matkou, ale nebola vašou skutočnou matkou."

Milá, no v skutočnosti nič nehovoriaca informácia. Pokúsila som sa ju trochu podpichnúť: „Nebola som náhodou niekedy aj gangsterskou nevestou? Niečo ako osudová žena, alebo vyzývavo príťažlivá barová speváčka? Alebo niekto... no povedzme, niekto úplne odlišný, ako som teraz?"

„Nie," odvetila Nora, a potom sa pribrala povysvetľovať mi „zákonitosti", ktorými sa riadia minulé životy.

Nemajte mi za zlé, ale ešte som si ani nestihla zvyknúť na predstavu jestvovania nejakých minulých životov, a už sa po mne žiadalo, aby som prijala ich „zákonitosti".

Začala výkladom povahy. Po všetky minulé životy si ľudská bytosť zachováva rovnakú osobnosť a má tie isté povahové črty. Aký je človek dnes, taký vraj bol aj v minulých životoch.

Ak sme teda domasedi, boli sme nimi aj v minulosti. Nenápadné, sivé myšky v žiadnom zo svojich minulých životov neboli ohnivými zvodkyňami. Ak niektorí tvrdia iné, sú to obyčajní šarlatáni. Prezradila mi aj to, že talent v tomto živote sa mohol rozvinúť už v niektorom z minulých životov (v mojom prípade som asi nikdy nehrávala na klavíri). Krajiny, ktoré túžime navštíviť, môžu byť ľahko krajinami, kde sme prežili šťastné životy v minulosti. Minulé životy ovplyvňujú aj náš súčasný vkus pri výbere šiat a nábytku, skrátka všetkého, čo je pre nás charakteristické.

Potom mi povedala, že aj výber literatúry na čítanie, a v mojom prípade aj spisovateľského žánru, má veľmi často svoje korene hlboko v minulých životoch.

Tu som jej skočila do reči: „Preto tak ľahko píšem knihy z obdobia stredoveku? A preto priam neznášam príbehy o pirátoch a Vikingoch? A preto tak veľmi milujem všetko, čo sa spája s obdobím vlády kráľa Eduarda VII?"

Norina odpoveď znela: „Pravdepodobne." Na to, aby mi to mohla povedať s istotou, sa však bude musieť „pozrieť" na miesta, kde všade som v minulosti žila. Čo sa mňa týka, nebola som si priveľmi istá, či sa dá „s istotou" hovoriť o niečom, čo očividne nejestvuje.

Potom pokračovala výkladom o ľudských zmysloch, chuti, sluchu

a čuchu, ktoré sú veľmi silné a po stáročia sa vôbec nemenia.

„Napríklad," povedala mi Nora, „pri niektorých pachoch sa vám chce hneď dávať. Povedzme, ak zacítite, že niekomu páchne z úst." Tak toto už bolo vyzvedačstvo! Ale uhádla, aj keď som sa o tom nikdy pred nikým nepreriekla. Ak som nútená zdržovať sa v blízkosti niekoho, komu odporne páchne z úst, naozaj ma napne na dávanie. „Máte obľúbené zviera."

„Psa?" Psov mám veľmi rada, ale doma nemám žiadneho. „Nie," odvetila Nora, sústreďujúc sa na mňa pohľadom. „Je to zviera žijúce v džungli."

„Kedysi som mala blízkeho priateľa a ten bol podľa čínskeho horoskopu Tiger," naznačila som.

Ani sa len nepousmiala, len zdvihla zrak, akoby jej svitlo. „To zviera vás priam prenasleduje."

Stačilo sa trochu zamyslieť, a čoskoro som - pri troche predstavivosti - na to prišla aj sama. Usmiala som sa. „Opica!" „Áno," opätovala mi úsmev.

Doteraz som nad tým nepremýšľala, prečo mám tak rada opice. Po celom byte mám porozkladané opice, ktoré tvoria podstavce svietnikov, mís, lúč, nádobiek na voňavé byliny, atď. Keď ku mne prídu noví hostia po prvý raz, zvyčajne zvolajú: „Fiha! Máte veľmi rada opice, však?" Dobrí známi o tom vedia a darí moju zbierku z času na čas aj rozšíria. „Čo ešte?" spýtala som sa dychtivo. „Kde som žila? Čo som robila?" Myslím, že som v tých chvíľach vôbec neuvažovala nad tým, či to všetko je, alebo nie je pravda.

Sústredene pokrčila čelo. „Ako sa volá váš obľúbený klenotník?"

„Cartier? Tiffany? Harry Winston?" Zoznam obľúbených klenotníkov by som vedela súkať hoci aj celý deň.

„Nie," vyhrkla podráždene. „Myslím na klenotníka, ktorého máte naozaj rada."

Cartierove šperky mám naozaj rada, ale tentoraz som sa rozhodla, že si odpúštim svoje zvyčajné sarkastické výroky, a pokúsim sa spomenúť si na majstra klenotníckeho umenia, ktorého diela zanechali vo mne skutočne hlboký dojem.

„Ach," napadlo mi po dlhšej chvíli. „Fabergého priam zbožňujem."

„Áno." Vycítila som, že je so mnou spokojná, aj keď mi to výslovne nepovedala. „Spoznáte sa, keď budete čítať o tomto

klenotníkovi." Dala by som síce prednosť menu a ďalším údajom, ale podľa toho, ako sa zatvárala, som pochopila, že zatiaľ to je len „Fabergé", a nikto viac.

Medzitým vypršal čas nášho stretnutia. Rozlúčili sme sa, na ulici som chytila taxík a dala som sa odviezť dolu do mesta na Strand, kde je pravdepodobne najviac antikvariátov na svete. Podľa mňa sa tam zišlo aj najviac čudáckych a mimoriadne protivných kníhkupcov na svete. Keď som si tam bola dávnejšie vybrať literatúru z oblasti dejín odievania, obsluhovala ma dievčina s takou fascinujúcou piercingovou výzdobou nosa, pier a líc, že si musela štyrikrát pýtať moju úverovú kartu, kým som sa spamätala z údivu.

Nech je však Strand akokoľvek nepríjemný, dostať tam kúpiť všetko, čo v minulosti povychádzalo. Dala som si zabaliť všetky publikácie, ktoré mali o Fabergém, nasadla som s nimi do taxíka, pretrpela som desaťminútový výklad o svojej adrese šoférovi, ktorý nevedel po anglicky (samozrejme, pri nastavenom taxametri), a rýchlo som sa dopravila domov.

Dvadsať minút po vysypaní obchytaných kníh na pokrovec v obývacej izbe som za zvukov Jazmlínnej piesne z De-libesovej Lakmé našla svoju hrdinku.

O Fabergého úspech sa zaslúžilo päť žien. Dve z nich boli Rusky. Nie, nebola som ani jednou z nich. Keď som sa prehrýzala cez Vojnu a mier, nenašla som si tam žiadnu z postáv, ktorú by som si osobitne obľúbila. Ani len film som si nevydržala odsedieť do konca. Tretia bola veľmi bohatá Američanka. Tá by sa mi aj pozdávala, lenže bola to veľká ľuďmilka a zakladateľka viacerých charitatívnych nemocníc, ktorá pomáhala ľuďom v núdzi, kde sa dalo, takže zaraz som pochopila, že touto dámou som určite nebola. Dávam si totiž pozor na každú pencu a peniaze si starostlivo ukladam do cenných papierov.

Štvrtá dáma bola princezná z Walesu, neskôr kráľovná Alexandra. Tú som už mala z minulosti dôkladne naštudovanú, a bolo mi jasné, že nemám jej povahu. Alix bola viac pekná ako bystrá a svojmu záletnému manželovi odplácala neveru tak, že vždy všade meškala. To vôbec nie je môj štýl.

Pri poslednom mene mi prebehol mráz po chrbte. Pani de Greyová. Pred mnohými rokmi som nadšene sledovala seriál o Lillie

Langtryovej. Vtedy ma osobitne zaujala práve postava jej priateľky pani de Greyovej.

V ďalšej publikácii o Fabergém som si v registri našla odkaz na stranu, kde sa uvádza meno pani de Greyovej. Prečítala som si historku o tom, ako dámy zo spoločnosti klenotníka prenasledovali objednávkami šperkov. Pracoval vo dne v noci, aby im vyhovel. Niekedy nemal čas sa ani najesť. Autor publikácie doslova píše: „Vytrvalejšie ako pani de Greyová ho však neprenasledovala žiadna z dám. Bola to očarujúca a bystrá mladá žena, ale keď sa na niečo upriamila, nič na svete ju nezastavilo. Raz navečer prišla pani de Greyová do klenotníctva práve v čase, keď sa zvyčajne sadá k večeri, a Fabergé sa pokúsil uniknúť zadným vchodom. Lenže jej milosť mala šiesty zmysel vycítiť úmysly iných a dochytila ho. Poznajúc jej kúzlo, vtip aj neústupčivosť, Fabergé vedel, že má po večeri.“

Opis na mňa tak presne sedel, až mi pri čítaní zovrelo žalúdok. To, že bola dáma „bystrá“ sa mi, samozrejme, na nej hneď zapáčilo, ale bez jej „neústupčivosti“ by som sa naisto obišla. Až priveľmi mi to totiž pripomenulo detstvo a mamino ustavičné napomínanie.

Ale povedala som si, že uvažujem o neskutočných veciach, žiadne minulé životy predsa nejestvujú, a preto sa vôbec nemusím trápiť, či tá dáma bola, alebo nebola „neústupčivá“. So mnou aj tak nemá nič spoločné.

V registri bol aj odkaz na fotografiu umeleckého diela, ktoré patrilo pani de Greyovej. Ešte vždy sa mračiac nad všetkými nezmyslami o nemeniteľnosti ľudskej povahy, našla som si príslušné vyobrazenie.

Obrázok č. XVIII bola farebná fotografia veľmi peknej, jemne vypracovanej jadeitovej opice s milou tváričkou.

kapitola 4

Nasledujúci deň o druhej ráno mi Nora zavolala, že musí súrne odísť mimo mesta. Nenapadlo jej zrejme, že dve hodiny po polnoci je dosť nezvyčajný čas na telefonát, a ja som jej to nepripomenula. Videla sa mi síce celkom normálna, ale žila vo svete minulých životov a „čítania myšlienok“. Povedala som si teda, že má občas právo na čudáctva.

Napoly som ešte spala, ale aj tak som sa jej spýtala, či si odchádza vybavovať súkromné, alebo obchodné záležitosti. Zrejme som svojou zvedavosťou prestúpila medze slušnosti, lebo sa odmlčala. Aj tak som sa však nechystala cúvnuť. Veď zbabelci sa nikdy nedozvedia zaujímavosti, ktoré možno využiť v príbehu.

Odpovedala mi až po dlhšej chvíli: „Ide o obchodnú záležitosť.“ V mysli sa mi hneď vyrojili otázky. Čo asi tak považuje za „súrne“ jasnovidka? Vznáša sa azda komusi v spálni duch vlastnej minulosti? Alebo sa po niekoho vrátil mŕtvy milenec? Môže ísť aj o muža, ktorý sa chystá zabiť ženu, ktorú už raz zabil v daktorom z minulých životov.

Už som sa takmer celkom prebrala. Nora to zrejme vycítila a chytrou zložila slúchadlo, aby som ju ďalej nevypočúvala.

Ostala som ležať v posteli a uvažovala som, čo asi môže jasnovidka zachytiť v mysli iného človeka a ako by sa to dalo využiť v knihe. Čo keby hrdinka vedela čítať myšlienky? Čo by si asi prečítala v Jamieho mysli? Zrúmenela by, keby zbadala, ako sa mu vzrušením jagajú oči? Alebo by sa ohradila otázkou: „Ako sa opovažujete?“ Alebo by zareagovala pri pohľade na Jamieho ako ja a klesla by mu do náručia so slovami: „Vezmi si ma, som tvoja“?

Predpoludním som zašla do knižnice vyhľadať si niečo o sebe, vlastne o pani de Greyovej.

Pri štúdiu odbornej literatúry sa riadim pravidlom: Nezaujímavé údaje netreba čítať. To, čo nie je zaujímavé na čítanie, nebude zaujímavé, aj keď o tom budem písať, a zrejme to bude nudiť aj moje čitateľky. Rešeršujem si preto iba dobré a užitočné údaje, napríklad o odievaní, príprave jedál, o spôsoboch myslenia ľudí v danej dobe. Ako vychovávali deti? Ako sa správali k ženám?

Tieto informácie nikdy nevyhľadávam v encyklopédiách ani v príručkách, ktoré obsahujú v jednom zväzku tristo životopisov osobností. Mám rada monotematické zamerané publikácie, akými sú napr. knihy o okuliároch, alebo o dejinách zubného lekárstva. Doma mám vyše štyristo publikácií o dejinách odievania. Všetky mám skatalogizované a mám v nich aj krížovo spracované odvolávky, aby som si vedela všetko a presne nájsť. Skutočne neznášam, ak sa v románe dočítam, že „pani Daphne mala na sebe najnovší výkrik poslednej módy“. Ako treba tú poslednú módu chápať? Určovala ju farebnosť odevu, vytvarovanie rukáva alebo

osobitný model klobúka?

Už dávno dobre viem, že je potrebné pátrať po špecifických jednotlivostiach, a nie po všeobecných údajoch. Zamierila som preto v Newyorskej verejnej knižnici rovno do oddelenia genealógie, a vyžiadala som si Burkov šľachtický kódex. Netrvalo mi dlhšie ako päť minút nalistovať si tam Rachel de Greyovú, ktorá zomrela v roku 1903. Ten letopočet približne súhlasil s dobou Fabergého. Dáma bola manželkou tretieho grófa de Grey a prvého markíza z Ramsdenu.

Vypísala som si potrebné základné údaje a zamierila k monštróznym knižným katalógom. Tam sa mi podarilo nájsť publikáciu o prvom markízovi z Ramsdenu. So zatajeným dychom som si potom pri pulte vyplnila žiadanku. Mala som šťastie, lebo po pol hodine sa moje poradové číslo objavilo na tabuli a mohla som si knihu prevziať. V registri som si našla dva odkazy na markízovu manželku.

Autorove slová o mne... vlastne o pani de Greyovej, mi vylepšili náladu: „Pani de Greyová aj napriek chatrnému zdraviu svojmu manželovi vo všetkom pomáhala a bola mu naozaj vynikajúcou spoločníčkou. Mala milú a veselú povahu a s manželom si veľmi dobre rozumeli. Ich medové týždne sa počas ich dlhého spoločného života vlastne nikdy neskončili.”

„Tak toto mi zalichotilo!” pomyslela som si. To nemá nič spoločné s predchádzajúcimi hlúposťami o „neústupčivosti”. Ak pátranie po minulých životoch znamená takéto potešenie, mala som s ním už skôr začať.

Ďalej som sa ešte dočítala, že Rachel žila s manželom tridsaťpäť rokov a mali spolu dvoch synov. Jeden prišiel o život v Turecku (zabili ho tam banditi). Ten druhý, volal sa Adam, sa teda stal dedičom titulu. O „svojom” manželovi som si potom čítala celé popoludnie a priam som hltala všetky zmienky o jeho zlatej, milovanej manželke, ktorá mu stála verne po boku. Keď môj - vlastne jej - syn prišiel o život, dala mu na pamiatku postaviť prekrásnu kaplnku.

Po záverečnej v knižnici sa mi až točila hlava od hladu a zistených milých skutočností. Keď som opúšťala budovu, bola som celkom vo vytržení. Rachel si našla toho pravého, našla si svojho Jamieho. Potom mu bola po dlhých tridsaťpäť rokov vernou družkou a

spoločníčkou. Pre jej uvážlivú skromnosť a ohľaduplnosť si ju ľudia veľmi obľúbili a mala všade priateľov.

Nora sa o týždeň vrátila do New Yorku, a ja som sa len tak nadúvala od pýchy nad svojou šikovnosťou vo vyhľadávaní údajov po knižničných oddeleniach. Nadovšetko som tiež bola spokojná so svojim dobrým a užitočným minulým životom. Na naše prvé stretnutie som si priniesla celú dokumentáciu a ukladala som jej do lona jednu fotokópiu za druhou. Dokonca som mala aj fotokópiu portrétu tejto milej a peknej dámy. Doma som na počítači pripravila rôzne tabuľky s údajmi, s presne odlíšenými typmi písma v príslušných kolónkach. Keď som jej to všetko odovzdala, porozprávala som jej ešte, čo všetko som o sebe zistila.

Po skončení mojej slávnostnej prezentácie tam Nora zopár okamihov len tak sedela a žmurkala. No a potom sa rozosmiala. Nazlostilo ma to tak veľmi, že som mala sto chutí správať sa ako niektorá z mojich temperamentných románových hrdiniek. Ved' sa mi vlastne vysmiala.

Vedela som, prečo sa na mne zabáva, nemusela mi nič vysvetľovať. Tak isto sa zvykla smiať moja mama nad mojimi sľubmi, že budem poslušná a že sa budem správať, „ako sa patrí na slušné dievča“.

„Vy si nemyslíte, že som to ja?“ spýtala som sa neisto, uvažujúc v duchu nad osudovou krivdou, ktorá sa na mne pácha.

Začínala som si postupne zvykať na Norino čítanie myšlienok. „V minulosti ste veľmi ľúbili,“ povedala mierne a prestala sa smiať, lebo vycítila, ako sa ma to hlboko dotklo. „Lenže vy nie ste žena, ktorá...” Zaváhala.

„.... stojí pokorne v ústraní,“ dopovedala som to namiesto nej. Čo je až také veľmi zlé na tom, že túžim byť niekým, koho majú všetci radi?

Zaliali ma slzy sebaľútosti, a kým sa mi veľké kropaje kotúlali po lícach, Nora vyčkávala. Pokračovala, až keď som sa trochu spamätala.

„V minulosti,“ začala hovoriť potichu, „ste skutočne veľmi milovali istého muža. Vaša láska k nemu bola taká silná, že pretrvala veky a dodnes ste na ňu nezabudli. Vo svojom živote ste k žiadnemu z mužov neprechovávali taký mocný cit, ako k tomuto vo svojej minulosti. Preto ste všetkých odstrčili, aj tých, ktorí boli

inak hodní vašej lásky. A tohto muža ešte vždy ľúbite."

Vysiakala som sa. „To mi sotvačo pomôže, keď si večer líham do prázdnej postele."

Nora sa na mňa mlčky pousmiala, nič viac.

Smrkla som a začala som znovu logicky uvažovať. „Aké city prechováva on ku mne, ak ho ešte ja stále ľúbim?"

„Ľúbi vás rovnako mocne ako vy jeho."

Zhlboka som sa nadýchla. „Nepovedali by ste mi o tom

viac? Ak toho budem viac vedieť, možno tomu aj lepšie porozumiem." A potom si zrátam, čo by sa dalo v celej veci podniknúť, zaumienila som si. Ak existuje kdesi muž, ktorý mi patrí, o ktorom sa presvedčím, že je zosobením Jamie-ho, podniknem všetko, aby som ho našla.

Nora sa na mňa tak jasnovidecký chápavo usmiala a začala mi vysvetľovať všetko o spriaznených dušiach. Podráždil ma už jej úsmev a pri samotnom pojme som si aj dosť nahlas vzdychla. Slovné spojenie spriaznená duša v mojich očiach patrí medzi najošúchanejšie na svete a zaradujem ho celkom navrch rebríčka najnenávidenejších výrazov spolu s: prepísať, využiť (a fuj!), postupovať opatrne. Najradšej by som ich celkom vygumovala z povrchu zemského.

Nora mi však vysvetlila, že spriaznená duša je druhá polovica nás samotných. Pamätáte sa na príbeh z Biblie, v ktorom sa hovorí, ako Boh stvoril Adama, potom mu vyňal z tela rebro a spravil Evu? Podľa tohto modelu boli vraj stvorené aj prvé ľudské duše: duša sa rozdelila napoly, polovica patrila mužovi a tá druhá žene. Niečo ako prvé klony. Nuž, príslovie „nič nové pod slnkom" je zrejme pravdivé.

Podľa Norinej teórie muž a žena s takouto napoly rozdelenou dušou tvoria dokonalý pár. Môžu byť v páre šťastní aj s inými. Ak však človek stretne svoju spriaznenú dušu, tá jeho dušu „naplní v pôvodný celok".

Spriaznené duše by sa vlastne mali navzájom stretávať vo všetkých svojich životoch. V priebehu stáročí sa však pôvodná schéma stretávania porušila. Darmo sa narodil párik spriaznených duší dvom susedom napríklad v Grécku, keď si chlapec v osemnástich pri páde z koňa zlomil väzy. Po smrti sa znovu narodil a bol gladiátorom v Ríme. Jeho lepšia polovička mu mohla byť už

matkou a nemohli sa stretnúť ani geograficky, keďže boli príďaleko. Rozdiely sa možno vyrovnali po storočí a dokonalý pár sa ocitol zasa niekde na svete spolu ako deti dvoch susedov. Na to, aby sa dve polovice duše nemohli spojiť v pôvodný celok, však stačilo, aby boli na smrť rozhádaní otcovia detí, atď.

Nebeská ústredňa spriaznených duší ich teda musí sledovať po celom svete. Ako je to možné, že sa vôbec niekedy stretnú? Z Norinho výkladu som to pochopila tak, že ich stretnutie je Božím darom, ktorý si treba jednak vyprosiť, potom zaslúžiť a napokon človeka s druhou polovicou duše prijať v takej podobe, v akej sa s ním stretneme.

Nora hovorila o vyprosení alebo vymodlení si stretnutia spriaznených duší, ja to pociťujem ako želanie nájsť toho pravého muža. Ten pravý, lepší od ostatných, predsa musí pre mňa niekde byť, aby som ho mohla ľúbiť z celého srdca, rovnako ako bude on ľúbiť mňa. Chcem muža, ktorému nebudem musieť nič predstierať, lebo ma bude tak isto ľúbiť aj potom, keď budem naňho pre niečo vykrikovať, alebo budem nejako inak protivná. Chcem takého, o ktorom viem hlboko vo svojom srdci, že ma ľúbi a môžem sa naňho spoľahnúť a dôverovať mu. Cítim, že mi nestačí, aby mi niekto iba rozprával o láske. Túžim po mužovi, ktorého samotná prítomnosť ma do hĺbky duše naplní a celú rozochveje.

Nora mi ďalej vysvetlila, že hrdinovia v mojich dielach sú vlastne fotokópie tohto pravého muža. Začervenala som sa až po uši, lebo si skutočne presne prečítala moje najtajnejšie myšlienky. Doteraz nik iný nezbadal, že som vlastne veľmi sentimentálne stvorenie.

Nora mi zdôraznila aj potrebu prijať muža so spriaznenou dušou bez ohľadu na čokoľvek. Chvíľu mi trvalo, kým som pochopila, ako to myslí, a potom som zrozpačitelá. Raz v noci som totiž bola sama, cítila som sa opustená a spravodlivo som si ušla džinu s tonikom. Vtedy mi napadlo, že mám možnosti cestovať po celom svete a pohľadať si toho pravého. Ak si ho nájdem, bude mi jedno, ako vyzerá, aký má pôvod, či je to mocný a zdravý chlap a či človek s chatrným zdravím.

Videlo sa mi, že som po Norinom vysvetlení napokon všetko akotak pochopila a že sa mi predsa len črtá nádej stretnúť ho. Kde mám teda hľadať svoju druhú polovicu duše? Mám si dať inzerát do novín?

Nora ma však veľmi chytrou uzemnila. Stačilo, aby sa na mňa pozrela a povedala mi o „sprievodcoch duše“, ktorí ma k nej priviedli, aby mi oznámila zlú správu. No, ona ju vlastne považovala za dobrú, lebo svoju spriaznenú dušu som mala stretnúť už po troch životoch.

Mala som čo robiť, aby som sa zdržala a nenakričala na ňu. Žilo aspoň zopár molekúl jej mozgu v reálnom svete? Ved' predsa nejestvujú ani minulé životy a „sprievodcovia duše“ sú holý nezmysel.

Zaškrípala som zubami nad jej zaťatou spokojnosťou samej so sebou. „Chcem Jamieho a chcem ho mať v tomto živote,“ vyhlásila som. „Som Američanka, a to, čo si želám, chcem mať hneď!“

Rozosmiala sa. „Môžete ho mať, ak viete zmeniť minulosť,“ povedala mi potom s úsmevom. „Ak by ste sa s ním však stretli ešte dnes popoludní, nezalúbili by ste sa doňho, ale by ste ho na prvý pohľad znenávideli. Znenávideli by ste ho tak mocne, že by ste ho už nikdy viac nechceli vidieť.“

Nora ma potom upozornila, že čas nášho stretnutia dávno uplynul a na ňu čaká ďalší zákazník. Nereagovala som. Keď som sa konečne začala zberať na odchod, nečakane sa ma spýtala: „Prečo si nenájdete tú pravú pani de Greyovú? Určite ich bolo viac.“

kapitola 5

Musela som sa najskôr ovládnuť a upokojiť, aby som dokázala pochopiť, že Rachel naozaj nemohla byť Fabergého pani de Greyová. Bola priveľmi oddaná svojmu manželovi, aby sa až tak zaujímala o klenotníckovo umenie, že by ho kvôli šperku takmer prenasledovala, aj keď bol skutočný majster vo svojom remesle.

Objaviť svoju pani de Greyovú v knižnici, kam som sa vybrala priamo od Nory, však bolo dosť náročné. Zistila som síce, že sa volala Hortense, ale nedarilo sa mi nájsť dátum jej narodenia, lebo v dobe Eduarda VII. sa považovalo za ne-zdvorilé zmieňovať sa o veku ženy dokonca aj v historických publikáciách o rodinách. Osobne si myslím, že ani dnes by nezaškodilo v tomto smere trochu slušnosti.

Keď oznamovali zatváranie knižnice, ešte stále som pátrala po niečom, čo by mi túto dámu trochu priblížilo. Za celé popoludnie

sa mi o nej nepodarilo zistiť - okrem základných údajov - vôbec nič. V roku 1904 sa vydala za Ra-chelinho syna Adama a zomrela v roku 1907, teda štyri roky po Rachelinej smrti.

Našla som si aj údaj o tom, že Hortense zomrela v ten istý deň ako jej manžel, teda 8. júna 1907. Napadlo mi, že mohli prísť o život pri nehode. Po Adamovej smrti titul zanikol, lebo z manželstva nevzišlo žiadne potomstvo.

Po návrate domov som si trochu posmútila. Lúboštné príbehy, ukotvené v minulosti, predpokladajú sústavné štúdium histórie, a tak dobre viem, aký veľmi dôležitý je v rodine dedič. Načúvajúc čarovnému hlasu Frederiky von Stade zo ste-rea, rozmýšľala som nad neznámym osudovým nešťastím, ktoré zabránilo mladému grófovi a jeho kontese zanechať po sebe potomstvo a zachovať tak rodovú líniu.

Viem, že ide o číry nezmysel, ale začala som sa kvôli tomu cítiť previnilo, akoby to bola moja vina. Nikdy som sa s tým nikomu nezverila, ale asi pred desiatimi rokmi som mala blízkeho priateľa, o ktorom som bola presvedčená, že je ten pravý. Preto som po celý rok neužívala nič proti počatiu. Aj tak som neotehotnela, a preto som sa s ním vlastne aj rozišla.

Ak je pravda, čo mi Nora vysvetľovala o povahe a osobnosti, nemôže byť ženská neplodnosť tiež po stáročia v rôznych životoch trvalá? Veď Hortense s manželom žili spolu celé tri roky, a nemali žiadne deti.

Na druhý deň ráno som prišla do knižnice zavčasu. V noci som trochu rozmýšľala a napadlo mi, že by som sa o pani de Greyovej mohla dozvedieť viac z publikácií o kráľovnej Alexandre, ktorá tiež patrila medzi ctiteľky Fabergého umenia.

Kiež by mi to nikdy nebolo napadlo! Hortense som našla v publikáciách o tzv. Marlboroughskom krúžku. Zámok, v ktorom býval princ z Walesu, neskorší kráľ Eduard VII., sa volal Marlborough House a princovi priatelia a priateľky, ktorí sa tam schádzali, tvorili Marlboroughský krúžok. Princova spoločnosť bola široko-d'aleko vychýrená nespútanými zábavami.

Veselý krúžok nehýrieval iba na princovom zámku, ale spoločnosť sa presúvala raz týždenne vždy do vidieckeho sídla ďalšieho člena. Hostiteľkinou povinnosťou bolo rozvešať na dvere spálni kartičky s menami, aby si všetci vedeli nájsť tú svoju. Zachoval sa žartovný

príbeh o istom žiar-livcovi, ktorý pozamieňal kartičky tak, že sa ktorýsi vojvoda dopracoval do spálne svojej zákonnej manželky. Prečo inak by sa považoval príbeh za žartovný, ak len nešlo o napĺňanie mileneckých vzťahov?

Ľudia sa dnes zväčša nazdávajú, že vo viktoriánskom období sa o sexe veľa nevedelo. Ako si však potom vysvetľujú, že v tej dobe boli v rodinách také početné krdle detí? Ako si predstavujú vtedajšie voľné večerné chvíle manželských dvojíc? Viktoriánsky muž na posteli v spálni osvetlenej teplým mihotavým svetlom sviečok nemal pod nosom televízor, a preto pozoroval svoju lepšiu polovičku, ako sa pred ním vylupuje z približne ôsmich vrstiev šatstva. Napokon sa potešil pohľadom na nahé ženské telo, ktoré iní muži nepoznali. Obtiahnuté trička a džínsy vtedy ženy nenosili. Ach, staré dobré časy!

Pri čítaní o Marlboroughskom krúžku som sa stretla s niekoľkými zmienkami o pani de Greyovej. Vyzerá to tak, že vo veselej spoločnosti hýrivcov bola pani de Greyová najveseľšia. Mala toľko ľúbostných afér, že ju princov priateľský krúžok takmer vylúčil zo svojho streda.

Skutočnou príčinou podľa všetkého však neboli jej mnohí milenci, ale to, že porušila základné spoločenské pravidlo: Žiadne ľúbostné aféry, kým nie je dedič. Vlastník veľkého majetku a staroslávneho šľachtického titulu mal nikým neodňateľné právo vedieť s istotou, že jeho najstarší syn a dedič je jeho vlastné dieťa. Preto sa urodzení páni ženili s osemnásťročnými pannami a odvádzali si ich na svoje vidiecke sídla, kde ich čo najskôr priviedli do druhého stavu. Keď mladá pani otehotnela, manžel sa zvyčajne vrátil za svojimi zábavami do mesta. Po pôrode sa pousiloval čo najskôr o druhé dieťa. Po prvých dvoch deťoch si urodzená dáma mohla zariadiť život po svojom.

V tej dobe sa prvé dve deti museli podobieť na manžela. Ostatné deti sa mohli podobieť na hocikoho, a ich podoba bola potom nevyčerpatelným zdrojom zvyčajných spoločenských klebiet. Istá žena sa vo svojich pamätiach zmieňuje o rade do života, ktorú dostala od svojej matky v deň sobáša, keď vstupovala do spoločnosti. Matka jej doslova povedala: Nikdy sa nahlas pred nikým nevyjadruj o tom, na koho sa podobajú mladšie deti v rodine. Po mnohých rokoch sa táto dáma dozvedela, že „strýc“

Harry jej bol vlastne otcom.

Nerada si to priznávam, ale po prečítaní príhod o ľúbostných aférach pani de Greyovej som mala veľmi zlú náladu. S jej správaním som sa totiž vedela úplne stotožniť. Stačilo si položiť otázku, čo by som urobila, keby ma rodičia nanútili do zväzku s nemilovaným mužom. Nepatrím k poslušným ľudským jedincom a poznám sa dosť dobre na to, aby som vedela, že keď som nešťastná, som schopná povystrážiť všelijaké mrzkosti - s ktorými by som sa ani za nič na svete nikomu nezverila. Nuž, ale ktorá tridsaťdeväťročná žena aspoň zo dva razy v živote nevyviedla niečo, na čo by radšej celkom zabudla?

Pani de Greyová bola teda zrejme tri roky vydatá za nemilovaného muža a vystriedala za ten čas náručia mnohých milencov. Hľadala takto naozajstnú lásku? Chcela sa pomstiť a ublížiť ľuďom, ktorí ju dostali do tejto situácie?

Zatiaľ som na svoje otázky nepoznala odpoveď. Čakalo ma ďalšie štúdium literatúry. Mala som sa však stretnúť s Norou, a tak som si pozbierala svoje veci a opustila knižnicu.

Nora mala znovu vpadnuté oči, čomu som sa v kútiku duše pomaly začínala tajne radovať (či celkom tajne, s istotou neviem povedať, lebo pri jasnovídkach si človek so svojím tajomstvom nikdy nie je nacistom). Jej ustatý výzor naznačoval, že celú noc hľadela do krištáľovej gule alebo ktovie do čoho iného, a skúmala moje minulé životy. Čakala som teda na ďalšie pokračovanie príbehu, usilujúc sa potlačiť netrpezlivosť. Najviac mi toto všetko pripomínalo čítanie rozsiahleho románu, ktorý sa nedá odložiť. Lenže s týmto románom som sa nemohla stúliť na pohovku s pohárom citronády a prečítať si ho jedným dychom, ale musela som sa k nemu dennodenne vracáť a čítať ho po jednotlivých príhodách.

„V alžbetínskej dobe sa vám s týmto mužom prihodilo veľa zlého,“ povedala Nora.

„S mužom so spriaznenou dušou?“

„Áno. Obidvaja ste spáchali samovraždu.“

„Prečo?“ V príbehu je „prečo“ vždy dôležité. Čitateľovu pozornosť neudrží konštatovanie, že bola spáchaná vražda, ale to, čo jej predchádzalo a bezprostredne k nej viedlo... a v mojom prípade mi to navyše aj platí účty.

„Nedôverovali ste si a siahli ste po kliatbach.“

„Po kliatbach? Myslíte po nadávkach?“ Výnimočne som vôbec nežartovala. Pre autorky ľúbostných príbehov je použitie nadávok v texte naozajstným problémom.

Mlčky sa na mňa dívala, čakajúc, kým pochopím, o čo ide.

Zhlboka som sa nadýchla. „Máte azda na mysli, že títo dvaja ľudia sa navzájom prekliali pred tým, ako spáchali samovraždu? Aké to boli kliatby?“

Vedela som, čo mi odpovie ešte skôr, ako začala.

„Neviem.“

„Tak teda si navzájom nedôverovali, jeden druhého prekliali, a napokon spáchali samovraždu?“

„Áno.“

„Tak preto teraz, po stovkách rokov, spravím takú hlúposť, že pustím úžasného muža, akým bol Steve, k vode?“

Nora sa pousmiala, akoby vedela o nejakom mojom tajomstve.

„Čo teda?“ osopila som sa na ňu, usilujúc sa uhádnuť jej myšlienky.

„Tohto Števa ste nemali rada. Nudili ste sa s ním. Chceli ste sa vydať, lebo sa bojíte pribúdajúcich rokov. Nechcete ostať sama. Chcete manžela, s ktorým by ste zostarli.“ Stíšila hlas. „Chceli by ste mať jedno či dve deti.“

Trafila do čierneho. Táto žena mi vraví o mne dokonca veci, ktoré som si nepriznala doteraz ani len sama pred sebou. Áno, skutočne som sa čoraz viac bála pribúdajúcich rokov a očividne miznúcej mladosti. Áno, bála som sa aj, že ostanem sama. Je pravda, pripustila som v duchu, so Števom som sa nudila. Bol dokonalý. Keby som bola rovnako dokonalá aj ja, mohlo to byť úžasné, lenže ja som všetko, len nie dokonalá. Na Stevena som chcela celkom zabudnúť. Určite som vedela, že je to úžasný muž, a nechcem si ani teraz nahovárať nič iné. Správala som sa k nemu nepekne, hoci som sama nevedela prečo. Na to, že by za tým mohli byť Norine stredoveké kliatby, som sotva mohla prísť, ale niečo so mnou určite nebolo v poriadku.

„Mám tridsaťdeväť rokov,“ potichu som zašepkala, akoby len pre seba. „Už je dosť neskoro hľadať si muža a mať deti. Muži v mojom veku už deti nechcú - pravda, ak si nevezmú osemnástky v bikinách,“ pokúsila som sa ako zvyčajne o žart. Z Norinho

pohľadu mi bolo jasné, že so žiadnymi deťmi u mňa ani neráta. Ako mi to povedala? Vaša budúcnosť je vo vašej prítomnosti. Oстане teda všetko tak, ako to je, pomyslela som si. Budem ako doteraz, osamelá uprostred svojich papierových milencov.

„To sa teda naozaj nedá nič robiť? Skutočne nemáte tých zopár neryšavých bratancov, z ktorých niektorý by pristal oženíť sa s peknou autorkou ľúbostných románov?“

Ani tentoraz Nora nereagovala úsmevom. „Myslím si, že vás preklial v tom zmysle, aby ste nikdy nikoho okrem neho nemilovali.“ Po týchto slovách sa na mňa zadívala tak smutne, akoby vyriekol kľatbu nad ňou.

Nechápala som celkom presne, ako to myslí. „Chcete teda povedať... teda, ak naozaj jestvujú minulé životy, že som od šestnásteho storočia nikdy nikoho neľúbila? Že som po všetky svoje životy ostávala sama?“ „Vydávali ste sa a...“ „A čo deti?“

„Nebolo ich veľa. Nepatríte medzi plodné ženy.“ No toto, pomyslela som si. To by som mala povedať tera-peutke, ktorá ma presviedčala, že som túžila spávať so svojím otcom! Ale tá mi aspoň nebrala nádej do budúcnosti. Nora mi však nedala nádej ani na minulosť. „Ale neľúbila som svojich manželov?“

„Nie tak, ako ste ľúbili muža, ktorý je vašou druhou polovicou. To jeho duša vám nedovolí opravdivo ľúbiť nikoho iného okrem neho.“

„A to som sa s ním už nikdy od čias kráľovnej Alžbety I. nestretla?“

„Ale áno,“ ohradila sa, akoby mi bolo uniklo to podstatné. „Predsa vaša klenotníkova dáma bola zaňho vydatá. Ona...“

„Čože? Chcete povedať, že pani de Greyová bola vydatá za muža, ktorého ľúbim?“

„Áno.“

„Lenže podľa toho, čo sa mi podarilo o nej zistiť, títo manželia sa navzájom nenávideli.“

„Láska. Nenávisť. To je to isté.“

V knihe môjho života rozhodne nie, pomyslela som si.

„Pravá nenávisť,“ vysvetlila mi dôrazne Nora, „je rubom mince lásky. Takisto ako láska, nenávisť pretrváva po stáročia.“

„Ak sme sa navzájom nenávideli, prečo sme sa potom zosobášili?“

„Lebo ste sa ľúbili.“

„Nemáte trochu džinu?“

Usmiala sa. „Nemajte obavy. Čoskoro sa všetko napraví.“

„Čoskoro! Napríklad po troch životoch?“

„Áno. Veď vidíte, že už teraz o ňom píšete. Jeho obraz už máte na papieri...“

„Jamieho?“ zašepkala som. „Jamie je teda... je moja spriaznená duša?“

„Áno. Je presne taký ako vy, však? Je silný, ale nie vždy si je celkom istý sám sebou. A skutočne vás aj potrebuje, no nie?“

„Áno.“ Radšej som zmĺkla, aby som sa nerozplakala.

„Začínate mu pomaly odpúšťať zradu.“

„Tak on ma zradil?“

„Boli ste presvedčená, že áno. Mysleli ste si, že vás neľúbi tak ako vy jeho, a tak ste si...“

„Siahla som si na život.“

„Áno.“

„A potom si siahol na život aj on.“

„V ten istý deň aj hodinu.“

Samovraždy mileneckých párov som nikdy nepovažovala za romantické.

„Podľa toho,“ pokračovala som, „mi to teda vychádza tak, niekedy v stredoveku som ho ľúbila, a vtedy ma možno zradil, takže sme - potom spáchali spolu samovraždu z... Z lásky. Alebo to bolo z nenávisťi? Vyzerá to tak, že si zamieňam významy tých dvoch pojmov.“

Nora pokrčila plecami na znamenie, že medzi nimi naozaj nie je rozdiel.

„Teda dobre, zomreli sme, a odvtedy sme mali zopár príležitostí všetko napraviť, ale sa nám to nepodarilo. Teraz, po štyristo rokoch, mu začínam odpúšťať. Na dôkaz toho sa vzdávam lásky k živému mužovi v prospech lásky k svojmu knižnému hrdinovi. Už teda ľúbim jeho obraz, aj keď sa so skutočným milovaným mužom mám stretnúť až o tri životy. Rozumiem tomu správne?“

Nora sa usmiala a prisvedčila: „Áno.“

„No tak, Nora, ktorá z nás dvoch je bláznivá?“

Obidve sme sa naraz zasmiali. Všetko to bolo napokon dosť úsmevné. To, že som odmietla Stevena, mohlo väčšmi súvisieť s niečím z môjho detstva ako s nejakým nezmyslom spred mnohých

stáročí.

Povedala som si, že v skutočnosti nič z toho, čo mi Nora narozprávala, nesúvisí s mojou osobou. Je to iba rozprávka a Nore vlastne platím, aby mi pomohla rešeršovať fakty k môjmu pripravovanému románu. Čas stretnutia vypršal, a tak som sa s ňou rozlúčila a šla som domov.

kapitola 6

Keď som tak na druhý deň zrána nad všetkým uvažovala, moja múdrejšia polovica mi našepkávala, že by bolo azda lepšie tému zatiaľ odložiť a napísať iný príbeh. Stará, dobrá kovbojka by sa zaručene uchytila na trhu. Moje čitateľky lapokon téma minulých životov ani nemusí zaujať, a ako skúsená autorka dobre viem, že nič na svete neprinúti čitateľskú verejnosť kupovať diela s námetmi, ktoré ich nezaujímajú.

Nad týmto všetkým som premýšľala, už keď som sa ráno obliekala, a ešte aj potom, keď som išla do knižnice. Na ten deň som nemala dohovorené stretnutie s Norou, a tak som mala všetok čas iba pre seba.

Okolo jednej popoludní som našla, po čom som pátrala. Najlepšia priateľka pani de Greyovej bola kontesa Dyan a tá napísala memoáre. V nich sa o nej viac ráz zmieňuje.

Prvá zmienka o pani de Greyovej mi takmer vyrazila dych. Bola najvýznamnejšou ctiteľkou opery svojich čias. Milovala opernú hudbu. Nellie Melba a Caruso koncertová-vali u nej doma zakaždým, keď sa naskytla vhodná príležitosť. „Mnohí z ctiteľov opernej hudby svoj záujem iba predstierali,“ píše pani Dyan, „pani de Greyová ju však skutočne milovala. Nazdávam sa, že ak by to bolo možné, počúvala by La Traviattu aj vo vani.“

Oprela som sa o operadlo drevenej stoličky v čitárni a pomaly som vydýchla. Keď som mala štrnásť, dostala som na Vianoce tranzistorové rádio. Veľmi som po ňom túžila, lebo som chcela vedieť, čo je nové vo svete hudby, teda tej oblasti hudby, ktorá zahŕňa štyridsať najpredávanejších populárnych hitov. Túžila som prechádzať sa po chodbách strednej školy so slúchadlami na ušiach, lúskat' si do taktu prstami tak, ako moji spolužiaci a čo najskôr sa naučiť spievať všetky piesne. Pri pohľade späť to

chápem ako súčasť svojho celoživotného úsilia prispôbiť sa.

Keď som si vtedy ladila svoju stanicu Top Forty, hľadáči-kom som náhodou skĺzla na spievajúci mužský hlas a za-mrela som, ako by bol do mňa udrel blesk. Z očarenia ma prebral až hlasný smiech toho naničhodníka, môjho mladšieho brata (jestvujú vôbec mladší bratia, ktorí nie sú naničhodníci?), a ten mi vzápätí výsmešné oznámil, že práve počúvam, fuj, fuj, operu.

Odvtedy som opere a klasickej hudbe vôbec holdovala tajne, ako sa holduje drogám. Naučila som sa preladiť stanicu s klasickou hudbou na Top Forty rýchlosťou blesku, aby ma už nikto nepristihol.

No a tam to bolo čierne na bielom, že pani de Greyová milovala operu. Mala ju tak veľmi rada, že by nedbala počúvať ju aj vo vani. Len si to predstavte!

Aj v ďalšom texte som sa pri čítaní knihy pani Dyan stretla so zmienkami o pani de Greyovej. Dočítala som sa, že bola neuveriteľne zvedavá, veľmi rada sa každého na kadečo vypytovala a chcela vedieť všetko do najmenších podrobností. Rovnako dobre sa cítila so smetiarom ako s kráľom. Mala úžasný zmysel pre humor a vedela rozprávať veľa zábavných príbehov. Ľudia pri nej veľmi radi sedávali pri večeri, lebo ich po celý čas rozveseľovala.

Keď som sa dostala na koniec knihy, celá som sa až chvela. Akoby tá dáma opisovala mňa.

Už som chcela memoáre odložiť, keď som si všimla, že dielo má aj epilóg. Bola som svojím vlastným obrazom, ktorý som našla v diele, tak veľmi nadšená, že som takmer ani nesledovala autorkine osudy. O pani Dyan som si zapamätala iba to, že mala dvoch synov. Jeden z nich bol už v mladosti známy a veľmi obľúbený básnik. Druhý stihol napísať ešte pred svojimi dvadsiatymi prvými narodeninami román. Obidvaja synovia padli v prvej svetovej vojne.

Mimovoľne mi zišlo na um, ako sa svojho času moja najlepšia priateľka Daria zmienila o svojej teórii problémov súčasnej anglickej aristokracie. Vyplývajú vraj zo skutočnosti, že všetci najschopnejší predkovia dnešnej šľachty padli v prvej svetovej vojne.

V poslednom odseku epilógu som sa dočítala, že veľa ľudí radilo

pani Dyan, aby sa o pani de Greyovej vo svojich memoároch kvôli tomu, čo sa stalo tesne pred jej zmiznutím, radšej nezmieňovala. Vraj si nezaslúži, aby sa jej meno uvádzalo v knihe. Ale pani Dyan napísala: „Pani de Greyová bola moja priateľka, tá najúprimnejšia priateľka, akú kedy ktorá žena mala. Prvá sa obliekala do šiat, ktoré som jej navrhla, a kedykoľvek som ju potrebovala, vždy ochotne prišla. Úpenlivo sa modlím, aby to nebol jej duch, ktorý vraj straší na zámku Peniman Manor, ale aby jej duša odpočívala v pokoji, a tam, hore v nebesiach, dozerala na duše mojich synov, kým za nimi neprídem. Stojím si za tým, čo vravím: Bola moja priateľka.”

Neviem si to vysvetliť, ale po prečítaní tohto odseku ma zamrazilo. Možno mi zimomriavky prebehli po chrbte kvôli tomu duchovi, no, jednoducho neviem prečo. Po dočítaní som však knihu priam zapleskla, a chytro som odišla z knižnice.

kapitola 7

Víkend som strávila zatvorená v byte. Doteraz som sa vedela vždy odosobniť od knihy, ktorú som práve písala. Uch, tak trochu som bývala „zaľúbená“ do svojich hrdinov, aj mi prišlo ľúto, keď som sa musela na konci príbehu rozlúčiť so svojimi literárnymi postavami, ale mala som celkom jasno v tom, že ide o fikciu, a nie o skutočný život.

Teraz sa mi to však všetko plietlo. Nevedela som si s istotou spomenúť, či som pani de Greyová, alebo Hayden Lane-ová. V niektorých okamihoch som zasa nevedela rozoznať, či je Jamie skutočný muž, alebo iba môj literárny hrdina.

To, čo mi povedala Nora, sa ma dotklo oveľa hlbšie ako čokoľvek, čo mi narozprávali ostatní terapeuti, lebo na jej slovách bolo oveľa viac pravdy. Všetko, čo som čítala o pani de Greyovej, až do najmenších podrobností súhlasilo, ako by som to čítala o sebe, a bola som si stále menej istá, či si na to vlastne „nespomínam“. Zdalo sa mi, že si pamätám, ako Jamie ku mne otáča hlavu. Vymyslela som si to, alebo som si „spomínala“?

Vyjsť z bytu sa mi nechcelo ani v pondelok. Pravdupove-diac, s takou náladou, akú som mala, sa mi nechcelo ani žiť. Neumyla som si vlasy, ba som sa ani nenamáhala obliecť. Vysedávala som v

župane pred televíznou obrazovkou a jedla som jeden veľký mrazený jogurt za druhým. Nechápem, prečo stretávam iba ženy, ktoré hovoriajú: „Mala som takú depresiu, že som si bola zabehnúť až osem kilometrov." Mohla by som im povedať, ale nepoviem: „Mala som tri dni takú depresiu, že som zjedla neviem koľko vyprážaných rezňov, zajedia som ich sudom zemiakových lupienkov a šiestimi veľkými mrazenými jogurtmi." Keď ma chytila depresia, nevládzem vstať, nieto ešte bežať. Viem iba žuť.

O šiestej popoludní som už z televíznych diskusných relácií o všelijakých ľudských čudáctvach mala v mozgu poriadny zmätok. Práve vtedy však začali vysielat' reláciu o návratoch do minulých životov. Bola o ľuďoch, ktorí sa dali zhypnotizovať, lebo sa chceli dozvedieť, ako žili v minulosti, a kým všetkým boli. Počas celej relácie som meravo sedela na stoličke celkom na krajíčku. Čo mi, žiaľ, nezme-ravelo, boli moje žuvacie svaly. Kýmila som sa ešte usilovnejšie a po celý čas ma mätalo, čo mi povedala Nora: Môžete ho mať, ak viete zmeniť minulosť.

Ešte som celkom neprezrela posledný hit smotanového jogurtu s orieškami a už som dvíhala slúchadlo a vytáčala Norino číslo. Mala obsadené, a tak som to len skúšala a skúšala, no márne. K prezidentovi do Bieleho domu by som sa asi dovolala rýchlejšie. Keď mi napokon zdvihla, stručne som jej vysvetlila, o čo mi ide. Teda, mohla by som sa v hypnotickom spánku vrátiť v čase a stretnúť sa s Jamiem?

Dlho mlčala. Nakoniec som znervóznela a spustila na ňu príval asi sto slov za minútu. Povedala som jej jasne, že to potrebujem na napísanie svojej knihy. Ostalo mi predsa veľmi veľa nezodpovedaných otázok. Prečo sa napríklad nikdy nenašlo telo pani de Greyovej? Prečo zomrel v ten istý deň aj jej manžel? Prečo bolo ich manželstvo bezdetné?

„To nesmiete spraviť," ozvala sa napokon Nora.

„Čo? Čo nesmiem spraviť?"

„Nevrátili by ste sa naspäť, ste priveľmi nešťastná."

Namojdušu, tá žena m& ale vedela nazlostiť! „Nechápem, prečo by som sa nemala .vrátiť naspäť", veď sa tam chcem iba trochu poobzerať a uvidieť..." Jamieho, nedopovedala som. Len raz sa mu tak môcť pozrieť do očí. Zistiť, čo človek cíti, keď sa pozerá do očí svojej druhej polovice. „Chcem sa dozvedieť, ako to skutočne

vyzeralo v časoch kráľa Eduarda VII. Chcem..."

„Ak sa vrátite do minulosti, mohli by ste tam chcieť ostať," povedala Nora. „Tu, v prítomnosti, nemáte nič, čo by vás privolalo naspäť."

„Mám zmluvu na knihu s termínmi, ktoré treba dodržať, a na stole ma čaká hŕba účtov na zaplatenie," zareagovala som žartom.

Ale Nora sa nezasmiala. „To nesmiete spraviť! Sľúbte mi to, je to veľmi nebezpečné."

„Ale je možné, že pani de Greyová je duchom!"

„Duchovia sú veľmi nešťastné duše, a vy nie ste tá pravá na stretnutia s nimi," vyhlásila rozhodne.

Aj napriek svojim tridsiatim deviatim rokom som začala fňukať.

„Ale ja som o tom videla diskusnú reláciu v televízii, a spravilo to už veľmi veľa ľudí. V Kalifornii..."

„Vy ste iná ako oni," zdôraznila dosť prudko. „Vám sa v minulosti stalo niečo nezvyčajné."

Zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila, a mňa potešilo, že som ju konečne trochu vyviedla z miery. „Hayden," pokračovala potom, „viem, že mi neveríte, keď vám vysvetľujem tie veci o karme a kliatbach, ale sú pravdivé. Udalostiam treba nechať prirodzený priebeh."

„To mám teda čakať tri životy, kým sa stretnem s Jamieom? Mám byť bez neho v tomto živote a ešte v ďalších dvoch?" Sú chvíle, keď nie sme schopní rozumne uvažovať, a mne sa to práve vtedy stalo. Bola som ako dieťa, ktoré si prosíka od matky maškrtu. Dožadovala som sa Jamieho, a to hneď!

„Príďte zajtra za mnou a pohovárime sa o tom. Vysvetlím vám to. Ale do zajtra iba odpočívajte a... prestaňte sa napchávať."

Vyplazila som jazyk na slúchadlo a zavesila. Jasnovidectvo by malo mať nejaké pravidlá. Do niektorých oblastí nášho života by mali mať vykladači vstup zakázaný. Jedenie by určite malo byť zakázanou zónou.

Nazdávam sa, že všetko mohlo byť v najlepšom poriadku, teda poslúchla by som Noru, nebyť toho, že som najskôr zakopla o knihu, a potom mi zatelefonovala Milly. Ubezpečujem vás, že v mojom byte sa skôr potknete, ako nepotknete o knihu. Mám ich niekoľko tisíc, a to vyhlasujem celkom zodpovedne. Sú

porozkladané na policiach, po stoloch, po podlahe, pod stolmi, jednoducho všade. Návštevy, ktoré ku mne prídu, sú zväčša zdesené záľahou kníh, porozhadzovaných po byte.

Presnejšie, o knihu som najskôr zavadila županom, až potom som sa o ňu potkla. Lenže keď som ju zdvihla, zistila som, že to je výtlačok Debrettovho Šľachtického kódexu z roku 1898, ktorý som si pred mnohými rokmi kúpila v kto-romsi meste vo Walesi.

Až do tej chvíle sa mi nedarilo nájsť ani základné údaje o manželovi pani de Greyovej a jeho aj jej rodine, lebo šľachtický titul rodiny dávno zanikol. Lenže v roku 1898 ešte existoval.

Dychtivo som prelistovala výtlačok po titul grófov de Greyovcov. Debrettove kódexy totiž často uvádzajú údaje, ktoré sa inde vôbec nedajú nájsť, napríklad aj to, akou smrťou dotýčny zomrel.

Čo som hľadala, som síce nezistila, ale našla som tam niečo, čo mi celkom vyrazilo dych. Na strane 645 čierne na bielom stálo, že budúci manžel mojej pani de Greyovej sa plným menom volal Adam Tavistock, pán de Grey.

kapitola 8

Všetko ostatné, čo potom nasledovalo, zavinila Milly. Býva tam, kde deväťdesiatdeväť percent autorov ľúbostných románov, čiže niekde v Texase. Slovo „niekde“ používam zámerne, lebo si myslím, že život je príkrátky na to, aby sme sa naučili vyznať sa v Texase. Ak sa tam chcem z času na čas zúčastniť na nejakom stretnutí autorov ľúbostných románov, zavolám svojej vydavateľke, a tá mi pošle letenku. Sadnem na lietadlo a pristanem niekde v Texase. Pre mňa v tom štáte existujú len dve mestá: to prvé sa volá Houston a to druhé Dallas. Jedno z nich má nákupnú pešiu zónu, to druhé ju nemá.

Neviem, v ktorom z týchto dvoch miest žije Milly. Býva za mestom, kde nie je nákupná pešia zóna. Tým som si celkom istá, lebo sa s ňou stretávam hneď po prilete. Inak by som sa najskôr vybrala nakupovať.

Nora mi povedala, že v ktoromsi z minulých životov mi Milly bola akoby matkou, ale mojou naozajstnou matkou nebola. Tomu sa dalo celkom uveriť. Podľa údajov v pase som od Milly staršia, ale Nora ju nazvala „starou dušou“. Žije sama a píše tie najsladšie a

najnežnejšie ľúbostné príbehy, aké si vôbec viete predstaviť. Jej hrdinky sú ušľachtilé a dobré, žijú na vidieckych gazdovstvách a vypekajú ovocné koláče na miestne dobročinné podujatia. Sú presným opakom tých mojich, ktoré jazdia na čiernych žrebcoch a ohaňajú sa mečmi.

Zavolala som Milly a začala som jej rozprávať, čo mám nové. Moje dve priateľky, Daria a Milly, nie sú si v ničom podobné. Dariin mozog funguje rýchlosťou blesku a jej schopnosť sústrediť sa je asi tak na úrovni trojročného dieťaťa. Ak ju chcem rozosmiať, musí to byť niečo originálne, a treba to povedať rýchlo a výstižne. Inak by ju to nudilo.

Milly je skôr typ, ktorý navrhne upiecť si koláč, a potom sa o všetkom pozhovárať. No a v ten osudný večer, keď som zistila, že moja „spriaznená duša“ sa volá rovnako ako všetci tí očarujúci muži z rodu Tavistockovcov, o ktorých som písala vo svojich románoch, som jej všetko vyrozprávala a Milly ma pozvala na návštevu.

O niekoľko dní som sa za ňou vybrala. Privítala ma s tým, že na deň môjho príchodu pozvala zopár svojich priateľov na večeru. Priznám sa, že v prvej chvíli som sa cítila veľmi dotknutá, lebo som chcela mať Milly len pre seba, aby sa venovala iba mojim problémom, ktoré mám s písaním knihy. Hanbím sa priznať, ale je to tak, že Millina nekonečná dobrota priam podnecuje moje driemajúce sebestvo.

Nálada sa mi trochu napravila, keď som sa dozvedela, že medzi pozvanými je aj človek, ktorý sa zaoberá návratmi do minulých životov.

Urobili ste niekedy niečo, o čom ste vopred vedeli, že to je nesprávne, ale nedokázali ste sa zdržať?

Milly som totiž nevyrozprávala svoj príbeh do všetkých podrobností. Keď som sa pripravovala na odlet, zhovárali sme sa viac ráz, ale ani jediný raz som sa jej nezmienila o Nore. Chodiť k jasnovidke a medzi štyrmi očami počúvať o spriaznených dušiach a láske, ktorá je vlastne zároveň aj nenávisťou, je niečo celkom iné, ako to nahlas zopakovať niekomu za bieleho dňa do telefónu.

V príbehu, ktorý som jej vyrozprávala, bol iba Jamie, moje štúdium materiálov, zarážajúce zistenie o skutočnom človeku, ktorý sa volal Tavistock, a napokon to, že som v televízii sledovala

reláciu o návratoch do minulých životov. Zážitkom s Norou som sa jednoducho vyhla.

Tak sa teda stalo, že som mala stráviť večer s hypnotizérom, ale bez Nory, ktorá by mi zakázala spraviť, po čom som tak veľmi túžila. Ak sa mi podarí stretnúť s Jamiem -vlastne s Adamom -, môžem ho varovať kvôli... no, vlastne ani neviem, kvôli čomu, lebo poznám iba dátum jeho spoločnej smrti s manželkou, ale viem, že ho budem ľúbiť. Ak svojho Jamieho stretnem, budem ho ľúbiť, a nie nenávidieť, ako vraj svojho manžela nenávidela Hortense.

Keď hypnotizér prišiel spolu s ďalšími tromi ženami, bola som vzrušením celá bez seba a mala som čo robiť, aby som ako-tak pokojne zjedla večeru. Zdalo sa mi, že to trvá celú večnosť, a keď sme vstávali od stola, sotva som sa zdržala, aby som nezaujúkala.

Nora mi kedysi povedala, že na to, aby sa mohol dať človek zhypnotizovať, musí si to želať. Ja som si veľmi želala stretnúť sa s Jamiem ešte skôr, ako so mnou začal pracovať Millin hypnotizér.

Keď som si líhala na viktoriánsky otoman v Millinej obývacej izbe, hypnotizér v džínsoch a kovbojských čižmách sa ma spýtal: „Máte predstavu o niektorom konkrétnom živote, do ktorého by ste sa chceli vrátiť?“ V očiach mu pohrávali iskričky, takže som pochopila, že niečo vie. Milá, dobromyseľná Milly sa občas preriekla.

„Chcela by som..." zhlboka som sa nadýchla, aby som sa posmelila. „Chcela by som sa stretnúť s istým mužom.“

„Aha..." vyhlásil sebavedome a všavedúco ako pravý muž. Všetci bez výnimky sú skalopevné presvedčení, že každá žena netúži v živote po ničom inom, len po mužovi.

Pomaly som sa spustila na otoman a radšej som sa zdržala komentára. Bolo treba myslieť len na to, že sa chcem s ním stretnúť. Chcem sa stretnúť so svojím Jamiem. Chcem sa stretnúť so skutočným Tavistockom.

Ako ma hlas hypnotizéra postupne uspával do iného sveta, myslela som na to, že sa chcem stretnúť... chcem sa stretnúť... s mužom, ktorého tak veľmi ľúbim.

kapitola 9

.

Cítila som sa úžasne, jednoducho som vykĺzla z tela a plynula v prázdnote^O zážitkoch, keď sa duša oddelí od tela, som už veľa čítala, ale nepredstavovala som si pritom nič zvláštne. Pociť voľnosti bol celkom nečakaný. Ničoho som sa neobávala, nič ma nebolelo, prešiel ma všetok hnev. Iba ma to unášalo.

Odzrazu ma oslepilo jasné svetlo a ja som sa nečakane ocitla v spálni, ktorá vyzerala asi ako tie v mojich románoch. Ak mám byť presná, vyzerala ako nebeský sen o spálni. Bola to naozajstná komnata, zariadená v štýle anglickej vidieckej neogotiky. Stála tam priestranná posteľ s baldachýnom na štyroch stĺpoch a s bohato nariasenými machovozelenými hodvábnymi závesmi, na stenách boli ručne maľované čínske tapety a ostatné zariadenie tvoril skvostný starožitný nábytok, lenže bol celkom nový.

Komnatu som si prezerala z horného rohu, kde som sa vznášala bez tela, iba ako taký čudný druh energie. Usúdila som, že o stave, v ktorom som sa ocitla, bude múdrejšie radšej priveľmi neuvažovať. Videla som tri ženy, ktoré boli ku mne otočené chrbtom. Slúžka v peknej čiernej uniforme s bielou zásterou mlčky pomáhala dáme, stojacej pred dlhým zrkadlom, do rannej toalety z čias kráľa Eduarda VII. Napravo od dámy stála asi pätnásťročná deva s dlhými, rozpustenými, hnedoryšavými vlasmi, oblečená vo vkusne ozdobených ľahkých šatách, aké dnes vídať na deťoch do šesť rokov. Pravdupovediac, pohľad na tínedžerku, oblečenú v niečom inom ako v čiernej koži a v topánkach s vysokými opätkami, mi priam ulahodil.

Ako som si tak všetko starostlivo prezerala, aby som si to čo najpresnejšie zapamätala, odrazu sa len pani pred zrkadlom zvrtila a pozrela priamo na mňa. Myslím, že ma nevidela, ale určite niečo vycítila.

Keď sa nám stretli zraky, neodvážila som sa ani vydýchnuť. Viete si predstaviť, že sa pozeráte sama na seba v inom historickom období? Neboli by ste na seba zvedavá?

Ja som teda bola.

V publikáciách o Marlboroughskom krúžku spomínali pani de Greyovú ako vychýrenú krásavicu. Lenže to bola zrejme pravda, iba ak sa porovnávali výlučne dámy zo spoločnosti. Čo by asi bolo meradlom ženskej krásy, keby boli z obyčajnej predavačky spravili modelingovú alebo filmovú hviezdu?

Svojím výzorom som však bola dosť sklamaná. Už od detstva som neznášala pohľad na svoju tvár. Som totiž veľmi svetlá plavovláska a na zlosť svojej mamičky som si už ako dvanásťročná začala vylepšovať vzhľad líčidlami. Spočiatku som ich používala iba trochu, ale čoskoro by som sa medzi ľuďmi bola cítila ako nahý v trní bez troch očných tieňov, tmavej ceruzy a hrubej vrstvy farby na mihalniciach. Teraz som videla „svoje“ mihalnice iba trošku prifarbené, na ústach nepatrné množstvo rúžu a zvyšok tváre ostal v pôvodnej bezvýraznej podobe. Cindy Crawfordovej by som sa svojou krásou zďaleka nevyrovnala.

„Catherine?“ začula som devin hlas. „Si v poriadku?“

„Áno,“ zašepkala žena, ktorá bola možno aj mnou. Stále sa na mňa dívala a ja som si bola takmer istá, že intenzívne vníma moju prítomnosť.

Kde je Jamie? S ním som sa predsa prišla stretnúť, napadlo mi. Potešil ma síce pohľad na moju maličkosť, lenže teraz by mala dáma vyjsť z komnaty a najst' mi ho.

Obraz predou mnou mi však ničím nenaznačoval, že sa niektorá zo žien chystá na odchod. Slúžka vytrieš'ala oči na Catherine - nazdala som sa, že sa volá Hortense - aj deva hľadela na ňu, no a Catherine sa pozerala na mňa, hoci som bola neviditeľná.

Potom sa začali zrazu odvíjať naraz viaceré udalosti. Akoby mi do hlavy vhušlo niekoľko ľudí. Najskôr som začula hlas Millinho texaského hypnotizéra, ten mi prikazoval vrátiť sa.

„Je skutočne v hlbokom tranze,“ začula som ho z dial'ky. „Hayden? Hayden? Počujete ma? Milly, prečo ju nevoláte naspäť?“

Vzápätí ku mne doľahol Millin hlas, ako ma nabáda vrátiť sa, lenže som z neho vycítila, že ak som šťastná tam, kde som, mám si spraviť po svojom. Ak by ma privolávala Daria, ocitla by som sa v priateľkinej texaskej obývačke rýchlosťou blesku. Daria by sa ma napríklad spýtala: „Kde sú tie ďalšie sľúbené strany!?“ alebo, ak by to nezabralo, „Hayden, tak čo, spravíme novú zmluvu?“ a na to by som určite dobehla naspäť.

Lenže v Millinom hlase nebolo nič, čo by ma nútilo vrátiť sa. Vybrala som sa predsa za Jamiem, a tak sa s ním aj stretnem.

Vo chvíli, keď som začula Millin a Texasanov hlas, som však zacítila aj nevyspytateľné nutkanie ostať s plavovlasou ženou,

ktorá na mňa stále uprene hľadela. Akoby mi hovorila, že jej mám s niečím pomôcť, že ma veľmi potrebuje.

Cítila som, že ide ešte o niečo viac, ale trvalo mi dlhšie, kým som na to prišla. Dáma sa niečoho, alebo niekoho -obávala.

Nie som ktovieako odvážna, ale som rodený ochranca. Neviem jednoducho odolať, ak treba niekomu pomôcť, alebo sa ho zastat'. Dáma moju pomoc očividne potrebovala, nechala som sa teda k nej zaľúknúť. A len tak mimochodom, vari mi zaškodí, ak sa dozviem z prvej ruky, čo sa ukrýva v mysli vznešenej dámy z eduardovského obdobia?

Čím som k nej bola bližšie, tým mocnejšie ma to k nej ťahalo a tým viac Millin hlas slabol.

A potom sa to stalo!

Naše mysle takpovediac splynuli a prvé okamihy boli priam úžasné. Napadlo mi, či aj Nora cíti niečo podobné, keď nakúka do ľudských hláv. V mysli tejto dámy vírili pravidlá obliekania, zásady správania, názvy titulov s menami ľudí, jednoducho informácie, ktoré dnešnému človeku už nič nehovorila.

Ale potom som znovu vycítila jej strach. Niečoho sa veľmi obávala a ja som nemala ani potuchy, čo by to mohlo byť.

Čestné slovo, že som chcela opustiť jej myseľ. Lenže tak, ako som bola spočiatku v mysli tej ženy sama sebou, v istom okamihu sa mi akoby vyhla a stiahla sa. Cítila som stále jej prítomnosť, ale bola som odrazu pred ňou. Vyzeralo to asi tak, ako keď kapitán odovzdá velenie na lodi prvému dôstojníkovi.

„Nie!“ počula som sa prehovoriť ústami tej ženy, potom som zatvorila „jej“ oči a zo všetkých síl som sa usilovala vytratiť z jej mysle. Úpenlivo som v duchu volala na Milly, ale nebolo jej nikde. Od samého začiatku som vôbec nechápala, ako som sa dostala tej dáme do mysle, a v tej chvíli som nemala ani najmenšej potuchy, ako sa z nej vyslobodiť.

Jasná mi bola iba jediná vec - bola som v poriadnej kaši.

Keď som otvorila oči, ocitla som sa pred zrkadlom v šatách broskyňovej farby s takou záľahou volánikov, akoby ich tam ponaliepali opití cukrári.

A v tej chvíli mi bolo jasné, čo spôsobilo smrť pani de Greyovej. Niečo ma bolestivo zvieralo okolo drieku, takže som nevládala dýchať. Vyvrátila som dohora oči, chytila som sa za žalúdok a

cítila som, ako sa mi podlamujú kolená.

„Milostivá pani!" začula som niekoho sotva vydýchnuť, a potom sa mi zatmelo pred očami.

Vzkriesili ma dráždivo páchnucou zmesou, ktorú mi v malej fľaštičke strčili pod nos. Asi to boli soli, ku ktorým si vtedy privoniavali omdlievajúce dámy.

„No tak," prihovoral sa mi muž sklonený nado mnou tónom, akým hovorievajú iba lekári. Na svete sú asi veci, ktoré ostávajú po stáročia rovnaké. „Myslím, že už ste v poriadku. Moje dámy sa rady nechávajú zošnúrovať čo najtesnejšie." Potom sa otočil k slúžke. „Druhý raz dbajte, aby milostivej panej ostalo trochu miesta na dýchanie."

„Si v poriadku?" spýtala sa deva a naklonila sa nado mňa. Chytila ma za ruku a zadívala sa mi do očí, akoby som už--už mala umrieť. „Som trochu dezorientovaná." Na viac som sa nezmohla. Koľko mi to len dovolilo zovretie, nadvihla som sa na brokátovom omdlievacom otomane, ako sa tento kus nábytku v tom čase nazýval.

„Už vám bude dobre," uistil ma lekár a potľapkal ma po ruke, akoby som bola štvorročné dieťa. „Možno vaše omdle-tie má aj iný dôvod," dodal ešte a chápavo sa mu pritom rozžiarili oči.

Určite nemal na mysli cestovanie v čase, a tak som sa naňho iba neurčito pousmiala. Gynekologické vyšetrenie bolo vskutku to posledné, čo ma na dobe kráľa Eduarda VII. zaujímalo.

Úsmev asi zaúčinkoval, lebo vstal, poprehŕňal sa v lekárskej kabele s monogramom, rozlúčil sa so mnou obligátnymi lekáorskými radami o odpočívání a rozumnom stravovaní, a vyšiel z komnaty. Celkom ako môj pán doktor, pomyslela som si, ibaže k tomu si musím zájsť do ordinácie a zapýta si za vyšetrenie oveľa vyššiu sumu.

Po celý čas sa slúžka usilovne prehrabávala v šatníku, alebo prekladala na toaletnom stolíku kefy so striebornými rukoviatkami. Uhádla som, že zmiera od zvedavosti, aby sa dozvedela, prečo som vlastne omdlela. Na niečo to aj bolo dobré, lebo mi to naznačilo, že pani de Greyová zvyčajne neomdlieva. Zrejme je to dosť tvrdá nátura, keď sa naučila dýchať v takomto železnom zovretí.

„Môžeš ísť," prikázala deva slúžke.

Vzápätí sme v komnate ostali sami. Pozorne sa na mňa zadívala a ja som v duchu zakvílila: „Tak dobre, Hayden, lenže čo teraz?“ „Čo sa ti stalo?“ spýtala sa ma po odchode slúžky. „Si nejaká iná.“ „Skutočne?“ Uložila som sa naspäť na otoman a privrela oči, aby mi do nich nevidela. Potrebovala som sa zorientovať. Nebadane som si spod privretých mihalníc poprezerala honosne zariadenú komnatu. Na každej vodorovnej ploche sa jagali dokonale vyleštené strieborné ozdoby. V rohovej vitríne boli poukladané drahokamami bohato zdobené Fa-bergého výtvory, zbadala som tam aj jadeitovú opičku, ktorú som poznala z farebnej reprodukcie v knihe.

„Catherine?“ oslovila ma deva. „Si v poriadku?“

Otočila som sa k nej a smutno som sa pousmiala. Nech mám radšej všetko čo najskôr za sebou. Vo chvíli, keď prehovorím, zbadá, že nie som tá pravá. „Nie je mi celkom dobre,“ povedala som jej, a po prvý raz som sa počula. Hovorila som dokonalým britským prízvukom. Na skúšku som si pre istotu hneď aj vyslovila zvyčajné slová „hrad, paradajka a kúpeľ“, a tie tiež vyzneli bezchybne.

Deva sa usadila na kraj otomanu a hnevliivo na mňa zazrela. „Ak tie slová majú znamenať začiatok tvojich ďalších výmyslov, tentoraz ti s rozprávkou rozhodne nepomôžem. Brat sa na mňa už aj tak veľmi hnevá.“

„A kto je ten tvoj brat?“ vyhŕkla som bez rozmyslu, ale vedela som to skôr, ako som dopovedala. Deva bola moja švagriná, mala šestnásť rokov a túžila po výdaji.

Vystrúhala grimasu. „Viem, že ho nenávidíš, ale ja nie. Ak by si mu dala ešte šancu, potom...“

„Šancu!“ počula som sa zvolať. „Tvoj brat si už ďalšiu šancu u mňa nezaslúži. Spravila som všetko, čo bolo v mojich silách, aby naše manželstvo fungovalo, ale čo môžem robiť, keď odmieta... Odmieta...“

Čo to vlastne odmieta? Pocítila som ostrú bolesť v spánkoch. Chcela som sa veľmi rozepamätať, o čo ide, ale v cudzej hlave som sa vskutku ťažko vyznala.

„Catherine,“ netrpezlivo ma oslovila. „Čo sa to s tebou deje?“

Veľmi dobre by mi v tej chvíli padlo zhlboka sa nadýchnuť, lenže „uvoľnená“ šnurovačka mi zvierala driek do necelých päťdesiatjedného centimetrov. „Neviem si na nič spomenúť.“

„A na čo by si si mala spomenúť?“

„Neviem si spomenúť na nič, na čo si neviem spomenúť,“ odvetila som s úsmevom.

„Ďalšia z tvojich riekaniek! Ó, Catherine, môžeš byť aspoň niekedy vážna?“

Zamračila som sa. Skutočne som nečakala, že sa ocitnem v dobe spred sto rokov a budem tam počúvať rovnaké ponosy na svoju povahu, aké počúvam po celý život.

Deva vstala a začala sa prechádzať po komnate. „Vôbec nechápeš vážnosť situácie. Tentoraz je Tavey na teba naozaj nahnevany.“ Otočila sa a hnevne na mňa zazrela. „Chystá sa s tebou rozviesť!“ Pri posledných slovách som pochopila, že žena, ktorá sa vo mne ukrýva, veľmi dobre vie, že sa s ňou chce dať manžel rozviesť. Toho sa tak veľmi obáva? Škandálu okolo rozvodu? No toto, nazdala som sa, že je - vlastne, že som -z tuhšieho cesta. „Prečo?“

Deva si zložila hlavu do dlaní a rozplakala sa.

Horko-ťažko som vstala, lebo som sa nevedela prehnúť v drieku, a podišla som k nej. „Elien,“ potichu som ju oslovila, keď mi konečne svitlo, ako sa volá. „Odteraz už bude všetko inak. Nebudeme sa rozvádzať. Tvoj brat... Tavey sa so mnou udobrí, a všetko bude v najlepšom poriadku.“ Usmiala som sa na ňu, ale dala som si pozor, aby to nebolo priveľmi sebavedome. Elien nemala ani potuchy, že sa nezhovára s nežnou dámou, ktorá žila po celý život ako vo va-tičke, ale s tridsaťdeväťročnou svetaskúsenou ženou, ktorá už všeličo v živote preskákala. A vedela som aj niečo navyše, čo sa pani de Greyová nikdy nedozvedela, že môj manžel je moja spriaznená duša, a tak je pre mňa tým najlepším druhom na svete.

Elien ma odtisla. „Tentoraz už nie. Tentoraz si zašla prid'aleko. Tavey vie o... o ňom.“

Vytreštila som oči a usilovne som zalovila po pani de Greyovej, ktorá sa chúlila niekde v hĺbinách mojej mysle, aby mi dala vedieť, čo všetko manželovi povysťajala, lenže tá ani nepípla. „Všetko bude zasa v poriadku,“ uistila som Elien aj napriek tomu.

„Musí to byť v poriadku. Bezpodmienečne musí! Sľúbila si mi to predsa.“

Ihneď mi svitlo, že som sa zaprisahala nájsť Elien manžela. „Svoj sľub dodržím.“ Ale ako, to som si ani náhodou nevedela

predstaviť. Kúpim jej ho? Azda za tri vajíčka od Fabergého?

„Vieš, ako Tavey nenávidí manželstvo! Vždy vraví, že mi je lepšie ostať slobodnou. Lenže ja sa musím, rozumieš, musím vydať!“

Chytila som Elien za ruku. „Čakáš... čakáš rodinku?“ spýtala som sa šeptom.

Nechápavo na mňa vytreštila oči. „To sa ma pýtaš, či čakám bábätko? Vieš predsa, že nie som vydatá. Ako by som teda mohla mať bábätko?“

Nezasmiala som sa, na ničej nevinnosti sa predsa nebudem zabávať. A okrem toho som si spomenula, ako som v detstve úprimne verila, že deti sa robia chodením v nedeľu predpoludním do lekárne k pánu Lloydovi. Malo to svoju logiku a dávalo to zmysel. V nedeľu po príchode z kostola mama dosť dlho vravievala otcovi: „George, ak tá najstaršia Balesových dievka neprestane namiesto kostola chodiť do lekárne k pánu Lloydovi, dostane sa do maléru.“ Po nejakom čase vypukol škandál, lebo najstaršia Balesových dievka sa chystala rodiť, a manžela nikde. Dala som si to dokopy a vyšlo mi, že „dostať sa do maléru“ znamená „mať bábätko a nemať manžela“. A to sa stane vtedy, ak sa v nedeľu predpoludním vojde do lekárne pána Lloyd. Keď mama raz v nedeľu po kostole zastala pred lekárňou, strčila mi do ruky recept a poslala ma, aby som jej ho vyzdvihla, nevládala som sa od hrôzy pohnúť. Vtedy môj strach z toho, čo sa deje v nedeľu predpoludním v lekárni pána Lloyd, napokon prekonal iba ešte väčší strach, ktorý som mala zo svojej mamičky.

Zasmiať som sa síce nezasmiala, ale Elien aj tak vycítila, že niečo so mnou nie je v poriadku. Schmatla ma mocne za ruku. Takú silu som u šestnásťročnej slečny nečakala, ale devy zo spoločnosti v tej dobe trávievali celé dni v sedle, a tak sila v rukách asi nebola ničím výnimočným.

Uprene sa mi zahľadela do očí. „Ak ma zradíš, tak potom... tak potom... neviem, čo ti spravím, ale nesmieš porušiť svoj sľub!“

Asi sa vo mne ohlásilo to druhé zbabelé ja, lebo som sa po jej slovách zachvela od strachu. Spomenula som si totiž, že pani de Greyová tajomne „zmizla“ z povrchu zemskeho a jej telesné pozostatky sa nikdy nenašli. Nieкто jej zrejme neprial. Nemohla v tom mať prsty švagrinka, keď sa nazdala, že poruším svoj sľub?

Ale veď ja som sa chcela len stretnúť s mužom, ktorého ľúbim.

Potrebovala som mu povedať, že patríme k sebe a že ho ľúbim, a nie nenávidím. Chcela som ho varovať, chcela som...

„Kde je môj manžel?" spýtala som sa Elien. „A máme ohlásené návštevy?" V mysli sa mi premietli obrazy Jennie Churchillovej a vojvodkyne z Devonshiru. Čo je s konzulom Vanderbiltom? Ako sa rozhodol panovník?

Podľa toho, že sa Elien sipľavo nadýchla a zatvárila sa zhrozene, som si domyslela, že žiadne návštevy neprídu. A tak je to po celý môj život. Vždy sa okolo mňa niekto sipľavo nadychuje a tvári sa zhrozene.

„Po tom, čo sa stalo, sem už nik nepríde."

Priložila som si ustato ruku na čelo. „Prepáč, Elien, ale asi je toho dosť veľa, čo som zabudla. A dobre vieš, aký býval Tavey na mňa v poslednom čase nahnevaný. Ak mi povieš, kde je, zájdem za ním a pohovoráme sa o tvojom manželovi."

Elien sa na mňa pozrela a prižmúrila oči. „Je tam, kde zvyčajne býva o tomto čase. A ty dobre vieš kde!"

„Áno, samozrejme, viem to. Už aj idem za ním."

Zamierila som k dverám, ale Ellenin zhrozený hlas ma zastavil.

„Chceš tam celkom vážne ísť v týchto šatách?"

„Ach, celkom som zabudla. Kde mám džínsy a bielu polokošeľu?"

„Pošlem ti sem tvoju slúžku," vyhlásila stroho a bez jediného náznaku úsmevu vyšla z komnaty. Aspoň že mi ju pošle, potešila som sa, lebo som nemala ani potuchy, ako sa volá.

Slúžka hneď vošla a bez slova ma povyzliekala. Potom ma začala obliekať do vkusných svetlozelených bavlnených šiat. Tak na toto by som si veľmi rýchlo zvykla, pomyslela som si, keď som vystierala ruku do rukáva, ale navliekala mi ho už ona.

Nemusela som sa prácne obliekať, a tak som mala dosť času premýšľať o svojom cieli. Nevedela som, ako dlho tu budem. Veď som popravde ani nebola „tu", ale som iba na istý čas navštívila telo tejto ženy. V hociktorom okamihu ma mohol Millin hypnotizér z neho odvolať. Preto sa musím čo najskôr stretnúť s majiteľom svojej spriaznenej duše, vygumovať s ním stáročia vzájomnej nenávisť, vrátiť sa domov a nájsť si naozajstného Jamieho.

Ak nesplním, čo som si predsavzala, ostanem až do konca života sama, a svojho Jamieho si nenájdem ani po dva nasledujúce životy.

Keď ma slúžka poobliekala, vybrala som sa pohľadať kúpeľňu v nádeji, že sa v dome už nepoužívajú bohato zdobené nočníky pod posteľami. Potešilo ma, keď som našla útulnú miestnosť s modernou splachovacou toaletou. Chvíľu som sa tam potrápila s garderóbou, kým som si dala do poriadku všetky vrstvy šatstva.

Asi hodinu som potom skúmala vnútorné zámocké priestory. Bola to vskutku rozsiahla spleť honosne zariadených komnát a siení, v ktorých sa ukrývali priam neuveriteľné poklady. Na stenách viseli diela Renoira, Rubensa, Gainsborougha a veľmi veľa prác od Johna Singera Sargenta. Po podlahách boli prestreté pokrovcy, očividne vyrobené na mieru niekde v Indii. Každý kus nábytku bol umeleckým dielom.

Bolo vidno, že sa všade býva, a to sa mi veľmi páčilo. Ničím to nepripomínalo múzeum. Za rámom portrétu z pätnásteho storočia boli zastrčené navštívenky. Hneď vedľa celkom nového čalúnenia z hodvábného brokátu stála ošúchaná stolička, na ktorej sa už rozpadával kožený poťah. Čižmy, kabáty a vychádzkové palice boli porozhadzované na hrbach tak, že by sa šesť dekoratérov natrápilo niekoľko dní, keby to chceli napodobniť.

Keď som sa konečne vymotala zo zámku a pobrala sa prehľadať záhrady, takmer som od hladu omdlievala. Nejedla som celé hodiny a tá nepodarená šnurovačka mi škrtila prílev krvi do nôh. Vôbec sa nečudujem, že dámy z eduardovského obdobia nebehávali maratón, pomyslela som si, ako som tak pomaly putovala zeleňou.

Záhrady boli čarovné krásne. Nenásilná úprava zelene nenarúšala prirodzený rast, takže to všetko vyzeralo ako panenská príroda. V zámku som podchvíľou zazrela služobníctvo, lenže hneď, ako ma zbadali, vytrácali sa z dohľadu. Vonku to bolo celkom inak. Trúsilo sa tam viacero mužov s fúrikmi a veľkými záhradníckymi nožnicami.

V budove sa mi služobníctvo vyhýbalo, ako by som mala chytľavú chorobu. Z úsmevov týchto dobre stavaných mužov a z toho, ako si odhrňali z čela pramene vlasov, keď som okolo nich prechádzala, som usúdila, že pani de Greyová si možno i tu vyslúžila časť svojej zlej povesti. Dúfam, že som nemala - teda, že pani de Greyová nemala - románik so záhradníkom. Predsa všetci dobre vieme, že hrdina musí mať šľachtický titul. Ak by

vojvodovia z ľúbostných románov naozaj niekedy žili, každý človek na svete by musel mať šľachtický titul. Už len Barbara Cartlandová by svojimi vojvodami zaľudnila menšiu krajinu.

Počas prechádzky som sa nevdojak prizerala pracujúcim mužom, roztrúseným po záhradách. Ani jeden z nich nebol ktovieaký krásavec, ale viacerí mali pod jednoduchými odevmi pevné, mužné telá. Ako som si tam tak chodila, čoraz viac sa mi páčilo, že mám drien ako osa. A pani de Greyová mala naozaj veľmi pekné poprsie. Vcelku bola trochu kostnatá, podľa všetkého zriedkakedy jedávala, ale také postavy boli vtedy dosť v móde.

Nádejala som sa, že ju svojimi myšlienkami vylákam z úkrytu a dozviem sa všeličo o jej živote, ale bezúspešne. Chúlila sa vo mne niekde tam dolu, a ja som vnímala iba jej strach.

Nádherné záhrady sa rozkladali na mnohých jutrách a zdalo sa mi, že všetko je v plnom kvete. Kráčala som po chodníčkoch, prechádzala dlhými trávnatými alejami, lemovanými po oboch stranách nepredstaviteľným množstvom rôznych kvetov, až som sa ocitla v tichu mokradi pri rybníčkoch s leknamí. Boli tam živé ploty, stromy, rozkvitnuté kríky a spomedzi všetkej tej krásy vykúkali vzácne sochy. Ako som tak kráčala, začala som si pomaly vymýšľať príbehy, ktoré by sa tam mali odohrať. Hrdinka zo schudobnejšej šľachtickej rodiny sa vydá za starca, lebo chce pomôcť svojmu nevďačnému príbuzenstvu z biedy. Práve v týchto záhradách stretne očarujúceho muža, lenže sa nemôžu zosobášiť, lebo...

Zarazila som sa, lebo oproti mne prichádzal ten najočarujúcejší muž, akého som kedy videla. Žiadny priveľmi dokonalý americký model s vpadnutými lícami, ale chlap, z ktorého priam sálala potlačovaná vášeň. Dívať sa naňho bolo ako stáť na úpäti aktívnej sopky. Človek vie, čoho je schopná, ale bude to práve teraz? Vydáte sa na cestu k okraju krátera a srdce vám bije o to prudšie, čím ste bližšie k nebezpečenstvu.

Presne tak som sa cítila, keď sa ten človek ku mne blížil. Po každom jeho kroku sa mi srdce viac rozbúchavalo. Nevidel ma, alebo ak ma aj videl, nezaujímal som ho, lebo mal sklopené oči a díval sa vytrvalo na fúrik, ktorý tisol pred sebou.

Bol počerný od narodenia, a nie iba z pobytu na čerstvom vzduchu, mal uhl'ovočierne vlasy a husté čierne mihalnice. Na mocných

čelústiach a hranatej brade sa mu černelo strnisko. A keď som si všimla, ako sa mu pod oblečením pohybuje svalstvo, obľiala ma horúčosť.

Len čo som k nemu zamierila, vo svojom vnútri som jasne začula pani de Greyovú, ako na mňa volá: „Nie, nie!“ Pochopila som to tak, že záhradníci sú asi neprijateľní na spoločenský kontakt pre skutočnú dámu. Lenže ja pochádzam z oveľa rovnostárskejšieho storočia a krajiny.

„Dobrý deň,“ pozdravila som ho s milým úsmevom.

Prešiel okolo bez toho, aby sa na mňa čo i len pozrel. Nemali sa náhodou záhradníci v minulosti cítiť poctení, keď ich oslovila zámocká pani?

„Dobrý deň,“ zopakovala som hlasnejšie. Catherine sa už išla vo mne zblázniť, „Nie!“ zvraskla a vtedy mi svietlo, že sa tohto muža bojí. Zmizla bez stopy a možno ju aj zavraždili, nie je teda tento človek jej budúcim vrahom?

Mala som čo robiť, aby som sa ovládla a potlačila prebúdajúcu sa túžbu, a tak som sa od neho odvrátila a obzrela sa po záhrade. Tiež mám svoju hrdosť. Ak ho vôbec nezaujímam, môžem sa naňho vykašľať. Veď ja...

„Au!“ zjačala som, keď ma niečo bolestivo udrelo odzadu do nôh. Zvrtla som sa, ale už som videla toho chlapa len odzadu. Usilovne tisol pred sebou vysoko naložený fúrik, na chrbte sa mu napínalo svalstvo a mieril si to ďalej po chodníku. Mal na sebe ušpinenú bielu košeľu, široký kožený opasok a nohavice z hrubej vlny.

Keď okolo mňa prechádzal, vrazil mi fúrikom do lýtok a na pekných a bezpochyby aj veľmi drahých šatách mi spravil čiernu šmuhu.

Odpustite, ak je to hlúposť, ale nazdávam sa, že ak do vás niekto vrazí, má sa ospravedlniť. Tento chlap okolo mňa iba bez slova prešiel. Keď asi po troch metroch zastal, išla som za ním.

„Prepáčte, ale viete, že ste ma s hentým udreli?“ Spýtala som sa ho to veľmi slušne, ale ani sa len neustával zdvihnúť zrak.

Naklonila som sa ponad fúrik, aby som mu lepšie dovidela do tváre. Nemá právo ma zraňovať len preto, že je očarujúci. Bolo však možné aj to, že bol nepočujúci. Ak to bolo tak, bola som pripravená mu odpustiť. „Prepáčte,“ oslovila som ho oveľa hlasnejšie.

Ani na hlas nezareagoval, ani sa na mňa nepozrel. Zblízka som jasne videla, že určite nie je Angličan. Mohol pochádzať azda odniekiaľ zo Stredomoria, lebo mal naozaj nezvyčajne tmavú plet', takmer čierne oči a hustú hrivu vlasov čiernych ako havranie perie. Možno nevedel po anglicky a nerozumel mi.

„Prepáčte, ale ste..." Keď sa zasa len na mňa nepozrel, za-hundrala som: „Ach, čert ťa ber!" Zvrtla som sa, že odídem. Napokon, čo ma do toho, či vie, alebo nevie po anglicky? Nebudem sa predsa vzrušovať kvôli záhradníkovi, keď si tu mám zariadiť oveľa dôležitejšie veci.

Lenže v okamihu, keď som sa otáčala, spravil niečo neuveriteľné. Vyklopil na mňa všetko, čo mal vo fúriku. Netreba hádať, čo tam mal. Čo iné ako hnoj? Lenže nie taký dobre prepečený, bez chrobače a smradu, aký si nosievame v plastových vreckách z amerických záhradníctiev. Tento bol vykydaný rovno zo stajní, nahádzaný na kopy a pekne „vyzretý". Mala som ho po topánkach, po šatách a všade okolo seba.

„Pozrite, čo ste mi spravili," sotva som sa zmohla na zdesený výkrik. „Len sa pozrite na moje šaty!"

Chlap tam len d'alej mlčky stál a prezeral si ma. Videla som, že nie je hluchý, a vôbec nezavážilo, ak nevedel po anglicky, lebo kopa hnoja je kopou hnoja, bez ohľadu na reč. Všimla som si, ako mu v čiernych očiach iskri a jemne mu pošklbáva kútikmi úst, ako by sa chcel zasmiať. Spravil to teda naschvál!

Ako si ma tam len tak bez slova prezeral, povedala som si, že je najvyšší čas zabudnúť na dobrú výchovu. Treba sa vykašľať na to, že som urodzenou dámou s dajakým šľachtickým titulom v eduardovskom Anglicku, a povedať mu svoje. Vysvetlila som mu to naozaj od srdca, a to výrazmi, aké zvyčajne počuť v komédiách americkej káblovej televízie. Väčšinu z nich som dovtedy nikdy nahlas nevyslovila.

Pohasli mu iskričky v očiach, a tak som usúdila, že vie po anglicky, a trochu mi aj polichotilo, že očividne neporozumel všetkým výrazom, ktoré ovládam. Keď som skončila s kvetnatým opisom jeho spôsobov správania a jeho vzácných predkov, aj by som sa bola stavila, že od žien okrem pokorného „áno" nič iné nepočul.

Zo všetkého mi však už začínalo byť naozaj nanič. Bola som

hladná a osamotená v neznámej krajine, aj v celkom inej historickej dobe. Pomaly sa mi začínali do očí tísnuť slzy a bytostne som zatúžila vrátiť sa domov. Kde je môj očarujúci Jamie, o ktorom som toľko napísala a ktorého po stáročia ľúbim? Všetci moji hrdinovia, ktorých podobu som položila na papier, prišli zachrátiť svoju milovanú, keď sa ocitla v tiesni.

Zhrozene som si uvedomila, že mám oči plné slz. Okolo mňa všetko smrdelo konským hnojom a ten nemožný chlap stál ešte stále predou mnou a mlčky na mňa cival. Stačil okamih a slzy sa mi skotúlajú po lícach.

„Budem sa na vás sťažovať u manžela," zmohla som sa ešte zašeptať a zvrtila som sa na odchod.

Ani nie po troch krokoch ma zarazil jeho hlas, až som zmeravela.

„Madam, ja som predsa váš manžel!"

Zatmelo sa mi pred očami a v ten deň som po druhý raz omdlela.

kapitola 10

Čo sa dialo, keď som sa prebrala, by som si radšej ani nepamätala. Hrozný, mlčanlivý chlap, ktorý mi povedal, že je môj manžel, ma mal prehodenú cez plece a niesol ma hore schodmi. Nevdojak som si spomenula na Scarlett, ako ju Rhett niesol po schodoch v náručí, a potom sa milovali. Na to by som pristala aj ja. Chlap síce bol na úrovni neandertálca, ale priťahoval ma. Vraj bol môj manžel. Asi to bol - Jamie.

V spálni ma však iba hodil na posteľ a nič viac. Vyšiel von a zamkol za sebou dvere. Po niekoľkých minútach sa tam zasa objavil sivovlasý lekár a ja som sa rukolapne presvedčila, ako prebiehalo gynekologické vyšetrenie v dobe kráľa Eduarda VII. Zažiadalo sa mi priateľiť sa s panovníkom, nuž ma dejiny obkydali hnojom.

Samotné vyšetrenie prebiehalo pod plachtou, s čo najväčšou zdvorilosťou a vo všetkej slušnosti, akú si vôbec možno predstaviť pri tomto akte. Samozrejme, bolo mi jasné, o čo ide. Ak pani de Greyová dvakrát za deň omdlela, pravdepodobne je v pozhnanom stave. Konečne som pochopila skutočnú príčinu jej smrti. Nevieam prečo, ale bola som si odrazu takmer istá, že popoludňajšie hodiny šiesty ne-trávievala so svojím počerným, nepriateľsky naladeným

pánom manželom, a tak možné potomstvo muselo patriť inému.

Lekárov rozpačitý údiv počas vyšetrenia mi potvrdil, že som trafila do čierneho. Všetci zrejme dobre vedeli o nadchádzajúcom rozvoze pani de Greyovej, a hľa, ona dokonca čaká s kýmsi iným dieťa!

Cítila som, ako mi líca zalieva rozpačitý rumenec, ale lekár mi nič nepovedal, len si zatvoril kabelu a opustil náhlivo komnatu.

Hneď nato vošla slúžka, vyslobodila ma (vd'aka Bohu) zo šnurovačky a obliekla ma do voľného županu. Potom mi spustila vlasy na chrbát, prekefovala ich a nechala ma samu, zrejme aby som počkala naňho.

Mala som sa teda na čo tešiť. Čo len poviem manželovi, ktorému práve oznámili, že jeho manželka je tehotná, a on s ňou ktovie odkedy nespáva?

Kým som sa ho dočkala, veľmi som znervóznela. Hanbila som sa, lebo sa mi promiskuita bridí. Ani ja v osobnom živote, ani moje knižné hrdinky nemávame nikdy naraz viacerých mužov. Možno som sa práve na trpkéj skúsenosti z tohto minulého života naučila pridržať vždy len jedného muža.

„Postarali ste sa, aby sa na mne zabávalo celé Anglicko. Prečo?“ spýtal sa hneď, ako vošiel a temnými očami na mňa na okamih zajaštril. Potom sa odvrátil a zahľadel sa von cez oblok.

Nerada, ale musím mu uznať, že od prvej chvíle, ako vošiel, som pocítila vzrušenie. To som si doteraz s mužmi vždy vedela ustrážiť. So Stevenom som mala pri milovaní všetko pod kontrolou až do posledných chvíľ, a robili sme iba to, čo mi vyhovovalo. Tento človek zasahoval do mojej citovej sféry. Keby sa mi podarilo uhádnuť, ktorých citov sa to týkalo, bola by som určite oveľa pokojnejšia.

Sťažka som prehltna. „Asi myslíte na všetkých tých mužov. Bola som... tak veľmi sama. Vždy ste v záhrade a...“

Zvrtol sa a prenikavo si ma premeral. „Neboli predsa žiadni muži - ako ráčite aj vy dobre vedieť!“

Trvalo mi dosť dlho, kým som pochopila, čo tým myslel, a sotva som tomu mohla uveriť. To, že žiadnych mužov nebolo, sa dalo zistiť iba z jedinej skutočnosti. „Chcete mi tým naznačiť, že som -“ usmiala som sa. „Som teda panna?“ Pri takej nezmyselnej

predstave som sa nezdržala hlasného smiechu. Tridsaťdeväťročná Američanka sa presunie v čase do tela dvadsaťsedemročnej panny! „To je podľa vás na smiech?“ zlostne sa spýtal.

„V istom zmysle aj áno,“ odvetila som a premerala som si ho. „Ak som panna, aký máte dôvod rozviesť sa so mnou?“

„Viete predsa veľmi dobre, že sa chystám oženiť so slečnou Fionou.“

Aký je len moderný, pomyslela som si nahnevane. Nemala by som azda tú pobehticu pozvať na čaj?

Kým som sa usilovala prezuť nechutnú novinu, ozvala sa mojimi ústami Catherine: „Ale rozvodom stratím svoje miesto v spoločnosti. S rozvedenou vyvrhel'kou sa žiaden muž neožení.“

„Na to ste mali myslieť prv, ako ste sa mi postarali, aby sa na mne zabávalo celé Anglicko.“

„A čím som sa vám o to postarala?“ spýtala som sa podráždene. Hnevalo ma to. Trestal ma predsa za to, že si vybral ďalšiu nevestu, pričom manželka bola stále panna.

„Svojimi lascívnymi listami!“ zlostne odsekol. „Vykričali ste v nich do sveta, že ste spali so všetkými mužmi Anglicka, vrátane panovníka. Paroháčom nemienim byť.“

„Paroháčom! Čo sa vám rozum pomútil? Ved' som vôbec nespala s nijakými mužmi. Lekár vám povedal, že som panna. Každému môžete s čistým svedomím odporovať, že listy nie sú pravdivé. Máte jasný dôkaz, že som s nikým nespala, tak im to povedzte.“

Čierne oči mu ešte väčšmi potemneli. „Mám podľa vás rozchýriť po svete, že moja manželka je panna? Moja manželka?!“

Sotva som jeho slovám mohla uveriť. „Vy ma teda rozvodom vylúčite zo spoločnosti a bez najmenších výčitiek svedomia zo mňa spravíte pod nepravdivou zámienkou spoločenského páriu?“

Odpoveď som mu vyčítala z pohľadu. Áno, spraví to.

Počas celej výmeny názorov sa okolo mňa vznášala Catherine a zdôrazňovala mi, aký veľmi zničujúci by bol pre ňu rozvod, pričom jeho by sa nijako nedotkol, lebo by mu ostali všetky peniaze aj titul. Bol veľmi nespravodlivý, a krivdá sa ma hlboko dotkla. „Prečo ste ma o to... teda o panenstvo, nepripravili? Nezmožili ste sa na to, a teraz nechcete, aby sa to rozšírilo, však? Povedali ste svojej milovanej Fio-ne, že ste chlapom iba napoly?“

Nikdy v živote som muža neprovokovala k sexuálnemu násiliu.

Nevdojak som si siahla na hrdlo a zaspätkovala. Z jeho vražedného pohľadu som vycítila, že chce spraviť, čo doteraz neurobil.

Našťastie sa však zdržal. Na to, aby udrel ženu, bol zrejme priveľmi hrdý, a v tom, aby ma znásilnil, mu niečo bránilo. Sú chvíle, keď sa mi na pravom pleci usadí červenoko-ží čertík s rozštiepeným chvostom a postrčí ma vykonať hrozné veci. Cítila som, ako sa nešťastná panenská Catherine ukrýva vo mne čo najhlbšie, lebo sa tohto muža bojí, ale vnímala som aj skrivodlivosť všetkého, čím môže muž žene beztrestne ublížiť.

Vystrela som sa a hnevliivo som sa mu pozrela do očí. „Nezmôžete sa na nič však?“ vyčítala som mu podpicho-vačne. „Čo tým získate, ak sa so mnou rozvediete a oženíte s Fionou? Ani s ňou sa na nič nezmôžete, rovnako ako so mnou.“

Ešte som to ani nedopovedala a už som vedela, že som radšej mala všetko prezrieť. Črty tváre mu stuhli v zúrivej maske. Mlätievali manželia hlava-nehlava manželky v dobe kráľa Eduarda VII?

Našťastie, aj tentoraz sa zdržal fyzického násilia. Iba sa mi otočil chrbtom, ale videla som, ako sa od zlosti celý trasie. „Zašli ste prid'aleko,“ zašepkal a pochopila som, že naozaj v tom spočíva „problém“.

Myslím si, že americké médiá v nás pestujú až nezdravú zodpovednosť za problémy iných ľudí. Tento človek bol mužom iba napoly, a mne ho prišlo kvôli tomu veľmi ľúto. Ved' impotencia bola pre muža v minulosti takým istým nešťastím, akým je v prítomnosti.

Podišla som k nemu. „Pozrite sa, tieto veci mávajú občas celkom konkrétnu fyzickú alebo psychickú príčinu. Možno postačí, ak sa so mnou porozprávate o... svojej indispozícii, a prídete na to, kde je chyba. Nepovažujem vás preto za menejcennejšieho, že nemôžete...“

Zarazene som zmĺkla, lebo sa rozosmial. Neznášam, keď sa mi ľudia smejú, a jeho sebavedomý, povýšenecky výsmech mi bol zvlášť protivný.

„Ste vy ale naivka,“ vyhlásil. „Naivné neviniatko!“

Nafúkaný chlap, a nič viac. A to je ešte veľmi slušne povedané. „Myslím, že nie som až také naivné neviniatko, ako sa nazdávate,“ ohradila som sa opäť podráždene. Mali ste vidieť, ako si ma premeriaval! Vyzeral ako ilustrácia na obálke ľúbostného románu -

a kto už len o tých obrázkoch má vedieť viac než ja? Bol bezchybne oblečený (nenávidím taký opis!), mal snehobiely šálík (tak isto!) okolo hrdla, široké plecia, úzke bedrá a ruky s dlhými štíhlymi prstami si založil vbok. Krásnu hlavu mal mierne zaklonenú a díval sa na mňa s dohora zdvihnutým dlhým aristokratickým nosom. Arogantný nafúkanec, sebavedomý veľký samec, ktorý zhltol všetku múdrosť sveta, zatiaľ čo moja drobná maličkosť, v drieku preštiknutá ako osa, nevie vôbec nič.

„Tak vy, Catherine, nie ste naivné neviniatko?“ spýtal sa, a pohol sa ku mne ako pomalá prílivová vlna. „Skutočne nie ste?“

Bolo mi jasné, že ma chce pobožkať. Vystrašená Catherine mi našepkávala, že mu v tom mám zabrániť. Lenže ja by som skôr bola pohla o piad' nabok domom ako sebou.

V okamihu, keď sa mali naše pery stretnúť, spomenula som si na Norine slová: „To splynutie duší pocítite pri bozku.“ Nespomínam si už na svoju otázku, zapamätala som si len odpoveď.

Neviem posúdiť, či to bolo, alebo nebolo splynutie duší, ale v okamihu, keď sa nám stretli pery, som pocítila niečo, čo som ešte nikdy so žiadnym mužom pri bozku nezažila. Bolo to, akoby sa naše telá chceli tak čudne spojiť, splynúť, ale ani nie fyzicky, skôr tak... tak...

Ach, čo tam po opise, ako sa to stalo? Pri bozku som úplne na všetko zabudla. Prestala som byť sama sebou, Catherine aj kýmkoľvek iným. Bola som odrazu len časťou neho.

Po ceste k posteli akoby sa mi rozplývalo celé telo. Podlamovali sa mi nohy, ako keby sa mi z tela vytrácali kosti a moje telo sa premieňalo na ortuť. Bozkom spojení sme sa spolu zvalili na posteľ. Cítila som, ako sa na mne začal pohybovať.

Po mužovi som vo svojom živote zatúžila veľakrát. A boli mnohí, ktorí ma v posteli potešili... no, a robila som s nimi veci, do ktorých okrem mňa nikoho nič nie je. Tí sa však nedali s týmto mužom porovnať. V jeho náručí sa ma zmocnila túžba, akú som nikdy predtým nepoznala. Nič iné okrem nej som necítila a na nič iné som nemyslela.

Musela som ho mať. Chcela som ho mať vo svojej blízkosti a v tom okamihu som si uvedomila, že to nie je iba sex, ktorý od neho očakávam. Chcela som ho mať v sebe a zároveň byť v ňom, túžila som s ním celkom splynúť.

Pocity, ktoré vo mne vzbudzoval, sa nedajú ani opísať. Možno to podobne cítil aj on, lebo mi bozkával hrdlo, ako keby mal zomrieť, ak ma nepobozká. Zaklonila som hlavu, a myslela som iba na jediné slovo, áno. Áno, čomukoľvek, čo chce. Áno, všetkému, čo mu môžem dať, alebo preňho vykonať.

Hladkala som ho po celom tele, a on mi zvieral prsník, ale keď som mu potom siahla medzi stehná, nič som necítila. Ó, mal tam všetko, čo tam má byť, lenže na môj dotyk to nezareagovalo.

Okamžite sa odtiahol a rukou si zakryl oči, aby som nevidela jeho bolestné rozpaky. Bez neho som sa cítila beznádejne opustená a chvela som sa na celom tele. Mala som sa možno viac zaujímať o jeho pocity, lenže vnímala som iba seba.

„Je to takto iba so mnou?“ zašepkala som.

„Áno.“ Slovo mu vytrysklo z najhlbších hlbín duše a vycítila som mučivosť jeho priznania.

„Tavey,“ oslovila som ho napriek všetkému, pritúlila som sa k nemu a priložila som mu pery na poodhalenú hrud'. Zacítila som, ako mu pod rozhorúčenou tmavou pokožkou bije srdce, vnímala som...

Odstrčil ma a výsmešné na mňa pozrel. „Čo nevidíte, že po vás netúžim? A nikdy som po vás ani nezatúžil.“

„Mohli by sme sa predsa o to pokúsiť,“ vystrela som k nemu ruku, celá rozochvená túžbou. „Azda by sme...“

Vstal z postele, postavil sa rovno nado mňa a výsmešné si ma premeral. „Catherine, oženil som sa s vami pre vaše peniaze, a tie som vynaložil na novú strechu svojho sídla a na kone vo svojej stajni. Nadišiel čas, aby pod mojou strechou zaplakali synovia v kolíske, a tých sa od vás nikdy nedožijem. Zajtra oslovím svojich právnikov, aby ukončili túto manželskú frašku.“

Ešte posledný raz si ma pohrdavé premeral. „A o takéto niečo sa už viac nepokúšajte. Nevyjde vám to. Iba čo sa tým ponížujete.“

Potom vyšiel z komnaty a zavrel za sebou dvere. Po jeho odchode som sa cítila ustatá a bezmocná ako po ťažkej chrípke. Z hlbín mysle ku mne nástoľčivo doliehalo volanie pani de Greyovej: „Vravela som ti to. Veď som ti to vravela.“

Možno mi to vravela, azda som ju mala aj počúvnuť, ale aj tak som si čoraz jasnejšie uvedomovala pocit na mne spáchanej krivdy. Ničím som sa neprehrešila. Iba som -vlastne, Catherine - napísala

niekoľko vášnivých listov. Ako sa poznám, napísala som - teda ona ich napísala -preto, aby si ju všimol. Pritáhoval ju tak mocne ako mňa? Pri tej myšlienke som cítila, ako sa vo mne stráca. Veľmi, veľmi ho ľúbila. Čo bolo oveľa horšie, ľúbila som ho aj ja. „Lenže ja ho aj nenávidím," zašepkala som, veď kto by mal rád muža, ničiaco manželke rozvodom život len preto, že sa pri nej na nič nezmôže? A nenávidím ho aj pre všetky tie hrozné veci, ktoré mi povedal.

„Ľúbim ho aj nenávidím," vyslovila som nahlas a vycítila som, že Catherine so mnou tentoraz súhlasí. „Pravá nenávisť," spomenula som si na Norine slová, Je rubom mince lásky. Takisto ako láska, aj nenávisť pretrváva po stáročia." Konečne som pochopila, ako to myslela, ale radšej by som bola, keby som to nebola zistila na vlastnej koži.

kapitola 11

Zrejme som zaspala, lebo keď som sa prebrala, zbadala som, že som plakala. Plakala som nad svojou stratou a nad seou už nikdy nebude. Čo som mala čo vymýšľať, keď tačilo vydať sa za dobrého, spoľahlivého Stevena?

Z postele a potom aj z komnaty ma vyhnal hlad. Kam sa podeli slúžky, ktoré nosievajú svojim paniam podnosy s jedlom? Čo sa konkrétne stalo s mojou usilovnou, mlčanlivou slúžkou? Z toho, čo som vedela o eduardovskom období, som napokon usúdila, že som zrejme premeškala čas jedla a mimo predpísaného rozvrhu stravovania sa mi nič neujde.

Vyzliekla som sa z voľného županu s volánmi, lenže do šiat pani de Greyovej som sa nevpratala bez toho, aby som si nezovrela driek do jej železnej panny. Nakoniec som to vzdala, lebo nie som masochistka a nemienim sa trápiť, keď nemusím. V spálni bolo tma a závesy boli zatiahnuté, čo mi napovedalo, že je noc.

Keď som otvorila dvere, z temnej chodby sa nečakane vynorila žena so sviečkou, ktorú mi strčila takmer do tváre, až som mala strach, aby ma nepopálila.

„Je môj," vyhlásila. „Nikdy vám nebude patriť. Nedostanete ho!" Potom sa prudko zvrtila a rozbehla sa preč. Dlhé čierne sukne za ňou len tak šuchotali.

Keby bola mladšia, považovala by som ju za plodnú Fio-nu, ale bola asi vo veku mojej matky. Iba plet' mala bez vrások, akú mávajú len ľudia žijúci vo vlhkom anglickom podnebí. Zamlada mohla byť aj celkom pekná, lenže v tú noc mala črty tváre znetvorené zlomyseľnosťou.

„Je to tu ako v strašidelných príbehoch z prelomu osemnásteho a devätnásteho storočia," zahundrala som si nahlas a úprimne som si zaželala vrátiť sa domov. Na myšlienku návratu domov sa mi z kútika duše nesmelo ohlásila pani de Greyová: „Chcem ísť s tebou," čo ma rozosmialo.

Do nádhernej jedálne, osvetlenej nespočetnými sviečkami, som trafila podľa vône jedla. Za vrchstolom sedel môj lúbený aj nenávidený manžel a pred sebou mal porozkladanú hotovú hostinu. Usilovne žul, akoby to malo byť posledný raz v živote.

Nuž veď hej, pomyslela som si. V tomto sú naše duše naozaj spriaznené. Stačí chvíľu stresu, a mierim do kuchyne.

„Dovolíte?" spýtala som sa, a keď kývol na stoličku po svojej pravici, usadila som sa a naložila si na tanier ešte vyššiu hrbu, než mal on. Ani pritom nemihol okom. Uvidíme, či sa pani de Greyová vprace do svojej šnurovačky, aj keď sa rozlúčime, pomyslela som si.

„Povedzte mi, čo to bolo s tými listami," požiadala som ho s plnými ústami.

„Prečo by som vám mal čokoľvek hovoriť o vašich vlastných listoch?" odpovedal mi otázkou.

„Stratila som pamäť. Som z budúcnosti a moja duša vstúpila do tela vašej manželky len dočasne, takže som vlastne niekto celkom iný. Rozprávajte teda!"

„Ach, Catherine, vaše rozprávky mi budú chýbať!"

Chytro som nevedela, čo mu na to povedať.

„Tak dobre," súhlasil. „Túto hru sa s vami ešte zahrám. Nemyslím si, že ste ich písali pre cudzie oči. Aspoň teraz už nie." Potom si ma poprezeral. Možno ho dojala moja nevinnosť. „Odkiaľ máte všetky tie podrobnosti o... o láske?"

„Myslíte o sexe?"

Nadvihol obočie. Vyzeralo to tak, že Catherine to slovo nikdy nevyslovila a možno ho vôbec ani nepoznala. „Viem si veci naštudovať," odvetila som. „Viem veľmi presne, ako sa dostať k

informáciám, ktoré potrebujem. No a komu som vlastne tie listy napísala?"

„Zdá sa, že asi polovici chlapov v Anglicku. Niektoré z listov sa dostali do redakcie novín. Panovník vyhlásil, že nás viacej nepozná. Obáva sa ďalších škandálov.“

„Aha. Máte nejakú predstavu, kto ich rozoslal tým mužom a do redakcie?"

Mykol plecami, čo malo zrejme naznačiť, že nemá žiadnu predstavu a že ho to ani nezaujíma.

„Viete, že som ich napísala iba preto, aby som vyvolala vašu žiarlivosť? Veríte mi, že okrem vás ich nemal nikto iný dostať do rúk?" Toto by určite spravila niektorá z mojich hrdiniek, keby chcela na seba upútať pozornosť svojho milovaného. Lenže žiadny z mojich hrdinov, samozrejme, nemal „problém". Moji hrdinovia sú vždy veľmi mužní a venujú svojim láskam veľkú pozornosť.

„Vôbec nezaváži dôvod, pre ktorý ste ich napísali, ani to, kto ich rozposlal. Význam má len to, že sa tak stalo. Rozvod sa tým pre mňa stal vecou cti.“

Stále som jedla. Neviem vám opísať, ako som sa cítila v jeho prítomnosti, aj keď to veľmi chcem. To, čo mi hovoril, som považovala za najšpinavejšiu podlosť, akú som v živote počula. Žiadny z mojich ľúbostných hrdinov by nič podobné nespravil. S mojimi hrdinami by ich lásky však po niekoľkých rokoch manželstva určite mali po tri deti a štvrté by bolo na ceste. Pohádala som ním, ale zároveň som s ním chcela byť. Jeho prítomnosť ma uspokojovala, dopĺňala niečo v mojom vnútri, čo mi chýbalo. Ani zd'aleka sa ten pocit však nedá nazvať šťastím. Ale keď som mu bola nablízku, cítila som to takto: „Moje miesto je tu. Ako to, že ma posielajú preč?"

„Okrem vás som nikdy nikoho neľúbila," začula som svoj hlas. „Ani v jednom zo svojich životov som okrem vás inej lásky nemala.“

„Áno," prisvedčil. „Viem to.“

„Ako mi teda môžete niečo také spraviť?" Nerozplačem sa. To nespravím!

„Nehodíme sa k sebe," povedal. „Niečo medzi nami nie je v poriadku.“

„Neoženili ste sa so mnou len pre peniaze, však?"

„Samozrejme, že nie!" zlostne vybuchol, akoby som si to ja bola vymyslela.

„Ale povedali ste..."

„To vy ste povedali, že ste sa vyspali so všetkými chlapmi v Anglicku! Ako ste mi to mohli spraviť, Catherine? Dohodli sme sa predsa, že bude lepšie, ak sa rozídeme potichu, a vy ste potom napísali tie listy. Bože, to sa skutočne už nikto nenájde, aby vám vzal z ruky pero? V živote som sa ešte s nikým nestretol, kto by vedel tak klamať ako vy, keď máte pero v ruke."

„Azda by som mala začať písať romány."

„Zo všetkého si musíte robiť posmech, však? Dobre, mám však toho už dosť. Tentoraz ste zašli príďaleko. Zajtra je šiesteho, a ja mám ísť desiateho do Londýna. Potom chcem..."

Spozornela som. Ako to, že mi nezišlo na um pozrieť sa do kalendára na dátum? „Šiesteho, ale ktorý mesiac?" spýtala som sa.

„Samozrejme, že je jún. Nemám vám náhodou pripomenúť aj rok?" spýtal sa priečne.

„Do toho Londýna už nepôjdete," potichu som povedala. „Ôsmeho júna spolu zomrieme. Aspoň ja, a moje telo sa nikdy nenájde."

Na okamih na mňa vytreštil oči, a potom sa nahlas rozosmial.

„Catherine, naozaj mi vaše rozprávky budú chýbať. Veľmi mi budú chýbať. Za tie roky, čo sme spolu, som nič zábavnejšie nepočul."

Chcela som ho poprosiť, aby si ma vypočul, ale pani de Greyová ma zadržala. Povedala mi, že už vyskúšala všetko, čo sa dalo. Aj ja som si napokon uvedomila, že popísať listy, z ktorých vyplýva, že som spala s väčšinou mužov v Londýne, a pritom ostať pannou, zo mňa nespravilo ktovieako dôveryhodného človeka.

Kým som nad tým premýšľala, oprel sa lakťami o stôl a pozrel sa na mňa. „No dobre, tak mi o tom porozprávajte," posmelil ma.

„Viete predsa, že vašim rozprávkam nikdy neodolám!"

Zdvihla som po tej vete hlavu. Človek, ktorý neodolá mojim rozprávkam! Steven mi vždy načúval iba zo slušnosti. V skutočnosti sa mu však nepáčili. Rytieri, ženúci sa na svojich paripách zachraňovať lásku - ako to tam zväčša mávam -, mu ktovieako neimponovali.

A tak som mu to porozprávala. Povedala som mu, že sme spriaznené duše, a vysvetlila som mu, čo to znamená. Potom som

mu rozprávala o tom, že som duša z budúcnosti, ktorá vstúpila do tela jeho manželky, aby napravila nenávisť a hnev, ktorý voči sebe cítíme, lebo inak nemôže byť vo svojom živote v roku 1994 šťastná.

Bolo na ňom vidieť, že je zvyknutý ma počúvať. Keď som skončila, nadvihol uznanlivo obočie.

„Tak tento príbeh patrí medzi vaše najlepšie. Naozaj by ste ich mali pozapisovať. Pravdepodobne by si našli adresátov. Ale teraz, ak dovolíte, pôjdem už do postele.“

Vyskočila som a schmatla ho za ruku. „Čo som vám povedala, je pravda! O tri dni nás niekto zabije.“

„Ó, a kto by nás asi tak mohol chcieť zabiť?“

„Ne... neviem. Vaša sestra sa chce veľmi vydávať, po chodbách sa potuluje akási starena a vraví, že jej patríte.“

Stisol pery. „Moja sestrička a vrahyňa? A tá druhá bude podľa všetkého Aya, moja stará pestúnka. Teda aj tá? Nuž, tej sa nepáčia klamstvá, ktoré ste o mne porozchyrovali. To jej však nemôžete zazlievať.“

„Musíte ma počúvnuť! Musíme...“

„Áno? Čo musíme! Žiť naďalej spolu ako manželia?“ Vytrhol si ruku z môjho zovretia. „Presvedčili ste sa predsa, že to nie je možné.“

Zazrela som naňho. „Áno, presvedčila som sa, že mi prichodí trpieť kvôli vašej nemohúcnosti.“

Nepekne na mňa zazrel a ja som pochopila, že som zasa zašla príďaleko. Bola naša smrť vraždou a samovraždou? Zabil ma, a potom si aj sám vzal život? Ak to bolo tak, kam sa podelo telo pani de Greyovej?

Otočil sa a vyšiel z jedálne.

Keď vyšiel, želala som si iba jediné, vrátiť sa domov, do bezpečia svojho bytu a do sveta, v ktorom som sa vyzнала. Ako som kráčala po schodoch hore do spálne, nohy som mala ako z olova. Sotva som ich dvíhala.

Na druhý deň ráno som sa zobudila s jedinou myšlienkou v hlave: musím sa vrátiť do svojej doby. Nora mala absolútnu pravdu, v žiadnom prípade som nemala spraviť to, čo som spravila. Nič som nenapravila, len som všetko ešte viac pokazila. Proti citom rozum nič nezmôže. Vedieť, že patríme spolu s týmto mužom, zďaleka

nestačí.

Ak som pri písaní hociktorého diela zistila, že sa mi práca nedarí, bez zaváhania som to všetko vyhodila. Z tohto pohľadu teda išlo o nevydarenú zápletku, a bol najvyšší čas zrátať straty a skrátiť línie. Ako to mám ale spraviť? Ako sa mám vrátiť? Istá možnosť sa črtala o dva dni, keď mala pani de Greyová prísť o život spolu so svojím zlostným, impotentným manželom. Moja duša by pravdepodobne bola poslaná do budúcnosti, lenže na to sa nedalo s istotou spoľahnúť. Bolo by to priveľké riziko, a okrem toho, chcela som sa vrátiť hneď.

Zistila som si, kedy a kde sa servírujú raňajky. Stihla som to k spoločnému stolu, kde som sa zoznámila s Tavistocko-vým strýkom Hubertom de Grey. Bol to veľmi milý pán a po celý čas raňajok sa na mňa veľmi smutno díval.

„Hocičo by som spravil, ak by som vedel, že tomuto za-bránim,“ povedal mi a domyslela som si, že hovorí o rozvode.

Bola tam aj Elien a ja som sa jej naňho nenápadne povypytovala. „Sprostredkoval predsa váš sobáš. Catherine, ako si na to mohla zabudnúť? Obidvoch vás má veľmi rád.“

Po raňajkách som zišla dolu do záhrad trochu sa poprechádzať. Mám vo zvyku chodiť, keď mi treba premyslieť si nejaký problém. Tam som sa stretla so starcom. Volal sa Jack a jedno plece mal znetvorené hrbom. Podal mi kyticu kvetov a zašepkal: „Je mi veľmi ľúto, čo všetko sa vám stalo, milostivá pani.“ Stratil sa tak isto nenápadne, ako sa aj objavil.

Nora mi povedala, že ľudia si spomínajú na konkrétne veci z minulých životov. Naozaj som sa podchvíľou zachvela, keď som sa na niektorých ľudí pozrela. Tá starena Aya ma úprimne nenávidela a stále ma sledovala. Vždy som ju niekde kútikom oka zbadala zlovoľne na mňa gániť, ako keby ma chcela pohľadom zmietnuť z povrchu zemskeho. Jasne som tiež cítila, ako veľmi sa jej Catherine bojí. Ak jestvuje niečo také ako nešťastná duša, potom stará pestúnka, ktorú Tavistock považuje za neškodnú, ňou naozaj je. Nemôžem si pomôcť, ale mala som dojem, že si svoju nenávisť ku mne pestuje už po viacero generácií. Aj napriek tomu som z hĺbky srdca túžila, aby si ma oblúbila, čo vyznieva skutočne komicky. Popravde sa mi však už nechcelo rozoberať motívy správania ľudí vo svojom okolí, lebo som naozaj chcela ísť

kapitola 12

Nechcela som sa vybrať sama, lebo som si nebola istá, či tam trafiť. Angličtinu síce ovládam, ale v záhradách som stretla ľudí hovoriacich nárečiami, ktoré boli pre mňa hotovou španielskou dedinou. Musela som preto mať niekoho pri sebe.

V jedálni pri obede si môj mlčanlivý manžel rozložil medzi nás dvocft noviny. Skoro som sa zadrhla polorozvarenou zeleninou, keď som na zadnej strane medzi inzerátmi zbadala výrazný titulok: JAMAL, SVETOZNÁMY KÚZELNÍK, VYSTÚPI V BURY ST EDMONDS 6. JÚNA O ÔSMEJ HODINE.

IBA JEDINÉ PREDSTAVENIE!

„Si v poriadku?“ spýtala sa Elien, zatiaľ čo môj manžel -moja večná láska po všetky životy - ani nemukol. Ak sa zadrhnem, ušetrí mu to čas aj peniaze. Navyše, bude mať otvorenú cestu k svojej prevzácnej Fione, pomyslela som si. Napokon, aj tá môže byť vrahyňou.

„Nič mi nie je,“ odvetila som. V prvej chvíli som si chcela pýtať „dovolenie“ zájsť za kúzelníkom, ale radšej som si zahryzla do jazyka, veď sa tam aj tak nejak prešmyknem. Ak som sa v hypnotickom tranze dostala do tohto sveta, azda sa môžem dostať rovnakým spôsobom aj späť.

Pri jedle som ledva obsedela, čo som chcela chytro odlákať Elien niekam nabok a okrem iného od nej zistiť, kde je Bury St Edmonds. Na ten názov som sa pamätala z Chau-cera, ale medzi ním a dobou Eduarda VII. už prešlo zopár storočí.

O hodinu som sa na to pošepky Elien spýtala.

Nechápavo na mňa vytreštila oči. „Ty nie si väzenkyňa, Catherine! Môžeš ísť, kam sa ti zachce, a Bury je neďaleko, čo isto aj sama dobre vieš.“

„Áno, pravdaže,“ zareagovala som už nahlas, vystrúc sa z tajnostkárскеj pozície. „Myslíš, že by sme tam mohli dnes večer zájsť? Samozrejme, len ak mi chceš robiť spoločnosť.“

„Tavey tu dnes večer nebude, a tak sa môžeme vybrať, kam chceme,“ súhlasila Elien.

Keď sme sa vychystávali a dohovárali si čas odchodu, mala som akýsi čudný pocit. Všetko však nasvedčovalo tomu, že Catherine

sa zaujímal o kúzelníkov rovnako ako o krásne Fabergého ozdôbky, a tak sa Elien na mojom záujme o veľkého Jamala nezdalo nič nezvyčajné.

Skúšali ste niekedy vysvetliť minulé životy človeku z eduardovskej doby? Asi by som mu ľahšie vysvetlila, čo to je CD ROM. Predstavoval sa síce ako Jamal a pochtivo sa usiloval vyzeráť staršie, aby si dodal patinu múdrosti veku, ale jasne som videla, že to bol iba mladý loptoš z akéhosi miesta v Anglicku, porovnateľného s americkým Brooklynom. Šminka, ktorú si na predstavenie rozotrel po tvári, aby mal tmavšiu pleť, bola zbrázdnená svetlými jarčekom po stekajúcom pote.

„Žili ste v iných životoch?“ spýtal sa a hneď som postrehla, že sme si v niečom veľmi podobní. Myslel totiž už na to, ako využije moje informácie v najbližších vystúpeniach. Problém nespočíval v tom, že by predstava existencie minulých životov nebola v tej dobe známa, ale v tom, že tento človek o niečom takom ešte nikdy nepočul. Dosť som pochybovala, či vie vôbec čítať, no a televízia, z ktorej by sa to mohol dozvedieť, vtedy nejstvovala. Ktovie, o čom všetkom v súčasnosti vieme práve iba vďaka televízii, napadlo mi.

„A teraz odo mňa chcete, aby som vás poslal do niektorého z tých životov?“ Dlhو si ma dôkladne premeriaval. „Škoda, že sa nám z nich všetko stráca.“

87

„Počúvajte, dieťa moje,“ povedala som s autoritou svojich tridsiatich deviatich rokov. „Ruky preč od kšeftu! Žiadam od vás iba jednu službu, nič viac.“

Usmial sa. „Tak dobre, ale za súkromné predstavenie beriem desať libier.“

Chúd'a Elien stála za mnou a chvela sa od hrôzy, že sa musí zúčastniť na niečom takom ponížujúcom, ako je kúzelnícke predstavenie, ale zároveň ju táto predstava aj vzrušovala. Otočila som sa k nej s vystretou rukou, aby mi dala požadovanú sumu. O pätnásť minút som už ležala na tvrdej kanape, a mladík ma začal uspávať.

„Stačí si to želať, a dostanete sa do hypnotického spánku,“ spomenula som si na Norine slová. Skutočne som si to želala. Túžila som chodiť po vlastnom byte, predstavila som si spálňu s

bieloskvúcimi vankúšmi, plachtou a prikývkami. Videla som svoj opustený počítač, myslela som na Dariu a Milly, aj na filmy v kinách. Jednoducho, pokúšala som sa predstaviť si všetky lákadlá, ktoré na mňa v New Yorku po návrate čakajú.

Lenže predstava mužného Tavistocka bola silnejšia. Cítila som jeho pohľad, jeho ruky, spomínala som si na vášeň, s akou ma bozkával. Jasne som sa pamätala na prvé okamihy nášho stretnutia, keď ma priťahoval ako magnet, cítila som jeho blízkosť a tiež som si pomyslela, že mám byť stále s ním, lebo moje miesto je po jeho boku. Nenávidela som ho, opovrhovala som ním, bol to skrz-naskrz skazený, nečestný chlap, ale v hĺbke srdca som cítila, že je môj. Prečo ho má mať iná žena? Radšej ho vlastnými rukami zabijem, ako by som ho mala prenechať inej, pomyslela som si.

„Vraciate sa tam, kde sa to všetko začalo,” počula som z diaľky hypnotizérov hlas už len tak, v driemotách.

„Vraciate sa celkom na začiatok.”

Áno, pomyslela som si. Vraciam sa na začiatok. Začalo sa to v New Yorku.

Cítila som, ako mi duša opúšťa telo pani de Greyovej. Už plyniem, spokojne som sa usmiala. Vraciam sa... Na koho som to myslela, keď ma uspával Millin hypnotizér? Na muža, ktorého ľúbim. Áno, to je ono. Vraciam sa k nemu.

Odrazu som si však uvedomila, že to robím zle. V hlave ma varoval niečí hlas - Norin? -, že idem nesprávnym smerom. Nie, na začiatok predsa nechcem ísť. Porozumela som, o čo ide. Chcem sa vrátiť do roku 1994, a nie tam, kde sa to všetko začalo. Pokúsila som sa otvoriť ústa a ozvať sa, lenže som už zrejme nebola v tele pani de Greyovej. Tam, kde som bola, som sa nemohla ani pohnúť. Spamätávala som sa veľmi pomaly a až po chvíli som začínala cítiť... Čo som to vlastne cítila? Bola som akosi čudne uväznená a mala som pocit, že sa odtiaľ musím čo najskôr dostať. Musím sa dostať von. Ak sa odtiaľ nedostanem, hrozí mi smrť.

Potom som odrazu všetko pochopila. Som bábätko v matkinom lone, ktoré sa má práve narodiť.

DRUHÁ ČASŤ

kapitola 13

Anglicko (roku 1571)

„Madam, dúfam, že mi dáte konečne syna!" oslovil manželku Jphn Hadley, lebo už čoskoro mala priviesť na svet potomka. Vlastne to na ňu skôr panovačne zakričal. Za devätnásť rokov manželstva rovnaké slová zopakoval veľmi veľa rás, mal teda v ich prednese dostatočný cvik. Do vienka nedostal ktovieakú predstavivosť, ani rozmyšľať sa mu veľmi nechcelo, a tak si v živote stanovil iba jediný cieľ, a tým bol syn. Chcel ho mať na svoj verný obraz, vysokého, plecnateho a pekného.

Jeho pôvabná svetlovlasá manželka Alida mu sedela po boku. Ruku mala položenú na vydutom bruchu a oči sa jej jagali rozhárajúcimi sa modrými plamienkami. Bola však dosť múdra na to, aby mu neodporovala. Vedela, že je lepšie nechať ho, nech sa vyzlostí.

„Len sa pozrite, čím ste ma doteraz obdarúvali," pokračoval, nestísiac hlas. Pravdupovediac, ani to nebolo treba, lebo ho aj tak nik nepočul. Starý kamenný hrad, patriaci po stáročia predkom jeho manželky, bol plný podnapitých hostí, ktorí prišli na sobáš najstaršej z ôsmich Johnových dcér. Deva mala osemnásť, na vydaj už bola aj pristará, lenže otcovi to trvalo viac rokov, kým sa dal uprosiť a našiel jej ženícha. Neochota vydať dcéru pramenila uňho z predstavy s tým spojených výdavkov. Do vena jej mal dať jedno zo svojich panstiev, a s tým sa nevedel zmieriť. Vôbec mu pritom neprekážalo, že všetko, čo má, získal pred mnohými rokmi nečakaným manželstvom so zámožnou pannou Alidou Le Clercovou.

Ako napokon vždy, ani tentoraz sa Johnova zlosť na manželku netýkala iba ôsmich dcér, ale aj dvoch synov, ktorých mu porodila a ktorými nadovšetko pohŕdal. Len zriedkakedy mal možnosť stretnúť sa naraz so všetkými desiatimi deťmi.

Zďaleka sa mu totiž vyhýbali, lebo im zakaždým dal otvorene pocítiť svoje nepriateľstvo. Devy sa usilovali uprosiť matku, aby prehovorila otca, a našiel im manželov - akýchkoľvek manželov. Všetky mali jediný cieľ, čo najskôr uniknúť z dosahu neskrotne blčiacich plameňov otcovej nenávisti.

No a teraz sa práve jedna z nich úspešne lúčila s domovom, a zvyšných sedem sestier sa iba závistlivo prizeralo. Nikomu neprekážalo, že ženích je chudý ako trieska, kosti mu takmer trčia

zo šiat, ani že sa správa horšie než posledný koniar. Zavážilo iba jediné, táto sestra zajtra opúšťa otcovský dom.

„Len sa na ne pozrite," zdôraznil manželke John. „Osemkrát musím podplatiť nejakého žobráka, aby sa s nimi oženil! Viete si predstaviť, čo ma to bude stáť?"

Alida mala sto chutí mu odvrknúť, že ani nie polovicu toho, koľko mu zaplatil jej otec, aby sa s ňou oženil, ale nenašla na to dost odvahy. Rozum si s mocnými svalmi a zaťatosťou nikdy neporadí. Horšiu náladu už pán hradu azda ani nemohol mať, veď rovno pod nosom mu sedelo všetkých osem dcér aj obaja malí synovia. Vytúženého syna mu konečne povila Alida pred štyrmi rokmi, a vtedy sa od radosti aj rozplakala. Cez závoj slz zbadala, ako k nej manžel beží. Schmatol ju do náručia a vystískal, nedbajúc o to, že sotva porodila, a neprekážalo to ani Alide, keď videla, aký je šťastný. V tých nádherných okamihoch mala srdce naplnené radostnou nádejou ako v dňoch pred ich sobášom, keď snívala o nadchádzajúcom manželskom šťastí. John ju vybozkával a povedal jej, že je tá najúžasnejšia manželka na svete.

„Chcem ho vidieť," požiadal potom John. Vidina nadchádzajúceho manželského šťastia sa v okamihu rozplynula, lebo Alida na tvárach okolostojacich slúžok zbadala, že sa deje niečo neblahé.

„Nie," zašepkala, aby aspoň na okamih oddialila hodinu pravdy, keď manžel zistí, že s dieťaťom nie je čosi v poriadku, a z tváre sa mu vytratí radostné nadšenie.

Alida si všimla, že slúžky robili všetko možné, len aby utajili nešťastie. Dieťa mu podali pevne zavinuté v plienkach a plachietke. John sa však chcel presvedčiť o jeho pohlaví a požiadal, aby mu ho rozbali.

Alida zdržala dych, keď pozorovala manžela, ako si obzerá syna. Keď sa presvedčil, že má všetko, čo sa chlapovi patrí mať, črty tváre mu znežneli a vzal novorodenca na ruky. Dovtedy nevzal na ruky žiadne zo svojich detí, vždy sa len spýtal na pohlavie, a keď mu povedali, že má dcéru, iba kývol odmietavo rukou, a viac sa o dieťa nezaujímal. Syna si však vtedy popestoval, akoby to bol jeho jediný životný cieľ - čo bola aj pravda.

„Je krásny," vyhlásil a Alide vyhrkli slzy. Manžel sa nikdy nerozplýval nad krásou kvetu či západu slnka, ba ani nad krásou nejakej ženy. A svojho syna považoval za krásneho.

Alida sa s pomocou slúžky usadila vyššie na posteli, aby si mohla poprezerat' spolu s manželom obdivované dieťa. Nič netušiac mu začala / nožičiek odhrňat' plachietku a plienky. Vystrašené slúžkino syknutie ju zastavilo. Odtiah-la ruku, akoby sa popálila o bielizeň.

John si zvyčajne také drobnosti nevšímal, ale vtedy zbystril pozornosť a odkryl celé tieľko. Dieťa malo jednu nožičku zdeformovanú a bolo jasné, že nebude môcť nikdy rovno chodiť.

Láska vyžarujúca z Johnových očí sa v okamihu zmenila na nenávisť. „Ako mi to vôbec mohlo napadnúť, madam, že mi dáte zdravého dediča?“ osopil sa na ňu a roztvárajúc náručie, nechal dieťa spadnúť. Nebyť pestúunky, ktorá ho zavčasu zachytila, dopadlo by na kamennú dlážku. John sa potom zvrtol a náhlivo vyšiel. Po tejto príhode dával manželke najavo svoj odpor už celkom otvorene.

Nasledujúci rok mu povila ďalšieho syna. Keď mu oznámili narodenie chlapca, neunúval sa ísť ho pozrieť, len sa cynicky spýtal: „A tento má zasa akú chybu?“ Keď slúžka váhala s odpoveďou, zhučal: „Tak dozviem sa, čo mu je?“

Neverím, že moja žena je schopná porodiť mi poriadneho syna!“ Johnovi sa ponúkali tri možnosti utvoriť si názor na plodenie potomstva. Svoje dcéry a znetvoreného syna mohol považovať za Božiu vôľu, mohol vinu za potomstvo vziať na seba, alebo mohol zo všetkého obviňovať manželku. Vybral si to posledné.

„Dieťa nie je celkom zdravé,“ vystrašene zašepkala slúžka.

John sa rozosmial. „A, samozrejme, sotva môžem dúfať, že zomrie. Ani neverím, že tá moja prekliata žena niekedy vypustí dušu pri pôrode, aby som si mohol vziať takú, ktorá vie rodiť zdravých synov.“ Schmatol zo stola krčah s vínom. „Bude žiť,“ vyhlásil rezignovane. „Bude žiť, tak isto ako všetky ostatné decká. Budem ho musieť kŕmiť a obliekať, ale radosti z neho sa nikdy nedočkám. Zmizni mi už z očí!“

J ohňová predpoveď sa splnila. Chlapča ostalo nažive, ale stále chorľavelo. Malo niečo s dýchacími cestami a ustavične pokašliavalo.

Po dvoch rokoch Alida porodila zdravé dievčatko, no John nielenže sa nebol pozrieť, ale sa naň ani nespýtal. Všimol si iba, že manželka už nenesie pod srdcom dieťa, a tak jej pohrozil, že viac

nenavštívi spoločné lôžko. Ved' načo by aj? V okolitých dedinách bolo dost' žien, ochotných uspokojiť jeho žiadostivosť. Ak ktorási zo žien zľahla a porodila dievča, rozhodne nepripustil, že je jeho. Hoci ženy, ktoré mával v posteli, vždy rodili iba dievčatká, odmietal si to jednoducho všimnúť. Nebral na vedomie ani to, že deti mali po ňom modré oči a zdedili aj črty tváre. Ak bol novorodenec ženského pohlavia, poprel otcovstvo, a bašta! Vedelo sa, že ak by mu hociktorá žena, bez ohľadu na pôvod, povila syna podľa jeho predstáv, vzal by ju na hrad a žila by tam až do smrti dobre zaopatrená a v pohodlí.

„Pozrite sa na tamtoho,“ oslovil John manželku a kývol smerom k mužovi na opačnom konci hodovnej siene. „Prečo mu jeho ženy vedia dať synov, a vy mne nie? Dokonca sa hovorí, že mu rodia takých veľkých synov, že pri pôrode umierajú.“

Tváriac sa poslušne, akoby sa chcela od manžela niečo priučiť, Alida sa otočila k mužovi, na ktorého ukazoval. V hĺbke srdca mu to však veľmi zazlievala. Bude to, že mu neporodila syna ako teľa a pritom neprišla o život, jeho ďalším tromfom proti nej? To sa majú deti posudzovať výlučne podľa hmotnosti, ako keby boli určené rovno na výsek? Jej manžel odmietal priznať, že všetky dcéry, ktoré mu porodila, sú inteligentné a pekné, ba tie najstaršie sú priam krásavice. Obaja synovia majú milú povahu, a ten starší vie už aj čítať. Nemala ich o nič menej rada preto, že jeden z chlapcov kríva a toho druhého zadúša kašeľ, akoby mal každú chvíľu vypustiť dušu.

Alida sa chladne pozrela na muža, na ktorého manžel mieril prstom. Gil'bert Rasher bol drsný surovec. Mohutný ako medveď, neumytý, zlostný, nevzdelaný, ale zamladi bol známy turnajový zápasník, ktorý vyhodil zo sedla každého protivníka. Povrávalo sa, že schytal priveľa silných úderov turnajovou kopijou do hlavy, a to mu trochu pomútilo rozum, takže ho niektorí pokladali za nasprostastého. Lenže ako si potom vysvetliť bystrý a vypočítavý pohľad jeho očí, ktoré všetko zbadali, a on sám vedel aj tú najmenšiu maličkosť, ktorú postrehol, úspešne využiť vo svoj prospech?

Gil'bert pochoval tri manželky a po každej mu ostal mohutný syn ako hora. Matky pomreli pri pôrodoch a chlapci sa mu podobali, akoby mu z oka vypadli. Gil'bert sa rád chvastal, že manželky

nezvládli jeho mimoriadnu mužnosť, lenže väčšina žien sa zhodla na tom, že mu pomreli, lebo už nevládali znášať jeho špinavé telo a čiernu dušu.

Gilbert práve strkal nos medzi mohutné prsníky kuchynskej slúžky a Alida sa zaprisahala, že ju hneď na druhý deň pošle preč. Jeho synovia ako zvyčajne vystrájali pomedzi svadobčanmi. Najstarší bol asi osemročný, ale vyzeral prinajmenšom na dvanásť. Ten mučil bičom psov a veselo sa smial. Jeho mladší brat trápil dve Alidine dcéry, a tie sa napokon od strachu rozplakali. Niekde medzi hosťami sa motal aj ten tretí, ale Alidu v podstate drzé nevychovanča nezaujímalo.

Teda takéhoto syna si manžel želá? pomyslela si. Dala mu dvoch chlapcov. Boli dobre vychovaní, jemní, inteligentní a ohľaduplní. John svojim synom nikdy nepovedal jediné povzbudzujúce slovo, a tu sa priam zadúša chválou na troch naničhodníkov, ktorí sú šťastní iba vtedy, keď sa im podarí na smrť vystrašiť niečo menšie a slabšie od seba.

Z okolosediacich už Johna nikto nepočúval. Hučal zlostne tak dlho, že ho prestali brať vážne. Jeho ponosy považovali za výbornú možnosť zažartovať si. Susedia mu predvádzali svojich synov a ponúkali sa, že mu ukážu, ako ich spravili. Keď videli, že Johna ich žartovné podpichovanie zlostí, smiali sa ešte hlasnejšie a ešte neviazanejšie si ho doberali.

Alide však manželov hnev už dávno nebol na smiech. Keď zistila, že je opäť v požehnanom stave, začala sa úpenlivo modliť. Väčšinu dňa aj noci prekľácala, prosiac Boha, aby Jej dal syna, ktorý jej prinesie do manželstva radostné šťastie, aké sa manželovi zračilo v očiach kratučkú chvíľu pri ich prvom synovi.

Čo všetko okrem modlitieb ešte podnikala, aby to bol vytúžený syn, si radšej ani nepripomínala. Tajne sa vybrala do ktorejsi dediny za starou čarodejnicou, o ktorej sa povrávalo, že vie vyveštiť, či sa narodí chlapec, alebo dievča. Keď jej škaredá ufúľaná starena oznámila, že opäť porodí dcéru, Alida bola ako zmyslov zbavená a zaprisahala sa, že sa jej postará, aby skončila za čarodejníctvom na hranici. Ženy však už v biednej chalupe na druhý deň zavčas ráno nebolo. Zrejme sa rozhodla radšej niekde na cestách zomrieť od hladu, ako sa nechať upáliť.

Potom Alida objavila inú vešticu, ktorá jej povedala, že pohlavie

dieťaťa možno zmeniť sústredovaním sa na mužské záležitosti. Ešte aj teraz Alida zrumenela až po uši, keď si spomenula na obrázky a drobnú sošku, ktoré od nej dostala a na ktoré mala stále myslieť. Soška znázorňovala muža a muži boli aj na obrázkoch. Alida za tých deväť mesiacov neprečítala ani jedinú knihu, lebo manžel čítanie považoval za ženskú zábavku. Zo ženských prác vykonávala

iba to najnutnejšie a upriamovala pozornosť iba na mužov vo svojom okolí a rozmýšľala o ich práci.

Najviac času však predsa len strávila pri modlitbe. Kl'ačia-vala tak dlho pred svojím oltárikom, že ju prichádzali slúžky prosiť, aby už skončila, lebo také dlhé kl'ačanie dieťatku škodí. „Radšej nech príde na svet hoci aj mŕtve, ak to nemá byť zdravý chlapec," vyhlasovala, keď ju slúžky dvíhali z kl'ačadla. Nikdy jej nepovedali, aby takto nerozmýšľala, lebo v duchu jej dávali za pravdu.

Manžel o ničom nemal ani potuchy. Jemu ukazovala iba chladnú, bezvýraznú tvár. Nikdy by sa mu nehodila okolo krku a neprosila ho o odpustenie, že mu nepovila takého syna, akého očakával. Pred ním si chcela zachovať, keď už nič iné, tak aspoň svoju hrdosť.

Blúdila v spomienkach, a tak začiatok manželových slov prepočula.

„Ak ju to až takto na smrť ničí, musí to byť chlapec," hovoril. „Bol som sa na ňu pozrieť hore, na poschodí. Brucho má väčšie, ako je sama. Počul som, že posledný mesiac vôbec nemohla chodiť. Gilbert bude mať ďalšieho chlapca."

Alida ostala zarazená. „Pod svojou strechou mám ešte inú rodičku?" Prečo jej o tom nikto nič nepovedal? Zo slúžok zderie kožu, keď si ich neskôr zavolá. Ak v jej dome skutočne manželka niektorého z hostí privádza dieťa na svet, treba predsa na to vopred pripraviť veľa vecí.

Alida začala pomaly, opatrne vstávať. „Musím za ňou zájsť."

Keď sa narovнала, zacítila v bruchu bolesť. Hneď vedela, že prišiel už aj jej čas. Nie, nie, pomyslela si, veď je priskoro. Ešte nie je dosť široká. Modlila sa za veľkého syna. Takého, aký by sa páčil manželovi. Ešte má malé brucho, ak teraz porodí, dieťatko bude drobné.

Keď prišlo ďalšie bolestivé zovretie, zachytila sa operad'la

stoličky a usilovala sa nezmŕštiť tvár, ale márne. John sa na ňu nedíval, lebo ho zaujalo vystúpenie žonglérov, a keby mu zľahla hoci rovno pod nosom na slame pri nohách, nezaujímaloby ho to. Ich hostia však neboli až takí veľmi bezcitní. „John!“ vykrikol ktorýsi z nich. „Zdá sa, že už zasa budete otecko.“

„A máme aj taký deň, keď sa nestáva oteckom?“ zakričal ďalší z hostí a všetci sa na žarte rozosmiali.

John sa o smiech ani len nepokúsil. Pôrody ho už dávno nezaujímal. Iba kývol rukou. „Môžete odísť,“ povedal manželke, a to bolo všetko.

„Ste láskavý, že mi dovoľujete sa vzdialiť,“ poznamenala Alida s náznakom trpkosti, lebo na viac si netrúfla.

Gilbert Rasher zdvihol na chvíľu nos spomedzi slúžki-ných prsníkov a zakričal Johnovi: „Mali by ste si položiť ženu k deve, s ktorou som sa oženil. Možno by sa tá vaša pri nej niečomu priučila.“

Alida po tejto poznámke špinavcom ešte väčšmi pohrdala. Obidvaja s manželom boli rovnakí. Ženy v ich očiach boli iba telá, ktoré treba zvaliť na zem a oplodniť. A keď im manželky pri pôrodoch prídu o život? Čože na tom záleží, veď po svete behá dosť žien! Žiadna žena predsa nemá dušu, nerozmýšľa ani nemá žiadne túžby. Má iba telo.

Po ďalšom bolestivom sťahu podišla k panej komorná Pe-nella, podoprela ju za lakeť a odviedla na poschodie. Tam bolo už všetko prichystané na pôrod. Alida zastala pred dverami do svojej komnaty. „Zaved’ ma k Rasherovej manželke! Chcem s ňou rodiť.“ Možno sa takto skutočne niečo z Rashe-ra prevtelí do dieťaťa, ktoré sa mi má narodiť, pomyslela si.

Penella mala paniu úprimne rada, a tak sa na ňu s obavami pozrela. „Čo sa ti na tom nepáči?“ osopila sa na ňu Alida. „Nemám už veľa času!“

„Mladá pani umiera,“ zašepkala Penella. „Aj kňaz už bol pri nej. Neostáva jej viac ako zopár hodín života. Ani pre vás, ani pre prichádzajúce bábätko nie je dobré byť tak blízko smrti. To preto som vám o nej nič nepovedala.“

„Ale čo jej dieťa?“ s povzdychom namietla Alida, lebo prišiel ďalší bolestivý sťah. „Čo je s ním?“

„Nenarodilo sa. Babica si myslí, že zomrie v matkinom tele. Je na ňu priveľké." Penella sa nadýchla. „Ó, milostivá pani," zašepkala takmer s plačom. „Keby ste ju len videli! Je taká drobučká, a je cudzinka. Nedostali z nej ani jediné slovo. A to dieťa, čo je v nej, ju pomaly zabíja. Rodí už dva dni."

Alida usilovne premýšľala. Ak žena zomiera pri pôrode chlapca a ten to neprežije, možno v okamihu smrti chlapcova duša vojde do jej dieťaťa, a bude mať chlapca. Ktosi jej raz povedal, že o pohlaví dieťaťa sa rozhoduje až vo chvíli, keď prichádza na svet. Dieťa vraj nemá pohlavie až do svojho narodenia. Možno to je aj pravda.

„Zaved' ma k nej!" prikázala rozhodne.

Odviedli ju do neveľkej špinavej siene. Slamník, na ktorom ležala drobná žena s ušpinenou a zaslzenou tvárou, sa len tak hemžil blchami. Mala celkom dohryzené pery a bradu zamazanú od krvi. Okolo hlavy jej viseli zvlhnuté pramene čiernych vlasov. Mala ich poobkrúcané aj okolo rúk a hrdla, dobreže ju nezaškrtili.

Napriek špine bolo vidieť, že utrápená žena, takmer ešte dieťa, musela byť kedysi veľmi pekná. Olivovo sfarbená plet' nasvedčovala, že pochádza zo slnečného juhu. Ako si ju tak Alida prezerala, odrazu si uvedomila, že zbiedená chudera kedysi vídala slnečný svit a kvety, počula spev vtáctva a bezstarostne sa smiala. Bola mladá, nemala viac ako šesťnásť. Hoci bola smrteľne bledá, mladistvý rozkvet sa jej zračil v peknej tváričke aj napnutej pokožke celého tela.

Očividne však mala smrť na jazyku. Alida vycítila, že mladá žena už všetko vzdala, že sa jej viac nežiada žiť. Posledný náznak života sa tajil len v sotva sa dvíhajúcej hrudi nad mohutným bruchom, v ktorom jej pomaly umieralo dieťa.

„Pomôžte mi," prikázala Alida slúžkam a naznačila, že si chce ľahnúť vedľa umierajúcej.

Vždy starostlivá Penella síce namietla, že panej domu sa nepatrí líhať do takej špiny, ale Alidin prísny pohľad ju prinútil poslúchnuť. Lôžko bolo úzke, a tak ženy ležali tesne pri sebe a navzájom sa dotýkali.

Boli časy, keď by Alida súcitila s umierajúcou mladučkou rodičkou, ležiacou vedľa nej. Lenže to bolo už veľmi dávno. Teraz vládala myslieť iba na to, že chce porodiť manželovi mocného syna.

Babica Berta sa konečne vyšuchtala po schodoch. Pani Alida tú tučnú, lenivú stvoru potrebovala tak často, že bolo lepšie mať ju stále poruke. Bývala niekde v podstreší starého kamenného hradu. Ešte v predchádzajúci deň vyhlásila, že cudzinka umiera a nemožno zachrániť ju ani jej dieťa. Kvôli Rasherovej manželke nebola ochotná pohnúť ani prstom, lebo vedela, že sa za svoje služby od neho peňazí nikdy nedočká.

Keď Alida zdvihla nohy do dobre známej polohy rodičky, babica mala také masťné ruky z jedál na svadobnej hostine, že si ich nepotrebovala ničím natierať, keď sa chcela presvedčiť, ako ďaleko je panin pôrod.

„Už to čoskoro bude,“ vyhlásila autoritatívne a premerala si smrteľne bledú ženu, ležiacu so zatvorenými očami vedľa panej. „Z tamtej nič nebude, milostivá pani. Už včera som to povedala.“ Začudovala sa, že nešťastné stvorenie ešte žije, ale plné misy boli prednejšie. Jej povinnosťou predsa je postarať sa o manželku hradného pána, a nejakú ufúľa-nú cudzinku nemá prečo ošetrovať. Keď sa začali skracovať intervaly medzi jednotlivými sťahmi, Alida chytila ruku umierajúcej a cítila, akú má chladnú pokožku. Dlaňou skĺzla k jej dlani a preplietla si s ňou prsty. Dotykom chcela uľahčiť duši jej dieťaťa vstup do telička, ktoré sa v nej hlásilo na svet. Otočila si hlavu tak, že mala pery pri jej uchu, a začala sa modliť. „Bože, prosím ťa, daj, aby toto dieťa vstúpilo do mňa,“ opakovala neustále šeptom tie isté slová a po chvíli sa jej zdalo, že to trvá celé hodiny.

Keď to začalo vyzeráť, že mladá rodička vydýchne naposledy, Alida otočila jej bezvládnú hlavu k sebe, takže sa skoro dotýkali nosmi. Potom sa už iba zo všetkých síl modlila, aby jej Boh zveril dušu syna mladej ženy.

Keď umierajúca zacítila na tvári Alidin dych, zachveli sa jej viečka a po chvíli sa jej podarilo pootvoriť oči. Pri pohľade na Alidu, ležiacu vedľa nej so zatvorenými očami, akoby sa trochu spamätala.

Alida s prekvapením pocítila, ako jej mladá žena stisla prsty. Domnievala sa totiž, že už nič necíti. Stisnutie bolo veľmi slabé, ale v krehkom tele sa ešte zrejme držali posledné zvyšky života.

Umierajúca prehovorila tak ticho, že ju počula iba Alida. Ženy splašene pobiehali po miestnosti v snahe nejako pomôcť a tak si

šepot mladej ženy nikto nevšimol.

Diet'a moje si vezmite,

a ja si beriem vaše.

Ukryté v dvoch telách, v jednu dušu splynú.

Deti budú spolu žiť a spolu aj zhynú.

Nehovorila správne po anglicky a za iných okolností by jej Alida azda ani nerozumela. Obidve však prežívali to isté, privádzali na svet živú bytosť, a tak jasne chápala, čo mladá žena vraví. A nielen chápala, ale zároveň cítila, ako sa jej slová čudného zaklínadla navždy vrývajú do srdca.

„Vezmite mi diet'a," zašepkala potom mladá žena.

Pri tých slovách zbledla aj skúsená Alida. Vziať diet'a znamenalo rozrezať rodičku a nechať ju umierať oveľa strašnejšou smrťou, ako práve umierala.

„Čo vraví tá cigánska dievka?" spýtala sa Berta. Pre ňu bol každý, kto nemal bielu pokožku, iba „cigáň".

„Vezmite mi diet'a," zopakovala mladá žena.

Keď Alida zaváhala s príkazom, umierajúca jej zo všetkých síl stisla ruku.

„Vezmite mi ho!" vydýchla mladá žena Alide do tváre a Alide sa zdalo, ako keby jej ženin dych vnikol do pľúc.

„Áno," prisvedčila a stisla jej ruku na súhlas. Priveľmi dobre vedela, čo to znamená byť matkou.

„Vezmite jej to diet'a," prikázala. Keď sa ani jedna zo štyroch slúžok, ba ani babica nepohli, iba nehybne civeli, ako by nič nepočuli, takmer sa na ne rozkričala: „Vezmite mladej panej diet'a! Rozkazujem vám, aby ste jej ho vzali!"

Prvá zareagovala babica. „Potrebujem nôž," obrátila sa na vystrašenú slúžku za sebou. „Veľký a veľmi ostrý," zdôraznila, postrkujúc ju ku schodisku.

Po troch sťahoch nasledujúcich v krátkych intervaloch Alida nemala viac času na rozmýšľanie. Vedela, že diet'a bude čoskoro na svete. Začala sa znovu modliť. Nahlas, aby ju mladá žena vedľa nej dobre počula: „Spoj naše deti. Nech sú jednou dušou. Daj mi syna tejto ženy. Nech mi je vlastným diet'aťom."

Potom udalosti nabrali rýchly spád. Vystrašená slúžka sa vrátila s kuchynským nožom a Alidino diet'a kĺzalo rozširujúcimi sa rodidlami práve vtedy, keď babica rozrezávala mladej žene brucho

a vyberala jej z neho dusiace sa dieťa.

Všade bolo plno krvi. Z Alidy sa tiež prudko valila krv a nikto nechápal, čo sa stalo, lebo dievčatko bolo veľmi malé a nemohlo ju až tak veľmi natrhnúť. Dost' dlho sa nedalo rozoznať, ktorá krv patri ktorej žene.

Vo všeobecnom zmätku, ktorý nastal pri ošetrovaní rodičiek, sa na deti pozabudlo. S neprestrihnutými pupočnými šnúrami ležali položené jedno na druhom medzi ubolenými telami matiek ako čerstvo vrhnuté šteniatka.

Jedno z detí bol veľký černoooký chlapec s hustými čiernymi vláskami a pokožkou farby medu. Druhé bolo drobné dievčatko. Zlepené vlásky na hlávke malo plavé a pokožku smotanovobielu.

Obidve deti, ohromené tým, čo práve prežili, sa ticho túlili k sebe, akoby jedno v druhom hľadali oporu. Nikto ich nedvíhal a neťapkal po telíčkach, a tak sa nemali prečo rozplakať.

V sieni rodičiek panoval všeobecný zmätok a ozývali sa výkriky, dožadujúce sa ďalších uterákov, ale aj viac slamy na poutieranie krvi. No najväčšiu paniku vyvolávala samotná babica, lebo dobre vedela, že nadišiel čas dokázať, že si zaslúži chlieb, ktorý zjedla za posledný rok. A vtedy prišla dojka.

Meg Watkinsová bola mohutná žena, azda aj priveľmi tučná, ale tí, čo ju poznali, tvrdili, že taká narástla, lebo má veľké, dobré srdce. Mala skoro tridsať. Podľa predstáv svojich sedliackych susedov už bola stará. Bola však známa tým, že s láskou vyopatrovala celé desiatky cudzích detí.

Pred deviatimi mesiacmi Meg konečne otehotnela, a takmer celá dedina sa spolu s ňou tešila na nastávajúce materinské radosti. No jej „starého“ si uštipačne doberali. Navonok si Will síce zachoval zvyčajný pokoj, ale zato po každej poznámke pyšne zrumenel. Všetkým bolo jasné, že sa na prírastok do rodiny teší.

Pred štyrmi dňami Meg porodila dvojčatá, dožili sa však sotva krstu. Manželia ich smrť neoplakávali ani inak nedávali na verejnosti najavo svoj žiaľ. Meg sa naďalej starala o domácnosť a manžel so smútkom pochoval drobné tielka.

Už o niekoľko minút po tom, ako hradná pani opustila hodovnú sieň, plnú veselíacich sa svadobčanov, celá dedina vedela, čo sa deje, a všetkým bolo jasné, že novorodenec bude potrebovať dojku. Rozbehli sa k Watkinsovcom, a keď Meg váhala, či

opatrovať ešte ďalšie dieťa, manžel ju „presvedčil“, keď ju jednoducho zdvihol, strčil do voza, a poši-bal kone do klusu, aby nemala čas si to rozmyslieť.

No a tak sa Meg, ani dobre nevediac ako, ocitla v sieni rodičiek uprostred splašene pobiehajúcich slúžok. Len čo sa roz-hliadla, zbadala na posteli obe ženy. Tá s rozrezaným bruchom už nežila. Milostivá pani bola veľmi bledá a zdalo sa, že ani jej už k odchodu na onen svet veľa nechýba. Meg sa však o ženy priveľmi nezaujímal. Lúbila deti, a o tie sa prišla starať, nie o ich matky. Zbadala ich stúlené medzi telami rodičiek.

Aj napriek svojej plachosti sa však Meg vo veciach okolo rodenia detí vyznala a presne vedela, čo treba robiť. S Ber-tou sa poznali od detstva, a bolo jej hneď jasné, že vystato-vačná chvastúnka narobí okolo seba veľký rozruch, ale odvedie iba tú najnutnejšiu prácu - a bude sa pritom tváriť nesmierne dôležite.

Kým Berta balamutila mladé slúžky rečením o popôrodnom stave manželky hradného pána, Meg podviazala chlapcovi pupočnú šnúru a nožom, ktorým rozrezali brucho jeho matke, mu ju presekla. Aj keď bol chlapec veľký a mocný, zdalo sa jej, že mu treba pomôcť ako prvému, lebo ležal celkom nehybne a Meg sa obávala o jeho život. Nemala dost času vyhrešiť babicu, že zanedbala deti, bolo treba rýchlo konať. Vystrela mocné ruky, že zdvihne chlapcovo klzké tielko.

V tej chvíli, ako sa ho dotkla, deti sa rúčkami aj nôžkami objali a pritúlili sa k sebe. Keď Meg chlapca jemne potiahla, objali sa tuhšie. Jednu ruku preto opatrne položila na hrud' dievčatku, druhú chlapcovi, a chcela ich od seba odtlačiť, ale držali sa ako kliešte. Neplakali, iba sa k sebe túlili.

Meg odtiahla od detí ruky a začudovane si ich prezerala. Doteraz čerství novorodenci vždy buď plakali, alebo spali, podľa toho, či sa deti narodili hladné, alebo nie. Deti, ktoré nespia, navzájom sa objímajú a dívajú sa jedno druhému do očí, ešte nikdy nevidela. Nebyť rôzne sfarbenej pokožky, nedalo by sa vôbec rozoznať, ku ktorému tielku čo patrí. Oveľa mohutnejší chlapec bol skutočne veľmi slabý a drobuč-ké dievčatko ho objímalo, ako keby ho chcelo chrániť vlastným telom.

„Takže vy dvaja chcete byť spolu, však?“ zašepkala Meg, ošetrujúc dievčatku pupočnú šnúru. Keď boli obidve deti oddelené

od tiel svojich matiek, vzala ich na ruky.

Pocit mať dve deti v náručí jej lahodil. Ešte sa celkom nestihla zmieriť so stratou vlastných dvojčieniec, a náručie plné detí ju naskutku upokojilo.

Bábätká jej nedôverovali. Vyzeralo to tak, že sa ani za svet nepustia. Očividne sa obávali, že ich zasa bude chcieť oddeliť, a to sa nemalo podariť ani jej, ani nikomu inému.

„Už je dobre," nežne im zahrkútala. „Nikomu nedovolím, aby vás rozdelil. Budem vás chrániť. Nepripustím, aby vám ktokoľvek ubližoval."

Deti akoby rozumeli, uvoľnili zovretie, a dôverčivo sa jej rozložili v náručí.

kapitola 14

„Dajte mi môjho syna," povedala Alida, spamätávajúc sa pomaly z mrákot po pôrode. Vôbec nechápala, čo sa s ňou deje. Pôrod prebehol ľahko ako všetky predchádzajúce, ba azda ešte ľahšie, lebo dieťa bolo dosť malé. Lenže vo chvíli, keď babica mladej žene vedľa nej zarezala, do brucha, pocítila bolesť a útrpne prežívala každé myknutie nožom bezcitnej pôrodnej baby. Ktovie prečo, ale Alida celkom presne vedela, že nešťastná mladá rodička bola nažive, až kým nebolo dieťa na svete. Vypustila dušu, len keď sa presvedčila, že jej syn bude žiť. Alida vedela aj to, že umierala pokojne, s vedomím, že sa jej o dieťa postarajú.

Alida sa nad tým nechcela ďalej zamýšľať, ale po jej smrti cítila dušu nebohej, ako sa vznáša nad ich telami, pozoruje, čo sa deje, a usiluje sa dôkladne si prezrieť svoje dieťa. Už mala od všetkého pokoj, nič ju nebolelo, lebo sa už odpútala od takmer napoly rozrezaného tela.

Všetky bolesti z dokatovaného tela prešli na Alidu. Bývala vždy pyšná na svoje ľahké pôrody a z celej duše pohrdala ženami, ktoré pritom vrieskali ako na ratu. Pri bolestiach, ktoré v tých chvíľach prežívala, však aj ona kričala, čo jej hrdlo stačilo. Bola celkom nepríčetná a šmátrajúc si rukami po bruchu, sa presviedčala, či ho má celé. Mala pocit, akoby bolo rozrezané, krvácajúce, s vytrhnutými vnútornosťami. Vrieskala takmer hystericky, lebo neznesiteľne trpela. Babica so slúžkami netrpezlivo zisťovali, čo ju

tak veľmi bolí. A práve v tom neopísateľnom zmätku sa na deti trochu pozabudlo.

Teraz sa Alida dožadovala syna, lebo bola presvedčená, že to je, samozrejme, chlapec. Žiadna žena predsa nepodstúpi také utrpenie, ak nemá dostať patričnú odmenu. Alida sa voči Bohu nikdy ničím neprehrešila, aby ju mal dôvod kruto potrestať ďalšou dcérou.

Po jej slovách nastalo v miestnosti hrobové ticho. Okrem Meg sa na ňu vystrašene pozreli všetky ženy. Meg mala starosť iba o novorodencov, aby neprechladli, a zakrúcala ich nežne do čistej plachietky.

„No tak, bude to?“ naliehala Alida, i keď to nevyznelo tak prísne ako inokedy, lebo bola priveľmi zoslabnutá. „Kde mám svojho syna?“

Žiadna z Alidíných slúžok netúžila po hromobití, ktoré sa jej zosype na hlavu, keď panej oznámi, že má zase iba dcéru.

Meg podobné zábrany nemala. Samozrejme, že vedela, ako sa milostivá pani modlieva za narodenie syna, ale pri-chodilo jej to smiešne. Čo na tom záleží, či to je chlapec, alebo dievča? Každé dieťaťko je predsa Boží dar, a tak ho aj treba prijať.

„Máte prekrásnu dcérku, milostivá pani,“ povedala Meg, a s úsmevom vykročila v stíchnutej miestnosti k hradnej panej, aby jej ukázala dieťa.

V prvej chvíli si Alida celkom odmietla pripustiť, čo sa jej hovorí. V žiadnom prípade nemôže mať ďalšie dievča.

„Len sa pozrite, nie je peknučká?“ pokračovala Meg, naklonila sa nad Alidu a ukázala jej dve deti vo svojom náručí. Trochu poodhrnula mäkkú plachietku. „Pozrite, akú má bie-lučkú pleť a jemnučké vlásy. A tie krásne očka! Vravím vám, tá bude zo všetkých vašich dcér najkrajšia.“

Bolesťami vyčerpaná a trpko sklamaná Alida si svoje nešťastie ešte stále nechcela pripustiť. Oči mala iba pre mohutného chlapca so zlatistou pokožkou, ktorý bol pri nevýraznom, belavom dievčatku.

„Chcem vidieť svojho syna. Chcem sa naňho pozrieť!“ dožadovala sa neústupčivo a vystrela ruky k chlapcovi, akoby tam dievčaťko ani nebolo.

Keď Meg pochopila, čo chce spraviť, ustúpila. „Nie!“ ostro sa

ohradila. „Deti chcú byť spolu!“

Všetci zatajili dych. Alidina prchká a hnevlivá povaha bola všeobecne známa. Zlosť, ktorú si hradný pán vylial na svojej manželke, sa pri najbližšej príležitosti zosypala ako hromobitie na jej slúžky, a teraz sa všetky triasli od strachu, čo bude nasledovať.

Megina nebojácnosť a rozvážnosť pomohli panej spamätať sa, takže začala rozumne uvažovať. „Chcem toho chlapca,“ zašepkala. „Mal byť môj.“ Rýchlo sa poobzerala po miestnosti, kto tam je a či všetky slúžky donúti mlčať a zachovať tajomstvo.

Myslela celkom vážne, že chlapec patrí jej. Ved' či jej ho umierajúca mladá rodička nezverila? Nepatrí jej preto právom? A kto si trúfne tvrdiť, že vo všeobecnom zmätku došlo k zámene detí? Že chlapca neporodila ona, a dievčatko tá mŕtva? To, že všetky jej dcéry boli plavovlásky, a chlapec mal hlávku husto porastenú nápadne čiernymi vlasmi, nebolo dôležité.

Horúčkovo uvažovala, ako zariadiť, aby všetko vyšlo podľa jej plánov.

Meg bola jediná spomedzi žien, ktorá netušila, o čom rozmýšľa manželka hradného pána. Nebola totiž po dlhé roky každodennou svedkyňou Alidinho utrpenia. Ak by aj videla, ako ju manžel trápil, v jej očiach to vo vzťahu k deťom nehralo nijakú úlohu. Obidve opatrila predsa rovnako starostlivo.

Prvá sa ozvala Penella. So svojou paňou žila od jej výdaja a teda vedela, ako sa šťastná deva so zvonivým smiechom na perách postupne zmenila na zatrpknutú, zlostnú škriep-nicu. „Nebohá chlapcova matka,“ zašepkala so slzami v očiach, lebo svoju paniu mala úprimne rada a veľmi ju ľutovala, „tu mala starú slúžku, a tá hneď po jeho narodení bežala dolu oznámiť to jeho otcovi.“

Alide sa od hnevu až zatočila hlava. Predovšetkým sa nazlostila na seba, že jej nezišlo na um rátať s možnosťou zámeny už skôr, ale zlostilo ju aj, že na to nepomyslel ani nikto iný. Mohla predsa pod nejakou zámienkou nechať svoju komornú vypratať sieň rodičiek, aby tam ostali samy s babicom. So zámenou detí nemuseli byť teraz žiadne problémy.

Keby povedala Johnovi, že chlapec je ich dieťa, protivného Gilberta Rasheru by naskutku zniesol zo sveta, ak by si trúfol protirečiť. Najdôležitejšie na všetkom by však bolo, že by si získala manželovu lásku. Naozajstnú lásku.

„Pokúsím sa ju zastaviť," zašepkala Penella a rozbehla sa k dverám.

Za dverami však už stál pán hradu a za chrbtom sa mu tisol Gilbert Rasher s ušpinenou a od nadmerného pitia zru-menenou tvárou.

„Vraj sa mi narodil syn," vyhlásil Gilbert hneď zatepla a tváril sa začudovane, čo sa mu však veľmi nedarilo, lebo nebol dobrým hercom.

Pomedzi dvoch chlapov, stojacich na prahu dverí, sa pre-tisla drobná, černooká starena, pripomínajúca opicu, s rukami pokrivenými ako drápy dravého vtáka. „Moja pani porodila syna," zvraskla. „Zabili ju, aby jej vzali dieťa. Chlapec mi patrí. Je môj!" Keď to začul Rasher, pretisol sa dnu a vylepil jej takú facku, až sa zatackala. „Von!" rozkázal. „Strat' sa, nech tú tvoju hnusnú papuľu viac nevidím."

Vtackal sa do siene rodičiek, predstierajúc ešte väčšiu opitosť, a tváril sa, že nemá ani najmenšie tušenie, čo sa tam odohráva. Pravdou však bol pravý opak, lebo to bol skutočne veľmi prefíkaný chlap. Ak chcel žiť na vysokej nohe, nosiť sa v kožušinách a na stole mať plné taniere hovädziny, pri svojej lenivosti a absolútnej neochote vykonávať akúkoľvek prácu, musel sa naučiť získať si prostriedky inak.

Za posledné dva dni si cieľavedome vyberal najhlúpejšie hradné slúžky a dával im najavo svoju túžbu. Svojou neskrývanou pozornosťou im veľmi zalichotil, takže mu ochotne liezli jedna po druhej do postele a vyrozprávali mu všetky klebety. Veľmi dobre teda vedel o Johnovej nesmiernej túžbe dožiť sa mocného a zdravého syna, aj o jeho manželke, ktorá štedro zaplatila zlatom starej bosorke, aby jej ho priéarovala.

Gilbert podplatil protivnú starenu, ktorú si so sebou priviedla z cudziny jeho manželka, aby sa nenápadne všuchla do siene, kde jej pani rodila, a okamžite mu prišla oznámiť, keď sa mu narodí syn. Bol si totiž istý, že sa Hadleyovcom zasa narodí dievča a zúfalá pani Alida sa zrejme pokúsi o zámenu detí. Na rozdiel od nej si všetko dôkladne vopred premyslel a nič nenechal na náhodu.

„Chcem si vidieť syna," vyhlásil naoko láskyplne Gilbert, mieriac k Meg. Zamýšľal vziať si od nej syna a zdvihnúť ho všetkým na obdiv ako turnajovú trofej. Deti však nemal veľmi rád, a toto, ešte stále umazané od krvi a hlienu, sa čudne túlilo k drobnému,

belavému dievčatku, čo sa mu obzvlášť nepozdávalo. V poslednej chvíli si to radšej rozmyslel. Pud sebazáchovy bol Gilbertovým šiestym zmyslom a mal ho mimoriadne vyvinutý. Teraz ho varoval, že s dieťaťom nie je čosi v poriadku, a najlepšie bude, čo najskôr sa ho zbaviť - samozrejme, so ziskom. Mlčanlivú okatú cudzinku, matku dieťaťa, si nemal brať za manželku. Ešte aj teraz sa pre istotu chytro prežehnal, keď sa k nej mal priblížiť, ale obchod je obchod.

„Ako to, že žieňa, drobné ako ten červík, vie vynosiť syna, a vy nie?“ spýtal sa John a zlostne zazrel na manželku. Rasherovu nebohú ženu už prikryli, a tak ranu naprieč drobným telom, ktoré sa takmer celkom strácalo pod plachtou, nebolo vidno. Alida sa mu pri nepatrnej, bezvládnej kôpke vedľa seba zdala veľká a priam prekypujúca zdravím, aj napriek tomu, čo práve prežila.

Počas celej scény si Meg pritískala deti k hrudi. Ani nemukli, očká však mali doširoka roztvorené a dívali sa navzájom do očí.

John sa odrazu spamätal a jasne si uvedomil prítomnosť detí, vlastne chlapca. Nebol poverčivý ako Gilbert Rasher, a nebol ani taký prefíkaný, a tak sa jediným dlhým krokom postavil pred Meg. To, ako sa deti k sebe čudne túlili, mu nič nenaznačovalo. Videl iba veľkého a krásneho Rasherovho syna, akého si vždy aj sám želal. Skôr ako stihla Meg postrehnúť, čo zamýšľa, schmatol chlapca a vykrútil ho dievčatku z náručia.

Vreskot, aký deti spustili, keď ich od seba odtrhol, staré hradné múry ešte nikdy nezažili. Ak sa aj podaktorým zdalo, že chlapec utrpel ťažkým pôrodom, v okamihu, keď otvoril ústa a rozkričal sa, všetky pochybnosti sa rozplynuli -a tak isto sa rozkričalo aj dievčatko. Vreskot sa odrážal od kamenných múrov a rozliehal sa pod stropom, akoby sa tam zletel húf bosoriek.

Všetci v miestnosti zarazene vytreštili oči a jedna zo slúžok si dokonca zapchala uši. Meg sa zhrozene dívala na chlapča, ktoré sa zúfalo metalo Johnovi v rukách, a Gilbert, usádzajúc sa na posteľ k nebohej, si pomyslel, že ak to má počúvať, zárobok bude skutočne zaslúžený. Zdalo sa, že jedine hradnému pánovi neznesiteľný vresk vôbec neprekáža.

„Toto je syn, ako sa patrí, madam,“ zakričal na manželku. „Takéhoto ste mi mali dať! Bez krivých nôh. Čo poriadne dýcha. To v tom svojom bruchu neviete spraviť poriadneho syna?“

Gilbert videl, že John neprestane tak skoro dobiedzať do manželky, a ktovie, či mu niekedy vôbec zide na um výmenný obchod, a tak sa radšej hneď chopil iniciatívy. „Ó, moja milovaná žena," spustil nárek, tak hlasno, ako na turnaji. Popri vreštiacich deťoch a Johnových nadávkach ho však bolo sotva počuť.

„Moja milovaná žena!" vykrikoval preto ďalej Gilbert. „Iba vás som skutočne ľúbil. A teraz mám vychovávať ďalšieho syna bez matky. Sotva mi stačia prostriedky na tých troch, čo už mám. Z čoho ho mám živiť? A platiť mu učiteľa? Ako si nájst' dosť času, aby som ho naučil, čo sa patrí chlapcovi vedieť? A chodil s ním loviť? Kto s ním bude oslavovať, keď skolí svojho prvého diviaka?"

John napokon predsa len prestal domŕzať do manželky. Zachytil zopár slov z bedákania, úkosom pozrel na Gilberta a zažmurkal. Začínalo mu svitať, ako by sa dalo všetko vyriešiť.

„Vráťte chlapca dojke, nech ho nakrími," pohotovo sa naňho škriepne osopil Gilbert. Čo ten chlap nie je normálny, že nepostrehol narážky?

Keď si John uvedomil, že vzácné dieťa v jeho rukách možno trpí hladom, chvatne pristúpil k Meg a opatrne jej podal novorodenca. V okamihu, keď sa chlapec a dievčatko navzájom dotkli, žalostný plač prestal. John sa už potom spokojne prizeral, ako si Meg rozhrnula na prsiach šaty z hrubej látky, a obidve deti sa lačne prisali k pekným okrúhlym prsníkom.

Za ten čas síce mal John možnosť porozmýšľať o riešení - ale ak mu predsa len nesvitlo, Gilbert sa pre istotu pustil ešte do ďalšieho náreku. „Ó, Bože," zakvílil, „ráč mi dať síl v tomto čase núdze. Som síce spríbuznený so Stuartovcami, a teda aj s trónom, ale triem biedu. Nevieť, z čoho si budem môcť dovoliť tohto syna obliekať, ako sa sluší a patrí na jeho pôvod. Nevieť..."

„Môžete všetci odísť," chladne prikázala Alida. Na rozdiel od Johna vedela už celkom presne, kam Gilbert mieri.

John tak tuho uvažoval o tom, čo mu napadlo pri Gilbertových nárekoch, že sa ani neosopil na manželku, keď poslala všetkých preč zo siene rodičiek. Iba jej naznačil rukou, aby mlčala. Také niečo, že sa Gilbert chce striasť syna, sa mu ani neprisnilo.

Vzdať sa syna v jeho očiach bolo ako vzdať sa hŕby zlata. Veď pre koho iného po celý život tvrdo hrdlačí, ak nie pre syna? Nezišlo

mu na um, že Gilbertovi sa darí plodiť synov bez väčších problémov, a tak zlatky preňho znamenajú oveľa viac.

„Podujal...,“ začal potichu John, modliac sa v duchu, aby náhodou Gilberta neurazil, „podujal by som sa na jeho výchovu. Postaral by som sa mu o stravu aj o dôstojnú prípravu do života.“

Gilbert sa zatváril nedôverčivo. „Pochybujem, že by ste to pre mňa spravili,“ vyhlásil prefíkane. „Taký veľkodušný predseda nemôže byť nikto.“ Akoby zmučený žiaľom, Gilbert sa s námahou zdvihol a zamieril k lacno pijúcemu synovi.

John mu zastal cestu. „Musím predseda pomôcť človeku v núdzi.“ Horúčkovito rozmýšľal nad zámienkou, pod ktorou by mohol trvať na svojej ponuke. „Zomrela vám predseda manželka pod mojou strechou a vinou mojej babice. Som vašim dlžníkom. Babicu, samozrejme, vyhodím a budem vám platiť synovu výchovu.“

Na tie slová sa Berta chystala ozvať, ale stačil jediný Ali-din pohľad, a radšej zavrela ústa. Alida jasne videla, kam všetko smeruje a chcela to zastaviť, lenže nevedela ako. Priviedla svojmu manželovi poctivo na svet mnoho dcér a dvoch synov, a on teraz všetky trápenia, ktoré s deťmi podstúpila, vyhadzuje na smetisko. Ak by vymenila deti bez jeho vedomia, mohlo byť všetko v najlepšom poriadku. Za to, že mu dala syna, by ju ľúbil. Takto John vie, že znovu zlyhala, a bude ju ešte viac nenávidieť. A čo horšie, všetok majetok - zeme aj budovy - poručí cudziemu decku.

„Nie, nie, pane,“ ohradil sa Gilbert, a zhlboka si vzdychol. „Babicu nevyhadzujte. Som si istý, že sa vyzná vo svojej práci. To ja som na vine, nie ona. Plodím takých veľkých synov, že mi ich manželky nevládzu priviesť na svet. Mal by som byť k svojim ženám ohľaduplnejší a dávať im drobné zlatovlásky ako vy.“

„Vezmite si teda za manželku moju dcéru,“ chytro ponúkol John.

„Dám vám hociktorú, stačí povedať. Môžete si vybrať pre seba, aj pre synov.“

„Chcem tú ryšavú,“ pohotovo zareagoval Gilbert.

Na to sa Alida sťažka nadýchla, veď Joanna mala len desať rokov.

„To nemôžete.“ Prosebné sa pozrela na manžela.

John nepovažoval za potrebné venovať jej ani jediný pohľad. „Je vaša.“

„A čo veno?“ Jednanie sa už rozbehlo, a tak sa Gilbert nemusel tváriť zarmútené.

„Zámok Peniman Manor," bez najmenšieho zaváhania odvetil John.

Alida zat'ala päste. Zámok Peniman Manor patrila jej, lebo otec jej ho dal do priamej držby. Keď mala príležitosť, vždy tam zašla. Okolo zámku si pestovala nádhernú záhradu, lebo vedela, že jej to tam chlapi nerozdupú kopytami koni. Panské spoločnosti tam totiž neboli vítané. Práve na tomto zámku mala uložené všetko pekné, čo jej patrilo. Jej manžel sídlo, vyzdobené gobelínmi, plné kníh a hlbokých mís, rozložených po naleštených stoloch a naplnených voňavými bylinami, priam neznášal.

Keď Alida otvorila ústa, aby sa ohradila, John k nej otočil tvár potemnenú hnevom. „Pripravili ste ma o to, čo mi právom patrilo, a teraz vám beriem, čo je vaše." Potom sa obrátil znovu ku Gilbertovi. „Zámok Peniman Manor je váš, a takisto aj dievka. Ja si zato ponechám chlapca." Konečne začínal chápať, že je iba otázkou peňazí, či bude, alebo nebude mať súceho dediča.

„Nie som si istý, či vám mám chlapca prenechať. Mládenec je skutočne pekný, čo povieť? Len sa pozrite, aký je mocný. Dievča už prestalo piť, a ten ešte stále ťahá. Ručím za to, že keď vyrastie, bude urastený a mocný ako každý správny chlap."

„Deti aj umierajú," namietol nepresvedčivo John a nadvihol plecيا.

„Ani ja som si nie istý, či mám chlapca naozaj prijať. Čo budem mať z toho, keď vám budem chovať takého valibuka? Možno prídem aj o strechu nad hlavou, čo ho budem musieť napchávať."

„Prepáčte, ale vychovávať potomka kráľovského rodu je pre každého šľachtica ťažké," ohradil sa Gilbert a zatváril sa, ako keby sa ho to hlboko dotklo.

„Ha! Ja ho vychovám, poskytnem mu vzdelanie, a potom si poňho prídete a oženíte ho s nejakou cudzou hlupaňou."

Gilbert veľmi rád vyjednával. Príjemne mu to vždy rozprúdilo krv v žilách. „Hm-m," zahmkal, škrábúc sa po brade. „Samozrejme, v tom máte pravdu." Partnera v jednačke vždy rád naťahoval na škrepec. Po chvíli zdvihol hlavu. „Zasnúbime tých dvoch, čo povieť?"

John mal sto chutí vyskočiť a zaujúkať od radosti, ale radšej si zahryzol do jazyka a až po chvíli naoko celkom pokojne pokračoval. „Po celý život ho budem kŕmiť, šatiť, poskytnem mu vzdelanie, potom sa ožení s mojou dcérou a bude bývať v dome,

ktorý budem musieť dať dievke do vena. Pre svoje dcéry si môžem nájsť manželov, ktorých nemusím vychovávať od narodenia."

Gilbertovi chvíľu trvalo, kým si zrátal, kam John mieri. „Vy chcete dediča," vyhrkol začudovane. John je zrejme dôverčivý hlupák, ak chce zanechať celý svoj majetok chlapcovi, ktorý mu nie je pokrvným príbuzným. Gilbert si Johna chvíľu premeriaval. John sa blíži k štyridsiatke, zatiaľ čo on sám má iba dvadsaťosem, aj keď vďaka nerestnému životu vyzerá oveľa starší. Ak John chlapca ustanoví za svojho dediča, po jeho smrti môže Gilbert jednoducho vzniesť na chlapca nárok a zhrabnúť všetok majetok.

„Nerobte to!" zakričala Alida na manžela. Vedela tak presne, kam Rasher mieri, akoby to bol vyslovil nahlas. „Nevidíte, o čo mu ide? Veď vás chce pripraviť o všetko, čo máte. Po vašej smrti sa chystá všetko zhrabnúť."

John na ňu nazlostené pozrel. „Prečo sa mám starať, čo bude s mojím majetkom po mojej smrti? To mám po celý život pracovať len preto, aby všetko ostalo nejakej ženskej, ktorá mi dala samé dcéry? Alebo to mám zanechať tým dvom mrzákom, ktorými ste ma ráčili obšťastniť? Jeden sotva chodí a druhý sotva dýcha." Zagánil na ňu. „Pre mňa, za mňa si s tou svojou perepúťou po mojej smrti žite hoci na hnojisku!"

Znovu sa obrátil ku Gilbertovi. „Dajte mi chlapca, spravíme všetky potrebné zmluvy, a ja ho zasnúbim s niektorou dcérou - mám ich predsa dosť - a spravím ho svojím zákonným dedičom. Počas môjho života bude mojím synom."

„Čím sa mám teraz utešiť, keď strácam syna ženy, ktorú som tak veľmi miloval?" spýtal sa Gilbert.

John zrozpačitel. Čo mu má ešte viac dať, keď mu zveruje všetok svoj majetok?

„Máte pekného koňa..." upresnil Gilbert. „A zopár zlatých pokálov. Nemám sa z čoho napiť. A, beda mi, nemám v tom svojom starom hrade ani vína. A keby tam bola nová strecha, nezatekalo by mi dnu."

Alida sa celá triasla od nenávisti, keď ďalšiu hodinu musela počúvať manželovo „vyjednávanie" s prefíkaným naničhodníkom. Veď John sa ani nejednal, ale všetko mu rovno pchal do pažeráka. Azda to zapríčinili dlhé roky trápenia a večného manželovho ponižovania, ale možno aj dlhých devätnásť rokov márných

modlitieb o počatie zdravého syna, ale vtedy sa v Alide niečo nenávratne zlomilo. Celkom prestala veriť, že sa jej podarí niekedy získať manželovu priazeň.

Po devätnásť rokov mu bola vzornou ženou a spravovala mu bezchybne domácnosť aj napriek častým pôrodom. Teraz to všetko, čo bolo po stáročia majetkom jej rodiny a čo tak starostlivo opatrovala, dá decku, ktoré mu nie je ničím. Všetko sa chystá poručiť tomuto stvoreniu, akoby nemal svoje vlastné inteligentné a pekné deti.

Zablúdila pohľadom k červovlasému dieťaťu v dojkinom náručí, a odrazu sa v nej zdvihla vlna mocnej nenávisti. Ešte stále pije chlapča v tej chvíli priam bytostne znenávidela. Len čo zabilo vlastnú matku, zabíja teraz aj ju samotnú. A práve pripravilo celú jej rodinu o zákonité dedičstvo, a teda aj o budúcnosť.

kapitola 15

„Dám chlapcovi meno,“ vyhlásil John a oči mu radostne zasvietili. Také rozradostené oči uňho manželka ešte nikdy nevidela.

Od pôrodu uplynul celý deň a zvyčajné vyčerpanie už stihla zahnať spánkom. John však za ten čas oka nezažmúril. Trval na okamžitom príchode právnik, aby sa hneď dalo všetko na papier, na čom sa s Gilbertom Rasherom dohodli. Obával sa, aby si to Gilbert s dieťaťom nerozmyslel a nevzal mu ho.

Keď sa všetko riadne spečatilo a podpísalo, John zišiel dolu k svadobčanom a všetkým slávnostne oznámil, že sa mu narodil syn. Klamstvo ho stálo, okrem ostatného bohatstva, ktoré sa zaviazal odovzdať, ešte aj úrodu z troch lánov obilia, ktorú mal odvádzať Rasherovi počas celého chlapcovho života.

Keď John oznámil šťastnú novinu, v hodovnej sieni prepuklo nadšenie. Chcel sa synom pochváliť a predstaviť ho rozjareným hosťom. Vzal ho teda dojke z náručia a v tom okamihu sa obidve deti ako na povel nahlas rozvrieskali. Bolo ich počuť aj napriek všeobecnému hurhaju. Meg pokojne pristúpila k hradnému pánovi a do druhej ruky mu vložila dcéru. Plač obidvoch detí ustal, akoby utľal. John nevedel, čo si s deťmi počať, a vystrašilo ho, že si hostia domyslia, ktorému z detí je otcom.

Gilbert zbadal nával hnevu a červeň stúpajúcu Johnovi do hlavy.

Vystúpil preto a oznámil, že deti sa narodili v ten istý deň, a preto ich aj zasnúbili. Nasledovali ďalšie blahoželania a výdatné prípitky.

John sa úkosom pozrel na dievčatko, ktoré držal na rukách. Zatváril sa, akoby držal na rukách niečo mimoriadne protivné, a chystal sa pustiť to na zem.

„Nadvihnite mi dcéru," napomenul ho Gilbert. „Nech ľudia vidia, aká je pekná. Nik z vás sa nenazdal, že sa mi podarí splodiť takú krásavicu, však?" Vystatovačne zažmurkal na prítomných, a tí sa nahlas rozosmiali. Gilbert Rasher mohol byť pôvodne pekný človek, lenže otec mu rozmlátil nos na palacinku. Neskôr padal z koni, schytával údery ko-pijami na turnajoch a od svojich desiatich rokov sa bíjal so všetkými chlapcami, ale aj dievčatami, ak sa mu postavili do cesty. Teraz mal tvár takú roztrepanú, že sa už vôbec nedalo poznať, ako vlastne vyzerá.

„Tak ako sa budú volať?" zakričal ktorýsi z prítomných.

„Áno, veď áno," odvetil John ešte stále nadmieru rozčúlený, že drží na rukách dve deti namiesto jedného, na ktorom mu naozaj záleží.

„Chcem, aby sa volal..." John sa rozhlíadal po hodovní-koch a usmial sa. „Bude sa volať po mojom otcovi." Potom sa mu pery roztiahli do širokého úsmevu. „A, samozrejme, aj po mne. Tvoje meno nech je John Talis Hadley." Rozochveným hlasom ešte dodal: „Si mojím synom."

V hodovnej sieni prepukol spontánny potlesk. Všetci sa s ním úprimne radovali. Zo dvaja z prítomných možno vytušili pravdu, ale svoj názor si múdro nechali pre seba.

„A vy, Gilbert?" vykrikol ďalší, keď utíchol všeobecný hurhaj.

„Ako sa vám bude volať dcéra?"

Gilbert sa nikdy v živote nezaoberal takou nudnou záležitosťou, ako je vymýšľame mena pre svojho potomka. Chvíľu teda len zarazene stál a naprázdno otváral a zatváral ústa.

Napokon sa namiesto neho odvážne ozvala Meg. „Callasandra," vyhlásila. „Čo si nespomínate, môj pane? Povedali ste mi predsa, že sa dieťa bude volať Callasandra." To meno kedysi dávno počula od potulných hercov a veľmi sa jej zapáčilo. Bolo skoro také krásne ako dievčatko.

Ľuďom chvíľu trvalo, kým si nezvyčajné meno trochu premysleli,

no napokon niektorá zo žien povedala: „Aké pekné meno," a súhlasne prikývla. Potom súhlasili aj Gilbert a John, a tak už malo meno aj dievčatko.

„Ráčte dovoliť, vezmem si ich už k sebe," požiadala Meg a prevzala deti. Ťažko znášala, keď ich dlhšie nemala v náručí.

Kým potom Meg v kúte nadávala bábätká, John oznámil sobáš svojej desaťročnej dcéry s Gilbertom. Po tejto novine sa v sieni ozvalo všeobecné nesúhlasné hundranie. Ľudia ho nemali radi a tolerovali ho medzi sebou iba kvôli jeho príbuzenským zväzkom s vládnucou dynastiou. Väčšinou už mali pod klobúkom, a tak dávali otvorene najavo odpor voči spojeniu vychýreného smilníka s nevinnou devou.

Gilbert sa musel zo všetkých síl ovládnuť, aby sa nevrhol na Johna zato, že spravil takú hlúposť a verejne oznámil sobáš. Chcel si dievča odviesť vo všetkej tichosti a pozabávať sa s ním bez toho, aby o tom celý svet vedel.

„Nebojte sa," pokúsil sa nahlas o žart. „Nevezmem si ju do postele, kým nedospeje v ženu."

„A potom nech je Boh milostivý jej duši," zahundrala ktorási, na čo sa rozosmialo až priveľa ľudí.

John však o nič nedbal. Zaujímal ho jedine chlapec, lačne cicajúci dojkin prsník. Už ho nikdy nespustí z očí a nikomu nedovolí, aby mu ublížil. Dá mu zo všetkého len to najlepšie. Dá mu všetko na tomto svete.

kapitola 16

Iba komorná Penella vedela, čo hradná pani v posledných dňoch prežíva a ako hlboko ju to zraňuje. John si s Gilber-tom zjednal vytúženého syna a dediča a už nemá dôvod navštevovať manželské lôžko. Na počatie tohto posledného dieťaťa Alida čakala dlhé mesiace, lebo sa jej čas plodnosti pomaly chýlil ku koncu. V deň, keď vyhlásil John Hadley červovlasé chlapča za svojho syna, vzdala sa navždy všetkej nádeje.

Alida verila v možnosť šťastného naplnenia svojho manželstva dlhých devätnásť rokov. Bola presvedčená, že ak svojmu mužovi dá, po čom túži, príde raz deň, keď sa na ňu láskyplne pozrie. Po tom, čo sa stalo, jej bolo jasné, že sa toho nikdy nedočká. Tak isto,

ako sa bez najmenších výčitiek svedomia striasol zámku Peniman Manor, nezaváha nad čímkoľvek, na čom jej záleží, aby jej to vzal. „Ostali mi už iba deti,“ zašepkala, stojac pri obluku s úzkym lomeným oblúkom, aké boli na prastarej kamennej pevnosti. „Moje deti. Nie deti nejakého cudzieho chlapa a jeho...“ Nevedela, ako nazvať ženu, s ktorou sa delila o pôrodné lôžko, držala ju počas celého pôrodu za ruku, a ktorá jej vtedy povedala také čudné veci.

Dieťa moje si vezmite,
a ja si beriem vaše.

Ukryté v dvoch telách, v jednu dušu splynú.

Deti budú spolu žiť a spolu aj zhynú.

Presne takto to povedala. Alide naozaj slová nebohej vyzneli ako zaklínadlo a vpálili sa jej do mozgu ohnivými písmenami.

„Pani moja, poďte si ľahnúť,“ oslovila ju potichu Penella, položiac jej ruky na plecia. V takomto stave ju nespoznávala a veľmi sa o ňu obávala. Alida bola vždy veľmi pekná žena a pribúdajúce roky ani časté materstva jej na kráse takmer neubrali. Udalosti posledného týždňa ju však z večera do rána zmenili na ľudskú trosku.

Strapaté vlasy jej ovísali okolo tváre a zo dňa na deň jej viditeľne beleli vlasy. Od narodenia detí uplynuli dva dni a Alida vyzerala z hodiny na hodinu horšie. Odmietala jedlo a spať si líhala, až keď bola ustatá po nekonečnom chodení sem a tam po komnate. Keď si ľahla, upadala do nepokojného spánku a vykrikovala zo sna. Penella všetkých vyhodila zo spálne a o svoju paniu sa starala celkom sama. Nechcela, aby ju ktokoľvek videl v takomto stave.

Alidine táraniny zo sna začali Penelle dávať nejaký zmysel až štvrtú noc. Spočiatku sa jej zdalo, že zle počuje. Bolo to priam neuveriteľné, lebo najskôr jasne počula: „Spolu aj zhynú.“ Potom pani dvakrát zopakovala: „Musia spolu zhynúť. Musia spolu zhynúť.“

Penella spustila ruky s pletením a znehybnela. Zle bolo čo i len pomyslieť, ale vyzeralo to tak, že hradná pani načisto potratila rozum.

„Oheň ich očistí,“ hovorila ďalej Alida. „Spolu žijú a v ohni aj spolu zhynú.“

Penella síce nevedela, čo spraví, ale vstala a zamierila k dverám. Na chodbe zastavila okoloidúcu slúžku a prikázala jej, že sa

nesmie pohnúť od dverí spálne hradnej panej. Pohrozila jej krutým trestom, ak niekoho k nej vpustí. Slúžka poslúchla bez námietok, veď Alidine tresty dôverne poznala.

Vonku potom Penella s nadvihnutými sukňami opatrne prekízla k vzdialenej veži. John tam zariadil detskú izbu „svojomu“ synovi a dievčatku, o ktoré nestál. Strážca pred dverami do veže spal, a tak sa jej podarilo nebadane pre-šmyknúť dnu.

Sieň, v ktorej spala na priestornej posteli dojka s obidvomi deťmi, bola len slabo osvetlená mesačným svetlom.

„Vstávaj," potichu ju oslovila Penella, aby nezobudila stráž.

Dobreže dušu od strachu na mieste nevypustila, keď zacítila na pleci ťažkú mužskú ruku. Otočila sa a v šere zbadala pred sebou nízkeho, plecnatého, no veľmi príjemným dojmom pôsobiaceho muža, ktorý vyzeral ako sedliak.

„Kto si?" sotva šeptom vydýchla.

„Will. Megin muž. Čo sa deje?"

Šiesty zmysel jej našepkal, že je to citlivý človek. „Bojím sa," povedala, ale vzápätí previnilo stíchla, lebo si nebola istá, či tým nezrádza svoju paniu. Napadlo jej, že sem vlastne vôbec nemala prísť, a tak sa zvrtila na odchod, lenže Will ju zadržal, stisnúc jej mocne plece.

„Tak o čo ide? Musíš mi to povedať!"

„Na moju paniu toho bolo v posledných dňoch priveľa. Mám pocit, že chce chlapcovi ublížiť. Myslím..." Rukami si prikryla tvár.

„Ako?" spýtal sa Will.

„Po... požiar," vyjachtala. „V spánku hovorí o ohni."

Will bol síce nevzdelaný človek, ale gazdovanie ho naučilo, že ak hrozí nebezpečenstvo, treba rýchlo konať. „Meg s deťmi musí stadeto ihneď zmiznúť," povedal potichu, akoby iba pre seba.

„Asi však o nič nejde. Som presvedčená, že moja pani iba tára. Určite..."

„Áno, iste iba tára," prisvedčil Will chlácholivo. „Asi to bude iba zo sna. Je v šestonedelí, a vtedy ženy potárajú všeličo. Určite viem, že na tom nič nebude. No a teraz sa k nej už vráť a dobre sa o ňu postaraj."

„Áno, máš pravdu," vďačne si vydýchla Penella.

„Tak už choď. Vráť sa do posteľe. Ráno sa na to budeš pozerat' celkom inak."

Po jej odchode Will neštrácal zbytočne čas, a hneď Meg zobudil. Vedel, že sa všetci musia z hradu dostať preč čo najskôr. Po tom, čo mu Meg vyrozprávala, ako sa vymenili deti, totiž očakával, že sa prihodí niečo podobné. Samozrejme, že sa pani Alida pokúsi zbaviť chlapca, veď vážne ohrozuje existenciu jej vlastných detí. Dobromyseľná Meg sa muža nič nepýtala, keď ju zobudil, prikázal jej vziať obe deti a rýchlo sa s nimi vytratiť čo najďalej od hradu. Z jeho slov vycítila, že deťom hrozí nebezpečenstvo, a to stačilo, aby ho poslúchla.

Will vyšiel von a necudnou historkou zabával strážcu. Meg medzitým so spiacimi deťmi v náručí potichu zišla po kamenných schodoch a nepozorovane sa prešmykla nádvorím. Keď bola z dohľadu, prehodila si cez hlavu vlniak a rezko vykročila k dedine. V duchu d'akovala nebesiam, že sa už padacie mosty z pevností nespúšťali. Popravde, John Had-ley žil s rodinou v starom hrade iba preto, že bol lakomý postaviť si zámocké sídlo. Hrubé hradné múry už totiž dávnejšie neslúžili na ochranu.

Keď si bol Will celkom istý, že Meg je dosť ďaleko, začal rozmyšľať, ako zahladať stopy po úteku. Ak má vypuknúť požiar a deti majú zhorieť, v popole sa musia nájsť ostatky detských tielok. Ak nič nenájdu, začnú po chlapcovi pátrať a bude mu stále hroziť nebezpečenstvo.-

Rýchlo sa rozhodol, čo spraví, aj keď vedel, že to je zrejme smrteľný hriech, pre ktorý sa jeho duša nedostane do neba. Ale vedel aj, že iba takto zachráni Meg a obidve deti, ktoré si už stihol obľúbiť.

Opatrne vyšiel z hradu a rozbehol sa na cintorín, kam pred niekoľkými dňami uložil na večný odpočinok svoje dvojčatá. Ak požiar skutočne vypukne, vo vychladnutom zhorenisku nájdu aj obhorené telesné pozostatky dvoch detí.

Požiar vypukol v hrade tesne pred svitaním. Starodávna konštrukcia vnútorných priestorov hradnej veže z dubových trámov a podlaha z nahrubo otesaných dubových dosák sa okamžite vznietili a prudká žiara plameňov roztavila olovenú strechu. Olovo stekalo až dolu na ľudí, zhromaždených

na nádvorí. Pokúsili sa síce požiar uhasiť, ale všetko vzbíкло tak rýchlo, že sa nedalo nič robiť.

Uprostred zmätku stál John Hadley a vykrikoval ako zmyslov zbavený: „Môj syn! Môj syn!..." Keby ho pol tucta chlapov pevne nedržalo, bol by sa hodil do plameňov zachraňovať dieťa. Všetci však vedeli, že je to zbytočné, lebo požiar vypukol v sieni na hornom poschodí veže, kde mali deti zariadenú spálňu.

Zhorenisko mohli prehľadať až po dvoch dňoch. Vo vychladnutom popole našli dve zoškvarené detské tielka. Po požiarí toho veľa zo starého hradu nezostalo, a tak ľudia späť so životom hradného panstva s napätím očakávali, čo hradný pán podnikne. Medzitým sa všeličo rozchýrilo o pôrode obidvoch detí. Povrávalo sa napríklad aj to, že pani Ali-da porodila netvora. Iní tvrdili, že hradná pani zapredala za syna dušu diablovi. Väčšina ľudí napokon usúdila, že je lepšie, keď obidve deti zahynuli v očístnom ohni.

Samozrejme, niektorí aj uhádli pravdu, lenže tí mali dosť rozumu a nechali si ju pre seba.

Každý sa však obával, čo sa stane, až pán hradu vyjde zo siene, kam sa zavrel.

Vyšiel odtiaľ až po týždni a sotva ho spoznali. Bol takmer šedivý, po oboch stranách úst mal hlboké vrásky a všetkých si ľahostajne premeral mrazivým pohľadom.

Zišiel dolu do stajne, vzal si divého koňa, o ktorom viac ráz vyhlásil, že sa hodí iba na mäso pre psov, zauzdl si ho pílkovým zubadlom, vyšvihol sa naň, a kým prišiel na nádvorie, koňovi kvapkala z pysku krv.

„Čo sa tu povaľujete?" zrúkol na ľudí na nádvorí a všetci si všimli, že sa mu zmenil aj hlas. „Treba sa pustiť do roboty," vrieskal ďalej. „Postavím si nové sídlo. Krásny zámok. Postavím ho na počesť svojej panovníčky. Už aj zdvihnite zadky a dajte sa do roboty!"

Tým dňom sa skončili všetky reči o synovi, ktorý zahynul v plameňoch, a z Johna Hadleyho sa stal celkom iný človek. Býval priamočiary, plný vášní, schopný veľmi milovať aj veľmi nenávidieť, no teraz s'aby vyhorel ako tá stará veža. Jikoho nemal rád, voči nikomu neprechovával nenávisť. Eaujímал sa iba o stavbu svojho nádherného kamenného :ámku, ktorý raz bude plný prekrásnych vecí. Akoby sa roz-lodol zanechať po sebe aspoň dôstojné rodinné sídlo, keď sa mu nevydarilo potomstvo, aké si

predstavoval.

Aj hradná pani sa zmenila, ibaže tá sa zmenila k lepšiemu. Manžel ju viac nenapádal, ani na ňu pred ľuďmi nenadával. Nenavštevoval síce ani manželské lôžko, ale tomu bola celkom rada. Popravde sa za ňou po svojej premene prišiel raz pozrieť, a keď zistil, že sa vyzná v záhradníčení, chodieval si k nej po rady.

Roky sa míňali, ich manželstvo sa postupne menilo na priateľstvo a Alide sa začala pomaly vracat' nádej na pokojný život. Isto by sa našli ženy, ktoré by manželov za chladné, ľahostajné pohľady znenávideli, ale v Alidiných očiach manželov pohľad bez blčiacej nenávisti predstavoval takmer lásku.

Alida svoj čin nikdy neolutovala. Smrť obidvoch detí v plameňoch bola aj navždy pre ňu ostane obetou za život ostatných detí a za ich budúcnosť. Gilbert Rasher nemá právo siahnuť na majetok jej rodiny. Pravda, ukázal sa u nich po požiari a vyhlasoval, že mu John „dlží“ aj napriek chlapcovej smrti, lebo nie jeho vinou prišiel mládenec o život. John mu však iba bez slova napľul na zmluvu, ktorú mu strkal pod nos, zvrtol sa a odišiel. Gilbert teda odcválal s dlhým nosom, a viac Hadleyovcov neobťažoval. Dokonca si neprišiel ani po desaťročnú devu, ktorú si zjednal za nevestu namiesto nebohej chlapcovej matky.

Will a Meg Watkinsovci si kúpili gazdovstvo, vzdialené takmer osemdesiat kilometrov od hradu Hadleyovcov, a usadili sa tam s obidvomi „svojimi“ deťmi. Will žene nikdy neprezradil, že v osudnú noc ich odchodu ukradol tuho spiacemu Gilbertovi Rasherovi z ruky vrece so šiestimi vzácnymi zlatými pokálmi. Ukryl ich pod podlahu gazdovskej chalupy. Okrem jediného rubínu, za ktorý kúpil gazdovstvo, spočívali vo svojom bezpečnom úkryte celkom neporušené. Chcel ich dať deťom, keď dospejú.

Pravdu o požiari a detských mŕtvolkách v zhorenisku Meg nepovedal. Nechcel, aby sa strachovala o deti. Boli to jej dva poklady, a ľahko by sa mohlo stať, že by ich nikdy nepustila ani len z domu.

Namiesto toho jej povedal, že mu hradný pán dal peniaze na kúpu gazdovstva niekde veľmi ďaleko od ich dediny, lebo mu oznámili výskyt niekoľkých prípadov moru. Will jej tiež povedal, že hradné panstvo si stavia parádne nové sídlo a o veľa, veľa rokov si bude John želať, aby mu Meg priniesla deti. Zatiaľ ich však má Will

spolu s ňou na starosti a majú deťom zabezpečiť zdravú sedliacku výchovu.

Meg stačilo, že jej ostali deti, a nič iné ju nezaujímalo. Bola rada, že keď prestane dojčiť, nemusí ich hneď odvieŕ na hrad a zveriť do rúk celkom cudzím ľuďom. Pre istotu ich dojčila do dvoch rokov, ak by niekomu zišlo na um po ne poslať.

Keď prestala dojčiť, a nik si po ne neprišiel, Meg popravde takmer zabudla, že to nie sú jej deti.

Will na to ale nikdy nezabudol. Ani na okamih nepoľavil vo svojej ostražitosti a starostlivo sledoval pohyb každého cudzinca, ktorý sa objavil v blízkosti gazdovstva.

kapitola 17

Po ôsmich rokoch (roku 1579)

„Pekne!“ znechutene povedala Callie. „Vždy chceš iba kone. To si nevieš nič iné predstaviť?“

„Viem si predstaviť všetko, čo aj ty,“ odvetil priečne Talis, Jrjšorn dobre vedel, že to nie je pravda. Callie bola pohoto-Pla rozprávačka s množstvom príbehov v hlave.

Kráčal po zaprášenej ceste za pomaly idúcim vozom. Vracali sa z jarmoku v dedine, kde boli predat', čo dopestovali. Will ako obvyčajne spokojne spal na kozlíku, spoliehajúc na staručkého koňa, že sám trafí domov. Callie sedela vzadu na voze a hojdala doštipanými holými nohami. Ruky mala zastrčené pod nohami a pozorovala Talisa, ako sa hrozivo oháňa dreveným mečom.

Deti sa od seba veľmi odlišovali. Talis bol tmavý, mohutný, širokoplecí, Callie zasa belavá a veľmi útla. Chlapec bol nápadne pekný a dievčatko zasa celkom nenápadné. Mali iba osem, ale on vyzeral najmenej na dvanásť, kým ona sa so svojou nežnou, milou tvárou zasa zdala oveľa mladšia, ako skutočne bola. Talis sa rád vystatoval svojou silou, a tak ju neraz zdvihol a vykrúcal sa s ňou všetkým na obdiv. Callie mu to však vždy svedomito odplatila, keď sa ľahko presúkala cez úzke medzery a on sa cez ne nedostal. Dobre sa zabávala, keď mu mohla pripomenúť, ako uviazol medzi železnými tyčami na pivničnom obloku ktorej si starej chalupy.

„Nevieš si vymyslieť už nič lepšie ako kone?“ znechutene sa ho spýtala.

Talis spravil rýchly výpad proti pomyselnému nepriateľovi. „Ty si tu predsa na vymýšľame.“

„Ale čo? Ak mám iba ja rozmýšľať, aký je potom z teba vlastne osoh?“

„Muži sú nato, aby ochraňovali ženy. Majú byť udatní a čestní. Muži sú stvorení na odvážne a dobré skutky, muži sú...“

„Ha, ha!“ vysmiala sa mu Callie. „Čo ty vieš o udatnosti a odvážnych skutkoch? V poslednom boji si vytrhol zo zeme akurát tú veľkú repu. Ak, samozrejme, nerátam tú kravu, ktorá ti stúpila na nohu!“

Nepodarilo sa jej ho však vyvieť z miery, lebo sa stále rovnako prudko vrhal do výpadov mečom. „No tak dobre, nech sú to draky,“ povedal po chvíli.

Callie posmešne zahundrala: „Vždy sú to buď draky, alebo kone.“ Pobehol trochu a vyskočil k nej na voz. „Raz mi možno budeš vďačná za to, čo viem o drakoch, keď ťa prídem pred niektorým zachrániť.“

„Viem sa ochrániť aj sama!“

„Aha!“ povedal. „Ako sa tak asi chceš ochrániť pred drakom? Chceš ho nebudaj uhovoriť na smrť?“

Callie sa nad otázkou zamyslela. „A prečo nie? Porozprávam mu takú krásnu rozprávku, že zastane, aby si ju vypočul.“

Talis pridržal pred sebou meč a prižmúril oči. „Tak potom, keď ťa bude počúvať...“

„Znehybnie, tak veľmi ma bude počúvať,“ dodala.

„Skamenie. Kým ťa bude počúvať, vyleziem naňho a...“

Talis sa potešil, lebo zbadal, ako sa Callie rozžiarili oči. Znamenalo to, že bude nasledovať rozprávka. „Vylezieš mu po chrbte. Nebude o tebe nič vedieť, lebo budeš mať obuté čarovné topánky, ktoré ti dala striga, aby si zabil draka a...“

„Prečo?“

Svoje „prečo“ nepotreboval ďalej rozvádzať, lebo vedel, že mu aj tak rozumie. „Zachránil si strige dieťa a...“

„Strigy nemajú deti!“ povedal znechutene.

Podráždene sa opravila: „Tak dobre, nech je to bábätko, ktoré ľúbi, lebo je veľmi pekné. To bábätko ľúbili všetci, aj drak. Ten ho ľúbil tak veľmi, až ho chcel od samej lásky zjesť. Tak by potom bolo navždy jeho.“ Talisovi sa rozšírili zrenice.

Callie si už bola istá svojím poslucháčom, a trochu ju to aj rozrušilo. Bola dosť bystrá, aby si zbytočne nič nenamýšľala o svojom vzhľade, ale ak išlo o jej rozprávky, bola nesmierne márnomyseľná. Po zvyšok cesty ho udržiavala v napätí rozprávaním o čarovných topánkach, v ktorých vyšiel po drakovom chrbte, a ten pritom nič nepocítil. Keď sa mu dostal až nad srdce, prebodol mu ho, a zomierajúci drak mal pred smrťou jediné želanie, dozvedieť sa koniec Calli-nej rozprávky.

Keď skončila, Talis na ňu vážne pozrel. „Som rád, že som ho zabil, Callie. Možno by ťa chcel zhltnúť, aby doňho prešli všetky tvoje rozprávky.“

„Smútil by si za mnou, keby ma zhltol?“

„Samozrejme,“ odvetil. „Kto by mi potom rozprával rozprávky, ak by si mu ostala v bruchu?“ Po tejto otázke chytro zoskočil z voza a rozbehol sa k chalupe. Will sa už prebral zo spánku (kôň dobre vedel, kedy myknúť opratami, aby sa zobudil) a zaťahoval s vozom do dvora.

„Len počkaj, až ťa dochytím!“ zakričala Callie, zoskočila z voza a rozbehla sa za ním.

Talis utekal rovno k Meg, ktorá stála na prahu chalupy a vyzerala ich, kedy sa vrátia. Will vravieval, že cíti, keď prichádzajú, lenže pravda bola, že sa o všetkých troch obávala, a väčšinu jarmočného dňa prestala na prahu, čakajúc na ich návrat.

Osemročný Talis bol takmer taký vysoký ako Meg. Keď k nej dobehol, schmatol ju za tučný driek a postrčil ju ku Callie, ktorá ho chcela buchnúť.

„No tak, čo to má znamenať?“ spýtala sa Meg. „To ste sa už zasa poškriepili?“ Usilovala sa byť na nich prísna, lebo ju Will často napomínal, že ich kazí, keď im všetko dovolí, lenže ich neokabátila. Obidvaja dobre vedeli, že u Meg dosiahnu všetko, na čo si len pomyslia.

Škriepky medzi nimi však nebývali hnevlivé, iba sa navzájom doberali a všelijako podpichovali. Stále sa v niečom predbiehali. Vôbec im nezišlo na um, že Talis je v istých veciach obratnejší, lebo je chlapec, alebo že Callie má iné danosti, lebo je dievča. Pretekali sa, kto z nich vylezie vyššie na strom, a zhrozená Meg sa mohla iba vystrašene prizerať, ako sa Callie ženie hocikam za oveľa mocnejším Talisom.

Meg nikdy nezabudne, čo sa stalo pred dvomi rokmi, keď vzal Will po prvý raz Talisa na jarmok. S Willom im vôbec nezišlo na um vopred sa nad celou cestou nejako osobitne zamýšľať. Talis bol jednoducho už dosť mocný, aby Willovi pomohol, a rozhodli sa, že ho bude sprevádzať. Drobná, kre-hučká Callie mala ostať doma, aby im zbytočne neprekážala.

Talis celé dni nadšene rozprával o tom, ako pôjde do dediny. Callie hneď na začiatku pochopila, že ostáva doma, ale nič nepovedala. V to ráno, keď sa mali vydať na cestu, Meg nemusela Talisa dokonca ani budiť. Bolo to dosť nezvyčajné, lebo inak býval veľký spachtoš. Chytro sa poobliekal, zhltol raňajky, a keď mu Meg povedala, že je čas nasadnúť na voz, rozbehol sa k dverám. Potom sa odrazu zarazil, zvrtol sa, a mračiac sa netrepežlivo zvolal: „No tak, Callie, poď, už je čas ísť!“

Will mu vysvetlil, že Callie je ešte veľmi malá, a tak s nimi nemôže ísť.

Meg sa presne pamätá, ako sa Talis zatváril. Z toho, že Callie s nimi nepôjde, bol celkom vykoľajený a očividne mu dovedty vôbec nezišlo na um, že ju nechajú doma. Zapochybovala, či chlapčá niekedy vôbec uvažovalo nad tým, že môže niečo robiť aj bez Callie. Spávali spolu v jednej posteli a spolu trávievali celé dni. Keď si to všetko tak v hlave zrátala, tak boli, azda iba na nejakú tú minútu či dve, vlastne spolu celkom od narodenia.

Talis mlčky nasledoval Willa na priedomie, a vysadol si k nemu na kozlík. Keď sa pohli, ani raz sa neobzrel naspäť na Callie, ktorá stála pred chalupou a smutne ho vyprevádzala pohľadom, v ktorom sa zračila nekonečná opustenosť. Meg však o chlapcovom predstieranom hrdinstve vedela svoje.

Meg s Willom sa o Talisovej ceste na jarmok zhovárali iba v tom zmysle, že pre deti bude „dobré“, ak z času na čas nebudú spolu. Treba ich predsa pripravovať na rôzne životné situácie.

Lenže ako sa mali pripraviť dospelí na nekonečný smútok dvoch detí, ktoré sa tak veľmi ľúbia?

Meg sa vtedy pokúšala po celý deň nejako odpútať pozornosť malej Callie. No dievčatko iba bez slova sedelo v tráve pred chalupou a uprene hľadelo na cestu. Callie sa veľmi rada a zodpovedne starala o zvieratá, ktoré jej zverili do opatery. Keď jej v ten deň Meg pripomenula, že králiky sú už hladné, Callie len

mykla plec.

Meg ju chcela prebrať z čudného stavu, ale vôbec sa jej to nedarilo. Callie iba sedela, rukami si objímala skrčené nohy a meravo hľadela na cestu. Meg to potom skúsila tak, že ju zavolala pomôcť jej pri príprave dobrého jedla pre Talisa, ale Callie sa ani po tejto výzve nepohla.

Keď to už Meg nevedela vydržať, zohla sa, že ju vezme do náručia a zanesie do chalupy. Meg ešte nikdy nezažila, aby sa niekto tak urputne vzpieral, ako sa vzpierala Callie, keď sa jej dotkla. Inokedy také milé a poslušné dieťa sa začalo metať, škríabať ju a kopáť ako rozžúrené zvieratko.

Meg ju chytro zložila na zem a nechala ju strážiť cestu. Keď sa jej nepodarilo Callie ničím zaujať, napokon si okolo desiatej vyniesla von stoličku a dala sa lúskat hrášok, aby na dievčatko trochu dozrela. Pukalo jej srdce, keď videla, aké sa cíti opustené.

Popoludní Callie odrazu zdvihla hlavu a nastražila uši, celkom ako pes, keď niečo zavetrí. Meg preletela pohľadom cestu pred starou sedliackou chalupou, ale nikoho nevidela. Callie sa však vzpriamila, ešte chvíľu načúvala, a potom chytro vstala a rozbehla sa.

Meg náhlivo odložila hrášok a bežala za ňou, lenže šesťročnému dieťaťu zďaleka nestačila. Veľmi sa o ňu bála, aby v tom stave neskočila na ceste niekomu pod voz a neublížila si.

Dobehla ju až na križných cestách. Callie sa tam v prachu otáčala okolo svojej osi, akoby celkom rozum potratila. Meg k nej podišla, kľakla si pred ňu a pokúsila sa vziať ju do náručia. „Callie, zlato moje, Talis sa čoskoro vráti. Uvidíš. Prestaň sa oňho báť.”

Callie na ňu uprela zdivený pohľad. „Nevie ma nájsť. Zabľúdil. Hľadá ma a nevie ma nájsť. Nevie ku mne trafiť. Hľadá ma a nevie, kde som. Nevie...”

Meg chytila dievčatko a pritúlila si ho na hrud', keď videla, že jej šialené rozhadzovanie rukami, otáčanie a nezmyselné vykrikovanie inak nezastaví. V prvej chvíli jej napadlo, že ju vezme na ruky, odnesie domov a uloží do postele. Chystala sa jej vysvetliť, že Talis je určite s Willom a nemohol sa stratiť. Vzápätí sa jej však rozbúchalo obavami srdce, keď jej zišlo na um, že Callie môže mať aj pravdu. Čo ak Talis v dedine Willovi ušiel, zatáral sa niekam, a sám nevie trafiť domov? To len vyzerá starší. Šesťročné

chlapča však ešte nikdy nebolo v dedine. Ak sa niekde splašil a dostal sa do podobného duševného rozpoloženia ako Callie, sám si cestu domov sotva nájde.

Stáli uprostred križovatky šiestich vidieckych ciest. Aj dospelý by sa mohol pomýliť a vybrať sa tou nesprávnou, nieto ešte dieťa, ktoré sa nevie dobre orientovať.

Meg položila Callie ruky na plecía. „Počúvaj ma, Callie. Dávaj dobrý pozor, čo ti teraz poviem. Chcem, aby si išla tamtou cestou, a hlasno volaj Talisa. Nezíd' však z cesty a nezachádzaj ani príďaleko, lebo nechcem, aby si sa aj ty stratila. Pochopila si, čo od teba chcem?"

Dievčatko malo zastretý pohľad a meravo vytriešťalo očka, takže Meg sa už začínala obávať, či jej strach nepomútil rozum. Mierne ňou zatriasla, aby sa prebrala. „Áno," odvetila jej napokon Callie.

„Ak po ceste niekoho stretneš, opíš mu, ako Talis vyzerá, a spýtaj sa, či ho nevidel. Spýtaj sa..."

„Vyzerá ako čarovný princ," zašepkala Callie. „Vyzerá ako čarovný princ."

„To áno, ale bude múdrejšie, ak ľuďom povieš, že je od teba oveľa vyšší, má čierne vlasy, na sebe zelenú koženú vestu a určite má so sebou ten hrozný meč. Dokážeš to?"

Callie prikývla a Meg si bola istá, že to naozaj zvládne, lebo malá Callie je schopná spraviť pre svojho milovaného Talisa naozaj všetko na svete.

Volali na Talisa a opisovali ho pocestným už celé dve hodiny, keď sa po ceste z dediny prihnal na voze Will. Tvár mal popolavú a šibal zo všetkých síl starého koníka, pokrytého penou. „Stratil sa mi," povedal Meg a anitrochu sa ne-začudoval, že ju s Callie našiel na križných cestách, takmer dvaapokilometra od ich chalupy.

Callie mala od strachu vytreštené oči, až sa jej za nimi takmer strácala drobná tvárička. Po celý deň nevzala nič do úst, chvela sa od vyčerpania, ale vody, ktorú jej ponúkla Meg, sa ani nedotkla. „Talis je smädný," bolo všetko, čo jej povedala.

Po ďalšej hodine márneho spoločného hľadania, keď sa navyše obidvaja dospeli obávali, že sa im aj malá niekam stratí, Callie sa usadila na kraj cesty a vážne vyhlásila: „Pri-volám ho k sebe."

„Áno, samozrejme. Len musíš stále volať. Možno, že ťa predsa len

začuje," prisvedčila Meg, usilujúc sa, aby jej hlas nevyznel vystrašene. Will medzitým po každej z ciest prešiel s vozom azda aj vyše poldruha kilometra, vypytujúc sa všetkých na chlapca, ale nikto ho nevidel.

Callie, sediac v tráve, si zdvihla kolená k brade, objala si nohy a sklonila hlavu.

„Oddychuje," spokojne povedal Will žene. „To je dobré." Meg si však bola istá, že Callie nebude oddychovať, kým sa Talis nenájde. Zašla k nej, kľakla si a nenápadne načúvala. Tak ticho, že ju bolo sotva počuť, Callie ustavične volala: „Pod' ku mne. Tu som. Musíš prísť ku mne. Choď za mojím hlasom. Počúvaj ma. Pod' ku mne. Pod' ku mne. Pod' ku mne. Pod' ku mne."

Meg zacítila, ako sa jej ježia vlasy na zátylku. „Modlí sa," oznámila Willovi, keď sa na ňu spýtavo pozrel. Veľmi dobre však vedela, že Callie sa ani zďaleka nemodlí. Ani na okamih však nezapochybovala, že sa „zhovára" s Talisom - ba čo viac, že ju Talis „počuje".

Meg bola od tej chvíle presvedčená, že za Talisom netreba behať po cestách a volať naňho. Sadla si obďaleč za Callie do tône stromu a čakala. Will ju vyzval, aby s ním pátrala ďalej, ale Meg ho odbila kývnutím ruky. Chcela byť s Callie, keď sa objaví Talis. Zdalo sa im, že čakajú celú večnosť, ale netrvalo to ani hodinu, keď sa tesne pred západom slnka ozval spoza kríkov na druhej strane cesty šuchot.

Callie zdvihla hlavu. Meg nepredpokladala, že to bude Talis, lebo Callie nevyskočila a nerozbehla sa tam, ale ostala nehybne sedieť a len sa uprene dívala na miesto, odkiaľ sa ozval šuchot. Naozaj ju prekvapilo, keď sa za okamih Talis vynoril z kríkov.

Meg sa musela zo všetkých síl ovládnuť, aby sa k nemu nerozbehla, nevzala ho do náručia a šťastne nevystískala. Nikdy predtým si neuvedomila, ako málo majú deti s nimi dvomi spoločné a ako veľmi sú na seba naviazané.

Pomaly, celkom ako dospelá žena, Callie spustila nohy a roztvorila náruč v ústrety Talisovi, ktorý sa krívajúc blížil po prašnej ceste. Bol ufúľaný, mal rozmazanú krv na tvári, roztrhané nohavice a oškreté koleno. Chýbala mu jedna topánka a bosú nohu mal doráňanú. Na lícach mu bolo vidieť zaschnuté stopy po slzách.

Sťažka krivkal ku Callie. Meg, sediacu za ňou v tône stromov

medzi kríkmí, ani nezbadal. Doráňaná bosá noha a odreté koleno ho očividne boleli. Len čo prišiel ku Callie, zvalil sa a objal ju okolo hrdla. Bol oveľa ťažší a mohutnejší ako ona, ale drobné dievčatko ho zachytilo bez toho, aby sa zakymácalo.

Callie mu potom nežne položila hlavu do svojho lona a hladkala ho po ufúl'aných vlasoch.

Talis sa potichu rozvzlykal. „Nevedel som ťa nikde nájsť. Stratila si sa mi. Všade som sa obzeral.“

„Áno,“ zašepkala Callie.

„Počul som, ako ma voláš k sebe.“

„Nikdy ti nedovolím, aby si sa mi stratil. Si môj. Si so mnou jedno.“

„Áno,“ zašepkal Talis. Po lícach mu stekali slzy a hrud' sa lu prudko nadvihovala. Callie ho chytila za ruky tak, že sa navzájom dotýkali brúskami prstov a maznala sa mu s nimi.

Aj Meg stekali po lícach slzy. Talis bol hrdý chlapec a nikdy ho nevidela plakať. Keď raz nechal otvorený kurín a líška odniesla štyri sliepky, Will ho za to trikrát bolestivo šľahol remeňom, no Talis ani nemukol. Ako štvorročný spadol zo stromu a bolestivo si natiahol ruku, ale ani vtedy neplakal. Nerozplakal sa dokonca ani ako ročné chlapča, keď ho naháňal veľký pes. Keď sa neskôr naučil hovoriť, vyhlásil: „Chlapci nikdy neplačú.“

A teraz ležal Callie v lone a vzlykal. Meg ho prišlo z celého srdca ľúto.

Callie si odrazu siahla na chrbát, prehodila si hrubý, zlatistý vrkoč na hrud' a uvoľnila koženú tkanicu, ktorou ho mala na konci zviazaný. Callie nebola krásavica. Bola nenápadná, mala nevýrazné črty, svetlé oči aj mihalnice a ble-doružové pery. Popri krásavcovi Talisovi sa nijako osobitne nevynímala. Čo však na nej každého zaujalo, boli jej krásne vlasy. Plavovlásky mávajú obyčajne jemné a riedke vlasy, ale tie jej boli priam medovozlatistou hustou hrivou so svetlejšími a tmavšími prameňmi. Zo známych si málokto zapamätal, ako vyzerá, ale všetci si hneď spomenuli na jej vlasy.

Keď si Callie rozviazala tkanicu, prstami si porozpletala vrkoč, vlasy si rozložila ako vzácny závoj po Talisovej tvári a začala mu nimi nežne utierať slzy.

Meg zrozpačiteľa. Vlastne by sa na nich ani nemala dívať, lebo

takéto dôvernosti nie sú určené pre cudzie oči. Akoby to ani neboli šesťročné deti. Callino láskanie bolo čírym prejavom ľúbosti. Keby Meg poznala slovo „erotický“, určite by ho použila na označenie Callinho správania.

Po chvíli maznavého hladkania vlasmi mu začala Callie niečo veľmi potichu rozprávať. Ako vždy to vzbudilo Megi-nu zvedavosť. Častokrát rozmýšľala, o čom sa tí dvaja zhovárajú, ale ani jedno z detí sa jej nikdy nezverilo. Darmo sa Meg aj spytovala, nič neprezradili. Talis však neraz aj hodinu nehybne ležal pod stromom a pozorne počúval Callino rozprávanie.

Viackrát sa pokúsila o ich rozhovory niečo dozvedieť od Willa, lebo vedela, že ich vedú aj po ceste domov z jarmokov, ale od neho sa naozaj veľa nedozvedela. „Rozprávajú sa, o čom sa rozprávajú aj ostatné deti. O duchoch, ježibabách a drakoch. Čo sa im mám do toho starať?“ Meg si však bola istá, že vzťahy medzi Callie a Talisom sú iné ako medzi ostatnými deťmi.

Niekedy sa jej videlo, akoby Will celkom zabudol, že sú to potomci šľachtických rodičov. Staral sa len o svoje práce na gazdovstve, a nič iné ho nezaujímal. Nikdy jej nezišlo na um, že „obyčajné“ správanie celej rodiny znamená pre deti bezpečnosť, lebo takto ich všetci považujú iba za sedliacke deti.

Meg si zaumienila, že si tentoraz vypočuje ich rozhovor, lebo zbadala, ako Callino rozprávanie Talisa postupne utišuje a celý sa začína uvoľňovať. Naklonila sa dopredu a práve keď začala zachytávať niektoré slová, s veľkým krikom sa k nim dohrnul nazlostný Will.

„Chlapčisko jedno, naháňam sa tu za tebou po okolí už celé hodiny. Kade si sa táralo!“ spustil naňho. „A ty, Callie, daj mu preč z tváre tie vlasiská, aby ma dobre počul. Talis! Máš vôbec predstavu, čo za starosti si nám všetkým spôsobil?“

Meg dobre vedela, že Will má deti rád. Oboril sa na ne len preto, lebo sa strachoval, že chlapca nenájde. Usúdila, že je najvyšší čas zasiahnuť. Vynorila sa z tône stromov a zastala si pred neho. „Will,“ vyhlásila rozhodne. „Nazdávam sa, že dnešná príučka by Talisovi stačila. Je celý doráňaný a všetci sme veľmi hladní.“

Meg bola poslušná manželka a Willovi zvyčajne neodporovala. Ak si však pred neho zastala takáto vystretá, dobre vedel, že treba múdro ustúpiť a zbytočne ju nedráždil. Talis je predsa v bezpečí a

Will po žiadnych ďalších ťažkostiach netúži. Deň sa vlastne šťastne skončil.

„Áno," prisvedčil. „Aj ja už vidím, že chlapec potrebuje rýchle ošetrovanie." Zohol sa a vzal ho na ruky. Talis sa síce hrdinsky bránil, že môže chodiť, ale Will ho aj tak odniesol rovno na voz.

Keď už bola Meg s deťmi vzaďu na voze a oprela sa po-sediačky o bočnicu, akoby sa odrazu obe zobudili. Zažmur-kali, pozreli na ňu, vrhli sa jej do náručia a ušpinené tváre si ukryli na jej mäkkých prsiach. Vedela, že zatúžili po jej materinskom poláskaní, a bola konečne spokojná.

Čo sa v ten deň pred dvomi rokmi prihodilo, s Willom potom priveľmi nerozoberali. Odvtedy sa však viac nepokúšali deti od seba oddeliť a chodievali s ním do dediny na jarmoky obidve.

kapitola 18

„Meg!" zavolať Will už po štvrtý raz, aby ju vytrhol zo zamyslenia. „Máš pre svojho hladoša niečo na večeru?"

„Áno, samozrejme," odtetila a odstúpila od detí, ktoré do seba so smiechom dobiedzali. „Veď pod' dnu a porozprávaj mi, aký si mal deň. Dobré si pochodil na jarmoku? Čo tam všetko mali?"

Neskôr po večeri, keď si už s Willom ľahli spať, sa ho Meg zasa spýtala, o čom sa deti cestou domov zhovárali. Will nemal ani potuchy, a tak sa otočil na druhý bok, lebo sa mu chcelo spať. Meg ho však nemienila nechať na pokoji. „Keď sme im nablízku, počuť hovoriť iba Talisa. Je to malý nehanebník, neostýcha sa rečniť pred nikým. Callie však sotva ústa otvorí."

„Aspoň jedna ženská, ktorá vie aj mlčať," zahundral a šibol po nej pohľadom ponad plece.

Meg sa nechystala len tak ľahko vzdať. „Keď sú deti samy, tak rozpráva Callie a Talis ju počúva. Niekedy hovorí aj celé hodiny, a Talis ani nemukne. Stačí, ak podídem trochu bližšie, a Callie vždy zmĺkne."

Will z Meginho hlasu vytušil, že ju neúčasť na rozhovoroch detí veľmi mrzí. Načiahol sa za chrbát a chlácholivo jej stisol ruku.

„Prídeš na to. Čoskoro sa to dozvieš, o tom nepochybujem."

„Veď by už bolo načas," povedala, obrátila sa chrbtom a pritúlila sa k nemu ako zvyčajne.

Tri dni neprestajne pršalo, a Will toho veľa okolo gazdovstva neurobil. Začala sa zima, a tak ho to ani netrápilo. Vravieval, že muž sa po celé leto dost' nadrie a zimu má na to, aby si oddýchol. Zvyčajne sa potom usadil pred rozkúrený kozub s postrojom na opravu pred sebou, aby sa zdalo, že nezaháľa, a zaspal.

Meg mu sedela oproti a v rukách mala pletenie. Deti sedeli na zemi a mlčky sa dívali do plameňov. Ako Meg usilovne pletla, kútikom oka si všimla, že Talis niečo Callie pošepkal, načo tá potriasla hlavou a významne šibla zrakom ponad plece k Meg.

Zvedavú Meg napadlo, že možno nadišla správna chvíľa dozvedieť sa, o čom sa deti zvyčajne zhovávajú. Pomaly, aby nevzbudila podozrenie, nechala pletenie klesnúť na kôpku do lona a privrela viečka.

Po niekoľkých minútach sa jej šikovný manéver dočkal ocenenia, lebo začula Talisov zreteľný šepot. „Už zaspala. Choď, a pozri sa na ňu!"

Meg počula po tehlovej dlážke opatrne zašušťať Colline krpčky. Ako sa približovala, Meg pustila pletenie na zem, hlavu nechala bezvládne klesnúť dozadu, pootvorila ústa a nahlas krátko zachrápala. Megino divadielko zabralo, lebo počula, ako sa Callie potichu zachichúňala.

„Vidíš," nahlas povedal Talis. „Ved' som ti vravel, že zaspala. A vieš predsa, že keď naši raz zaspia, tak ľahko ich nič nezobudí. O tom sme sa už veľa rás presvedčili."

Meg len-len že neotvorila oči a netrvala na vysvetlení, čo všetko popáchali, aby sa „presvedčili", že ich s Willom nič nezobudí. Dost' zavčasu si však uvedomila, že tentoraz spustila sieť kvôli oveľa väčšej rybe. Opatrne pootvorila oči a cez privreté mihalnice sa chystala sledovať deti v jasnej žiare plameňov z kozuba.

„Tentoraz to budeš mať veľmi ťažké," oznámil jej Talis, zmrašťiac tvár, takže pripomínal tridsiatnika.

Callie sa zaiskrilo v očiach. „Áno, prosím," dychtivo súhlasila. „Urob to tak, aby som to mala veľmi ťažké!"

Talisovi sa radostne rozžiarili oči, keď odrazu prišiel na to, čo si má želať. „Sprav z neho žltého motýľa!"

„A čo ona?"

„Bude škaredá a podlá. Dlhé nosisko. Vysoká a veľmi vy-ziabnutá. A bude mať protivnú povahu."

Meg len tak zadušalo od zadržiavaného smiechu. Deti totiž po celý deň do seba dobiedzali, lebo Talis tvrdil, že má pridelené oveľa ťažšie práce ako Callie, a tak mu navrhla, aby si ich vymenili. Talis vždy všetko, čo mal spraviť, zveličoval a bol si sám sebou taký istý, že sa nikdy s ničím priveľmi nenamáhal. Callie naopak, ako dievča rozmýšľala prakticky a vecne. Bolo jej jasné, že vždy bude musieť niečo robiť, čo bola aj pravda, a tak sa pozvítala, a s Talisovou robotou bola hotová, keď on s jej prácami nebol ešte ani v polovici. A teraz „dlhým nosiskom“ a „protivnou povahou“ narážal na to, ako ho, keď vyhrala, podpichovala pre jeho povahu, a ukázala mu aj „dlhý nos“.

„A čo ešte?“ spýtala sa Callie a chápavo sa naňho usmiala.

„Hm-m. Tri želania. Mám rád, keď sú želania tri a... A chcem boj. A tentoraz už menej bozkávania.“

Callie sa chvíľu pozerala do plameňov a potom sa pomaly, nenápadne usmiala. Pohl'adom sa presvedčila, že Meg stále spí a začala rozprávať príbeh o malom zákernom chlapcovi, ktorého prešibaná ježibaba premenila za trest na žltého motýľa, lebo ju napadol. Odkliať ho mohla iba deva, ktorá si ho obľúbi preňho samého. Bola to veľmi ťažká úloha, lebo ešte nikdy v živote nikomu nepovedal pekné slovo, ba vôbec ani nevedel, ako sa treba milo správať, aby si ho niekto obľúbil.

Meg chvíľu trvalo, kým prišla na to, že Callie si čarovnú rozprávku vymýšľa. Diet'a ju nemohlo počuť v dedine - Meg takýto príbeh nikdy nepočula -, ale spriadalo si ju postupne priamo vo vlastnej hlave. Meg rozprávka tak veľmi zaujala, že čoskoro otvorila oči, ba sa aj naklonila, aby lepšie počula.

Callie sa zarazila, keď zbadala, že Meg je hore a počúva. Jej rozprávky patrili iba Talisovi. Doteraz žiadnu z nich ešte nikto nepočul, ba nik o nich ani nevedel. Boli ich spoločným tajomstvom a Callie bola presvedčená, že jej rozprávky má rád preto, lebo ju ľúbi. Určite rozprávky nikoho iného nezaujímajú, lebo všetci ľudia si takisto ako ona vymýšľajú rozprávky a majú ich plnú hlavu.

Lenže keď na dlhšie zmlkla, Talis ju netrpezlivo drgol do rebier, aby pokračovala. Aj Meg sa nespokojne mračila, akoby tiež chcela počuť celý príbeh až do konca.

Spočiatku iba váhavo, ale z minútý na minútu čoraz presvedčivejšie sa Callie rozrečnila, a čoskoro zistila, že mať jedného

poslucháča je veľmi príjemné, ale mať ich viac je oveľa príjemnejšie.

Meg po skončení rozprávky nič nepovedala, len sa zohla po pletenie a deti poslala spať.

Callie bola sklamaná, že Meg jej rozprávku nijako ne-ohodnotila. Ktovie, či sa jej páčila. Možno sa jej zdala priveľmi pojašená, veď čo už so žltými motýľmi, ktoré nie sú motýle, ale chlapci.

Na druhý deň sa Callie iba tak bez vôle ponevierala po chalupe. Vrtala sa v jedle a ani kŕmenie králikov a sliepok ju netešilo ako inokedy. Po celý deň sa zo všetkých síl usilovala iba o jediné, vypáčiť z Meg pochvalu za svoj príbeh.

Meg bola zvyčajne veľmi všímavá, ak išlo o niečo, čo sa priamo týkalo detí, no Callie narážky ako keby ani nepočula. Pokojne si vykonávala každodenné domáce povinnosti a o predchádzajúcom dni sa vôbec nezmienila.

Večer sa zasa usadili okolo ohňa a Talis drgol Callie. „Tak spusť," vyzval ju. „Všetko je v poriadku."

„Nie," znechutene mu odvetila, lebo sa jej naozaj hlboko dotklo celodenné Megino mlčanie o rozprávke.

Po dlhšej chvíli začala Willovi klesať hlava nad nedokončenou opravou postroja v lone. Meg ho svojím výkrikom vytrhla z driemot, len-len že nespadol zo stoličky. „Chcem koňa, bieleho koňa, ktorý... lieta."

Will na ňu vytreštil oči, akoby rozum potratila. „Starká, ty mi nejako hlúpaneš," vyhlásil. „Kone nevedia lietať. Ak by taký lietajúci predsa len bol niekde na predaj, nemohol by som si dovoliť ho kúpiť."

Meg si vzala do rúk šaty na opravu, sklonila hlavu k práci a tvárila sa, že sa venuje iba obšívaniu. V skutočnosti však ukradomky pozorovala Callie. Po celý deň sa nevedela rozhodnúť, či sa smiať nad Calliným durdením, alebo ju úprimne poľutovať. Spôsob, akým sa dieťa dožadovalo pochvaly, vlastne Meg aj dosť dobre padol, lebo lahodil jej samolúbosti.

Kým Will ešte stále neveriacky vytriešťal oči na svoju ženu a čakal na vysvetlenie o lietajúcich koňoch, Talis radostne vyskočil a rozhodil rukami. „Áno, chcem tiež lietajúceho bieleho tátoša a chlapca, ktorý naň vyskočí a poletia k hviezdám."

K Willovým vytrešteným očiam pribudli aj dokorán otvorené ústa.

„Ako sa ti to páči, Callie?" posmeľoval ju Talis.

Callie si objímala zdvihnuté kolená a spokojne sa usmievala. Porozumela, že Meg si ju po celý deň doberala nezaujmom o jej rozprávku rovnako, ako to robieval Talis. V skutočnosti sa jej veľmi, veľmi páčila. Ved' požiadať o ďalšiu je to najvyššie ocenenie, akého sa môže rozprávkarke dostať.

„Nie," potichu povedala Callie. „Tátoš chlapcov nenávidí. Veľmi ich nenávidí. Raz jej jeden chlapec ublížil, lebo ten tátoš je mladá kobyľka."

Will sa rozhodol nepátrať po tom, o čo všetkým vlastne ide. Meg s Talisom mlčali ako hrob, nakláňali sa ku Callie a čakali. To isté teda spravil aj on.

„Má krásnu dlhú zlatistú hrivu, a chlapec si musí získať jej dôveru skôr, ako na ňu vysadne."

Tu sa Callie odmlčala, a Talis už vedel, že je rad na ňom, aby sa spýtal. „No a čím si má získať jej dôveru?"

Callie potom začala rozprávať rozprávku o krivdách, bezpráví a čarách a všetci ju pozorne počúvali.

kapitola 19

„Prečo musím zbierať černice?" nariekal Talis. „To je babská robota. Som predsa chlap."

Callie sa posmešne zasmiala skôr, ako stihla Meg otvoriť Ttsta, „Chlap, ako ty, som aj ja, ty jeden márnomyseľný *fcOhút! Si iba obyčajný naničhodný chalan, a na nič iné sa ani nehodíš!"

Bola podráždená, lebo cez zimu Talis podrástol takmer o osem centimetrov, kým jej viditeľne podrástli iba vlasy. Hnevalo ju, že sa v dedine preháňa s chlapcami niekedy aj raz takými starými ako on, a ju necháva samu hoci aj celú hodinu. Tiež by sa rada rozbehnúť za dievčatami vo svojom veku, lenže - radšej dušu vypustí, ako sa pred Talisom prizná - že ju ich spoločnosť nudí. Zatiaľ čo sa Talis naháňal po dedine, ostávala radšej s Willom.

Talis však predchádzajúci deň stúpil na dve včely a mal veľmi napuchnutú nohu, takže nemohol vykonávať svoje zvyčajné práce. Presne tie, o ktorých tvrdil, že ich zvládnu iba „muži", hoci mu Callie neraz dokázala opak. Meg však vyhlásila, že Talis nie je až taký nevládny, aby nemohol kriv-kať zároveň s nimi dvomi hore

vříškom, a pomáhať im plniť vedrá šľavnatými plodmi. Talis sa teda ohradzoval voči takémuto očividnému znevažovaniu svojho „mužstva“, čo však robil iba naoko.

Callie poznala skutočnú pravdu. Talis rád predstieral, aký je odolný, odvážny a mocný, ale ani Meg netušila to, o čom Callie dobre vedela, že má veľmi citlivú pokožku. Pichľavé šľahúne ho vedeli tak doráňať, že po celú noc mlčky slzil. Keď za svoje nedbajstvo dostával od Willa remeňom, vytrpel väčšiu bolesť bez slova a jedinej slzy. Ak však rany zasahovali iba pokožku, mával bolesti na nevydržanie. Neznášal, keď ho niečo šúchalo, lebo stačilo len veľmi málo, aby mu celé miesto sčervenelo a nabehli mu bolestivé pl'uzgiere. Callie mu neraz našívala kúsky mäkkých handričiek na miesta koženého odevu, ktoré ho oškierali.

No a teraz sa musel s boľavou nohou doštipanou včelami predierať hore vříškom cez husté čerňacie. Callie sa ho v podobných situáciách spravidla zastala. Bola však naňho nazlostená, lebo včely ho doštípali, keď sa naháňal s dedinskými chasníkmi, a ju si ani nevšimol. Will ho pred odchodom ešte podpichol, že si aspoň bude môcť napiecť černicových koláčov, a keď sa Callie na tom nahlas zasmiala, Talis pomstychtivo prižmúril oči a zagánil na ňu, aby jej bolo jasné, že si to čoskoro od neho vypije.

Nejestvuje nič nešikovnejšie ako chlap, vykonávajúci prácu proti svojej vôli, pomyslela si po hodine spoločného zberu Meg, keď pozorovala Talisa babrať sa s každým plodom. A ešte sa aj ustavične na niečo ponosoval, ohundrávajúc takmer každý pohyb. Prácu, ktorú vraj robí iba z donútenia, súdiac podľa väčšiny ponôš, by mu mala spríjemňovať aspoň Callie, lebo jej „povinnosťou“ predsa je rozprávať mu príbehy, aby im skôr ubehol čas.

Asi po dvoch hodinách Talisovho šomrania mala Meg už všetkého dosť a rozhodla sa, že ho radšej pošle domov. Stalo sa však niečo nečakané. Zhora, spomedzi stromov ako šíp vyletel mohutný kôň a hnál sa rovno oproti nim. Keď sa hrozivo vyzerajúce zviera dorútilo k čemíciu, vzopálo sa priamo nad ich hlavami na zadné nohy ako obrovský medveď z dávnych povestí.

Meg sa podlomili kolená a po prvý raz v živote zamdlela. Strácajúc vedomie si však ešte stihla spomenúť na deti. Mohutné zviera, týčiace sa im nad hlavami, ich určite vystraší na smrť, a tak nesmie omdlieť, lebo ich nebude mať kto chrániť. Posledné, na čo sa

pamätala, boli deti, hľadiace so široko roztvorenými očami dohora na konské brucho.

Po niekoľkých minútach sa Meg prebrala. Otvorila oči a zistila, že leží na zemi, ale deti ani koňa nikde niet. Namiesto toho zbadala pod stromom ležať akéhosi chlapca.

Potriasla hlavou, aby sa jej v nej vyjasnilo, pozbierala sa j zo zeme a podišla bližšie. Keď sa mu však lepšie prizrela, zaváhala. Bol vyobliekaný vo veľmi drahých šatách, aké ešte nikdy na nikom nevidela. Pelerínu mal ozdobenú šperkami a rukoväť noža za opaskom zdobila strieborná intarzia go smaragdmi. Pri hlave mu ležala zamatová čiapka, po okraji lemovaná rubínmi ako vlašské orechy.

„Pane," váhavo ho oslovila a vystrela ruku, ale neodvážila sa ho dotknúť. Bol vysoko postaveným šľachticom? Určite, usúdila podľa jeho výzoru.

Mládenec sťažka zavzdychal a pokúsil sa sadnúť. Meg mu chcela pomôcť, keď odrazu otvoril oči, zazrel na ňu, a keď si ju od hlavy po päty zlostne premeral, zachveli sa mu úzke nozdry. „Nedotýkaj sa ma, ty ježibaba!" vyprskol na ňu tónom, aký prísluší iba tým, čo majú vzdelaných a vznešených predkov.

Meg poslušne ustúpila a dívala sa, ako sa s námahou dvíha na rovné nohy. Mládenec bol chudý a vyzeral o niečo starší ako Talis, popri ňom by však vyzeral dengľavo. Tackal sa a pridržal sa stromu. Zboku na hlave mu na udretom mieste pomaly navierala hrča.

„Čo si spravila s mojím koňom?" spýtal sa a pozrel sa na ňu, akoby ju podozrieval, že ho má skrytého pod zásterou.

„Ja..." zahabkala Meg, ale odrazu sa spamätala. Skutočne, kde je to zviera a kam sa podeli deti?

Náhľivo sa mládencovi podopierajúcemu sa o strom poklonila, podkasala si sukne a rozbehla sa hore strmým vrškom nad černičím. Za normálnych okolností by sa strminou sotva vyškriabala, ale keď išlo o jej deti, akoby jej narástli krídla.

Hore na vršku zastala, aby si vydýchla. Srdce jej prudko bilo a chvíľu trvalo, kým sa vládala porozhliadať. Keď ich napokon zazrela, nechcela veriť vlastným očiam.

Dolu pod vrškom bola obecná pastvina a po nej sa spokojne preháňal na hrôzostrašnom zverovi Talis. Kôň mal rozšírené

nozdry, sotva sa dotýkal kopytami zeme, a malý loptoš na ňom sedel vzpriamene, akoby sa v sedle narodil.

Viedol ho zľahka uzdu a bez problémov sa udržal v sedle, aj keď kôň zastal a vzoprel sa na zadné nohy.

Meg znehybnela, akoby vraštia do zeme. Za tie roky jej celkom vyšumelo z hlavy, že Talis nie je sedliacky syn. Teraz mala pred sebou mladého šľachtica. Napriek svojmu biednemu ošateniu sa Talis držal elegantne, ako určite aj ten bohatý mládenec, ktorému kôň patril.

„Teraz ja!“ začula Meg zakričať Callie, a videla, ako po-tiahla Talisa za nohu. „Aj ja si chcem zajazdiť!“

Talis sa zošuchol zo sedla a pomohol jej vyliezť hore. Meg sa potom ohromene dívala na útle dievčatko, ktoré sa na mohutnom zvierati takmer strácalo pod záplavou vlasov, uvoľnených z rozpusteného vrkoča. So zatajeným dychom čakala, kedy spadne z koňa, veľkého ako chalupa, a rozdu-pú ju ťažké kopytá. Namiesto toho však Callie pritiahla ko-ňovi uzdu a rozcválala sa so smiechom po pastvine.

„Pritiahni mu lepšie uzdu!“ zakričal za ňou Talis. „Drž ho nakrátko.“

Lenže ako má držať nakrátko takého zvera, napadlo Meg. A odkiaľ Talis vôbec vie, že sa majú jazdecké kone držať nakrátko?

Meg sťažka dosadla na zem. Uvedomila si to, čo si za tie dlhé roky nechcela pripustiť. Toto nie sú jej deti. Keby boli ich s Willom, takéhoto zvieraťa by sa báli. Spravili by to isté čo Meg, uklonili by sa mládencovi, ktorému kôň patril, a oslovovali by ho „pane“. Nikdy, skutočne nikdy by sa sedliacke deti neodvážili na striedačku preháňať na panskom koni s drahým postrojom, ktorý patrí neznámemu, mladému, šperkami vyzdobenému milostivému pánovi.

„Chceš si aj ty zajazdiť?“ zakričal na ňu Talis, keď ju zbadal sedieť na úbočí. „Je to zábavné!“

Meg iba mlčky pokrútila hlavou. Mala pocit, akoby sa odrazu ocitla v ktorejsi z Calliných rozprávok. Keď sa Talis rozbehol a zastal si pred koňom, ten sa opäť vzoprel na zadné. Znovu sa vystrašila, ale zároveň vycítila, že Talis vie, čo robí, i keď nechápala, odkiaľ to môže vedieť.

Vyskočil, chytil koňa za ohlávku a stiahol si jeho hlavu k sebe.

Najprv sa naň zviaza splašene pozrelo, no Talis ho zakrátko hlasom a hladkaním celkom upokojil. Šepkal mu niečo, a to stvorenie ako keby mu rozumelo.

„Ó, ty si ho skrotil," vyhlásila sklamané Callie, rovno sediac v sedle. „Ja som chcela, aby so mnou lietali!"

„Lietali! Ha! Čo ty vieš o lietajúcich koňoch, a o koňoch vôbec?"

„Viem o nich presne to, čo ty. Pust' ho, a ja sa s ním rozletím plným tryskom po poliach."

„Ale sama nie. To ti nedovolím," odvetil Talis, vyskočiac ľahko pred ňu do sedla. Na svoju boľavú nohu, o ktorej pred necelou hodinou vyhlasoval, že ho privedie do hrobu, očividne celkom zabudol. „Dobre sa ma drž," zavolať, keď sa kôň vzpínal na zadné, aby sa vzápätí rozbehol po pastvine, ako po švihnutí bičikom.

A Meg tam len bezmocne sedela a neveriacky na všetko vytriešťala oči.

Spamätala sa až na krik mladého šľachtica. Krivkal dolu úbočím, a ešte stihol zazrieť svojho koňa s dvomi jazdcami, ako sa tryskom ženie preč. Meg začala horúčkovo uvažovať. V okamihu si predstavila Talisa s Callie obesených na šibenici a ich bezvládne detské telá sa jej pred očami hojdali vo vetre. Za krádež mládenčovho koňa ich určite obesia. Ak toto pánča sama zabije, odvisne len ona, a deťom sa nič nestane.

Mládenca pohľad na detských jazdcov zarazil tak isto ako Meg. Ráno potajomky ukradol zo stajne otcovho koňa. Chcel mu dokázať, že už je chlap, ako sa patrí, lebo zvládne aj toto zviera. Lenže vo chvíli, keď dosadol do sedla, kôň sa vychytil plným tryskom vpred a hnal sa s ním do neznáma ktoviekoľko desiatok kilometrov. Teraz Eduard nielenže nevedel, kde sa nachádza, ale mu ešte aj sedliacki fagani ukradli koňa. Za nič na svete by si nepriznal, že tí dvaja sa držali v sedle potvorského zvieraťa oveľa istejšie ako on a jazdili tak elegantne, ako sa to jemu ešte nikdy v živote nepodarilo.

Premeral si sedliacku, veď nikým iným stará tučná žena nemohla byť, a keď sa dvíhala zo zeme, všimol si v jej očiach vraždený záblesk. Tá ženská ho môže ľahko aj zabiť, pomyslel si, ale aspoň ušetrí otcovi námahu. Eduard ešte ani dobre nedomyslel, čo všetko sa môže stať, keď zbadal, že sa kôň aj s jazdcami vracia. Ježiškove husličky, ten chalan sa ale nesie! Kde sa naučil takto jazdiť? Kto

ho učil? Viac ako dvanásť určite nemá, a sedí v sedle, ako keby mal mater kobyľu. Keby on vedel takto jazdiť, otec by ho určite brával všade so sebou.

Rozbiehajúc sa dolu stranou, Eduard ešte kútikom oka zbadal, ako sa k nemu hrozivo blíži tá zlovoľná ženská a očividne sa mu chystá ublížiť.

„Zlezte dolu!“ rozkričal sa. „Ako ste sa opovážili ukradnúť mi koňa! Za toto všetci odvisnete.“

Meg sa rozbehla za ním, že ho naskutku zaškrtní.

„My že sme ho ukradli?“ spýtal sa so smiechom Talis. „My sme ho predsa chytili, aby neušiel. Nebyť nás, viac ho neuvidíš.“ Z výšky sedla si premeral mládenca, nakloniac hlavu nabok. „Je ten kôň vôbec tvoj? Ak áno, máš na ňom vedieť jazdiť!“

Meg bolo do plaču. Mala si domyslieť, že Talisovi ani na um nezíde ospravedlniť sa mladému pánovi. Teraz ich už obesia všetkých spolu.

„Za toto ti vylepím pár poza uši,“ zlostne vyhlásil mládenec. Ako si vôbec môže obyčajný sedliacky naničhodník dovoliť takto sa s ním zhovárať?

„Skutočne?“ veselo sa spýtal Talis, a zošuchol sa z koňa rovno pred neho.

Meg sa okamžite postavila medzi chlapcov. „Milostivý pane, nič sa predsa koňovi nestalo. Máte ho naspäť, deti vám ho priviedli. Všetko je, ako má byť.“

Ani jeden z mládenecov ju nebral na vedomie. V Eduardovi kypela zlosť. Dráždil ho nielen arogantný pohľad čer-novlasého a černoookého sedliackeho niktoša, ale aj to, ako sa zo sedla na svojho kamaráta pozeralo to sedliacke usmrkanca. Bolo to ešte iba decko, ale svojou záplavou vlasov a pohľadom dospelej ženy ho vyvádzať z miery. Na sedliackeho trhana hľadelo, akoby mal zvládnuť všetko na sve-1 te, a jeho, Eduarda, si vôbec nevšímalo. Ako je to možné? Veď oblečený v zamate a vyzdobený šperkami je on, a nie ten naničhodník.

Eduard sa rozohnal prvý - Talis sa hravo vyhol úderu päst'ou, ktorý mu mieril do tváre. Druhým úderom ho však súper trafil do pleca a nechtiac mu skočil na doštipanú nohu. Talisovi viac nebolo treba. Vrhol sa na staršieho mládenca, zvalili sa na zem a začali sa kľbčiť, až sa im päste len tak mihali.

Meg cítila, ako ju znovu chytajú mdloby. Ich osud je spečatený, teraz ich naozaj všetkých obesia.

„Toto zasa čo znamená!"

Ešte nikdy v živote sa nikomu Meg tak nepotešila, ako v tej chvíli Willovi.

„Nazdal som sa, že zbierate černice," nahnevane sa do nej pustil.

„To sa už nemôžem na nikoho spoľahnúť?"

Will si s nadradenosťou šľachtu a šľachtickými privilégiami nikdy priveľmi nelámaval hlavu. Ani teraz nevnímal klb-čiacich sa chlapcov ako šľachtica a nešľachtica, a len sa zohol, schmatol ich každého jednou rukou za golier, odtrhol od seba a pevne ich držal vo vzduchu, aby na seba viac ne-dočiahli.

„Správajte sa, ako sa patrí!" napomenul ich a každým poriadne zatriasol.

„Pusť ma, ty... ty... sedliak!" zakričal naňho Eduard v snahe zachovať si zvyšok dôstojnosti.

„Hej, som sedliak," pokojne s ním súhlasil Will. „O čo tu vlastne ide?" spýtal sa potom, a postavil oboch chlapcov na zem.

„Ukradli mi koňa," vyhlásil Eduard. Stiahol si vysúkaný kamizol a začal sa oprašovať.

„Tohto koňa vám ukradli?" spýtal sa Will. „Ukradli vám tohto koňa, ktorý tu stojí? Chcete tým povedať, že ho spod vás uchmatli?"

„To nie, ja... Mal som nehodu. Spadol som z neho."

„Takže ho ukradli, až keď vás zhodil a ušiel? A kam zaviedli vášho ukradnutého koňa? Do Londýna? Zájdeme za šerifom, nech ich dá prenasledovať?"

V tých okamihoch Meg ľúbila Willa tak, ako ešte nikdy v živote. Bol naozaj spravodlivý a statočný človek. Vystihol, že chlapci sú len chlapci, a treba sa k nim ako takým správať, a nie si robiť zbytočne ťažkú hlavu s ich rozdielnym spoločenským postavením. Šľachtický mládenec po jeho otázkach očividne zneistel. Will ho jednou rukou objal okolo pliec a druhou objal Taľi-sa. „No, kde bývate?"

Keď Meg zbadala, ako mu vyhfkli slzy, pochopila, že zablúdil.

„Meg!" zavolať na ňu Will veselo. „Ostalo nám ešte z tej hovädzej paštéty? A z černicového koláča? Callie, zlez dolu a chyt' to zviera za uzdu, lebo ideme domov. Všetci sme už veľmi hladní."

Keby tak všetko zostalo na jej pleciach, hroziacej katastrofe sa rodina nevyhne, priznala si v duchu previnilo Meg. Mládenci síce na seba ešte chvíľu nedôverčivo pokukovali, ale potom zistili, že majú mnoho spoločných záujmov. Po krátkej búrke im teda všetkým svitol radostný deň. Obidvaja mládenci boli hrdí a nezačali by sa sami od seba rozprávať, nebyť Willa, ktorý ich postupne šikovne zatiahol do rozhovoru. Talis čoskoro ukázal Eduardovi svoj drevený meč. Eduard sa schuti zasmial, keď ho videl oháňať sa, a začal mu názorne vysvetľovať, ako má narábať mečom skutočný rytier.

Will prikázal Meg, aby dohliadla na chlapcov, kým on pozisťuje po okolí, odkiaľ je stratený mládenec. Odhadoval, že kôň sa mohol hnať aj vyše tridsať kilometrov, a tak to bude dosť ťažká úloha. Dedinčania totiž každého, kto zašiel ďalej ako desať kilometrov od obce, považovali za skúseného cestovateľa, a kam vedú cesty za ich chotárom, ich zväčša nezaujímalo.

Po Willovom odchode Meg chvíľu pozorovala Talisa. Všimla si, ako sústredene študuje chlapcovo oblečenie, jeho chôdzu, ba chvíľami napodobňuje aj jeho mimiku. Prišlo jej ľúto Callie, ktorá sa smutne dívala na mládenecov, lebo ju zo všetkého vynechali. Talis si na ňu spomenul, až keď sa usadili pod strom s Meginým sladkým jablčným muštom.

„Pod' nám porozprávať rozprávku, Callie!“ zavolať na ňu.

Callie sa so sebavedomým úsmevom na perách pustila do rozprávania. Vybrala si jednu zo svojich najkrajších rozprávok, ktorú vymýšľala niekoľko dní. Bola o drakovi, koňovi a ježibabe so zelenými vlasmi. Ešte sa však ani poriadne nedostala k vlastnému príbehu, keď Eduard zívot a vyhlásil: „Čítal som oveľa lepšie príbehy, ako tento. Kedy sa vráti váš otec? Chcem sa... sa s ním pred odchodom rozlúčiť.“ Nemienil sa priznať, že sa chce sedliaka spýtať na cestu domov. Neveril, že bude presne vedieť, kde je ich honosné rodinné sídlo, ale možno niečo bude len vedieť. Eduard mal plnú hlavu svojich problémov. Nezbadal preto, ako sa po jeho poznámke obidvaja zarazili a nechápavo naňho vytreštili oči. Ak by si to aj všimol, pravú príčinu by nikdy neuhádol.

Číta príbehy, zamyslela sa Callie. Čítať predsa vie iba dedinský kňaz, a ten vravieva, že čítanie je nanič ľuďom nezasväteným Bohu. Pri čítaní treba veľa rozmýšľať, a preto má kňaz prečítať

Bibliu a dedinčanom vysvetliť, čo v nej je. Obyčajných ľudí si Boh nevyvolil, a tak nevedia čítať.

„Čo čítavaš?“ zašepkala Callie s kolenami pritiahnutými pod bradou. „Bibliu?“

Eduard na ňu zaškulil kútikom oka. Bol vo veku, keď chlapci ešte presne nevedia, či sú dievčatá dobré, alebo zlé. A v tejto dievke sa už vôbec nevyznal. Nie je pekná, a nikdy ani pekná nebude. Taká bleduľa s bezvýraznými črtami. Ale vlasy, spletené do hrubého vrkoča na chrbte, má krásne.

A tak čudne sa ťahá všade za týmto svojím červovlasým Ta-lisom, ktorý je oblečený ako sedliak, ale správa sa ako kráľovský syn.

Dievča sa naň lepí ako tieň, a on šiju nevšíma, akoby tam ani nebola - kým od neho neodvráti zrak, lebo vtedy sa zvrtnie a zazrie na ňu. Talis vždy presne uhádne, kedy si ho prestane všímať. Dokonca aj vtedy, keď je k nej otočený chrbtom.

Eduardovi sa to zdalo veľmi čudné, lebo u nich doma chlapci nevyrastali spolu s dievčatami. A to bolo dobré. Veď kto by stál o hlúpu dievku, aby sa mu stále motala popod nohy? A prečo táto tak zaryto čuší? Pannám, ktoré pozná Eduard, sa predsa jazyk nikdy nezastaví. Callie otvorila ústa, iba keď sa pustila do svojej nudnej rozprávky o lietajúcich zvieratách a čarodejnicách. On má rozprávok už dávno plné zuby. Teraz sa mu páčia iba skutočné príbehy, také o rytieroch, kráľoch a vojnách - tejto sedliackej dievke sa o niečom takom ani nesníva.

Eduard už-už otváral ústa, že jej to povie, keď sa vrátil Will, a jemu nadišiel čas sa rozlúčiť. Nevedel však, ako to spraviť. Má sa sedliakom poďakovať, alebo nie? Čo by spravil v takejto situácii jeho otec?

Eduard vysadol na koňa a pozrel zhora na skupinku štyroch ľudí. Keď ich takto videl všetkých spolu, uvedomil si, akí sú zvláštni. Dvaja dospelí boli opálení a ošľahaní vetrom ako obyčajní sedliaci, ale tie deti... No, vyobliekať ich tak do panských šiat, a budú dobre vyzerat' hoci aj na kráľovskom dvore. Osobitne ten chlapec (Eduard už vedel, že Talis je od neho mladší o celé štyri roky, a tak si mohol dopriať voči nemu aj štipku veľkodušnosti). Ak by sa Talis vyparádil do zamatu, bol by z neho hotový krásavec.

Nenazdajky Eduarda prestalo trápiť, čo a ako by spravil jeho otec. Len čo sa vráti domov, otec ho aj tak zahluší, načo si teda lámať

hlavu nad posledným skutkom pred smrťou?

Galantne si sňal z hlavy klobúk, pritisol si ho na hrud' a uklonil sa. „Ďakujem vám všetkým za krásne popolud-lie.“ Otočil sa dozadu, otvoril sedlový vak a vybral z neho r koži viazané príbehy rytierov Okrúhleho stola - kniha patrila jeho otcovi. „Tu máš, pani môjho srdca, to je pre teba!“ povedal presne ako dvoran kráľovnej Alžbety, a hodil Callie knihu do vystretých rúk. Potom dramaticky potiahol uzdu doľava, otočil koňa a zamieril na cestu k otcovmu sídlu, ktorú mu ukázal Will.

Po odchode mladého šľachtica traja zo skupinky, s ktorou sa rozlúčil na gazdovskom dvore, cítili, že sa ich životy zmenili a už nikdy sa celkom nevrátia do starých koľají. Jedine Willa zaujímali aj naďalej jeho každodenné povinnosti, ktoré veľmi zanedbal, lebo sa naháňal po okolí a zisťoval, odkiaľ je stratený mládenec. Meg však vedela celkom presne, že na „svoje“ deti sa bude odteraz pozerat' celkom inak. Vychovávali ich spolu s Willom dlhé roky, ale aj tak neboli ako oni dvaja. Callie a Talis vedeli od prvej chvíle, že sú si s mládencom rovní.

Talis s Eduardom nakukol do sveta, o ktorom vytušil, že doň patrí. Callie rád vpravieval, že s chlapcami z dediny sa dlho nezábava, lebo ju ľutuje, že ostáva sama (lahodilo mu, keď sa mu cítila zaviazaná, že niečo spravil iba pre ňu, lebo vtedy bola k nemu milšia). Pravda však bola, že sa s dedinskými chasníkmi nudil.

S Eduardom sa vôbec nenudil, aj keď mu bolo od prvej chvíle jasné, že to je poriadny nafúkanec. Vyzná sa v koňoch aj v mečoch. Vedel presne povedať, ako si rytier vyslúži ostrohy. Porozprával mu dokonca klebety z kráľovského dvora, kde sa raz stretol s veľkým Leicesterom, o ktorom sa povráva, že siaha po kráľovskej korune.

Callie si pritísila darovanú knihu na detsky plochú hrud' a zasnene rozmýšľala o každom mládencovom slove. Ten číta, uvažovala. Príbehy, aké ona skladá, si prečítal. A čítal aj lepšie, ako sú tie jej rozprávky.

Časť jej mysle sa bránila pripustiť, že môžu existovať aj krajšie rozprávky. Veď Meg s Willom boli šťastní, keď ju mohli počúvať. Talis ich považoval za nádherné. Tak kto je vlastne tento chlapčisko, keď si trúfa vyhlásiť, že jej rozprávky sú horšie ako ostatné?

Callie nepoznala slovo „súťaž“, ale správne vycítila, že zatiaľ si nemala s kým porovnať svoje príbehy. Nikdy nepočula o potulných bardoch, ktorí navštevujú bohaté hrady a zámocké sídla, kde za jedlo, azda aj za niekoľko zlatiek, zabávajú panstvo príbehmi. Tí si, samozrejme, porovnávajú svoje rozprávky, a tak isto aj ich poslucháči si povedia, či tie, ktoré si práve vypočuli, sú lepšie, ako tie, ktorými ich zabával predchádzajúci potulný spevák. Po zvyšok dňa všetci traja zaryto mlčali. Will nepatril k zhovorčivým ľuďom, ale bol šťastný, keď okolo seba počul šťastne sa zhovárať svojich najbližších.

Po večeri to už nevydržal. Keď si posadali pred vymetený kozub, Meg si vzala do rúk niečo na plátanie, a deti zasa iba bezducho civeli do prázdna, zavolať: „No tak, Callie, dievčatko moje, pusť sa do dnešnej večernej rozprávky!“

Zvraštila čelo a ako obvykle sa otočila k Talisovi. „O čom by si chcel rozprávku?“ spýtala sa váhavo. Mládencove slová jej dosť naštrbili sebavedomie.

„Bez čarov a kúzliel,“ zašepkal Talis. Pomaly sa k nej otočil a pozrel sa na ňu. „Chcem rozprávku, v ktorej sa nebude čarovať ani kúzliť.“

Callie rozpačito zažmurkala. Ako vymyslieť rozprávku bez čarovania a kúzliel? Ako môže chlapec premôcť draka bez toho, aby mu pomohlo nejaké kúzlo? Draky sú predsa obrovské a chlapci sú len chlapci.

Keď si Talis všimol Callinu neistotu, spozornel. Po celý život túžil nachytať Callie pri téme, ktorú nebude vedieť po-spletať do rozprávky. Veľmi ho hnevalo, aká je múdra. Sebavedome sa pousmial. „Nechcem žiadne čary ani kúzla, ani drakov, ježibaby a lietajúce kone. V rozprávke nechcem mať nič neskutočné.“

Callin výraz tváre sa čudne zmenil. Akoby jej myseľ odletela niekam veľmi ďaleko. Zmeravel jej pohľad, takže pripomínala nevidomého človeka. „Musím si to premyslieť,“ zašepkala po chvíli, a potom na nič nereagovala. Dokonca si nevšimla ani Talisa, keď začal okolo nej rozradostené poskakovať. Ani mu nenapadlo, aby sa trochu krotil v prejavoch nadšenia, že sa mu ju podarilo konečne zmiast’.

Nasledujúce dva dni Callie neprehovorila ani slovo. Najedia sa iba vtedy, keď ju Meg posadila k tanieru. Zvyčajné povinnosti si

vykonávala celkom bezmyšlienkovito tak, ako ich mala naučené. Nebyť Talisovej posmešnej nafúkanosti, Meg by sa o ňu už bála. Bol taký nadšený, ako sa mu poda-| rilo Callie vyvieť z miery, že Meg mala chuť poriadne ním zatriasť.

Na tretí deň popoludní sa Callie prebrala z tranzu. Roztvorila zoširoka oči, zažmurkala a odrazu bola opäť s nimi. Sedeli pri stole a ona sa zatvárla, akoby sa práve zobudila. Pozrela na Talisa, posmešne sa naňho pousmiala a povedala: „Žiadne čary ani kúzla nebudú.“

Zvyšok dňa usilovne pracovala, a bolo na nej vidno, ako veľmi ju teší Talisova zvedavosť. Bol jej ustavične v päťach a všelijako jej naznačoval, že chce vedieť, čo preňho pripravila. Iba veľmi málokedy mávali medzi sebou tajomstvá, ale tentoraz sa Callie ničím nepreriekla.

Keď sa zvečierilo, posadali si k jedlu a traja zvedavci chytro vyprázdniť tanieri. Meg si všimla, že dokonca aj Will, ktorý nedával až tak okato najavo záujem o Calline rozprávky, si sadol na svoje miesto k vymetenému kozubu bez zvyčajného tretieho prídavku večere. Na strechu ticho klopkali dažďové kvapky, a keď Callie začala svoj príbeh, všetci ju pozorne počúvali.

Callie sa pomaly rozrozprávala o dvoch deťoch, ktoré sa od malička veľmi ľúbili. Chlapec bol veľmi pekný a pochádzal z urodzenej šľachtickej rodiny, pokrvne príbuznej dokonca s panovníčkou. Dievčatko krásou nevynikalo, bolo skôr nenápadné, malo veľmi veľa sestier, a otecka, ktorý dcéry nechcel, a túžil iba po tom, aby sa ich všetkých zbavil.

Pri tejto vete sa Meg s Willom na seba pozreli ponad hlavy detí. Musela to byť len náhoda, že Callina rozprávka bola tak veľmi blízko pravde.

Dlho sa Callino rozprávanie týkalo len politiky a sobášov pre peniaze, nie lásky. Len čo deti dospeli, deva sa musela vzdať mládenca. V hre bolo jeho budúce šťastie, lebo ak sa ožení s nevestou, ktorú mu vybrali, možno z neho raz bude aj panovník. Dostal by sa tak k neslýchanému bohatstvu. Ak by sa oženil so svojou milovanou, otcovia sa ich obidvoch chystali vydediť a vykázať z domu bez jedinej zlatky.

Mladí ľudia spočiatku so všetkým súhlasili, lebo sa im to zdalo rozumné, a chceli spraviť svojim rodičom po vôli. Lenže v deň

sobáša mládenec ušiel za svojou milovanou a uniesol ju.

Nemali však peniaze na živobytie a pre mládenca, takmer princa, sa sotva dá nájsť nejaká práca. Ukryli sa hlboko v lese a mládenec sa stal drevorubačom. Žili spolu v biednej chatrči, a keď prišla zima a bolo menej zárobkov, nebyť dobrosrdečných dedinčanov, nemali by často ani čo do úst položiť. Dedinčania však poznali ich príbeh a vedeli, že sa pre svoju lásku vzdali všetkého bohatstva.

Na svitaní si mladí ľudia občas našli na prahu kúsok mäsa alebo za priehrštie hrachu. Lenže do jari sa sýpky vyprázdnila a ani v dedine nebolo čo jesť. Mládenec videl, ako sa mu manželka zo dňa na deň stráca pred očami. Potajomky mu dávala aj svoje jedlo, aby si udržal sily na rúbanie dreva. Mladý muž si uvedomil, že svoju ženu neuživí.

Veľmi dlho rozmýšľal, čo si počať, ale napokon sa rozhodol. Radšej nech hneď spolu zomrú, ako mu má pomaly pred očami jeho milovaná hynúť hladom. Chcel ju v spánku zabiť a s jej telom v náručí sa potom sám v neďalekej rieke utopiť.

V osudný večer jej posledný raz vyznal, ako veľmi ju ľúbi, a dal jej vypiť odvar z bylín, aby tuho zaspala a nič necítila. Deva skutočne zaspala. Pobožkal ju a pekne jej upravil vlasy. Keď bral do rúk sekeru, stekali mu po lícach slzy. Dobré vedel, že s ňou zomrie aj jeho duša.

A vtedy sa stal naozajstný zázrak. Začul približujúce sa údery kopýt cválajúceho koňa. Odložil sekeru do kúta a vyšiel jazdcovi oproti. Bol to posol, ktorý mu priniesol správu o smrti otca a staršieho brata, a mladý muž sa tak stal jediným dedičom celého majetku.

Keď si vypočul novinu, klesol na kolená a vzdal Bohu vďaku. Nie však za to, že otec s bratom zomreli, ale za to, že odteraz bude mať s milovanou ženou dosť jedla. Natešene ju zobudil, vysadol s ňou na poslovho koňa a odcválali spolu na zámok.

Už ako lénny pán sa dedinčanom, ktorí mu pomáhali prežiť, odvdáčil, a vystrojil pre nich bohatú hostinu. Zlých otcových radcov vyhodil z domu a namiesto nich si najal dobrých ľudí z dediny. Potom sa po zvyšok života delil s dedinčanmi o úrodu, aby žiadny z nich na jar viac nemusel hladovať.

Mladému páru zaľúbencov sa narodilo veľa detí, a všetci pekne svorne spolu žili, pokým neumreli.

Callie dorozprávala príbeh a všimla si, ako si Meg s Wil-lom poutierali slzy. Lenže ju, samozrejme, zaujímalo hlavne to, čo naň povie Talis.

Talis sa chvíľu ani nepohol. Ani len na ňu nepozrel, aj keď dobre vedel, že na jeho názor čaká so zatajeným dychom. Až po naozaj veľmi dlhej chvíli sa k nej pomaly otočil a potichu jej povedal: „Bez čarov a kúziel sa mi to páči viac.“

„Áno,“ pokojne súhlasila. „Lepšie to je bez nejakých čarov a kúziel.“

kapitola 20

Meg veľmi boleli nohy. Vlastne mala ubolené celé telo. Na chôdzu nebola zvyknutá a kráčala už celé dva dni. Keď sa s hrkotom priblížil voz naložený kapustou, vystúpila sa mu na kraj cesty do prachu a špiny a oprela sa chrptom o strom, aby si trochu oddýchl.

Azda po tisíci raz jej zišiel na um Will s deťmi. Čo asi doma robia, a ako si bez nej poradia? Bude sa na ňu Will veľmi hnevať, keď sa vráti? Alebo sa o ňu bude tak veľmi báť, že ju celý šťastný na privítanie schmatne do náručia? Možno sa s ňou nebude niekoľko dní rozprávať - možno aj niekoľko rokov.

Meg ešte nikdy nepočula o žene, ktorá najskôr ušla a potom sa vrátila domov, a tak si ani nevedela predstaviť, čo v takom prípade robia manželia. Kedysi počula o žene, ktorá ušla z domu s nejakým chlapom, ale ešte nikdy nepočula, aby niekto ušiel z domu, lebo chce priviesť učiteľa - ako to práve teraz robí ona.

Pozrela sa hore na slnko. Do západu ostávalo niekoľko hodín, a potom ju čakala ďalšia chladná noc spánku na tvrdej zemi. Odlepila sa sťažka od stromu a pobrala sa ďalej.

Od udalosti, ktorá zmenila ich rodinný život, uplynulo už vyše mesiaca. Keď vstúpil ten mládenec Eduard do ich života, bolo u nich všetko celkom inak. Jeho krátka prítomnosť zmenila obidve deti aj ju. Iba Will ostal rovnaký. Meg sa síce viac ráz pokúšala pozhovárať sa s ním o zmenách, ktoré si všimla, ale zakaždým ju hnevľivo zahriakol. Darmo ho Meg presviedčala, že Callie s Talisom sú vlastne malí šľachtici.

„Nech radšej ostanú tým, čím sú. Ako sedliackym deťom im je

lepšie!" odsekol jej posledný raz ostro Will, až sa všetci naňho začudovane pozreli. Poznali ho totiž ako človeka, ktorý sa nerozhnevá nikdy bez príčiny, a tentoraz naozaj na svoj hnev nemal ani najmenší dôvod. „Na to chlapčisko čo najskôr všetci zabudnite!" zakričal vtedy. „Kiežby sa tu nikdy neukázalo!"

Dni utekali, no deti na Eduardovu návštevu nezabúdali. Meg videla, že sa nemýli - mládenec ich zmenil. Callie si prezerala svoju knihu, až sa Meg nazdala, že z nej vypozerá všetky tie pekné kliky-háky. A Talis sa pokúšal narábať mečom tak, ako mu to ukázal Eduard.

Trvalo to asi mesiac. Callie si potom odrazu prestala prezerat knihu, a Talis odložil meč, pevne rozhodnutý viac ho nevziať do rúk.

„Čo sa vám stalo?" spýtala sa ich Meg, keď zmĺkli a kyslo sa obidvaja zatvárali.

„Je mi to nanič," vyhlásil Talis. „Meč mi nie je nanič. Vyučím sa za kováča."

Talisovo znechutenie ju neprekvapilo. Odvšadiaľ vždy očakával iba samé pohromy. Meg však veľmi zarazilo, keď sa mu za to Callie pohotovo nevysmiala a nevyhlásila ho za hlupáka. Po prvý raz si Meg vlastne uvedomila, že Callina „úloha" je povzbudzovať Talisa a ukazovať mu svetlé stránky života. Vždy, keď Talis vyhlási, že sa to nedá, a chce všetko vzdať, Callie k nemu poíde, a povie mu, že zvládne hocičo na tomto širom svete. Meg dávno vie, že Talis uverí Callie hocičo. Hoci aj to, že môže hory prenášať, ak sa mu zachce.

Callie nepovedala nič na Talisov odložený meč, a tak sa jej Meg spýtala, prečo si odložila knihu.

„Neviem čítať," odvetila jej na to. „A nikdy ani nebudem vedieť. Som dobrá iba na kŕmenie králikov."

To bolo po prvý raz, čo Callie pred ňou dala najavo sklamanie. A Meg si uvedomila aj to, že po prvý raz naznačila, že niečo chce. Doteraz mala Meg pocit, že dievča chce byť iba na blízku Talisovi, aby ho mohlo presviedčať, že všetko zvládne. Boli skutočne dokonalým, navzájom sa dopĺňujúcim párom. Jeho pesimizmus, ale aj sebadôveru dopĺňala jej hanblivosť, viera v kúzla a krásu a neotrasiteľná dôvera v Talisove schopnosti.

Callino očividné sklamanie nad tým, že nevie a nikdy ani nebude

vedieť čítať, Meg potvrdilo, že zmena, ktorá sa udiala s deťmi, je skutočne nezvratná. Trvalo jej niekoľko dní, kým si premyslela, čo podnikne. Nakoniec sa rozhodla zísť za manželkou Johna Hadleyho a požiadať ju o peniaze, aby mohli deťom zaplatiť učiteľa.

Meg rada prenechávala všetky starosti na manžela a vo všetkom ho poslúchala skoro tak slepo ako Callie Talisa, ale zato nebola hlúpa. Domyslela si, prečo asi John Hadley neprišiel po svojho vzácneho adoptovaného syna. Bud' mu v nasledujúcich rokoch manželka porodila zdravého syna, alebo sa jej podarilo presvedčiť ho, aby na chlapca zabudol. Meg by vôbec neprekvapilo, keby ho oklamala tvrdením, že Talis zomrel.

Meg však tušila, že pani Alida pozná pravdu. Will predsa kúpil ich pekné gazdovstvo z peňazí od milostivej panej. To jej prezradil až neskôr, lebo spočiatku jej o pôvode peňazí tvrdil niečo iné. Ak je aj teda milostivý pán presvedčený, že deti zahynuli, pani Alida vie, že niekde žijú. Osud cudzieho syna ju naozaj nemusí zaujímať, ale iste bude zvedavá, čo sa stalo s jej vlastnou dcérou, a bude si želať, aby sa jej dostalo vzdelania. Ako by to vyzeralo, keby ju napokon prijali pod otcovskú strechu a ako dcéra bohatého zemepána by bola celkom nevzdelaná?

Meg trvalo skoro celý týždeň, kým prešla tých osemdesiat kilometrov k sídlu Johna Hadleyho. Niekoľkokrát zabľúdila a raz celé popoludnie šklbala sliedky, aby si vyslúžila večeru. Keď tam napokon celkom vyčerpaná dorazila, takmer sa rozplakala od sklamaní, lebo našla starú hradnú pevnosť vyhoretú. Bol to azda dôvod, prečo si John Hadley nikdy neprišiel po deti? Vari prišiel s celou rodinou o život v plameňoch?

Striaslo ju, keď si pomyslela, že má prenocovať v blízkosti vyhoretej zrúcaniny hradu. Z rozpadávajúcej sa múrov vyžarovala čudná neznáma hrozba. Kedy po ich odchode hrad vyhorel? V tú noc pred deviatimi rokmi jej Will tvrdil, že na hrade aj v dedine vypukol mor, a preto musia ihneď ujsť. Ani si poriadne nevypočula všetky jeho dôvody a rozbehla sa s deťmi preč. V nasledujúcich dňoch nepre- hovorila jediné slovo. Will medzitým vraj zašiel za úžerník-I mi a získal od nich nejaké peniaze (neprezradil jej vtedy, za čo to bolo), potom kúpil voz a odviezol ich veľmi ďaleko od rodnej dediny. Kúpil pekné nové gazdovstvo,

a tak nevidela dôvod zaoberať sa minulosťou.

Nebyť toho mládenca Eduarda, teraz by sa nevracala do dediny, kde prežila mladosť. Keď si líhala na chladnú zem obďaleč zručaniny, s úsmevom na perách si pospomínala na dedinčanov, ktorých chcela rad radom ponavštevovať skôr, ako sa vydá na spiatočnú cestu domov, k Willovi a deťom.

Ráno sa cítila oveľa lepšie, aj keď nespala vo svojej posteli. Dnes si zistí, čo sa stalo s Johnom Hadleym a jeho rodinou. Ak to bude možné, navštívi milostivú paniu a požiada ju o peniaze na učiteľa pre deti. V posledných dňoch mala Meg dosť času popremýšľať, čo a ako jej povie, keď sa stretnú. Bývali časy, keď sa domnievala, že je dosť múdra, alebo aspoň že nieje hlúpejšia od ostatných ľudí vo svojom okolí. Deväť rokov strávených s Callie a Talisom ju však naučilo trochu opatrnosti.

Keď deti stvárali žarty, počínali si múdro a úlisné ako ha-dy. A vymýšľali si ich rýchlosťou blesku, takže ju vždy dobehli. Talis bol v tomto smere oveľa vynachádzavejší ako Callie. Uľahoval si z nej, kde sa len dalo, a potom sa na tom zabával. Najviac sa tešil, keď sa mu podarilo preľstiť ju viac ráz tým istým klamstvom.

Niekedy sa preto Will na ňu rozhneval. „Meg," karhal ju, „nesmieš si o každom myslieť iba dobré. Pochop už raz, že ľudia v skutočnosti nie sú vždy takí, akí sa nám javia. Neraz aj klamú, ak chcú niečo dosiahnuť."

„A čo na tom záleží?" zvykla ho odbiť. „Talis mi predsa nechce uškodiť, keď mi strčí do topánky žabu, alebo keď vypije vajcia a naplní škrupiny blatom."

„V tom máš pravdu," pokračoval Will, „lenže niekedy ti ľudia naozaj chcú uškodiť, a ty veríš v dobroprajnosť všetkých bez rozdielu."

„Myslím, že na svete je viac dobra ako zla," končievala podráždene ich rozhovory, a Will iba bezmocne rozhodil rukami. Pravdupovediac, vôbec nechápala, o čom to hovorí. Vedť byť dobrým je predsa oveľa krajšie, či nie?

Nadišiel však čas pripomenúť si, na čo ju Will tak často upozorňoval. Musí byť opatrná a správať sa prezieravo. Až taká naivná zasa nie je, ako si to o nej myslí Will. Aj ona vtedy dávno cítila zlobu, ukrývajúcu sa v hradných múroch, ktoré sú dnes už len sčernetou zručaninou. V čase, keď sa tam tie deti narodili, ona

ešte žiaľila za svojimi bábätkami. Preto, keď ju Boh nečakane obdaril dvomi živými stvore-niatkami, o ktoré sa mala starať, nezamýšľala sa nad ich pôvodom. Po celý čas však vnímala, aj keď len hmlisto, hnev, nenávisť a zmätok okolo seba.

Pre toto všetko si zaumienila vyhládať radšej len pani Ali-du. Porozpráva jej, aké pekné dievčatko vyrástlo z jej Callie (v Meginých očiach bola Callie krásavica, ako princezná z jej rozprávok), a o Talisovi sa iba zbežne zmieni, lebo jej je jasné, že milostivá pani môže mať naňho trpké spomienky. Keď sa porozprávajú, Meg si od nej vezme peniaze na učiteľa, a odíde - navždy. Zaprisahá sa milostivej panej, že ju viac nebude ničím obťažovať, a ak si to bude želať, ani nepovie nič milostivému pánovi. Ved' teraz by jej tiež nechodila na oči, keby ten učiteľ nebol taký dôležitý.

Spočiatku Meg uvažovala aj nad možnosťou vyhládať najskôr milostivého pána. To sa jej však nepozdávalo. John Hadley na červolasého chlapca buď zabudol - alebo ho považoval za mŕtveho -, a tak mu ho netreba pripomínať. Pán John by si mohol napokon zmyslieť, že ho chce mať pri sebe, a Talisa by im mohli vziať. Lenže Meg pani Alide hneď nepovie, že sa nechystá pánu Johnovi vyraziť, kde je Talis. Milostivá pani sa však môže zdráhať dať peniaze... V takom prípade jej šikovne naznačí, že povie o deťoch milostivému pánovi.

Áno, spokojne si pomyslela Meg. Takto to spraví, a Will bude na ňu pyšný, lebo mu dokáže, že vie konať múdro a prezieravo.

kapitola 21

Slúžka niečo šepkala, ale tak chytro, že jej pani nič nerozumela. Penella sa rada miešala do vecí, do ktorých ju nič nebolo, a navyše jej prítomnosť Alide pripomínala udalosti pred požiarom na starom hrade, na ktoré si úprimne želala zabudnúť. Slúžkin šepot ju preto dosť podráždil.

Za tých deväť rokov od požiaru sa Alida veľmi zmenila. Ľudia, s ktorými vtedy prichádzala do styku, by ju sotva spoznali. Bola to vychýrená krásavica a na svojej kráse si veľmi zakladala. Robila všetko, aby manžela prilákala na spoločné lôžko a získala si jeho lásku, lebo verila, že keď mu dá zdravého syna, bude ju vrúcne

ľúbiť.

Po noci, keď vyhorel hrad, sa pani Alida veľmi zmenila. Priala si iba jediné, čo najskôr zabudnúť na to, čo sa stalo. Odmietala pripomínať si hrôzy požiaru, ktorý založila vlastnými rukami. V plameňoch vtedy prišlo o život niekoľko ľudí, aj jej vlastná, sotva narodená dcérka.

Po čase si všimla zmenu v manželovom správaní. Ľúbiť ju síce nezačal, ale v ich vzťahu zavládol pokoj a priateľstvo. Naučila sa preto nepripomínať mu, že túžieval aj po jej tele. Takmer za jedinú noc zostarla o dvadsať rokov. Vlasy jej zošediveli a jej plet' stratila sviežosť. Potom čoskoro pribrala aj v drieku. Keď sa teraz stretli, pohovárali sa o spoločnej práci a záujmoch ako dobrí priatelia. Ak sa manžel obzrel za inou, iba sa pousmiala a bola rada, že jej staré kosti už majú od takýchto vášní navždy pokoj.

Najväčšou radosťou v jej živote boli deti. Postarala sa im o kvalitnú svetskú aj kresťanskú výchovu, aby boli pripravené na všetko, čo ich v živote čaká. Dokonca aj Johna sa jej podarilo presvedčiť, že ich synovia sú lepší, ako si spočiatku myslel. Starší James síce má krivú nohu, ale pre túto vrodenú chybu ešte môže jazdiť na koni. A mladší Filip sa aj napriek svojej dýchavičnosti usiluje zvládnuť všetko, čo od neho otec vyžaduje, aj keď pri každej činnosti chytro ustane.

Manžel však nemal ani potuchy, že za všetkými úspechmi jeho synov sa skrýva železná vôľa jeho manželky. James sa nevedel až tak veľmi dobre udržať v sedle, lenže nie pre svoju krivú nohu, ale preto, lebo ho oveľa viac zaujímalo štúdium ako jazda na koni a šermovanie mečom, ktorý bol takmer taký veľký ako on sám. Nebyť toho, že bol najstarší syn, James by odišiel do cirkevnej služby, alebo by sa stal právnikom, a trávil by celý život pohrúžený v knihách.

Alida neraz v noci tajne zašla za Filipom a dohovárala mu, aké dôležité je preňho kvôli otcovi stráviť celý deň v sedle a naháňať po lese rozzúreného diviaka. Keď bolo navečer jeho slabé telo celé ubolené a od únavy sa nevládal ani zdvihnúť, a zasadnúť k spoločnej večeri, pripravila mu posilňujúce odvary, a ak to nestačilo, hrozbami ho prinútila poslúchnuť, a keď to nepomohlo, tak ho potrestala. Filip mal teda na výber len hnev jedného z rodičov, a ak mal občas možnosť si vybrať, vedel, že otcov trest

bude milosrdnejší.

Spomienka na časy, keď sa John len-len že nevzdal celého majetku v prospech chlapca, ktorý s nimi nebol v nijakom pokrvnom príbuzenstve, Alidu však ustavične prenasledovala ako zlý sen, aj keď si to nechcela priznať.

Teraz jej Penella bzučala do ucha ako komár a pripomínala jej chvíle, na ktoré sa po všetky tie roky márne usilovala zabudnúť. Noc, v ktorú ju posadlo šialenstvo, odrazu mala pred očami do najmenších podrobností. Niekoľko dní potom nebola pri zmysloch, a čo vykonala, sa nestalo z jej vlastnej vôle. Jej duše sa zmocnil diabol. Posadol ju - aj jej manžela. Diabol im vtedy všetkým pomútil rozum.

Až po slúžkinom dlhom táraní rozrušená Alida vyrozumela, že ju hľadá žena, ktorú v noci, keď sa pred ňou otvorili pekelné vráta, prijali ako dojku k novorodencom. Teraz čaká, aby ju prijala, lebo sa chce s ňou súrne porozprávať.

„Kto všetko ju už videl?“ spýtala sa ostro Alida.

„Nikto, milostivá pani,“ odvetila pyšne Penella. Dúfala, že si týmto skutkom konečne znovu vyslúži paninu priazeň. Onedlho po požari sa totiž správanie pani Alidy k nej veľmi zmenilo, a Penella nechápala prečo. Dovtedy boli takmer priateľky, a z ničoho nič milostivá pani voči nej ochladla a vypudila ju aj zo svojich komnát. Bývala jej dôverníčkou, no pani Alida si ju odrazu začala priam nenávisťne premeriavať.

Stačilo sa trochu zamyslieť a menej paniu obdivovať, aby Penella pochopila príčinu zmien v jej správaní. Hlboko v lese, v polorozpadnutej chatrči býval totiž osamelý starec. To najnutnejšie, čo potreboval na živobytie, si dopestoval na fliačiku zeme pri chatrči. Okrem toho ošetroval poranené sokoly, ktoré mu nosili do opatery Johnovi sokoliari. Niekoľko mesiacov po ničivom požari zbadal hradnú paniu krivkať po lesnom chodníku. Bola doudieraná, lebo ju zhodil kôň. Chcel ju trochu rozptýliť, aby nemyslela na bolesť, a vyrozprával jej, aké šťastie postretlo mladú Meg (v jeho očiach boli mladí všetci), keď sa jej s tými dvomi novorodencami podarilo uniknúť plameňom. Alida sa ho potom povypytovala, čo všetko videl. Vyrozprával jej, ako Meg s Willom v noci utekali po lese. Videl ich bežať dosť ďaleko od chatrče, kde sa bol poprechádzať, lebo ho v noci trápila nespavosť. Starec

však zbadal, ako sa pani rozhnevala. Domyslel si, že uhádla pravdu o jeho nočnej prechádzke, lebo po nociach pánovi pytliačil v revíri. Po jej odchode mu bolo nad slnko jasnejšie, že mu odzvonilo. Prišli mu na pytliactvo, a ak sa chytró niekam nestratí, katova slučka ho neminie. Keď sa ešte v tú noc prikradol k chatrči Alidin zabijak, po starom pytliakovi tam už nebolo ani stopy.

Po jeho zmiznutí mohla Alida iba dúfať, že dojku s dvomi novorodencami a manželom na nočnom úteku v hustom lese okrem neho nikto iný nevidel. Pani Alida potom dlho uvažovala nad všetkým, čo sa vtedy stalo. Napokon prišla aj na to, ako sa tí dvaja dozvedeli, že im hrozí nebezpečenstvo. Určite ich niekto varoval. Podľa nej to mohla byť iba Penella.

V tej chvíli komornú znenávidela a rozhodla sa ju potrestať. Penella bola na svoje postavenie dôvernicky veľmi hrdá. Stávalo sa jej, že sa aj správala ako pani domu. Alida ju často prichytila, ako vydáva rozkazy ostatným slúžkam, na čo nemala nijaké právo. Komornej správanie sa jej predtým videlo zábavné. Lenže zábavnosť sa pre Alidu skončila [V tú noc, keď Penella zašla príďaleko a ohrozila priamo jej existenciu.

Alida ju za to vylúčila zo svojho života. Prestala si ju všímať, už sa jej nezverovala so žiadnymi tajomstvami a správala sa k nej takisto ako k ostatným slúžkam. Penella by ľahšie prijala smrť upálením ako takéto zaobchádzanie, a Alida to veľmi dobre vedela. Pomsta bola naozaj sladká.

Penella si mala všimnúť, že sa milostivá pani vôbec nezačudovala, keď jej oznámila dojkin príchod. Malo jej to byť podozrivé, ale tak veľmi sa tešila na spoločné tajomstvo s paňou, že to ani nezbadala. Predstavovala si len, ako si paniu udobrí a získa naspäť staré výsady a s nimi, pravdaže, aj moc.

„Naozaj o nej nevie nikto iný?“ ostro sa spýtala Alida.

„Nie, nevie. Keď šla po nádvorí, mala hlboko do očí stiahnutý vlniak, a len čo ma zbadala, rozbehla sa rovno ku mne. Viete si predstaviť, milostivá pani, aké nepríjemné mi to bolo, keď sa ma niekto taký ako ona odvážil osloviť.“

Alida sa musela veľmi premáhať, aby jej nepripomenula, že je iba slúžka, a teda nie je o nič významnejšia ako stará sedliacka.

„Si si tým naozaj istá, že sa s nikým nezhovárala?“

„Celkom istá. Prezradila mi, že už dva dni striehne, či nezbadá

niektorú z nás. Zapamätala si, že som vašou dôverníčkou, a vedela, že vám to spoľahlivo oznámim."

Na čom sa Alida v minulosti neraz pobavene zasmiala, teraz sa jej priam hnusilo. Ako len mohla strpieť vedľa seba túto nafúkanú ženskú? Pravda, bola osamelá, a manžel si ju nevšimal. Nemala žiadne priateľky, a tak sa na ňu táto osoba šikovne nalepila.

„Prived' ju sem," rozkázala Alida. „Daj pozor, aby si ju nik nevšimol. Strč jej do ruky košík s bylinami, aby to vyzeralo, že mi ich prišla ponúknuť na predaj."

„Áno, milostivá pani," rozradostené prisvedčila Penella. Niečo jej občas našepkávalo, že strata priazne u milostivej panej súvisí s udalosťami tej noci, keď vypukol v starom hrade požiar. Za dlhé roky nemilosti už stihla oľutovať svoj dobrý skutok. Sedliakov vtedy nemala varovať, veď čo ju vlastne bolo do nich, aj do obidvoch novorodencov? Ak si milostivá pani želala, aby zomreli, bola to jej vec. Popravde si však vôbec nevedela predstaviť, čím sa prezradila. Veď dodnes si všetci bez výnimky myslia o požiari to, čo prijala za pravdu milostivá pani. Neposlúžila teda dobre panej všetkým, čo v tú noc vykonala?

„Áno," dodala sebaisto Penella, „a spolu sa tu s ňou pozhovárame."

„Nie!" odsekla jej ostro Alida. „Pozhováram sa s ňou osamote."

Penella už-už otvárala ústa, aby sa ohradila, no radšej si v poslednej chvíli zahryzla do jazyka. „Ako rozkázete, milostivá pani," povedala tak urazene, ako si len trúfla, a pobrala sa splniť príkaz.

Po odchode slúžky si Alida zaumienila, že sa jej musí striasť. Potom sa usilovala upokojiť, aby dokázala rozumne uvažovať. Predovšetkým sa musí dozvedieť, kde žije sedliacka s rodinou. Treba ju priviesť k tomu, aby sa rozhovorila.

Keď Meg ťarbavým krokom vošla do komnaty, Alida uvidela obyčajnú zrobenú ženu s tvárou zbrázdenou hlbokými vráskami. Bola tučná, kráčala pomaly a košík s bylinami niesla tak, ako keby bol ktovieako ťažký.

Alida si však všimla aj mierny a dobromyseľný pohľad jej modrých očí. Tak sa dívajú nevinné mačiatka. Určite po celý život neznášala mužovu nenávisť a jej druh ju netrápil tak, ako manžel Alidu. Vlastne jej závidela, aj keď si to nechcela pripustiť. Tučná

sedliacka nebola pekná, ani bohatá, a deti, ktoré sa jej narodili už v neskoršom veku, čoskoro zomreli. Boh jej však hneď na to požehnal dve iné zdravé a mocné deti. Manžel ju určite ľúbí, chráni a stará sa, aby bola šťastná. Alida síce žije v peknom zámku, ktorý John ešte stále dostavuje, má všetkého nadostač, ale keby jej manželovi oznámili, že zomrela, asi by len ľahostajne mykol plecami.

Alida vyšla Meg v ústrety s úsmevom, akoby vítala vy-slankyňu kráľovnej. „Sadni si, prosím. Dlhو si putovala a isto si veľmi ustala. Nalejem ti vína?”

Meg očakávala chladný odstup, a milé privítanie ju po-mýlilo. V živote pila víno iba trikrát, aj to len veľmi zriedené vodou. No nikdy ho nepila zo strieborného pokála, ktorý by jej podala urodzená dáma.

Váhavo nápoj prijala - a hneď jej stúpol do hlavy. Nebola v ňom jediná kvapka vody.

Alida sa usadila oproti nej. Starostlivo si upravila tmavočervené zamatové šaty a pozorovala Meg, ako vypila nápoj a zjedla ponúknuté sladkosti. Keď sa Meg zdráhala prijať ďalší pohár vína, Alida ju presvedčila, že by ju tým urazila. „Veď ti napokon veľa dlžím,” povedala jej. „Starala si sa mi po tie roky o dcéru, či nie?” „Áno,” prisvedčila Meg. Cítila sa uvoľnene, akoby sa vznášala. Napadla ju hriešna myšlienka, že konečne chápe, prečo muži tak radi popíjajú a ženám to nedovolia. Ktovie, čo by im vyviedli, keby sa cítili tak ako Meg. Teraz by zvládla hocičo.

„Porozprávaj mi o mojej dcére,” povzbudila ju Alida milým hlasom. „Samozrejme, iba ak ti to neprekáža. Obávam sa, že je teraz viac tvoja ako moja.”

„Ó nie, rozhodne nie,” vyhlásila Meg, aj keď vedela, že opak je pravda, lebo to sú jej deti. Víno jej dalo pocit ľahkosti a bezstarostnosti, a tak jej takéto malé klamstvo vôbec nepripadalo ako klamstvo.

„Nebude ti teda prekážať, ak sa o nich pozhovárame?” spýtala sa Alida, opatrne naznačiac, že ju zaujímajú obidve deti. Potom sa zamračene natiahla za pokálom a vzala ho Meg z rúk, lebo videla, že zaspáva.

Meg mala zo všetkého na svete najradšej rozhovory o svojich deťoch. Will ju občas veľmi rozhneval, keď rozmýšľal iba o svojej

práci okolo gazdovstva, a nebol ochotný zaoberať sa deťmi. Keď doňho dobiedzala, prísne ju zahriakol: „Neviaž sa až tak na ne, veď nie sú tvoje!“ Vtedy sa úprimne zasmiala, lebo Will sa na deti viazal oveľa viac. Meg sa dokonca niekedy videlo, že ich aj ľúbi viac ako ona, a práve tá veľká láska mu bráni zhovárať sa o nich.

„Sú to veľmi zvláštne deti,“ povedala potichu Meg a v mysli zaletela domov. Hoci v porovnaní s týmto honosným panským sídlom bola ich sedliacka chalupa s gazdovstvom veľmi biedna, ani jediná ružičku zo svojho dvora by nevymenila za všetko tunajšie bohatstvo. Celé dva dni, ktoré strávila čakaním na stretnutie, cítila, ako sa zo zámku šíri niečo nezdravé. Chcela si teda vybaviť čo najrýchlejšie, po čo sem prišla, a chytro sa vydať na spiatočnú cestu.

Spomienka na ich skromný domov, na Willa a deti jej naplnila myseľ šťastím. „Deti sú vo všetkom zajedno, ako keby to boli dve polovice jedného človeka. Keď je jedno hladné, pýta si jesť aj druhé. Ak ochorie jedno, zakrátko ochorie aj druhé. Páčia sa im rovnaké farby, chutia im tie isté jedlá. Majú rovnaké povahy, obidve sú rady...“ Zaváhala, lebo nevedela, ako to má presne vyjadriť.

„Obidve sú rady, ak vzbudia pozornosť v dedine. Sú ako herci, rady sa predvádzajú,“ povedala napokon.

Alida ju sústredene počúvala a vštepovala si do pamäti každé slovo. Správanie detí je teda dramatické, vystatovač-né a extravagantné. Prejavujú svoje city spontánne, čo sa ona už dávno odnaučila.

Meg však ešte neskončila. „Stáva sa, že sa nezhovávajú aj niekoľko hodín, lebo si každé vykonáva inde svoju prácu.

Môžete sa ich však hocikedy spýtať, na čo myslia, a zistíte, že myslia na to isté.“

Meg sa zasnívala. Svoje deti ľúbi nadovšetko. Možno sa preto nedostane do neba, ale zažila aj chvíle, keď bola takmer rada, že jej vlastné deti umreli a mohla svojou materinskou láskou zahrnúť Talisa a Callie. So svojimi dvomi malými neboráčikmi by isto nezažila toľko zábavy ako s týmito dvomi loptošmi. Nikdy by nevysadli na veľkého čierneho tátoša, aby sa na ňom popreháňali po okolí. A jej vlastná dcéra by im určite nerozprávala pri kozube po večeroch rozprávky.

Meg zdvihla hlavu tak prudko, až sa jej zakrútila. Ako len mohla túto ženu podozrievať zo zlých úmyslov? Veď jej isto srdce pukalo od žiaľu, keď sa musela vzdať svojej milovanej dcéry. Je celkom pochopiteľné, že sa o nej chce dozvedieť čo najviac. Meg vôbec nezišlo na um, že zámockej panej rozpráva nielen o jej dcére, ale takisto aj o chlapcovi, ktorého Alida pravdepodobne nenávidí.

„Deti sú bystré, rýchlo sa učia a majú rovnaké záujmy," nadhodila Meg a v duchu sa pochválila, ako šikovne sa jej podarilo zvrtnúť reč na učenie. Ak jej to pôjde takto ďalej, možno ju milostivá pani sama požiada, aby dcére najala učiteľa.

kapitola 22

Ak Meg raz začala rozprávať o deťoch, nevedela prestať. Deväť rokov s nimi žila, ľúbila ich, a nemala sa s kým o nich poriadne pohovárať. O to, čo sa v nej za tie roky nazhromaždilo, sa zväčša nemohla podeliť so susedami, lebo jej deti sa veľmi odlišovali od všetkých ostatných na okolí. Na dedinských zábavách, kam ich Will niekedy brával, mala možnosť sa presvedčiť, ako sa Callie s Talisom svojím správaním ostro vynímali medzi rovesníkmi. Aj keď sa o tom nehovorilo, všetci podvedome cítili, že jej deti sú iné. „Nedajú sa oddeliť," pokračovala Meg. „Nezaspia, ak nie sú spolu v jednej izbe, dokonca v jednej posteli. A vedia sa..." Meg zamyslene sklonila nabok hlavu. „A vedia sa aj zhovárať bez slov, len tak, v mysli, cez myšlienky." Zroz-pačiteľ, lebo si všimla, ako sa pani Alide mihol po tvári znechutený výraz, hoci inak ju počúvala so záujmom. Povedala si teda, že o takýchto rozhovoroch medzi deťmi už radšej pomlčí. „Ak si niektoré poreže prst, to druhé to hneď pocíti." Ani jedno z detí jej to nikdy nespomenulo, sama si to všimla, že keď Will vyplatí remeňom Talisa, Callie sa utiahne do kúta, akoby bitku dostala ona.

Alidin hnev narastal po každej vete, ktorú si vypočula. Tu mala ako na dlani jasný dôkaz, že Boh vyslyšal jej prosbu. Nekonečné hodiny úpenlivých modlitieb, ktoré strávila počas svojho posledného tehotenstva na kľáďadle, nechal nepovšimnuté, a zdravého syna, ktorému by otec odkázal dedičstvo, jej nepožehnal. Zato prosbu o chlapcovu dušu vyslyšal. Lenže prečo sa jej potom nenarodil syn?

A teraz jej tu táto servilná starena donekonečna vykladá, aké sú tie deti zlaté a milé, ako sa ľúbia a ako rady pomáhajú iným. Alide bolo jasné, že ju musí zastaviť, lebo ak jej nezavrie ústa, z tých jej chválorečí sa čoskoro podávi.

„Ale, no tak," ozvala sa Alida. „Musia predsa mať aj nejakú slabôtku. Alebo to azda ani nie sú ľudské bytosti?"

Meg sa zháčila pri myšlienke, že jej deti skutočne nie sú najúžasnejšie na svete. „Áno, samozrejme, majú aj slabosti. „Sú..." zaváhala, ale potom si pripomenula, že táto žena je Callina matka, a preto sa jej môže zdôveriť. „Sú žiarlivé," povedala potichu. „Obidve deti sú veľmi žiarlivé."

Alida sa pousmiala. „To predsa nie je až taká výnimočná slabosť. Všetci sme žiarliví. Nech sa páči, daj si ešte trochu vína. Ak mi neprezradíš ich naozajstné chyby, neuverím ti ani to, čo si povedala o ich cnostiach."

„Sú oveľa žiarlivejšie ako ostatní ľudia. Celkom nenormálne žiarlia jedno na druhé. A Talis je v tom horší. Priam bytostne neznáša, ak si Callie všima niekoho okrem neho. Raz bol u nás istý chlapec a ten daroval Callie knihu. Tallis sa odvtedy častokrát nazlostil, keď si ju Callie prezerala. Stále si vyžaduje jej pozornosť."

„A čo to dievčatko?" Alida sa nevedela premôcť a nazvať ju svojou dcérou.

„Tá..." Meg opäť zaváhala. Ako výstižne pomenovať Callinu najhoršiu slabosť? „Callie ho veľmi zbožňuje," vyhrkla napokon.

Alida prekvapene zažmurkala. „Zbožňuje ho?" Vzápätí zbledla. Možno je chlapec naozaj diablove plemä.

„Nie," rýchlo sa opravila Meg, lebo si domyslela, čo zišlo panej na um. „Nemyslela som to tak, že sa prieči Bohu. Ona..." Ako to len panej vysvetliť? Kiežby tak mala Callinu výrečnosť. „Talis má veľmi silne vyvinutý zmysel pre česť. Stále rozpráva o mužskej cti a o tom, že muž nemá klamať."

„Á, takže dievča klame," usúdila Alida.

„To nie," ohradila sa ostro Meg. „Callie neklame, je to veľmi čestné dievča, lenže jej veľmi záleží na Talisovi. Záleží jej iba na ňom." Meg prešla do šepotu. „Podchvíľou si myslím, že by Callie aj dušu zapredala, aby ho ochránila pred včelím štipnutím."

Meg potriasla hlavou, aby sa jej v nej vyjasnilo. „Pochopte,

prosím, milostivá pani, sú to iba deti. Nemyslia tým nič zlé. Callie bez výčitiek ukradne pre Talisa ovocný koláč, ale Talis by radšej zomrel, než by mal niečo potiahnuť. Moja Callie je dobré dievčatko, čestné a bohabojné - kým sa to netýka jeho. Ak však ide o Talisa, okamžite je ako diablom posadnutá."

Meg vycedila víno do dna a rozosmiala sa. Veď ani tie „najhoršie" sťažnosti na deti neboli až také zlé. „S Willom musíme dávať veľký pozor, aby sme náhodou nepotrestali Callie namiesto Talisa, lebo vždy vezme všetku vinu na seba. Či už Talis nechá vráta na humne otvorené dokorán, alebo niečo rozbije dreveným mečom, alebo vyparátí inú ne-zbedu, Callie vždy vyhlási, že to spravila ona."

„A chlapec dovoľí, aby ju trestali za jeho priestupky?" spýtala sa s úsmevom Alida. Tak to by sa na syna Gilberta Rasheru skutočne podobalo.

„Kdežeby," ohradila sa Meg. „Talis sa vždy veľmi nahnevá, keď sa dozvie, že si zaňho odpýkala trest. Vždy sa jej spýta, prečo klame, a potom jej zdôrazní, že každé klamstvo je hriech."

Meg sa usmiala. „Ak to nie je kvôli nemu, Callie vôbec neklame. A on od nej tie klamstvá vo svoj prospech nikdy nežiada. Callie tvrdí, že sa nemôže dívať na jeho bolesť. Hovorí, že veľmi veľa trpel."

„Ako už len ten chlapec trpel?" spýtala sa ostro Alida. V tej chvíli si uvedomovala iba svoju bolesť a svoje utrpenie.

„To skutočne neviem, milostivá pani. Opakujem vám iba, čo som počula od vašej dcéry. Hovorí, že Talis zažil veľa bolesti, a už viac by nemal trpieť. Možno tým naráža na bolestivú smrť jeho matky." Poslednú vetu Meg vyslovila nechtiac veľmi ľútostivo. Nebola si istá, či si deti nemyslia, že im nie je dosť dobrou matkou, a či preto Callie takto skryto nenaráža na Talisovu skutočnú matku. „Takže vy dvaja ste im povedali pravdu o ich narodení?"

„Ó, to nie! Will si myslí, že je lepšie, ak nič nevedia... teda, kým nenadíde ten správny čas."

Alida si po poslednej vete bola celkom nacistom, že sta-renin manžel vie oveľa viac, ako prezradil svojej naivnej žene. Príčina jeho tajnostkárstva ju však vôbec nezaujímala. Bola rada, že deti o svojom pôvode nič nevedia. Ak ich dá zahubiť a deti by nejakou náhodou zasa unikli smrti, neprídu na jej prah so žiadosťou o

výchovu - alebo nebudaj, nebudú chcieť, aby ich uznala za vlastné. Nebudú vedieť, že sa majú obrátiť na ňu, a čo je ešte dôležitejšie, ani na Johna.

Chvíľu ticha Meg využila na vysvetlenie skutočnej príčiny svojej návštevy. „Potrebujem peniaze, aby sme im mohli najat' učiteľa," vysypala jedným dychom, prečo merala takú dlhú a únavnú cestu a riskovala aj hnev svojho manžela.

Teraz už Alida vedela, na čom je. Pre toto ju teda ženská navštívila. Samozrejme, že v žiadnom prípade chlapčiskovo vzdelanie nezaplatí. Unikol smrti, ktorú mu prichystala, a peňazí na vzdelanie sa od nej rozhodne nedočká. Chvíle, keď takmer prišla o všetko, ju naučili opatrnosti a prispievať na obe decká skutočne nemá prečo.

Meg si vysvetlila Alidino mlčanie po svojom. Pani isto nechce, aby si milosťpán spomenul na Talisa. Nadišiel teda jej čas, a musí múdro využiť príležitosť. Začala jej preto vykladať, ako dlho sa odhodlávala na svoju cestu, aj prečo ju napokon podnikla. „Deti by mali dostať primerané vzdelanie." Predsavzala si, že v tejto veci neustúpi ani o krôčik. „Musia mať učiteľa, ktorý ich patrične pripraví na ich budúce postavenie."

Meg zbadala, že milostivá pani stále váha, a tak prešla rovno k veci. „S manželom Talisovi nevládzeme poskytnúť viac než stravu. A podchvíľou nám vyrastá aj zo šiat. Povedala som vám, že je skoro taký vysoký ako ja, hoci má len deväť? Milostivému pánovi by sa určite veľmi páčil."

Alida na takúto situáciu nebola pripravená. V osudnú noc požiaru na hrade spravila viacero chýb, teraz nadišiel čas všetko napraviť. „Takže ty chceš, aby chlapec dostal vzdelanie," povedala, usilujúc sa skryť za milý tón narastajúcu nenávisť. Jasne porozumela, kam hrozná starena mieri.

Peniaze na výchovu majú byť vlastne úplatkom za jej mlčanie. Ak ich nedostane, dotiahne to zdravé a mocné chlapčisko k Johnovi.

„Ó, nie!" ohradila sa Meg. „Obidve deti treba vyučovať. To nejde, aby jedno z nich niečo dostalo, a to druhé nie. Nevedia byť jedno bez druhého."

„Skutočne? A čo ak by ich predsa niekto oddelil?" spýtala sa Alida s úsmevom, hoci čoraz ťažšie premáhala odpor voči starene.

„To by ich celkom zničilo," úprimne jej odvetila Meg. „Povedala

som vám predsa, že to nie sú dvaja ľudia. Sú to dve polovice jedinej ľudskej bytosti. Nemôžu existovať jeden bez druhého!"

Alida sa opäť zachvela, lebo si znovu pripomenula svoju prosbu spred deviatich rokov. Naozaj duše tých detí splynuli. V každom z nich je iba polovica tej istej duše.

„Tak dobre, príd' zajtra, prichystám ti peniaze," povedala jej náhlivo. Pomyslela si, že do nasledujúceho dňa si určite všetko starostlivo premyslí a dôkladne sa pripraví. Dozvie sa, kde bývajú, a potom ich dá všetkých pozabíjať.

Meg porozumela, že sa návšteva skončila. Zdvihla sa na odchod, ale zakrútila sa jej hlava a podlomili nohy. Nie, zajtra sa sem už nechce vracat'. Možno, že to spôsobilo víno, možno v tom však bolo aj niečo iné, čomu nerozumela, ale odrazu oľutovala, že sa sem vôbec vychystala. Najskôr sa rozhodne mala pohovárať s Willom. Will by bol možno našiel prostriedky na zaplatenie učiteľa pre deti. Možno, že aj...

Ďalej sa už vo svojom uvažovaní nedostala. Penella vbehla do komnaty a oznámila panej, že na jednej z jej dcér vzbí-kli šaty. Potom nastal všeobecný zmätok.

„Počkaj tu na mňa," prikázala Alida, nadvihla si sukne a vybehla z komnaty.

Meg chvíľu nehybne sedela. Údy mala ako z olova a chcelo sa jej spať. Ustato si oprela hlavu o operadlo a na niekoľko minút si zdiemla.

Snívalo sa jej. Vedela, že to je iba sen, a predsa to vníma-. ako skutočnosť. Cítila, ako veľmi si chce na niečo spora-e-lúť, ale stále jej to uniká. S Willom a s deťmi bežia nocou hl-jokým lesom a dávajú pozor, aby ich nikto nezbadal. Meg si vo sne pridrža narýchlo zhlobenú krosnu s obidvomi deťmi. Sôvodne ich chceli niest' po jednom, lenže obidve sa rozpla-ili hneď, ako ich oddelili, a tak jej Will spravil krosnu.

„Tak pod', Meg, musíme ísť," zašepkal jej po krátkom oddychu. „Tá sa za nami pustí veľmi skoro!"

Meg sa strhla z driemot a odrazu sa jej v hlave vyjasnilo. Ľa, povedal Will. „Tá sa za nami pustí veľmi skoro!" V tej chvíli Meg všetko pochopila. To pani Alida založila požiar. Chcela sa tak zbaviť chlapca, ktorý ohrozoval budúcnosť jej detí.

Postupne si začala spomínať aj na dávno zabudnuté podrobnosti

rozhovorov, ktoré počula v tú noc, keď ju doviedli ako dojku k deťom. Až teraz pochopila, prečo bol dlhé roky Will taký ostražitý. Pripomenula si, ako často sa s ním škriepila, že deťom nezaškodí, ak pôjdu občas do dediny. Will ich tam však púšťal nerád, spravidla ich brával so sebou iba v jarmočné dni, keď potreboval pomoc. Talis bol veľmi dobrý predavač a Callie zasa vedela tak šikovne porozkladať tovar, že si od nich každý kupoval.

Teraz už rozumela všetkému. Pochopila aj to, prečo si po deti nik neprišiel, a prečo si po ne nikdy nik nepríde. Títo ľudia boli presvedčení, že deti zahynuli v plameňoch, a ona s nimi. Či to bolo od vína, alebo sa v nej ozval materinský inštinkt, Meg sa až roztriasla od hnevu, a po prvý raz v živote pocítila k niekomu nenávisť. Táto ženská, táto... táto urodzená dáma sa pokúsila zabiť nevinného novorodenca, a vôbec ju netrápilo, že pritom príde o život aj jej vlastná novonarodená dcérka.

Meg si uvedomila, že musí okamžite preč zo zámku. Pani Alida sa znovu pokúsi deťom siahnuť na život, lebo sa jej to pred rokmi nepodarilo.

Bez najmenších výčitiek svedomia schmatla z kozuba ťažký strieborný svietnik a ukryla si ho pod sukňu. Peňazí ani vďaka sa tu určite nedočká, a čím skôr zmizne, tým lepšie. S tvárou červenou od strachu a s prudko búšiacim srdcom sa rozbehla von. Nezišla ešte ani po troch schodoch, keď sa jej postavila do cesty akási slúžka a oznámila jej, že má vraj ostať na zámku spať.

Čo by jej v takejto situácii odpovedala Callie? pomyslela si Meg. Čo by si dievča vymyslelo pre svoju princeznú, ak by sa dostala do podobných ťažkostí?

„Ostať cez noc na zámku?“ vydýchla Meg. „A ty si to nepočula? Veď zámok je v plameňoch!“

„Ale nie, to sa iba panna Joanna obtrela sukňou o horiace brvno v kozube, a tá sa jej vznietila.“

„Bola som pritom. Jasne som počula, ako hradná pani prikazovala všetkým povedať presne to, čo vravíš, lebo sa bála, aby sa ľudia nerozutekali. Musia tu ostať a pomáhať hasiť. Lenže ja nemám ani náhodou chuť tu so všetkými zhorieť, a tak sa mi už aj vystúp z cesty!“

Do desiatich minút sa v celom zámku rozpútal nepredstaviteľný zmätok a Meg sa podarilo nebadane preklíznúť pomedzi

vykrikujúcich ľudí von. Zo dvakrát sa jej na nádvorí zamarilo, akoby sa chlapi obzerali a hľadali ju, lenže si ju v hučiacom dave nevšimli, lebo vyzerala ako hociktorá iná dedinčanka.

Meg kráčala celú noc opačným smerom, ako sa nachádzalo ich gazdovstvo. Ak ju chytia, netrafia k nim. A naozaj, už na druhý deň, keď sa zakrádala okolo nejakej stajne, začula dva mužské hlasy, ako sa na ňu vypytujú. Keď si ich nenápadne prezrela, zistila, že jazdci majú na šatách erb Johna Hadleyho. Presne ju opísali a povedali, že ju prenasledujú kvôli krádeži. Potom ešte dodali, že je na ňu vypísaná odmena, ktorá bola vyššia než dvojnásobná hodnota svietnika. Chlapi o tom rozprávali, akoby milostivému pánovi ukradla prinajmenej polovicu jeho cenností. Meg bolo jasné, že za takú odmenu ju každý udá, a preto treba niečo vymyslieť.

Čo by si teraz Callie vymyslela pre svoju princeznú? položila si Meg znovu otázku, a vzápätí na ňu aj našla odpoveď. Nuž, princezná by sa šikovne prestrojila.

Meg zmizla a po dvoch hodinách sa namiesto nej objavila zmrzačená jednoruká starena s pokazeným čiernym chrupom, pomaly krívajúca po ceste. Aby sa k nej ľudia veľmi nepribližovali, naplnila si vrecká zhnitými rybami, na ktoré by sa už neulakomili ani mačky. Kade kráčala, všade sa jej oblúkom vyhýbali. Deti ju obhadzovali blatom a kričali, aby _ sa pratala preč.

Pokúšala sa vyhýbať cestám, lenže po poliach a lesných húštinách sa jej ťažko predieralo. Koncom prvého týždňa ju zastavili dvaja vojaci z Hadleyho jazdnej stráže a začali sa jej vypytovať. Meg sa tak veľmi bála, že jej modlikanie o milosť a zľutovanie vyznelo veľmi presvedčivo a nepodarilo sa im nič z nej vytiahnuť. Z hysterického vykrikovania a smradu, ktorý sa okolo nej šírila, im prišlo zle od žalúdka, a čoskoro ju nechali na pokoji, hundrúc si popod nos, že je to bláznivá baba.

Odpudzujúci vzhľad aj smrad jej však sťažovali prístup k jedlu, lebo jej ľudia nedovolili priblížiť sa, a tak zostala posledné tri dni svojej púte o hlade.

Po veľmi dlhom čase, takmer po mesačnej neprítomnosti, doputovala konečne domov. Bola na svojom gazdovstve, z posledných síl dokrivkala po chalupu a na prahu sa od vyčerpania

zrútila. Prvý ju zbadal Will. Dobehol k nej z humna, vzal ju do náručia a vniesol dnu.

„Presilíš si chrbát," zamrmľala Meg.

„Si ľahučká ako v deň nášho sobáša," povedal jej so slzami v očiach.

„Smrdím," zašepkala.

„Voniaš ružami, nič iné necítim," zašepkal, ukladajúc ju opatrne do postele.

Z rodiny sa jej nikto nevypytoval, kde sa celý ten čas zdržiavala. Všetci boli šťastní, že je zasa doma. Talis podnietil Callie, aby im vyrozprávala príbeh o Meginom zajatí u cigánov a ako sa jej napokon vďaka múdrosti a hrdinskej povahe podarilo ujsť a vrátiť sa domov.

Hoci Meg nikdy nikomu nepovedala pravdu o svojej ceste, po tej skúsenosti sa z nej stala celkom iná žena. Willa počúvala akoby menej pozorne, no oveľa pozornejšie si všímala skrytý význam jeho slov. Presvedčila sa, že vie o hroziacom nebezpečenstve, a spolu s ním chránila životy detí.

Meg však chápala, že pre deti je dôležitá aj ich budúcnosť. Pevne sa rozhodla, že tej zlovoľnej ženskej nedovolí pripraviť deti o to, čo im vzhľadom na ich pôvod právom patrí. Keď oznámila Willovi, že treba najat' deťom učiteľa, začal sa s ňou škriepiť. Významne sa naňho pozrela, a tak to radšej vzdal. „Nejakého pohľadám," sľúbil, a vedela, že jej muž nikdy nesľubuje nadarmo.

Will ako vždy dodržal slovo. Nigela Cabota našiel v priekope pri ceste. Keď sa Nigel opil, postavil sa pred mešťanov a kvetnato sa rozrečnil, aby si vyslúžil ďalší trúnok. Odev mal síce veľmi ošúchaný a špinavý, ale bol to odev šľachtica. Hovoril rovnako výrečne ako to chlapčisko Eduard. Okrem iného sa vychvaľoval aj tým, že bol učiteľom vo viacerých vysokourodnených rodinách.

Keď už mali mešťania jeho opilstva a chvastúnskych rečí dosť, vyhodili ho z mesta. Will ho za golier vytiahol z blata a špiny v predmestskej priekope.

„Vieš čítať?" spýtal sa ho, a pre istotu ním poriadne zatriasol, aby sa dočkal odpovede.

„Samozrejme, že viem. Nie som hocijaký dedinský trul'ô, ktorý si popísaným papierom vypcháva bačkory!"

„Tvoj názor na dedinčanov ma nezaujíma. Chcem, aby si mi syna a

dcéru naučil čítať!"

Nigel naňho vytreštil oči. Mal síce rád všelijaké žarty, no žiadost' tohto zavalitého sedliaka, aby mu vyučoval hlúpe decká - on osobne! -, ho vyviedla natoľko z miery, že celkom zabudol na svoju blatom prizdobenú tvár. Narovnal sa, výpal prsia a usiloval sa ako-tak udržať rovnováhu. „A nemám ich učiť aj rátať?" provokačne sa spýtal. Potom dvakrát dupol ako cirkusový kôň, dávajúc tak najavo svoj názor na inteligenciu Willových detí, ktorá bola podľa neho na konskej úrovni.

Aj napriek svojmu sedliackemu pôvodu si Will na poníženú úctu veľmi nepotrpel a nezastrašil by ho ani panovnícky majestát, nieto obyčajný učiteľ. „Zjednám sa s tebou takto," vyhlásil. „Ak sú moje deti dosť bystré, a naučíš ich všetko, čo vieš, tak ako len najrýchlejšie vieš, prestaneš piť!"

Nigel od údivu onemel, no vzápätí sa nahlas rozosmial. Pravý dôvod, pre ktorý prišiel o tak veľa dobrých zamestnaní a pre ktorý odnikiaľ nedostal žiadne odporúčania, bol, že rodičom povedal do očí pravdu o hlúposti ich synov. Raz istému vojvodovi vysvetlil, že by skôr naučil čítať opicu ako jeho vzácného pána syna.

No a teraz sa tu pred ním zjaví tento sedliak a žiada ho o vyučovanie. Nigel si nerobil žiadne ilúzie o inteligencii svojich nastávajúcich žiakov, ale povedal si, že aspoň sa v sedliackej chalupe zopárkrát zadarmo dobre naje. Willovu ponuku preto prijal, a keď sa zoznámil s Callie a Talisom, viac pohár do rúk nevzal. Obidve deti tak dychtili po vedomostiach, že mu na popíjanie jednoducho neostalo času.

kapitola 23

Šestnásť rokov po narodení (roku 1587)

„Čo už len ty vieš o bábätkách?" spýtal sa povýšenecky Talis.

„Viem o nich toľko, čo aj ty vieš o rytieroch a ich slávnych skutkoch," odvrkla mu Callie a odvrátila zrak. V poslednom čase jej stále chodili po rozume iba sobáše, bábätká a zakladanie si vlastnej rodiny. Doteraz sa s Talisom na tom zväčša dobre zabávali a zaľúbené páry im boli iba na smiech. V posledných mesiacoch sa však Callie na všetko začínala pozeráť trochu inak.

Práve sa im podarilo vyšmyknúť z kolotoča domácich povinností,

aj Nigel sa kamsi ukryl pred svojimi večne zvedavými žiakmi, a tak sa spolu vybrali na svoje obľúbené tajné miesto, pod mohutný, košatý buk na úbočí. Konáre stromu siahali takmer po zem a husté lístie im poskytovalo taký pocit súkromia ako zatvorená miestnosť.

Callie sa oprela o kmeň stromu a pozorovala Talisa, ako sa oháňa hrdzavým, starým mečom, ktorý mu niekde našiel Nigel. Deti rástli a rokmi sa nápadne zvýraznili rozdiely v ich fyzickom vývine. Hoci mal Talis iba šesťnásť, vyzeral na dvadsať. Bol vysoký vyše dvoch metrov a na širokých pleciach mu zo dňa na deň očividne pribúdalo svalstvo. Asi pred rokom sa mu odrazu zmenil hlas. Talis nemutoval dlhé mesiace ako väčšina chlapcov. Raz ráno sa zobudil ako zvyčajne a prehovoril hlbokým, zamatovým a celkom mužským hlasom.

Talis bol na svoju postavu pyšný a vôbec sa tým netajil. Pred Callie sa s obľubou vystatoval svojou dospelosťou, lebo jej ako keby sa dospievanie zd'aleka vyhýbalo. Mala tak isto ako Talis šesťnásť, ale ženu ešte ničím nepripomínala. Kým on prevyšoval takmer všetkých dospelých mužov, Callie bola oveľa nižšia ako jej rovesníčky.

Pre svoju výšku sa však Callie až tak veľmi netrápila. Oveľa viac ju mrzelo, že na nej nebolo nič, čo by pripomínalo pekne vyvinutú ženu. Vravievala, že Meg by jej na hrudi mohla zamiesiť na chlieb, lebo ju má rovnú ako dosku. A Will by ju vraj mohol postaviť namiesto uholného brvna na novom kuríne, lebo je dokonale rovná. Raz pri večeri zasa pred všetkými vyhlásila, že ak by zhltna kôstku z čerešne, vydulo by sa jej poriadne brucho. Dodala, že ostatné dievky majú červené pery a ružové líca, no ak ona zavrie oči, nebude ju vôbec vidieť, čo je taká bleduľa. Keď si Will chystal úzku, rovnú dosku na novú dubovú lavicu, Callie vyhlásila: „Myslím, že mi chystá sestru-dvojča.“

Meg sa zo všetkých síl zdržiavala smiechu pri Calliných posmešných poznámkach týkajúcich sa jej nepríťažlivého zjavu, no muži nie. Dokonca aj Will sa na nich občas zasmial. Ale Nigel s Willom mali aspoň toľko slušnosti, že ich podrobnejšie nerozvádzať, čo sa však o Talisovi nedalo ani zd'aleka povedať. Ten s obľubou využíval každú príležitosť, aby Callie pripomenul, ako málo sa ponáša na kyprú dievku.

Jedného dňa napríklad venoval Callie hríb s poznámkou, aby sa podeň skryla, keď bude pršať. Strkal jej do rúk hrachové lusky s tvrdením, že sú to zvlášť pre ňu zostrojené člny, a v ktorýsi jarmočný deň presvedčil šesťročného chlapca (v presviedčaní bol majster), aby požiadal Callie o ruku. Keď sa raz poškriepil s Nigelom (čo sa stávalo dosť často) o modeli člna, ktorý Nigel vyrezával, navrhol mu, aby primeral dno ku Callinej hrudi, a vraj uvidí aj sám, že nie je celkom rovné. Tak veľmi ho chcel presvedčiť o svojej pravde, že mu napokon vytrhol čln z ruky a priložil ho ku Callinej hrudi. „No, nevravel som," vyhlásil. „Ak ho priložíte k takémuto dokonale rovnému povrchu, aj sám zistíte, že nie je rovný."

V ktorýsi jarmočný deň zastal uprostred dediny cigánsky voz. Talisa veľmi zaskočilo, keď sa mu prsiami na hrud' zaliečavo pritlačila kyprá cigánka. Zalapal po vzduchu, naprázdno preglgol a vytreštil na ňu oči ako konské podkovy.

Callie vtedy priam posadla slepá zúrivosť. Rozbehla sa a drgla do Willovho jarmočného pultu tak prudko, až sa aj s tovarom zosypal rovno na Talisa. Ani sa nenazdal, a odrazu sa ocitol nedôstojné rozplesnutý uprostred rozkotúľaných paradajok a kapustných hláv. Keď sa spamätal z prekvapenia, s hrôzou zistil, že sa na ňom smeje nielen cigánska krásavica, ale aj celá dedina.

Verejný výsmech sa tak veľmi dotkol jeho hrdosti, že sotva sa pozviechal, rozbehol sa s krvilačným výrazom v očiach za Callie. Za všeobecného veselia sa mu zopárkrát šikovne vyhla a ešte viac ho pokorila. Napokon sa bezpečne ukryla Willovi za chrbát. Ten sa síce veľmi hneval kvôli znivočenému pultu, ale keď ho Talis žiadal, aby Callie prísne potrestal, zastal sa jej. Talisa potom nahnevane pokarhal: „Toto by sa nestalo, keby si namiesto roboty neslintal za dievčiskom raz takým starým, ako si ty!"

Willov výrok mladých ľudí celkom vykoľajil. Popravde sa však Will o Talisa bál. Chlapcova telesná vyspelosť a jeho nedospelá myseľ mu robili starosti. To neveštilo nič dobré. Will chudučkú Callie v duchu úprimne ľutoval, aj keď sa občas schuti zasmial na jej vtipkovaní. Podľa neho, keď boli deti rovnako staré, mali obidve na svoj vek aj vyzerať.

Dedinčania celú príhodu považovali za výnimočne zábavnú, a Talisa si potom s obl'ubou doberali pre jeho cigánsku „fajerku", až

mu napokon aj prischla prezývka Cigán. Spočiatku to bola vlastne iba nadávka žiarlivých dedinských chasníkov. Dievkam v dedine sa však počerný Talis páčil a po nejakom čase ho už inak ani nevolali.

Callie s Talisom sa teraz pred všetkými ukryli na svoje obľúbené miesto pod košatý buk, aby mohli byť aspoň na chvíľu sami sebou. Keď boli takto osamote, ďaleko od ostatných ľudí, rozdielnosti v ich telesnom vývoji vôbec nezavážili. Tu si boli rovní.

„Čo bude s nami?“ spýtala sa vážne Callie. V poslednom čase sa jej zdalo všetko veľmi dôležité a závažné.

„Neviem. Mohol by som ísť azda za panaša niektorému rytierovi, aby som bol ako Lancelot.“

„Pš-š!“ odfrkla Callie. Neznášala, keď pred ňou Talis spomínal príbehy, ktoré sama nevymyslela. Veď jej rozprávky neboli o nič horšie ako tá o rytierovi Okrúhleho stola, ktorý sa zaľúbil do manželky svojho vládcu. Bola veľmi rada, že hriešnych milencov nakoniec stihol zaslúžený trest. Talis však Lancelotove dobrodružstvá priam zbožňoval. Popravde ju však najviac zo všetkého škrel Talisov obdiv k Lance-lotovmu synovi. Nezvyčajná sila pána Galahada totiž pramenila z natoľko rytiersky cnostného života, že ostal do smrti panicom.

Nenápadne šibla okom na svoju hrud'. Bola stále rovnako plochá, pod šatami sa jej nevydúvali ani najmenšie kopčeky prs. Každé ráno sa starostlivo obzerala, či jej telo cez noc nezačalo nadobúdať ženskejšie tvary, ale márne. Niektoré jej rovesníčky v dedine boli už povydávané. Ešte horšie však znášala, keď sa oveľa staršie dievky pred ňou vôbec netajili tým, že by sa nedbali vydať za Talisa.

Videla, ako si ich v jarmočné dni prezerá, keď sa okolo neho vrtia, cudne klopie oči a odvracajú hlavy, akoby ho nezbadali. Callie však vycítila, že sa tak správajú len preto, aby upútali mládencovu pozornosť.

Zvyčajne žartovala o všetkom, čo ju trápilo. Žarty o chýbajúcich ženských krivkách mali popravde iba zakryť jej obavy. Veď čo ak sa Talis do niektorej devy zaľúbi?

Pokúšala sa pohovárať o tom s Talisom, lenže on sa na ňu iba nechápavo pozrel a začal rečniť o svojich rytieroch, brneniach a mečoch. Skúsila sa o výdaji v jej veku pohovárať aj s Meg, ale tá

si ich chcela oboch navždy zachovať ako svoje bábätká, a tak Callie radšej na podobné otázky vôbec neodpovedala. Meg sa veľmi bála chvíle, keď ju obidve deti opustia. Talis si ju neraz doberal, že keby bolo podľa nej, stále by ich ešte krmila lyžičkami. Will sa ku Callinmu „problému“ staval najchápavejšie. Usmial sa na ňu a povedal: „Vy dvaja s Talisom ste tu, hľa, pospletaní,“ a poťapkával si po čele. „Ty máš už mozog takmer dospelej ženy, ale inak ešte nikde inde nie si ženou.“

Ohľaduplne nenaznačil, ako je to s jej výzorom. „Talis, naopak, má telo dospelého muža, ale rozmýšľa celkom ako chlapčisko.“ Keď si Will všimol, ako po jeho slovách Callie zosmutnela, usmial sa na ňu. „Netráp sa preto! Tvoje telo čoskoro dobehne tvoj mozog, a potom to svitne v hlave aj Talisovi.“ Chytil ju za bradu a otočil šiju tvárou k sebe. „Príde deň, keď sa mu otvoria oči a onemie od prekvapenia.“

Callie si to predstavila a zachichotala sa. Rozhovor s Wil-lom ju na nejaký čas upokojil. Nie však nadtľho. Stále cítila čudné nutkanie. Ak sedela, chcelo sa jej stáť, ak stála, chcelo sa jej prechádzať, ak sa prechádzala, niečo ju poháňalo rozbehnúť sa. Nič ju netešilo. Boli chvíle, keď túžila sadnúť si Meg do lona a pritúliť sa, inokedy by ju zasa bola najradšej od seba odstrčila.

Najťažšie však znášala zmenu vo vnímaní Talisa. Doteraz to bol iba Talis, ktorý celkom prirodzene trávil všetok čas s ňou. Nevedela si predstaviť ani jediný deň bez neho. Chceli robiť to isté, chceli byť ustavične spolu, zdržovať sa na rovnakom mieste. Stávalo sa jej, že ak občas krmila králiky, a počula, ako ju Talis „volá“, rozbehla sa za ním a našla ho, nech by bol hoci aj ukrytý v korunke stromu niekde ďaleko, až na brehoch rieky.

V posledných mesiacoch mala čoraz častejšie pocit, ako keby sa naňho mohla iba pozeráť. Bol veľmi pekný. Všimla si, ako sa pohybuje. Obdivovala jeho kučery. Občas sa jej pri pohľade naňho stávalo, že sa jej v žilách prudko rozprúdila krv. Ako keby jej mala odrazu v tele priveľa.

Talis sa s ňou chcel stále naháňať a hrať sa ich staré hry, no keď ju sem-tam mocnými rukami schytil a roztočil sa s ňou, prudko sa jej rozbúchalo srdce. Tento pocit ju vždy tak znepokojil, že od neho prudko odskočila. Mávala dokonca chvíle, keď sa bála chytiť ho za podávanú ruku.

Všetko, čo mali spoločné, sa postupne menilo. Dokonca aj spanie. S Talisom mali pôvodne v podkroví na zemi každý svoj matrac naplnený kuracím perím. Spávali tam, odkedy sa vedeli vyštverať hore po rebríku. Lenže Callie takmer každú noc zliezla zo svojho lôžka a nast'ahovala sa k Talisovi. Ľahko zaspával a schúlenej pri ňom jej bolo vždy lepšie.

Keď k nim pred siedmimi rokmi prišiel Nigel, ich spoločné spávanie sa skončilo. Trval na tom, aby medzi ich lôžkami visel záves, a svoj matrac si položil k ich nohám.

Meg mala učiteľa rada pre jeho vyberané spôsoby, no trochu sa ho aj bála. Will sa zasa k nemu správal, akoby bol u nich stále iba na skúšku, a ako keby očakával, že ho každú chvíľu môžu posadnúť všetci čerti.

Nigel hneď po svojom príchode vyhlásil, že Callie s Talisom sú čudní. Samozrejme, že sa im to nepáčilo, lebo im ešte nikdy nikto nepovedal, že sú čudní. V dedine sa predsa hrávali s ostatnými deťmi, keď tam chodievali v jarmočné dni. Dedinčanom sa čudné vari videlo iba to, že neboli súrodenci. Ak sa niekto pred Talisom zmienil o Callie ako o jeho sestre, dôrazne sa ohradil, a to isté robievala Callie.

Keď mali Callie s Talisom desať rokov, Meg požiadala Willa, aby im povedal aspoň časť pravdy o ich narodení. Istý bohatý gazda si totiž Talisa vyhliadol za ženícha pre svoju jedínú dcéru. Chcel, aby sa Talis k nemu príst'ahoval, a chystal sa naňho prepísať polovicu gazdovstva s tým, že po jeho smrti mu pripadne celé. Dedina ich dovtedy považovala za súrodencov a gazdova ponuka sa všetkým videla veľmi výhodná. Ved' potom by zasa celé Willovo gazdovstvo mohlo ostať jeho zaťovi.

Meg nezniesla predstavu, že by sa mali deti rozísť, ani že by od nich niekam odišli. Will im musel preto povedať, že nie sú súrodenci, ale ostanú spolu na gazdovstve (čo znamenalo asi toľko, že sa raz majú vziať). Talis na tú správu zareagoval iba prikývnutím, no Callie sa radostne rozosmiala. Talis totiž nikdy nerozmýšľal nad tým, že sa raz ožení, zatiaľ čo Callie nad svojím sobášom rozmýšľala veľmi často, a desila ju predstava, že príde o Talisa a bude musieť žiť s niekým iným.

Nigel spočiatku mienil vyučovať iba Talisa, čo mu Will nedovolil. Keď sa učiteľ pustil do vysvetľovania, že žena sa

nevie tak dobre učiť ako muž, Will ho vysmial. Povedal mu, že je oveľa mladší a sprostejší, než si o ňom myslel. Callie bola Nigelovou žiačkou sotva mesiac, no to celkom stačilo, aby raz navždy prestal tátať o hlúpych ženských mozgoch.

Nigel ich teda učil obidvoch spolu, ale potom si vzal na mušku ich dlhé vychádzky vo dvojici. „Neviete si predstaviť, čo im všetko môže zísť na um," s vážnou tvárou raz oznámil Meg a Willovi.

Will mu jeho arogantné správanie razom zatrhol. „Ach-jaj, chlapče zlatý, dedinskí chumaji nevedia čítať, nenájdu si to v knihách, a tak si vôbec nevedia predstaviť, čo chodí mládencom a dievkam po rozume, keď sú osamote!"

Nigel sa zapýril a načas mu to zavrelo ústa, lenže nie nadtľho. Vyzeralo to napokon tak, že všade okolo seba vidí iba samý hriech. Pri jednom z takýchto rozhovorov mu Will povedal, že ani v rajskej záhrade nebolo hriechu, kým sa Adamovi s Evou neoznámilo, že zhrešili. „Chlapče zlatý, mal by si im vlastne vysvetliť," navrhol mu vtedy, „čo všetko im môže napadnúť, keď sú osamote. Myslím si, že o tom ešte nič nevedia."

Keď ostali s Meg sami, povedal jej: „Vyzerá to tak, že náš učiteľ zamlada niečo povystrájal, a teraz sa za to hanbí."

Meg chvíľu premýšľala. „Myslíš si, že nemá pravdu, však?"

Will potriasol hlavou. „A čo keď ju aj má? Veľmi by ti prekážal náhly sobáš a hojkanie vnúčat?"

Meg po jeho otázke očividne spozornela a neskôr sa Will výborne zabával, ako „deti" usilovne vyhánala pri rôznych príležitostiach z domu. Takisto ako Willovi, aj jej bolo jasné, že Talisovo telo je na hriech dobre pripravené, a rovnako pripravená je aj Callina myseľ. Určite čoskoro nadíde deň, keď spoločne na všetko prídu.

Čo sa však Meg s Willoom videlo zábavné, Callie nepredstaviteľne rozčuľovalo. Nechápala svoje pocity. Vo dne v noci sa preto trápila. V noci ju Talis pošepky volával k sebe do postele, aby ho zohriala, lebo mu je zima. Callie mu odmietala vyhovieť, lebo vedela, že s ňou chce byť len preto, lebo mu je naozaj zima.

Teraz sa pod vetvami košatého stromu na Talisa hnevľivo mračila. Stále sa bavkal iba s tým svojím mizerným zhrdzaveným mečom.

„Čo ti je?" spýtal sa odrazu Talis a spravil prudký výpad, mieriac kúsok od jej hlavy.

„Neviem," odvetila mu zanovito. „Ale niečo mi je. Cítim sa veľmi

čudne. Nahnevaná. Smutná. Šťastná. Naozaj neviem." Chrbtom sa opierala o strom, a bočila od neho pohľadom.

Talisa jej odpoveď nijako zvlášť nezaujala, no ako zvyčajne ho hnevalo, že sa s ním nechce hrať. Pred mláďencami v dedine musel predstierať, že je skutočný chlap, a vie všetko, čo sa chlapovi patrí vedieť. Pred Callie však nemusel nič predstierať. Pri jednej zo spoločných hier predstavovala pannu zo vznešeného rodu, ktorú drží v zajatí drak, a on, jej rytier, ju nakoniec zachráni. Lenže keď sa túto hru hrali naposledy, správala sa veľmi čudne. Najskôr ho odstrčila a potom začala blúzniť čosi o tom, že sa musia zosobašiť a mať spolu deti. Vyviedlo ho to z miery, a viac sa túto ani žiadnu inú hru už nehrali.

Talis chcel šermiarskymi kúskami upútať Callinu pozornosť. Pri nasledujúcom výpade jej priložil hrot meča tesne k uchu. „A teraz, princezná, si mojou zajatkyňou!"

Nahnevane meč odstrčila. „Ty si ale decko," pohrdavo vyhlásila. „Ja?" Nechcel veriť vlastným ušiam. „Z nás dvoch vyzeráš ako decko iba ty!" zdôraznil a chystal sa ju schmatnúť a dokázať jej to. Fyzické dokazovanie sily patrilo k ich vzájomnému pokúšaniu. Pred ľuďmi udržiovali medzi sebou odstup, ale keď ich nik nevidel, radi sa dotýkali. Keď si robili úlohy z gréčtiny, latinčiny, astronómie a matematiky a Nigel ich až tak starostlivo nesledoval, sedávali celkom tesne vedľa seba.

Callie sa mu práve nahnevane vyhla. Ešte nikdy sa nestalo, žeby si neželala jeho dotyk. Znovu sa preto po nej načiahol, a tentoraz sa mu podarilo schmatnúť ju do náručia. Začala sa mu prudko vykrúcať, ale spočiatku si ešte myslel, že to je len tak, zo žartu.

Keď konečne pochopil, že sa naozaj bráni jeho objatiu, pomyslel si, že sa niečoho bojí. Rád sa považoval za mohutného a mocného rytiera, a tak mu ten nápad celkom zalichotil. „Nemáš sa čoho báť," chlácholivo ju oslovil hlbokým hlasom. „Pred všetkým ťa ochránim."

„A kto ma ochráni pred tebou?" odvrkla mu posmešne.

„Predo mnou?" prekvapene sa spýtal Talis. Ako na to prišla, že jej chce ublížiť? Ved' mu už povystrájala všelijaké protivenstva, ako vtedy, keď ho pred celou dedinou zo-smiešnila. Ani vlas na hlave jej preto neskrivil. „Nikdy by som ti neublížil," povedal potichu, a odvrátil sa.

Callie si zaraz všimla, ako veľmi sa ho dotklo jej odmietavé správanie. Zvyčajne vždy vystihla, až kam smie zájsť so svojím pokúšaním, ale teraz ho urazila. Podarilo sa jej zrejme pichnúť do smiešneho rytierskeho chápania cti, na ktorom si tak hlúpo zakladá. Dávno vedela, že radšej hrdlo zomrie od hladu, než by sa mal spreneveriť zásadám rytierskej cti.

Podišla bližšie a pritúlila sa k nemu. „Talis, prepáč! Prepáč mi to. Viem, že by si mi neublížil.“

Upokojilo ju to. Takmer ponad všetko v živote sa vedela preniesť, ale nezniesla by, keby bol s ňou Talis nešťastný. Málokedy bol nešťastný v jej prítomnosti, no tie chvíle patrili k najbiednejším okamihom v jej živote.

Stala si na špičky, pritisla sa k nemu a začala ho bozkávať po tvári, kam len dosiahla.

„Tally?“ šepala. „Tally, srdiečko, láska moja, prepáč mi to!“ Ani sa nepohol, a tak ho bozkávala čoraz smelšie. Napokon zdvihla ruky a zavesila sa mu okolo hrdla, takže sa nohami sotva dotýkala zeme.

„Viem, že by si mi nikdy neublížil. V poslednom čase sa k tebe správam hrozne, hoci mi k tomu nedávaš nijakú príčinu. Ospravedlňujem sa ti za všetko. Naozaj neviem, čo sa to so mnou deje.“

Niekoľko minút ho pokorne odprosovala. Keď vycítila, že sa už netrápi, no aj tak ostáva meravo stáť s pohľadom upretým do neznáma, zaklonila hlavu a nechápavo sa naňho pozrela. Prečo nerobí to, čo vždy, keď jej už odpustil? Jej ľútosť predsa najradšej využíva na svoju obľúbenú hru, v ktorej zachraňuje veľký, silný muž bezmocnú ženu.

A teraz iba nehybne stojí s rukami spustenými pri tele. A dokonca jej ani nevyčíta, že mu bozkami zbytočne mokrí tvár, ako jej to dosiaľ pri občasnom bozkávaní zvykol vyhadzovať na oči. Ešte stále ho držala okolo hrdla. Stála na špičkách a celým telom sa ho dotýkala, len odrazu si ho začala začudovane prezeráť. Mal vždy také tmavé oči? Mal také čierne vlasy a takú hebkú pleť? Uvedomila si, ako jej búši srdce až niekde v hrdle. Naozaj je to jej Talis, s ktorým žije po celý život. Je to on, spoznáva ho, iba v tejto chvíli sa jej odrazu zdá, že to je ten najúžasnejší, a zároveň aj najneznámejší človek na svete.

„Jedno miesto si vynechala,“ nečakane sa ozval a Callie pocítila,

ako sa mu v hrudi chvejivo rozozvučal hlas.

„Nevybozkávala si mi celú tvár," povedal jej vážne a sklonil hlavu, aby ho jej pery našli všade.

Calline odprosujúce bozky boli ľahučké a rýchle. Bozkávala ho, ako zvyčajne bozkávajú dievčatká, keď za niečo ďakujú. Také bozky dostával, keď zabil pavúka, ktorý po nej liezol, alebo keď zmlátil v dedine ktoréhosi chlapčiska za nechutné žarty na jej adresu. Potom jej zvyčajne iba blahosklonne nastrčil líce a zatváril sa ľahostajne, akoby ani nešlo o bozk.

Sám ju nikdy nepobozkal, dokonca ani vtedy nie, keď zaspal pod stromom a Callie zaňho porobila všetku prácu. Talis s obľubou vyhlasoval, že rytieri panny nebozkávajú. „A čo teda bozkávajú? Svoje kone?" spýtala sa ho raz posmešne. Vtedy Meg žartom utrúsila, čo bolo u nej dosť zriedkavé, poučenie: „Rytieri bozkávajú svoje mamičky,"

a nastrčila Talisovi líce na bozk. Po bozku seabedome vypochodoval z chalupy a triumfálne si pritom pohvizdoval.

No a teraz si Talis od nej žiada bozky. Callie v živote po ničom tak veľmi netúžila, ako ho teraz vybozkávať, a tak sa nedala dlho prosiť. Svet pre ňu prestal jestvovať, ostali len oni dvaja pod svojím stromom.

Začala dlhými, pomalými bozkami na brade. Keď zamierila vyššie, trochu sklonil hlavu.

Na ústa ho už Callie nepobozkala s detsky zošpúlenými perami. Mala ich uvoľnené a mierne pootvorené. Talisove plné a jemné pery ju už dávnejšie vábili. Páčilo sa jej, ako sa mu pohybujú, keď rozpráva. Pravdupovediac, v posledných týždňoch, keď sa mu dívala na ústa, ani dobre nevedela, o čom hovorí. Občas ho aj nazlostila, lebo odvrátila pohľad, keď jej niečo vysvetľoval. Čudný kontakt očí však musela prerušiť, ak chcela vnímať jeho slová.

Priložila mu pery na ústa a počula, ako sa mu jemne zasekol dych, celé telo sa mu uvoľnilo a mocne ju pritisol k sebe. Vždy, a veľmi rád, jej preukazoval svoju narastajúcu silu. Dvíhal ju, vykrúcal, ba s obľubou ju vyhadzoval do výšky a všelijako otáčal. Dávno si privykla na jeho telo, lenže tentoraz to bolo akési iné. Tvrdosť a silu jeho tela pociťovala tak ako ešte nikdy predtým.

Callie sa tomu pocitu začudovala a prekvapil ju aj vzájomný dotyk perí. Zaváhala, lebo nič podobné ešte nikdy nezakúsila, zato Talis

akoby presne vedel, čo treba robiť.

Spočiatku sa na kratučký okamih odtiahol a pozrel sa jej do očí. Všimla si, ako sa mu rozšírili zreničky. Potom jej priložil ruku na zátylok, pootočil jej nabok hlavu (až doteraz sa jej nepodarilo zistiť, čo treba robiť s nosmi pri bozku, ale Talis to poľahky vyriešil), a vášnivo ju pobožkal.

Bola rada, že je taký mocný, lebo sa jej podlomili kolená. Keby si ju nepridŕžal, tak sa tam zvalí. Čo spravil, spravil celkom prirodzene, a zrejme si ani nevšimol, ako sa rnu v náručí priam roztápa ako maslo na horúcom slnku.

Callie na okamih otvorila oči dokorán, lebo si uvedomila, že si ju pridŕžiava iba ramenami a rukami ju hladká po celom tele. Zhrozila sa, lebo si spomenula, že jej ešte chýbajú prsia, no netušila, že zato už má veľmi pekne zaoblený zadoček. Keď sa raz v dedine sklonila do suda po nakladanú repu, Talis sotil akéhosi, možno aj o tri roky staršieho dedinského chmuľa do blata, lebo nahlas povedal o Callinom zadku to, čo si už všetci chlapi dávno všimli.

Talis ju teraz držal za zadok a jeho bozky chutili tak sladko, že takmer zamdlela. Trochu sa hanbila za to, na akom mieste ju drží, ale on zrejme nie. Mal povahu bojovníka a dobyvateľa a patrila k ľuďom, ktorí bez najmenšieho zaváhania vojdú do jaskyne, a pritom si vôbec nepomyslia na možné nebezpečenstvo. Je to udatný mládenec, vravievala o ňom Meg. A jeho dobrodružná povaha sa prejavila aj v bozkoch.

Prudko jej vsunul jazyk do úst.

Callie sa zarazene odtiahla a uprela naňho začudovaný pohľad. Keby jej to spravil pred niekoľkými mesiacmi, považovala by to za nechutné, lenže teraz... teraz sa jej to celkom páčilo.

Chvíľu tam mlčky stáli, no potom ju Talis pritisol o kmeň stromu a začal ju vyzliekať. Callie nevládala rozmýšľať. Z hlavy sa jej vytratili všetky myšlienky a ostalo jej tam miesto iba na pocity. Nevedela, čo chce od Talisa, a vôbec si nebola istá, či on vie, čo chce od nej, ale veľmi túžila sa to dozvedieť.

Nebolo im to súdené. Kdesi z diaľky k nim doľahla mä-tež zvukov, ktorá sa rýchlo približovala. Čoskoro okolo nich precválala hlučná skupina jazdcov štrngajúcich zbraňami.

Talis ich začul prvý. Kone a ozbrojení či neozbrojení muži Callie

nikdy nezaujímal. Celý život ju zaujímal iba Talis.

Lenže on bol celkom iný. Odtiahol sa od nej, rukou si ešte stále pridržal jej holé stehno pri boku, no naklonil trochu hlavu a načúval.

Netrpezlivá Callie sa pokúsila pritiahnuť jeho tvár k sebe.

Pod hustým lístím košatého stromu sú predsa v bezpečí. Zvonku ich nevidieť a môžu si tam robiť, čo chcú, a nik ich nezbadá.

„Niečo sa deje," povedal Talis, keď začul hluk.

„Áno," prisvedčila, mysliac na niečo celkom iné. Posledné chvíle ju veľmi zmenili. Odrazu videla svet v inom svetle ako doteraz.

Zdalo sa, že Talis o to, čo sa medzi nimi začalo, celkom stratil záujem. Pustil jej nohu, náhle sa zvrtol a rozbehol sa k chalupe. Sklamane za ním čosi zavolala, ale vzápätí sa váhavo pobrala za ním. Prečo sa tak bezhlavo vychytil a opustil ju? Tak málo preňho znamenalo to, čo sa medzi nimi práve udialo?

Keď sa trochu upokojila, zmocnila sa jej zlá predtucha, či sa Meg s Willom nestalo niečo strašné. Podkasala si chytro sukňu, aby sa jej lepšie utekalo, a rozbehla sa domov.

kapitola 24

Obidvaja bežali ozlomkrky k chalupe. Callie cestou stratila topánku, pri preliezaní plotov sa jej rozplietol vrkoč a zvalila tri ovce, ktoré sa žalostne rozblácali. Aj tak však dlhonoému Talisovi nestačila a na dvor dobehla neskôr.

Celá udychčaná zarazene zastala. Dvor bol plný urastených, bohato vyobliekaných jazdcov. Široké konské kopytá ničili Megine hriadky kvetov. Jazdci sa bezradne dívali na nejakého človeka ležiaceho na zemi. Callie mu videla iba nehybné nohy. Všetko nasvedčovalo tomu, že je mŕtvy. Meg s Willom stáli obďaleč, tisli sa k sebe a na Meginej tvári sa zračil strach.

Callie by sa medzi jazdcov neodvážila, lenže Talis s tým nemal problémy. Vbehol rovno doprostred kruhu a napriek biednym šatám vyzeral ako hociktorý zo šľachticov.

Callie nikdy nezaváhala, ak mala niekam nasledovať Tali-sa. V okamihu mu stála za chrbtom, využívajúc miesto, ktoré jej spravil, keď sa kone pred ním trochu rozostúpili.

Vyzrela spoza neho na pekného šedivého pána so zmod-ranou

tvárou, ktorý ležal na zemi. Na dolnej časti tváre a na hrdle mal čerstvé krvavé škrabance. Všimla si aj nahryznuté jablko pri jeho hlave, a hneď si domyslela, čo sa stalo. Pán si odhryzol priveľký kus jablka, zaskočilo mu a zadrhol sa. Jeho spoločníci sa mu pokúšali pomôcť, ale zrejme márne, a teraz iba zhrozene stoja a dívajú sa na bezvládne telo pred sebou.

Talis sa nemusel ani obzrieť, aby vedel, že Callie stojí za ním. „Tildy," povedal a ona hneď pochopila, čo tým myslí. Spočiatku si vysokého mládenca s drobným nenápadným dievčatom, vykúkajúcim mu spoza chrbta, nikto z jazdcov poriadne nevšimol. Pozornosť mužov upútalo až jeho rozhodné správanie.

Skôr ako si stihli so zdesením uvedomiť, čo robí, Talis schmatol Callie okolo drieku, vyzdvihol si ju čo najvyššie nad hlavu a pustil ju - rovno na brucho bezvládneho muža.

Ešte ani nespustili rozhorčený krik nad očividnou neúctou voči nebohému, pripravení vrhnúť sa na Callie, ktorú Talis chránil vlastným telom, keď si poniektorí všimli, že „mŕtvola" otvorila ústa a z nich jej vyletel veľký, nerozhry-zený kus jablka.

„Ticho!" vykrikol ktorýsi z jazdcov. Očividne mal medzi ostatnými veľkú autoritu. Po jeho zvolaní sa pohľady všetkých prítomných obrátili na muža na zemi.

Talis zrejme vedel, čo bude nasledovať. Spolu s Callie sa premiestnil k hlave ležiaceho a zbadal, ako sa mu zachveli viečka.

Šľachtic sa rozkašľal. Muži z jeho družiny zosadli z koni, pomohli mu sadnúť si a čoskoro ho celkom postavili na nohy. Talis potom pokojne odviezol Callie nabok.

„Ako si to spravil?" vystrašene sa spýtal Nigel. Spomenul si, že sa mu od začiatku zdá, ako by to s Talisom a Callie nebolo všetko celkom v poriadku.

„To sú čary," odvetil mu vážne Talis, ktorý sa občas rád pozabával na jeho účet.

„Ha, vraj čary!" zamiešala sa Callie. „Talis raz spadol zo stromu rovno na našu dojnicu Tildy. Z bachora jej vyletelo všetko neprežuté žrádlo, a rozplieskalo sa dookola po poli. Teraz sme spravili to isté."

Talisova schopnosť využiť nezvyčajnú skúsenosť na záchranu ľudského života spravila na Nigela veľký dojem. Nepovedal však radšej nič, lebo Talis sa podľa jeho názoru aj tak zbytočne

naparuje.

Callie si prvá všimla, že Meg s Willom s poblednutými tvármi stoja ešte vždy obďaleč a vystrašene sa pritískajú jeden k druhému. Chápala, že ich príhoda na dvore vystrašila. Neraz počula rozprávať, že veľkí páni často bez príčiny obracajú svoj hnev proti biednym sedliakom. Čo by sa tak s nimi stalo, keby šľachtic našiel na ich dvore svoju smrť? Nezviedli by vinu za to jeho príbuzní na nich?

Lenže čoho sa Meg s Willom ešte boja, keď je už jasné, že šľachtic nezomrie? Talis mu predsa zachránil život. Skôr nadišiel čas na nejakú odmenu.

Kým Callie nechápavo obidvoch pozorovala, Talis sa už Nigela zvedavo vypytoval na ľudí vo dvore.

„Zastavili sa, lebo tu chceli kúpiť jablčný mušt," vysvetľoval Nigel. „Tento pán mal slabú tohoročnú úrodu a niekto mu poradil, že Will robí dobrý mušt. Chcel uňho nakúpiť, ale vraj najskôr ochutná z jeho jabĺk. Will mu jedno podal, pán si odhryzol, a vtedy vyšla Meg z chalupy. Keď ju zbadal, vytreštil na ňu oči, akoby sa pred ním zjavil duch."

Nigel zvrátil čelo. „Keď zbadal Meg, sedel ešte na koni. V tej chvíli sa prudko nadýchol, kôň pod ním sa vzopäl, pánovi zaskočilo, a začal sa drhnúť. Pokúšali sa mu pomôcť, ale kus jablka sa dostal prihlboko do hrdla. Zrejme už bol... mŕtvy, keď ho stiahli z koňa." Pozrel sa skúmavo na Talisa, lebo ho ešte vždy upodozrieval zo strigônstva.

„Nebol mŕtvy, veď ho aj sám počujete," ľahostajne ho poopravil Talis. Naľavo od nich sa zreteľne ozýval šľachticov kašeľ. Nedovideli naňho, lebo bol obklopený rytierskou strážou, ale jeho pokašliavanie počuli celkom jasne.

„Kto je to?" spýtala sa Callie. Pozorovala Meg s Willom. Všimla si, ako sa Meg po líkach kotúlajú slzy a Will ju márne tíši. Najskôr chcela zájsť za nimi a spýtať sa na dôvod ich znepokojenia, ale vytušila, že sa od nich nič nedozvie. Dávno cítila, že majú tajomstvá, s ktorými sa nikomu nechcú zveriť. Rozprávka si predsa musí všímať ľudí a vedieť si nájsť aj odpovede na svoje otázky. Callie dobre vedela, že každý človek má svoje tajomstvá.

„Doteraz som o ňom nikdy nepočul," odvetil jej Nigel. „Je to istý pán John Hadley a je tretím synom grófa. Grófom ho podľa

všetkého oslovujú len zo zdvorilosti, lebo sa bohato oženil," pokračoval Nigel, aby ich poučil, že jeho milosť John nepatrí k najvyššej šľachte. „Muži z jeho družiny sa zmienili, že v týchto končinách ešte nikdy nebol." Čudne sa pozrel na Callie. „Povedali mi, že sa mu vraj prisnilo, aby sa sem vybral."

Callie sa už viac nestihla povypytať. Družina sa rozostúpila a oni sa ocitli zoči-voči pánu Johnovi, ktorého z oboch strán podopierali jeho rytieri.

„Milostivý pán si želá zoznámiť sa s vami," oznámil im pekný muž, vyobliekaný v dlhom zamatovom šate a s vlasmi po pleciah. Z jeho správania bolo zrejmé, že síce nechce mať so sedliackymi niktošmi pred sebou nič do činenia, ale istú vďačnosť k nim zato cíti. Hugh Kellon mal totiž svojho pána úprimne rád a skutočne smútil nad jeho náhlym, ale ako sa ukázalo iba dočasným skonom.

John Hadley však presne vedel, že bol mŕtvy, a nie iba dočasne. Díval sa zhora na svoje mŕtve telo a jasne videl aj krvavé škrabance na hrdle, ktoré si sám spôsobil, keď sa drhol. Videl mužov zo svojej družiny, ako sa nad ním skláňajú. A ako sa pomaly vzdľaľoval a rozplýval v priestore, uvedomoval si celkom jasne, ako mu odľahlo, že sa konečne lúči so svetom, ktorý mu nedoprial žiadne šťastie. Celý jeho život bol iba veľká strata, lebo sa nikdy nedočkal toho, po čom najviac túžil.

Žena vychádzajúca z chalupy mu pripomenula životnú stratu, ktorá ho postihla najkrutejšie. Pohľad na ňu mu oživil dávne chvíle, keď bol krátko naozaj šťastný. Noc, keď získal zdravého syna, po ktorom tak veľmi túžil.

Šťastie však netrvalo dlho, a čoskoro oň navždy prišiel. V nasledujúcich rokoch sa postupne naučil žiť so svojou bolesťou. Sústredil sa na stavbu zámockého sídla a svojich dvoch nepodarených synov sa usiloval vychovať, ako sa najlepšie dalo. To mu pomohlo prežiť, ale radosť zo života sa nikdy nevrátila.

Ženu spoznal bez najmenších pochybností. V tú noc bola v sieni rodičiek. Pripomenula mu bolestnú stratu, a viac sa mu nechcelo žiť. Vybral si smrť, aby nemusel znovu prežívať všetku bolesť. Prestal lapať po vzduchu. Všetko vzdal.

Lenže kým sa vznášal nad svojím telom, odrazu pri ňom zbadal dvoch anjelov. Prvý anjel mal podobu urasteného štíhleho mládenca s čiernymi očami a vlasmi a s tmavšou pletťou, ktorý mu

pripomínal dávnych rytierov z rozprávok. Druhý anjel bola drobná, bledá deva, podobná rozprávkovej víle. Mala nevýrazné črty tváre. Obočie, mihalnice, ba aj pery slonovinovej farby takmer splývali s bielou pokožkou. Výrazné na nej boli iba krásne fialkovomodré oči. Celú útlú postavičku však zahaľovala až poniže drieku skvostná zlatistá hriva vlasov. Mala ich také bohaté, že sa zdali ťažšie ako celé jej telo.

Johna na postavách mladých ľudí niečo zhora zaujalo. Chcel si ich lepšie prezrieť skôr, ako navždy opustí túto zem.

Teraz mu už bolo jasné, že práve ten okamih zaváhania rozhodol o jeho ďalšom živote. Mládenec mu spustil z výšky devu na nafúknuté brucho a nerozhryzený kus jablka mu vyletel z hrdla. V nasledujúcom okamihu sa John ocitol naspäť vo svojom tele a uvedomil si, že zasa dýcha.

Stál oproti nim na rozochvených nohách, z oboch strán ho podopierali jeho muži, a niečo mu nedalo pokoj. Vo chvíli, keď mu mládenec spustil devu na brucho, mu preblysoť mysľou isté meno. Keď si naň po dlhšej chvíli spomenul, prudko sa rozkašľal.

Volal sa Gilbert. Gilbert Rasher.

Vysoký a mocný mládenec stál hrdo pred ním a hľadel mu priamo do očí. Vyrastal síce v sedliackej chalupe, ale nesprával sa ponížene. Vyžarovala z neho sebadôvera inteligentných mladých ľudí, ktorí vedia, kam patria.

John si ho pozorne prezeral. Bol vyšší ako väčšina mužov. Široké plecia, dlhé ruky a nohy boli ešte chlapčenský kostnaté, ale keď si časom vypestuje svalstvo, bude z neho chlap ako hora.

„Ako sa voláš?“ zachrčal John z vyschnutého hrdla.

„Talis, pane,“ odvetil mládenec a vystrel sa.

John sa takmer znovu zvalil v mdlobách na zem. Tak sa predsa volal jeho otec. Meno bolo starodávne a dávalo sa už deťom iba zriedkakedy. Nechápal, ako mohol chlapec prežiť požiar, ale bol to určite on. Bol to jeho šestnásťročný syn.

John odstrčil mužov, ktorí ho z oboch strán podopierali. Ostal neisto stáť a roztvoril doširoka náruč. „Pod’ a pobozkaj si otca,“ povedal hlasom rozochveným od dojatia.

Talis k nemu bez najmenšieho zaváhania pristúpil a John Hadley ho objal. Keď sa Talis dozvedel, že Willovo priezvisko Watkins nie je jeho pravé, očakával, že táto chvíľa raz nadíde, a starostlivo

sa na ňu „pripravoval“. Usiloval sa naučiť všetko, čo má skutočný rytier vedieť. Na príchod svojho vlastného otca chcel byť dobre pripravený, aby ho v ničom nesklamal. Keď sa Meg pred mnohými rokmi po mesačnej neprítomnosti vrátila na smrť vyčerpaná, povedala im, že bola hľadať učiteľa. Talisa to vtedy vôbec neprekvapilo. Vedel, že rytier potrebuje vzdelanie a učiteľ ho mal na slávnostný deň pripraviť.

Talis zacítil na hrdle šľachticove slzy, on však mal ďaleko od dojatia. Myslel iba na to, že sa mu práve začína naozajstný život.

Odzrazu sa John narovnal. „Musíme už ísť, aj keď do zotmenia domov nedôjdeme. Hugh! Dajte môjmu synovi svojho koňa!“

Počas celej scény Callie, Meg, Will a Nigel mlčky stáli a prizerali sa. Meg sa čoraz tesnejšie túlila k Willovi, ktorý sa pokúšal ostať pokojný, no márne. Predstava, že navždy stráca Talisa, bola preňho takisto neznesiteľná ako pre ňu. Až teraz pochopil, ako veľmi si mládenca obľúbil. Dlháň Talis, jeho žartíky, náladová povaha a ustavičné vystatovanie znamenali pre nich veľa a budú im všetkým rovnako chýbať.

Nahlas by sa k tomu Nigel nikdy nepriznal, lebo si dával záležať, aby ho sedliacka rodina považovala za pána, ale popravde sa u nich najedol oveľa lepšie ako kdekoľvek inde, aj sa k nemu správali oveľa slušnejšie. Spočiatku mal síce výhrady voči svojim žiakom, no čoskoro si ich pre ich neskrývanú radosť zo života veľmi obľúbil. A teraz sa to všetko zrejme skončilo.

Callie bola tak veľmi vykoľajená, že sa nevládala ani pohnúť. Áno, áno, teší sa predsa spolu s Talisom, aké šťastie ho postretlo. Po tomto odjakživa túžil a naozaj si to zaslúži. Možno sa naňho pôjde raz pozrieť a uvidí ho v plnej zbroji. A možno sa niekedy aj on staví pri ich biednej chalupe, aby si ho všetci mohli poobzerať.

Pri tejto myšlienke si predstavila seba, odetú v biednych, ošúchaných šatách, ako má sotva čo do úst položiť, a práve rozoberá brvno za brvnom ich humno, aby bolo v zime čím kúriť. Talisa si predstavila, ako jej vraví, že život v bohatstve, ale bez nej, je preňho neznesiteľný. A či by vraj nechceli všetci ísť s ním?

Vtom Talis odstúpil od šľachtica, ktorý ho chcel prijať za syna. „Nie, pane,“ povedal tak zdvorilo, ako len vedel. „Nemôžem opustiť svoju rodinu.“

Po Talisových slovách všetci rozpačito zmĺkli. Čo starší a

skúsenejší sa len pousmiali nad idealizmom mladosti. Ten sa stratí, len čo nadíde studená zima, a mládenec, samozrejme, nemá ani potuchy, o čo prichádza, keď odmieta ochranu jeho milosti.

Talis sa síce navonok tváril, akoby odmietanie výhodných šľachtických ponúk mal na dennom poriadku, Callie však dobre vedela, aký je neistý a ako sa trápi. Zmysel pre česť mu totiž nedovolil urobiť, po čom tak veľmi túži.

Bez slova k nemu podišla a postavila sa zaňho. Nedotkla sa ho. Vedela, že stačí, keď mu je nablízku. Silu načerpá z jej prítomnosti, lebo spolu sú vždy silnejší.

V mysli mu prikázala, aby sa upokojil a stíšil. Meg s obľubou často vyhlasovala: „Talis je silný, lebo Callie je presvedčená o jeho sile.“

John sa zatváril zmätene, akoby nechápal, čo počuje. Sotva čo o vlások unikol zubatej, a teraz ho ešte odmieta jeho znovunájdenný syn.

Hugh Kellon prišiel k Johnovi Hadleymu krátko po požari hradu a od rôznych ľudí sa všeličo podozvedal o osudnej noci, keď sa pánovi starej hradnej pevnosti konečne narodil vytúžený syn, ktorý takmer vzápätí prišiel pri požari o život. O pánovi a panej sa potom dlho a veľa pošuškávalo, ako sa obidvaja po tragédii zmenili, a tak Hugh vedel, že milostivý pán predtým býval celkom inakší.

Je tento mládenec skutočne šľachticov syn, o ktorom sa všetci domnievali, že zahynul v plameňoch? Podarilo sa azda tomuto sedliackemu páru v tú noc tajne novorodenca odniesť? Prečo ho otcovi nepriniesli naspäť, keď pominulo nebezpečenstvo? A čo je to za chudé dievčisko, ktoré stojí za pekným mládencom? Drží sa ho ako plavovlasá tona, akoby k nemu patrila.

Spoza chrbta Hugh začul nespokojné hundranie ostatných mužov. Vybrali sa iba na obyčajný výlet. Veľa nechýbalo, a bola by z neho tragédia, no a teraz sa z toho stáva ešte aj nepochopiteľná záhada. Najlepšie bude dostať ich čo najskôr k stolu, prestretému na večeru, pomyslel si. Víno a poriadny kus mäsa ľuďom zvyčajne napraví náladu.

Hugh pristúpil k Talisovi a objal ho okolo pliec. „Na syna, ako je tento mládenec, možno byť právom pyšný. Samozrejme, že s nami pôjde, môj pane. Aj tá deva.“ Načiahol sa za Callie, že ju postrčí

pred Talisa, ale uhla a pritúlila sa z druhej strany k Talisovi. „Ehm," hmkol Hugh a nechápavo potriasol hlavou. Dnešný večer ho bude stáť celú putňu vína, ak sa má v tejto mo-tanici aspoň trochu vyznať. „Aj všetci ostatní. Tiež môžu s nami ísť. Súhlasíte, môj pane?"

„Áno, samozrejme," prikývol John Hadley. „Vezmite ich všetkých. Čo ma po sedliakoch?"

„Deva veľmi nevyzerá na sedliacku," zašepkal ktorýsi z mužov spoza Johna.

„Čo myslíte, je to mládencova frajerka?" spýtal sa ho iný.

„Ak áno, tak to je Johnov syn," odvetil prvý a zachechtal sa.

John sa pomaly spamätával. Hodina smrti a znovuzrodenia mu narobila v hlave dosť veľký zmätok. Pred svetom síce vyhlásil, že mu manželka porodila syna, lenže dobre vedel, ako to naozaj bolo. Drobná nevýrazná deva, ktorá sa túli k Jeho" synovi, je pravdepodobne jeho dcéra.

„Pristúp ku mne, dieťa moje," oslovil ju John a vystrel k nej ruku. Callie sa váhavo pozrela na Talisa. Keď prikývol na súhlas, vykročila k Johnovi.

Skutočne, pomyslel si John, podobá sa na manželku, keď bola celkom mladá. Nie je však zďaleka taká krásavica. Vedia urasteného krásavca sa celkom stráca.

„Áno," zašepkal, akoby iba pre seba. „Ty si moja dcéra."

Zemepánova ponuka bola skutočne veľkorysá, a preto na Callin prudký odpor neboli okolostojaci pripravení. „Nie!" zvraskla naňho. „Nie som vaša dcéra, pane! Vaša nie som. Počujete? Nie som!" Callie bola v podstate mierna a ústup-čivá. Iba najbližší vedeli o jej výbušnosti, ktorá prepukla vždy, ak išlo o Talisa.

„To je ale bláznivá rodina," zahundral ktorýsi z mužov. Najskôr mládenec odmietne svojho bohatého otca, a teraz ešte aj táto hlupaňa vrieska, že nie je jeho dcéra.

Na krik milovaného dieťaťa sa Meg spamätala zo strachu. Veľmi dobre vedela, že Callie netrúpi to, či je, alebo nie je Hadleyho dcéra, skôr sa obáva, že by mohla byť Ta-lisova sestra. Brat so sestrou predsa nemôžu uzatvoriť manželstvo.

„Môj pane," povedala Meg nahlas, aby ju všetci počuli, a vykročila dopredu. „Ráčte si spomenúť, veď toto dieťa má iného otca, nie je tak?"

Chvíľu bolo ticho, no potom si ktosi spomenul, čo sa vtedy naozaj stalo. „To je predsa dcéra Gilberta Rasher, môj pane. Hoci dosť ťažko si viem predstaviť, ako by sa mu mohlo vydať niečo také nežné, ako je toto stvorenie. Žrebec ako Rasher plodí častejšie takých synov ako vás," povedal a kývol hlavou k Talisovi.

Nešťastník vôbec netušil, prečo naňho John tak nenávistné zazrel. Ved' povedal iba to, ako deva vyzerá. Popravde mu prišlo krehkého stvorenia ľúto, keď si ho predstavil uprostred divej Rasherovej svorky. Medzi zákernými, krutými a ufúľanými štencami deva sotva dlhšie vyžije.

John sa zmohol na slovo až po chvíli. „Áno, je to Rashe-rova dcéra." Prečo mu má na nej záležať? Ved' má dcér dosť na celý kláštor, takže ďalšia mu skutočne nechýba. „Vezmi si to dievča so sebou," povedal Talisovi. „Pre mňa za mňa, vezmi si so sebou hoci aj celú svoju prekliatu dedinu!" Chcel mládenca za každú cenu za syna.

Talis počas celého výjavu iba mlčky, nehybne stál. Tváril sa vyrovnané a mužom v šľachticovej družine ani nenapadlo, ako veľmi túži pripojiť sa k nim, obliekať sa ako oni a nosiť sa na bujných tátošoch. To chápali iba jeho blízki.

Obzerali si ho a zdal sa im dospelý. Keď sa vystrel, dosahoval výšku dospelého muža, a jeho správanie svedčilo o zrelom úsudku. No myslením bol ešte celkom ako nevinné chlapčisko. Keď John vyhovel jeho žiadosti a Talis už vedel, že si môže zachovať svoju česť a dostať koňa, obrátil sa k človeku, ktorý mu bol najbližší - ku Callie. Istým, dobre nacvičeným gestom ju chytil okolo drieku, a keď si prekrížila na hrudi ruky, zovrel jej členky a vyhodil ju do výšky, kde sa roztočila. Bol to trik, ktorý odpozorovali od potulných komediantov a niekoľko mesiacov si ho potom nacvičovali - Talis na koniec Callie vždy bezpečne chytil.

Blízki neraz videli Talisa, ako krúti Callie vo vzduchu, ale tých zo pätnásť cudzincov, zhromaždených na gazdovskom dvore, iba otvorilo ústa a od údivu vytreštilo oči pri pohľade na devu, ktorá sa vrtela vo vzduchu a vlasy okolo nej plieskali ako lopatky veterného mlyna. Nejednen z nich zapochyboval, či sa Talisovi nakoniec podarí zachytiť ju.

Podarilo sa mu to celkom hravo, postavil ju na zem, vzal za ruku a rozbehol sa s ňou k chalupe, akoby na dvore nikoho nebolo.

kapitola 25

Keď sa Callie s Talisom dostali na dohľad zámku Hadley Halí, od údivu stratili reč. Cesta im trvala dva dni. Callie sedela počas nej v sedle pred Talisom. Vracali sa pod rodnú Strechu a dva dni sa usilovali privyknúť si na myšlienku, že Ach život bude odteraz vyzerat' celkom inak. Keď sa Callie lúčila s Meg a Willom, aj si poplakala, lebo obaja odmietli nasledovať ich do nového domova, aj keď im to John Had-ley ponúkol.

„Naše miesto je tu, na gazdovstve," povedal im vtedy Will. „Ak nás budete potrebovať, viete, kde nás nájdete."

Meg bola pri rozlúčke taká rozrušená, že sa nezmohla ani na slovo. Talis sa usiloval nedať najavo, ako ťažko, znáša bolestnú rozlúčku s domovom. Svoje veľké dobrodružstvo si dávno vysníval a veľmi po ňom túžil, ale rozchod s Willom mu padol zaťažko. Will ho veľa naučil. Keď bolo treba, vždy mu pokojne a múdro poradil, a bol mu po celý jeho doterajší život spoľahlivou oporou.

Rozlúčka s učiteľom nepohla k slzám ani Talisa, ani Callie. Pán John mu dal zopár zlatiek, a on sa jednoducho pobral svojou cestou.

Keď sa blížili k zámku, Talis sa konečne odhodlal na vážny rozhovor s Callie o nastávajúcich dôležitých zmenách v ich živote. Potichu jej vysvetlil, že ich oddelia, preto musí byť statočná, a zvládať život aj bez neho. „Nebudem už celé dni s tebou, aby som ťa ochraňoval," povedal jej. „Musíš sa naučiť zaobísť aj bezo mňa."

Callie sťažka prezrela a prikývla. „Budem ti chýbať?"

„Samozrejme, ale my dvaja už nie sme deti. Sme dospelí. Sľúb mi, že sa budeš správať, ako sa patrí. Budeš poslúchať môjho otca?"

Callie prikývla. Bude sa usilovať. Chce, aby bol na ňu Talis pyšný, a odteraz sa bude správať dospelé. Ich spoločné noci, keď boli od seba sotva na dva metre, sa navždy končia. Časy, keď patrili iba jeden druhému, sú navždy - skutočne navždy preč, pomyslela si.

„Kedy sa stretneme?" spýtala sa.

„Hneď, ako sa mi to podarí zariadiť. Najskôr však musím spraviť dobrý dojem na svojho otca. Až si ma obľúbi, budem sa ho môcť

spýtať na... na nás dvoch."

Nebola si celkom nacistom, čo má Talis na mysli, keď hovorí o „nás dvoch", ale dúfala - modlila sa za to -, aby to bol sobáš. Inak nebudú smieť byť stále spolu tak ako doteraz na gazdovstve. Cez ich dedinu občas precestovali šľachtické rodiny a Callie videla, že v panských rodinách aj vlastní súrodenci žijú oddelene.

Chrbtom sa Talisovi oprela o plece. Skutočne si nevedela predstaviť život bez vzájomných dotykov. Vedela, ako jej padlo zaťažko, keď im Nigel nedovolil sedieť vedľa seba pri vyučovaní. Willovi ani Meg neprekážalo, keď spolu sedávali za stolom pri jedle a prekrížili si nohy v členkoch.

Ako vždy, aj tentoraz Talis presne vedel, čo ju trápi, a dlaňou jej prikryl obe ruky položené na sedle. „Čoskoro," zašepkal. „Bude to čoskoro. To ti sľubujem. Všetko zariadim, len čo sa to bude dať. Ak si narobíme problémy, pôjde to oveľa ťažšie. Chápeš?"

„Áno," prisvedčila. Veľmi dobre chápala, že dospelých netreba dráždiť, lebo sa nazlostia a nedovolia mladým ľuďom vykonať, po čom túžia. Ak im to v konečnom dôsledku umožní navždy ostať spolu, bude bez Talisa hoci aj po celý rok. Pre ňu to bude každodenné umieranie, ale vydrží.

Cestou domov mal John Hadley oči len pre svojho syna. Obzeral si ho a v hlave sa mu rojili predstavy, čo všetko spolu podniknú. Konečne bude život preňho niečo znamenať a bude mať komu zanechať všetok svoj majetok. S dvomi biednymi mládencami, ktorých mu manželka porodila, viac nemusí rátať. Jeden mal dvadsať a druhý devätnásť, ale zďaleka neboli takí urastení a zdraví ako počerný krásavec, ktorý tak bedlivo stráži drobnú bledučku devu.

Mlčky ho pozoroval a jeho nadšenie rástlo. Mládenec bol nielen pekný, ale aj príjemný spoločník a milý človek. Predchádzajúci večer v hostinci sa John presvedčil, že nie je ani ostýchavý. Spočiatku mal vážne obavy, že na ňom každý na prvý pohľad vybadá sedliacku výchovu, ale mládenec sa správa ako rodený princ aj napriek svojim doškriabaným a mazoľnatým rukám, na ktorých vidieť, že nimi doteraz ťažko pracoval. Jednoduché, na slnku vyblednuté oblečenie mu vôbec neprekáža a správa sa ako následník trónu. , Strieborný jazyk. Ktorýsi z jeho družiny povedal, že mládenec má strieborný jazyk. Zhováral sa, žartoval a

smial sa i s mužmi raz takými starými, ako bol sám, a keď mu povedali, že na hostinského pivo je ešte primladý, Talis ich rukolapne presvedčil, že ho zvládne raz toľko ako oni, a bez ťažkostí vyjde po schodoch na lôžko. Poučil ich, že popíjal Willovo pivo, a to bolo oveľa silnejšie, lebo ho nikdy nekrstil vodou.

Ach áno, pomyslel si John, mládenec je hotový zázrak. Dobre vyzerá, je príjemný, talentovaný a mocný (porazil troch chlapov v pretláčaní rukou, a keď im potom žartom vyčítal, že majú priveľmi pohodlný život, všetci sa zasmiali). Na takého syna môže byť len hrdý.

Johnovi sa však nepáčiло, ako čudne sa Talis správa k deve, ktorá sa od neho nepohne ani na krok. Sprevádza ho všade ako bledý tieň, striehne na každý jeho pohyb, a on sa jej drží ako pes ježa. Večer jej John prikázal ísť do postele, no Talis sa k nemu ani neobrátil a vyhlásil: „Callie smie ostať.“ Presne tak to povedal. V Johnovi vzkypela zlosť. Nikomu nedovolí takto sa s ním zhovárať. Proti jeho príkazom sa nebude nik prieciť. Vycítil však, že ak Talisovi zakáže mať devu po boku, odíde. Jednoducho vstane, vyjde z hostinca, a za nič na svete sa k nemu nevráti.

Družina so záujmom sledovala, ako sa zachová, a John vedel, že je povinný uplatniť svoje zvrchované právo. Inak by všetko malo veľmi vážne následky. Po chvíli sa rozosmial. „Vzdávam sa svojmu synovi,“ vyhlásil. Keď naňho Talis nechápavo vytreštil oči, uvedomil si, že mládenec vôbec netuší, že ak odporuje Johnovým príkazom, otvorene ho vyzýva na boj. Od Talisa doteraz nik nežiadal, aby sa vzdal Callinej blízkosti. Ani Will, ani Meg, skutočne nikto. Nigel síce frflal, že sú stále spolu, lenže nik ho nepočúval. Podľa Talisa Callie mu patrí a zostane s ním, kým to bude čo len trochu možné.

John si devu znechutene premeral a prvý raz v živote si uvedomil, že žiarli. Mládenca však naozaj chce mať iba pre seba. Nepáčiло sa mu, že Talis stále spomína toho sedliaka. O Willovi Watkinsovi hovorí s takou úctou, akoby patrili medzi najvýznamnejších šľachticov. A nepozdávalo sa mu ani to, ako sa okolo neho stále obšmieta to dievčisko.

Bez dlhého uvažovania sa preto rozhodol, že ich pri prvej príležitosti rozlúči.

Keď dorazili k zámku, Callie s Talisom vyvrátili hlavy a s ústami

doširoka roztvorenými od prekvapenia si ho zvedavo obzerali. „Videl si už také niečo?“ zašepkala Callie.

„Nikdy. Ani som len netušil, že stavajú také obrovské domy.“

John usilovne budoval sídlo celých šesťnásť rokov. Stavba mu nahrádzala rodinu, ponúkala mu dôvod ďalej žiť, a preto jej venoval všetky svoje sily. Aj napriek početným deťom, ktoré v manželstve splodil, pociťoval, že jeho život zostal nenaplnený. Dcéry si vôbec nevšímal a slabými synmi pohŕdal. Rozhodol sa preto zanechať po sebe aspoň veľkolepú stavbu.

Zámok bol postavený z kameňa, a mal pôdorys predĺženého písmena L. Budova pôsobila celistvo, no mala viaceré veľmi pekné menšie nádvorie, ktoré slúžili na rôzne účely.

Jedno bolo určené pre služobníctvo, ďalšie sa nachádzalo pred kuchyňou. Rodina zámockého pána mala osobitné súkromné nádvorie a z rozľahlého hlavného nádvorie sa vstupovalo do ústrednej časti zámku s panskými sieňami a komnatami.

Po okolí boli roztrúsené ďalšie menšie stavby z rovnakého sivého kameňa ako zámocká budova, a všade sa hmýrili ľudia náhliaci sa za povinnosťami. Mnohí muži mali na pleciah kosy a ženy niesli pradená vlny. Osadenstvo vyzeralo spokojne a blahobytné.

Callie s Talisom zosadli z koňa a nasledujúc príklad zámockého pána, odovzdali uzdu jednému z čakajúcich stajníkov. Sluhovia si ich zvedavo obzerali, lebo neboli oblečení ako šľachtici. Vedeli však, že ak niekto príde ako jazdec s ich pánom, musí to byť človek urodzeného pôvodu. Všimli si, že ich pán sa tvári nezvyčajne milo.

„Veď už pod!“ posúril John Talisa. Spolu s Callie pomaly kráčali po nádvorí a s obdivom si prezerali tri zámocké podlažia, týčiace sa do výšky okolo neho. Sklenené obloky akoby žmurkali v odraze slnečných lúčov a spoza nich sem--tam vykúkali zvedavé tváre.

Z nádvorie vošli do priestranej siene s vysokým, krásnym zdobeným kazetovým stropom. Na omietnutých múroch boli rozvešané vzorne udržiavané zbrane a časti brnenia, aby sa dali v prípade núdze hneď použiť. To bola veľká zámocká sieň.

Na prestretých stoloch lákavo rozvoniavali misy s jedlom. Okolo stolov sedeli ľudia a veselo hodovali. Na čestnom mieste pri stene stál stupienok so stolom pre zámocké panstvo. Za vrchstolom púťali pozornosť dve bohato zdobené kreslá. V menšom z nich

sedela ešte stále pekná staršia dáma. Vo väčšom kresle sedel mládenec o málo starší ako Talis. Bol vytiahnutý, kostnatý, s pochudnutou tvárou. Keď zbadal otca, z tváre sa mu razom vytratil smiech.

Večerajúci pri stoloch nápadne stíchli. John Hadley nevynikal žičlivosťou. Choval síce dobre svojich ľudí, ale si želal, aby sa hneď po jedle vracali k svojim povinnostiam. Keď sa niekam vybral, domáci si vydýchli, a začas sa im žilo o poznanie ľahšie.

Pozornosť prítomných sa sústredila na zámockého pána a neunikol im šťastný výraz jeho tváre. Dlhými krokmi zamieril priamo k panskému stolu, kde sedela manželka so synmi. Mládencov ani len nepozdravil, aj keď naňho obaja bojazlivo upierali zrak, ako keby ho o niečo prosili. Ľudia si všimli, že pani Alida k staršiemu synovi nevdojak vystrela ruku, akoby sa mu chcela zachytiť o rukáv. Otec o svojich biednych synov síce nedbal, ale o to viac ich ľúbila matka. „Hľaďte že sem, žena moja," oslovil ju tajuplne ako jarmočný herec, keď ohlasuje kúzelníkovu číslu. „Našiel som nášho skutočného syna!"

Dramaticky odstúpil o krok dozadu, aby všetci dobre videli na Talisa s Callie, ktorí stáli uprostred veľkej siene.

V Anglicku sa spoločenské vrstvy po každej stránke výrazne odlišovali. Inak sa obliekali, inak bývali, ba dokonca sa aj inak stravovali. Iba veľmi bohatí ľudia si mohli dovoliť denne konzumovať mäso a sladkosti. Bohatá šľachta sa od nižších vrstiev odlišovala v stravovacích návykoch predovšetkým tým, že iba zriedkakedy jedávala zeleninu. Tú podľa nich jedia iba sedliaci a zvieratá. Jest' surové ovocie znamenalo, že si dotýčný nemôže dovoliť kuchára, ktorý mu pripraví sladký kompót. Hnedý chlieb so zvyškami otrúb naznačoval, že si rodina môže dovoliť iba najlacnejší spôsob mletia.

Hadleyovci boli veľmi bohatá rodina, a tak sa u nich jedávalo zväčša mäso, na prípravu múčnych jedál sa používala biela múka a na stoloch nikdy nechýbali sladkosti. V konečnom dôsledku preto všetci trpeli na „anglickú chorobu", ako na pevnine bežne volali sčerneté, uvoľnené, pokazené zuby. Dôsledky presladenej stravy sa totiž nedali odstrániť ani tým najstarostlivejším čistením zubov.

Callie s Talisom vyrastali u sedliakov, kde sa jedlo veľa zeleniny, takmer žiadne mäso, ovocie sa konzumovalo čerstvo

odtrhnuté rovno zo stromov, a cukor mávali tak zriedkavo, že takmer ani nevedeli, ako chutí. K takejto strave patril, samozrejme, celodenný pohyb - behávali, liezli po stromoch, naháňali sliepky. Obidvaja preto vyzerali nezvyčajne zdravo. Mali pevné kosti, pružné svalstvo, jagavobiele zuby a zdravé, lesklé vlasy. Držali sa rovno, a mali pružné a pekne tvarované údy.

Talis so svojou tmavou krásou a zlatovlasá Callie s očami farby fialiek pripomínali rozprávkového rytiera a jeho princeznú.

Na Talisovi mohli priam oči nechať. Taký mládenec bol snom každého muža. Zdravý, mocný, urastený a plecnatý. V tmavých očiach sa mu zračila inteligencia. Ničím im však nepripomínal Johna Hadleyho. Ten síce bol vysoký, mal aj široké plecia, lenže bol šľachovitej postavy. Zamlada bol ryšavý a mal bielu pokožku. Na slnku vždy iba sčervenel, ale nikdy nezhnadol. Mládenci sediaci pri stole vedľa jeho manželky boli očividne jeho synovia. Vyzerali, akoby mu z oka vypadli, aj keď to boli iba neduživé kópie svojho otca. Mladý valibuk, stojaci vedľa Johna, vyzeral medzi nimi ako medveď medzi zlatistými jeleňmi.

Svoj názor sa však nahlas nikto neodvážil vysloviť.

Alida sa usilovala nedať nič najavo. Rovno pred ňou stál mládenec, ktorý pre ňu aj pre jej deti znamenal koniec života. Aj napriek hlbokému a bolestivému rozrušeniu si chcela zachovať pokoj.

Keď vstala, aby podala ruku na privítanie mládencovi, ktorému odteraz pripadne nárok na všetko, čo patrí jej deťom, odrazu sa jej zatmelo pred očami a omdlela.

Netušila, že Talis pohotovo zasiahol, hneď preskočil stôl a zachytil ju skôr, ako dopadla na podlahu.

Všetci naňho začudovane vytreštili oči, keď zistili, že stojí s bezvládnou pani Alidou v náručí.

„Pane?“ obrátil sa na Johna spýtavo, lebo nevedel, kam má odniesť bezvládnú dámu.

Ak si ešte doteraz Talis nezískal Johnovo celé srdce, táto chvíľa s konečnou platnosťou rozhodla o jeho naozajstnej otcovskej láske.

„Pod' so mnou, syn môj,“ povedal. „Ukážem ti jej komnatu.“

Keď pani Alida upadla do mdlôb, vo veľkej zámockej sieni nastal nevídaný hurhaj. Návrat zemepánovho syna zo záhrobia vyvolal všeobecný záujem. Odrazu sa všetci chceli dozvedieť čo možno

najviac podrobností o udalostiach spred šesťnástich rokov. Domnienky o tom, čo sa vtedy naozaj stalo a aké to bude mať dôsledky, sa len tak rojili. Ľudia si chceli vypočuť každého, kto o dávnych udalostiach niečo vedel, a pamätníci udalostí sa razom stali prameňom významných informácií.

Ako Talis niesol pani Alidu v náručí hore schodmi, vrátilo sa jej na chvíľu vedomie. „Postaraj sa o ňu," povedala svojej najstaršej dcére. Pri pohľade na tmavého mladíka, ktorý ju niesol, však znovu omdlela.

Panne Edith trvalo pomerne dlho, kým uhádla, koho pod „ňou" má matka na mysli. V hadleyovskej domácnosti totiž ďalšiu nádejnú starú pannu nepotrebovali. Keď jej napokon svitlo, o koho ide, trvalo jej dosť dlhú chvíľu, aby devu objavila. Kráčala tak tesne pri mláďencovi, ktorý sa práve stal ich bratom, že ju sotva bolo vidieť.

Panna Dorothy bola najmladšia zo sestier. Spoza Edithin-ho chrbta si prezrela Talisa, ako sa skláňa nad ich matkou, a zhlboka si vzdychla. „Prečo len nám je bratom?" spýtala sa sestry a do očí sa jej natisli slzy hnevu.

„Bud' ticho! Aj tak je pre teba primladý," zahriakla ju vždy prakticky uvažujúca Edith.

Dorothy sa iba neprijemne zasmiala, čím dala jasne najavo, čo si v skutočnosti všetky myslia. Vydali by sa za hocikákeho muža, aký by sa im dostal. Žiadny pytač by pre ne nebol primladý ani pristarý.

Edith si nedovolila rozmyšľať o dianí okolo seba, a nedovolila si ani obzerať nového brata. Svoje povinnosti brala veľmi vážne. „Pod' so mnou," požiadala Callie. Keď odmietla, Edith ju mocne chytila za rameno a začala ju ťahať z komnaty.

Ako ju násilím vliekla von, Callie sa obzrela na hlúčik zhrknutý okolo Talisa. Ihneď zdvihol hlavu a zamračil sa na ňu. Lenže skôr, ako stihol otvoriť ústa, zámocká pani bôľne vzdychla, akoby už-už mala vypustiť dušu.

„Syn môj," oslovila ho. „Syn môj, stal sa zázrak!" Načiahla sa k jeho hlave a pritiahla si ho k sebe. Na ženu s dušou na jazyku to spravila prekvapujúco prudko. „Chcem si ťa poprezeráť."

Keď sa Talisovi podarilo odtiahnuť sa od nej, Callie už bola preč. Callie bola podráždená. Talisa nevidela celé dva dni. Dva dni sa

musela venovať s jeho sestrami tým najbezvýznamnejším a najnudnejším nezmyslom, o akých sa jej doteraz ani neprísnilo. Mala s nimi povinné hodiny hry na lutnu a donekonečna si skúšali nové šaty. Chodievali spoločne v presne vymedzené hodiny na prechádzky po záhrade, kde iba omieľali klebety z dvora kráľovnej Alžbety. Únavné reči o zaľúbencoch a sobášoch boli stále rovnaké. Najstaršia zo sestier pri každej zmienke o nastávajúcej svadbe vyhlásila, že na takého ženícha by nepristala, ani keby jej ho ponúkli na zlatej mise.

Najmladšia zo sestier (Callie si ju celkom obľúbila) na to povedala, že Edith chňapne po hociktorom chlapovi, aj keď bude jednooký, jednoruký a beznohý.

„A čo ty?“ spýtala sa Callie.

„Hmm,“ porozmýšľala Dorothy. „Ak mám pravdu povedať, ja by som ho mala radšej aspoň jednonohého.“

Callie sa rozosmiala. Edith zastala a vyhrešila ich za neprístojne správanie.

Na jednej prechádzke Callie začula cvengot mečov, a hneď zamierila za zvukom zbraní. Edith sa za ňou rozbehla a dochytila ju. „Dámy sa nestretávajú s mužmi bez spoločníčky!“

„Môžeme tam ísť všetky?“ spýtala sa vtedy prosebné Callie, a Dorothy sa zachichotala.

Na tretí deň už Callie mala pocit, že naozaj vybuchne. Teraz jej znepríjemňoval život navyše aj železný korzet, do ktorého ju pozapínali. Keď jej ho obopli okolo rebier, takmer omdlela. V poslednej chvíli sa zachytila o obločnú rímsu a šeptom sa spýtala: „Prečo?“

Dorothy si ľahko domyslela dôvod jej otázky. Prečo sa má trápiť v korzete, keď je aj tak rovná ako lata? „V tom sme všetky rovnaké,“ vysvetlila jej. „Keď som mala tvoje roky, bola som taká istá ako ty, a potom mi za tri mesiace všetko narástlo.“ Veselo sa usmiala a prezrela si kypré prsia. „Len sa neboj, aj ty budeš čoskoro dievka ako my.“

Callie chcela namietnuť, že ju nemá prečo prirovnávať k sebe a k sestrám, lebo nie je z ich rodu. Je predsa dcérou nejakého človeka, ktorý sa volá Gilbert Rasher a o ktorom sa s ňou odmietajú zhovárať. Stačilo sa však lepšie prizrieť nevydatým dcéram Johna Hadleyho, aby zbadala, ako sa na ne ponáša. Boli takisto štíhle a

plavovlasé ako ona. Ešte aj ich dvaja bratia, ktorých na chvíľu zhliadla v deň príchodu, sa jej podobali. Talis, ktorý im mal byť bratom, vyzeral medzi nimi ako mohutný čierny býk v košiari medzi ovcami.

„Krajšieho mládenca som v živote nevidela. Naozaj je in-cest smrteľný hriech?“

„Joanna!“ napomenula ju naoko zhrozene Dorothy, ale smiech jej len tak pomykával kútikmi úst.

Callie zašla k otvorenému obloku a vyzrela von. Zbadala Talisa s blýskavým mečom v rukách, ako šermuje s oveľa starším a nižším mužom. Talis bojoval zo všetkých síl a usiloval sa ho zahnať do úzkych. John Hadley sedel obďaleč na koni a zamračene ich pozoroval.

„Myslím, že otec ním nie je až taký nadšený,“ poznamenala Edith, keď sa k nim pridala a vyzrela von. „Počula som, že aj keď je mohutný, ale sily ktoviekoľko nemá. Filip ho včera vyhodil zo sedla.“ Mala na mysli svojho dýchavičného mladšieho brata.

Callie stačil jediný pohľad na Talisa, a podlomili sa jej kolená. Akoby časť z nej vyletela von, za ním. Dva dni strávené bez neho sa jej zdali ako dvadsať rokov. Nielenže jej chýbal, ale mala pocit, akoby ju bol niekto rozsekol napoly a vzal jej tú polovicu, v ktorej mala srdce.

Ako keby vedel, že sa naňho díva - a naozaj to vedel -, Talis sa zvrtol a vrhol pohľad na Callie. Za uplynulé dva dni sa dozvedela veľa nezmyselných hlúpostí o slušnom správaní urodzených dám, no razom na všetko zabudla. Vyklonila sa z obloka, takmer z neho vypadla. „Tu som!“ zakričala a zakývala. „Tu som!“

Callino hlasné vykrikovanie ľudí z Hadley Hallu prekvapilo. Od chvíle, čo prišla, ju málokto počul prehovoriť. Takmer zabudli, že je na zámku.

Johna krik nahneval, lebo deva si dovoľila rozptyľovať jeho vzácneho syna pri rytierskom cvičení. Zaumienil si, že ju večer vyhreší. Lenže vôbec nebol pripravený na zmenu, ktorá sa udiala s Talisom, keď začul Callin hlas.

V okamihu, keď sa Talis otočil a jeho oči sa stretli s Cal-inými, skúsený rytier Hugh Kellon využil príležitosť a zaútočil mu na nekrytý chrbát. Až dovtedy ľahko odrážal Talisove slabé, nepresné a slabo nacvičené výpady, a tak si povedal, že mladého

sopliaka dôkladne poučí, aby sa druhý raz nedal rozptyľovať pri dôležitých chlaských činnostiach žiadnou dievčinou.

Talis vedel, že sa Callie naňho díva. Kútikom oka zachytil útočiaceho muža, prudko sa zvrhol, vrhol sa na protivníka, odrazil útok, a Hugh ani nevedel, ako sa ocitol vystretý horeznačky v piesku, s Talisovým mečom priloženým k hrdlu.

Talis sa vždy rád predvádzal. Aj teraz položil porazenému rytierovi nohu na hrud', zdvihol ruku do výšky, pozrel hore na Callie, a tá mu hneď zatlieskala. Ťažko povedať, kto bol prekvapenejší. Či John Hadley, alebo Hugh Kellon ležiaci pod Talisovou nohou. Hugh sa za arogantné a nanajvýš pokorujúce gesto najskôr na nafúkaného loptoša nazlostil. Vzápätí si však uvedomil aj žartovnú stránku celej príhody. Už dávno totiž nekonal veľkolepé skutky pre radosť svojej vyvolenej dámy.

Talis zložil nohu z protivníkovej hrude a gavaliersky sa uklonil Callie aj obidvom devám v obluku. Tie ho tiež odmenili zdvorilým potleskom. Edith ich potom všetky tri od-tiahla od obluka. „Naozaj neviete, čo je hanba! Správate sa ako pobehlice. A to k svojmu vlastnému bratovi!"

„Mne bratom nie je," ohradila sa ako vždy Callie, aby bolo všetkým jasné, že s Talisom nie sú pokrvní príbuzní.

Edith sa pozrela na Callie obklopenú svojimi sestrami. Callina podobnosť s Dorothy a Joannou bola až priveľmi nápadná. Nechcela si to však pripustiť, a tak sa radšej odvrátila. Rodičia jej predsa jasne povedali, že mládenec je jej brat. S vyzývavo sa správajúcou Callie nie sú príbuzné, a to je pre ňu rozhodujúce.

„Pod'te, a všetky! V hornej komnate máme teraz hodinu hudby."

Callie sa pobrala za Edith a jej sestrami, ale vedela, že jej srdce ostalo dolu, na nádvorí.

kapitola 26

„Čo ti je, synku?" spýtal sa John Hadley, keď videl, že Ta-'tts sa len tak prehĺňa v jedle na tanieri. Mládenca chcel mať stále pri sebe, Ä tak aj jedával uňho v súkromných komnatách, a nie s Ostatnými vo veľkej sieni. Keď si zasadli prvý raz spoločne k stolu, Talis ho požiadal, aby s nimi mohli jesť aj jeho bratia. Nechápal, prečo by mal otec uprednostňovať iba jedného z troch

synov, a Jamesa s Filipom si obľúbil.

„Z čoho porastieš, ak nebudeš jesť?“ vypytoval sa John ďalej.

„A čo už dosť nenarástol?“ položartom namietol James, ktorý tak trochu žiarlil na svojho nového „brata“. „Všetky kone vystrašene erdzia, len čo ho zazrú.“

Po synovom opovážlivom výroku sa John rozohnal, že mu dá zaucho, ale Talis sa schuti zasmial a načiahol sa za rožkom z bielej múky. Megina strava mu veľmi chýbala. Na stole býval vždy dostatok jednoduchých jedál. V tejto domácnosti sa občas vôbec nedalo určiť, čo za jedlo položili na stôl, lebo aj obyčajný syr vedeli upraviť tak, že vyzeral ako hovädzina. „Čo povieš, braček, nemali by sme ti radšej osedlať lúčnu kobyľku?“ spýtal sa ho Talis. „Alebo záhradného slimáka, aby sa ti nohy neľahali po zemi?“

John zarazene spustil ruku.

„A ty, druhý braček, čo ty na to?“ obrátil sa Talis na Filipa, ktorému sa od únavy po celodennom cvičení chveli ruky.

„Ja?“ spýtal sa váhavo Filip. Netešilo ho, keď sa naňho upriamila pozornosť spoločnosti, a vonkoncom si neželal byť stredobodom záujmu tam, kde bol jeho otec.

Talis si všimol Filipove roztrasené ruky a tmavé kruhy pod očami. Spávali všetci traja v jednej posteli, a preto vedel, ako veľmi v noci Filip kašliava. „Zajtra si zmeriame sily,“ vyhlásil. „Budem bojovať s obidvomi. Ak ma niektorý z vás dostane zo sedla, obidvaja budete potom po celý deň ležovať pod stromom. Ak ma žiaden z vás nepremôže, poležím si celý deň pod stromom hore pupkom ja, a vy budete usilovne cvičiť.“

Obidvaja mládenci hľadeli na Talisa, akoby rozum potra-til. Otec by im predsa nikdy nedovolil zaháľať celý deň.

„No tak, nemračte sa na mňa! Nebudem tak veľmi chrá-pať, aby som vás rušil pri cvičení. Pán Hugh vás vyobracia, len sa tak budete váľať v prachu. Už sa teším, ako sa večer pobavím, kým vy budete padať od únavy.“

John sa zasmial. Talis mu pripomenul časy mladosti, keď sa aj on rád takto nafukoval a vystatoval.

James odrazu pochopil, ako to Talis myslí, a uvedomil si, že ho začína mať rád. Veď koľkokrát sa sám usiloval otcovi vysvetliť, že Filip nevládze celý deň cvičiť a potrebuje častejšie oddych. James

už vopred vedel, že Talis sa ocitne v prachu. Filip „vyhrá“ súboj a celý deň bude môcť oddychovať pod stromom.

„Ty si trúfaš!“ zavrátil Talisa. „S tvojimi mäsiarskymi finesami? Nás zo sedla nikdy nedostaneš, na to máme priveľmi dobrú prípravu. Povedz, Talis, na tom vašom gazdovstve, tam si si sedlal kravy?“

„Ja ti...“ spustil John, ale Talis mu skočil do reči.

„Bol som dobrý gazda a som aj dobrý rytier,“ začal chválenkársky. „Dochoval som si na gazdovstve také sliepky, že mi slúžili namiesto koni. Samozrejme, keď som skákal cez ploty, občas som mal plné ústa peria, ale s tým som si ľahko poradil. Ostrihal som im brká a popredal som ich lodiarom ako brvná. Vieš, kuracie perie sa na vode dobre nesie a na plavbu je ako stvorené.“

Na tom sa zasmial dokonca aj John. Potom už len spokojne jedol a načúval, ako sa synovia navzájom preká-ra-jú. Ukazovalo sa, že nálada v domácnosti sa zo dňa na deň zlepšuje. Odjakživa bol presvedčený, že skutočne šťastný môže byť iba vtedy, keď bude mať syna, ako sa patrí. Pekný, mocný, bystrý mládenec ho len utvrdil v jeho presvedčení.

Na piaty deň k večeru si však John všimol, že s jeho vzácnym synom nie je čosi v poriadku. Mládencova výbušnosť spočiatku nepoznala medze. Žartoval, smial sa a vystatoval sa svojou silou v boji so zbraňou. Neovládal priveľmi techniku boja, ale bol rodený bojovník.

Učitelia mimo bojiska sa zasa škriepili o jeho vedomostiach z oblasti umenia a rôznych vied. Napokon sa zhodli, že lepším žiakom ako on, bol len James. Johna však najstarší syn nezaujímal. Prečo by mu malo záležať na vedomostiach chudorľavého, krivajúceho mládenca?

Talis bol niečo celkom iné. Bol to mládenec na pohľada-nie, a preto si zaslúžil všetku jeho lásku.

Čo sa s ním robí? uvažoval John. Akoby ho niečo trápilo. Aj pred Hughom sa zmienil, že sa mu Talis zdá ustatý, a Hugh si len odfrkol. „Ako môže byť šestnásťročný chasník ustatý? Či ste v jeho veku celý deň necvičievali a po nociach nenaháňali dievky? Ja som vtedy skoro ani nespával.“

„Tak teda, čo s ním potom je?“

Ani Hugh si to nevedel vysvetliť. Kľúč k tajomstvu Tali-sovho

čudného správania čiastočne objavili, keď si spomenuli, ako zrazil Hughu na zem a triumfálne mu položil nohu na hrud'. Vtedy Talisovi celkom určite nechýbala životná energia. Obom im hneď bolo jasné, že chce spraviť dojem na devy dívajúce sa z obloka. O to však ide všetkým mládencom, a tak tomu nepripisovali veľký význam.

Už uplynul skoro týždeň od Talisovho príchodu a za ten čas ho John stále niečím zamestnával. Nedal mu ani len vydýchnuť. John nechápal svoje nejasné obavy, ale stále sa mu zdalo, akoby Talis mal zmiznúť, ak naňho nebude dávať stále pozor a nebude ho starostlivo strážiť.

Keď dovečerali, John pohnal mládenčov na poschodie, kde mali svoju komnatu. Tam na schodisku Johnovi svietlo, prečo sa Talis sužuje. Oproti nim schádzal hlúčik jeho dcér - všetky boli rovnaké a nikdy sa nenamáhal rozoznať jednu od druhej.

Odrazu sa však John vôbec nevládal pohnúť, akoby mu niekto počaroval. Talis, s očami doširoka roztvorenými, zastal na schodíku nad ním, ako keby sa mu zjavilo nejaké čudo. Oproti nemu sa opierala o stenu jedna z diev a aj ona naňho vytriešťala oči.

Spočiatku na seba Talis s dievčinou len nehybne hľadeli. Taký pohľad však John Hadley ešte v živote u nikoho nevidel. Bolo v tom niečo, čo sa nedá postrehnúť zrakom, ale treba to precítiť. Neviditeľné, ale veľmi citeľne to medzi nimi iskriло, celkom ako za letnej blýskavice.

Všetci na schodisku zmlkli a znehybneli, ako keby ich zmrazili vibrácie, šíriace sa v ovzduší okolo mladého páru. Prúdenie bolo také silné, že ich vnútorne celkom rozochvelo.

Pomaly, pomaličky začali mladí ľudia k sebe vystierať ruky s roztvorenými dlaňami. Okolostojaci akoby v tej chvíli skameneli. Keď sa dotkli brúskami prstov, všetkými mocne otriaslo a zazdalo sa im, že sa zachveli zámocké múry a zvlnilo sa okolo nich povetrie.

Nikto nevedel, ako dlho sa Callie s Talisom mlčky s nehybne vystretými rukami navzájom napájali životnou energiou. Nebyť toho, že sa zdola z veľkej siene vyhrnuli po večeri ľudia a chceli vyjsť po schodoch, boli by tam stáli azda aj celú noc.

Prvý sa spamätal John. „No tak, chlapče, veď nás už pusť, nech

prejdeme," povedal a trochu šťuchol do Talisa, aby ho prebral. Odrazu sa všetci spamätali a otriasli sa ako psy, keď zo seba striasajú vodu. Na to, čo prežili, chceli čo najskôr zabudnúť.

„Poďme, Callasandra," prikázala Edith a postrčila pred sebou Callie aj sestry, aby zišli po schodoch. Otca bezvýhradne poslúchala, len aby sa vyhla jeho hnevu.

Callie sa odvrátila od Talisa, ktorý zamieril hore schodmi, a viac sa za ním neotočila. Prudko jej bilo srdce a podlamovali sa jej nohy, čo tak veľmi túžila ešte stále sa ho dotýkať, zhovárať sa s ním a hľadiť naňho. Len silou vôle sa prinútila zísť dolu.

Dorothy sa za jej chrbtom šeptom spýtala Joanny: „Takto ľudia prežívajú zaľúbenie?"

„Nie," odvetila Joanna. „Medzi tými dvomi sa mi to na lásku nezdá."

Vždy romantická Dorothy sa zhrozene pozrela na sestru. Zo všetkého najviac si želala byť do niekoho zaľúbená. „Tí dvaja nie sú zaľúbení?"

„Myslím, že medzi nimi je iné puto, nie láska. Či je to od diabla, alebo od Boha, to neviem, ale normálne to určite nie je."

Sklamaná Dorothy sa zachmúrila a pobrala sa za sestrou dolu schodmi.

Potichu, aby v posteli nezobudila svoje dve spoluspiace, Callie vstala, prehodila si cez ruku šaty a zamierila na toaletu. V miestnosti s kamennou podlahou ju nikto nepočul obliekať sa. Potom tíško vyšla von, zbehla po drevenom schodisku a zamierila do zadnej časti zámockej budovy, k dverám do kuchyne.

V posteli musela dlho čakať, kým Talisove sestry zaspali. Vedela však, že sa s ním stretne.

Vonku zbadala, ako spoza stromu vystúpila tmavá postava. Bez váhania si nadvihla ťažkú sukňu, a rozbehla sa k nej. Talis jej však na privítanie neroztvoril náruč. Chytil ju len za ruku a ťahal ju behom okolo budov, rôzneho náradia, stromov a po záhradných chodníčkoch, takže mu sotva stačila. Nezáležalo jej na tom, kam ju vedie. Dúfala, že to bude na kraj sveta, a tam potom zoskočia dolu - alebo, ak je svet okrúhla platňa, budú ho spolu obiehať stále dookola a nikdy nezastanú. Nech sa stane čokoľvek, len nech ich viac nikto nerozdelí.

Napokon dobehli k prastarej, požiarom zničenej hradnej pevnosti.

Dve veže ešte stáli, múry boli sčerneté od dymu a trámy pováľané po zemi. Bolo však vidieť, že kamene si už začali odnášať dedinčania na stavbu chalúp.

Talis, držiak Callie pevne za ruku, pustil sa hore po klzkom, vyšúchanom kamennom schodisku jednej z veží. Pošmykla sa, ale on ju zachytil, oprel o kamenný múr a privinul si ju k sebe.

Dnes večer je nejaký iný, napadlo jej. Takýto nikdy nebýval. Keď boli posledný raz spolu osamote, bozkávali sa a Talis jej vyhrnul sukňu. Teraz ju celým telom dlho tisol k múru, dýchal jej do tváre, díval sa jej uprene do očí a na prsiach cítila jeho bijúce srdce.

Keď sa Callie k nemu pritúlila, celé telo jej odrazu oťaželo a začala mu hľadať pery. Lenže sa rozosmial, schmatol ju za ruku a ťahal hore, vyššie po schodoch. Zastali až pred starodávnymi obhorenými dubovými dverami so zhrdzavenou zámkou.

Keď sa otočil, zbadal jej sklamaný pohľad. Mocným kopnutím vyrazil vetrom a dažďom ošľahané, rozpadávajúce sa dvere. Keď sa s buchotom zvalili, Callie sa rozosmiala a Talis ju objal.

Na parapetoch hrubých múrov, po ktorých sa v noci po stáročia prechádzali hradné stráže, potom v objatí vírili dookola a Callie sa so zaklonenou hlavou nadšene smiala.

Keď ju po chvíli Talis postavil na zem, tiež sa rozosmial a sňal jej z hlavy čepček. Potriasla hlavou a uvoľnila si vlasy. Prehrabol jej ich prstami a rozložil tak, aby ju celú prikrývali. Prudký závan vetra jej ich rozvial a oboch ukryl pred tichom mesačného svitu.

Potom ju jemne objal a začal nežne bozkávať. Po chvíli sa od nej odtiahol a zatváril sa začudovane.

Callie si stala na špičky, no keď sa chcela znovu bozkávať, odtisol ju a otočil. „Čo to máš na sebe?“ spýtal sa a zahmatkal jej vzadu po korzete pod šatami.

„Oceľ,“ odvetila, a cítila sa šťastná ako ešte nikdy v živote.

Talisovi netrvalo ani dve minúty, a šaty mala vzadu rozošňurované. Spomenula si, koľko sa na toalete natrápila so stužkami. Zosunul jej šaty z pliec a rozopol háčiky na korzete, ktorý jej zvieral hrud’.

Pridržal si ho chvíľu pred očami, aby si ho poobzeral, a potom sa rozohnal, že ho prehodí ponad cimburie do starej vyschnutej hradnej priekopy. Callie zvyškla. „Nie! Nerob i to, Edith ma zabije, ak to stratím!“

Talis sa zasmial, a predsa ho prehodil ponad cimburie. Callie dobehla k múriku a dívala sa, ako padá do hlbín. Po chvíli letel za korzetom aj čepček. „Ty bezočivec!“ zakričala naňho. „Toto sa mi len tak ľahko neprepečie!“

Neodpovedal jej, a tak sa k nemu rozhorčene otočila. Nazdala sa, že dobre pozná všetky výrazy jeho tváre, ale í tento uňho ešte nikdy nevidela. Tmavé oči boli v mesačnom svite celkom čierne a čudne sa mu jagali. Taký jagot ešte nikdy v ľudských očiach nepostrehla. Takmer sa ho zľakla. Vyzeral staro a veľmi dospelo. Určite to už nebol mládenec, ktorý ju naháňal po černici, ale muž, ktorý si ju prezeral ako ženu.

Callie si strach ani nestihla celkom uvedomiť, a už naň aj zabudla. Vrhla sa k nemu, pery mu pritisla na ústa a pritúlila sa. Šaty mala zhrnuté po driek a viseli jej voľne okolo útlých bokov. Hore mala iba nočnú košeľu z jemného, tenkého plátna.

Nevedno, či ho ona zrazila, alebo ju sám strhol na zem, no odrazu sa ocitli v objatí na prastarých kameňoch. Lačne, netrpezlivo, náhlivo a žiadostivé sa hladkali a bozkávali.

Callie ani na um nezišlo, aby prestala. Už dlhé mesiace ju trápil nepokoj, prezerala si časti Talisovho tela, ktoré ju nikdy predtým nezaujímali. Dívala sa Talisovi na stehná, keď kráčal, obzerala mu pevné svalstvo na zadku, keď pomáhal Willovi vyťahovať voz z blata. Keď sa do polpása vyzľiekol, aby si pozmýval po práci z tela pot, takmer omdlela, ako veľmi sa jej páčil.

Hladkala ho a dotýkala sa mu všetkých tých častí tela, ktoré si doteraz iba so záľubou prezerala. Necítila hanblivosť, nemala zábrany, a ani jej nenapadlo, že by nemala robiť to, čo robí. Talis pre ňu znamenal viac ako jej vlastné telo, a teraz ho potrebovala ako každodenné jedlo a nápoj. Keď mu siahla rukou do rozkroku, zavzdychal. Jeho vzdych sa jej vryl hlboko do duše. Srdce jej prudko bilo a celá sa chvela. Zatúžila po dotyku jeho nahého tela a začala mu strhávať odev.

„Nie,“ ozval sa. „Callie, nerob to!“

Callie si ho nevšímala. Strčila mu ruky pod košeľu, hladkala mu stále vyššie a vyššie nahú rozhorúčenú pokožku na hrudi a ústami mu lačne hľadala pery.

„Nie!“ vykrikol a prudko sa od nej odtrhol. Vyskočil a chrptom sa oprel o kamenné cimburie. Prudko dýchal, a dokonca aj v

striebrom mesačnom svite videla, ako zru-menel.

Sama sotva lapala po dychu. Sedela potichu na kameňoch, dívala sa naňho a vôbec nevládala rozmýšľať. „Tally,” zašepkala prosebné a vystrela k nemu ruky.

Keby sa k nej neotočil chrbtom, neodolal by jej žiadostivému pohľadu. Zadíval sa pomedzi cimburie na temnú krajinu, ale srdcom a myslou bol s ňou. Cítil, ako po ňom túži, ako sa mu chce odovzdať. Veľmi dlho stál, díval sa do tieňov noci, prikazoval svojmu telu, aby sa upokojilo, a jej, aby ho prestala tak úpenlivo prosiť. Česť v ňom zvädzala veľmi krutý boj s nástojčivou mužskou túžbou.

V istom okamihu mal sto chutí ju chytiť za ruku, a rozbehnúť sa s ňou naspäť k Meg a Willovi. Vždy túžil stať sa rytierom, no keď ním teraz bol, odrazu túžil iba po Callie. Tú si však ako čestný rytier nemôže vziať bez otcovho požehnania. Zišlo mu na um stretnutie s Johnom Hadleym, a v okamihu ho precítil ako nešťastie, ktoré ho nemalo postretnúť. Ale to je predsa holý nezmysel, veď sa mu ponúkla príležitosť poskytnúť Callie oveľa lepší domov. Neželá si ju dennodenne vídať ustatú, a v tridsiatke z nej nechce mať zrobenú ženu. Chce pre ňu iba to najlepšie na svete.

Keď sa k nej s úsmevom otočil, zbadal jej v očiach slzy.

Poznal ju dobre a ľahko si domyslel, že sa trápi, lebo sa jej nechce dotýkať. Keby len vedela, ako veľmi túži po jej blízkosti. Za týždeň vzájomného odlúčenia pochopil, že je preňho všetkým. Aj rytierom chce byť iba kvôli nej, aby mohla byť naň pyšná, a bohatý chce byť len preto, aby jej poskytol v živote to najlepšie. Všetko robí iba kvôli nej.

Nevezme si však od nej, čo mu právom nepatrí. Vie, že Callie na tom nezáleží. Ak jej aj povie, že dnešná noc ju zneuctí, a môže ju aj poznačiť znamením hanby, ak počne pod srdcom jeho dieťa, nedá sa odradiť. Vie aj to, že mu dôveruje, a prenechá naňho všetko, aby to vyriešil. Lúbila by ho po celý život bez ohľadu na to, či je bohatý, alebo chudobný. Radšej však zomrie, než sa má na ňu dívať, ako v kolotoči sedliackych prác zostarne skôr, ako stihla žiť.

„Nehľad' tak na mňa,” poprosil ju. Nechcel, aby jeho slová vyzneli priveľmi vážne, no aj tak mu bolo poznať na hlase, čo všetko k nej

cíti. Netušila, aká je v mesačnom svite krásna. Ako roztúžene sa jej jagajú nádherné, veľké oči.

„Ublížuješ mi," vydýchol šeptom.

Callie postrehla v jeho hlase potláčanú bolesť, a azda po tisíci raz v živote prekliala ten jeho hlúpy zmysel pre česť. Zasa si myslí, že čo robili, nie je správne. Ako len môže čokoľvek, čo spolu robia, považovať za nesprávne?

Vystrela k nemu ruky a on jej pomohol vstať. Držal si ju však od tela a Callie si vzdychla. Keď sa pokúsila pobožkať ho na ústa, Talis sa od nej so smiechom odtiahol.

„To nemáš v sebe ani kvapku cudnosti? Urodzeným pannám sa predsa nepatrí vrhať sa na mužov a zrážať ich na zem!"

Keď ju otočil chrbtom k sebe a začal ju obliekať, zasmiala sa. Šaty bez korzetu síce na nej čudne viseli, ale určite sa v nich cítila oveľa lepšie.

„Callie, musíš sa správať slušne. Som len muž!"

Rozosmiala sa, keď sa jej takto priznal k svojej slabosti. „No vidíš, a ja som zasa šťastná, ako si si konečne všimol, že ja som žena," povedala mu potichu.

Položil jej ruky na plecía, otočil k sebe a pozrel sa jej do očí. Pochopila, tak isto ako on, že ich vzťah sa zmenil.

„Pod', sadni si ku mne," zavolať ju, keď sa usádzal do medzery medzi zubové výstupky cimburia. Oprel sa o múr a vystrel ruky. Callie k nemu vyliezla, pritúlila sa mu chrbtom na hrud' a nohy si položila na jeho nohy.

„Nemrv sa," prikázal jej Talis a Callie sa zachichotala.

„Porozprávaj mi o všetkom," požiadal ju, keď sa pohodlne usadila.

„Podrobne mi vyrozprávaj, čo si robila, videla, aj o čom si rozmyšľala, odkedy sme sa nevideli. Máš nejaké nové rozprávky? Rozprávala si ich niekomu?"

Oprela mu hlavu o plece. Žiarlivosť, ktorú vycítila z jeho hlasu, jej zalichotila. Možno by ho mala trochu podpichnúť a povedať mu, aká bola po tie dni bez neho šťastná, ale to jednoducho nemohla. Nechcela však ani, aby si myslel, že sa veľmi trápila. Ak by mu povedala, ako sa jej bez neho nechcelo žiť, robil by si o ňu starosti.

„Si smutná," poznamenal, lebo vycítil jej rozpoloženie.

„Nie, nie, samozrejme, nie. Všetko je nádherné. Je príjemné mať okolo seba milé devy, ktoré sú mi ako sestry a veľa som sa už od

nich naučila."

Talis jej vnoril nos do vlasov a nadýchol sa ich vôňe. V minulosti mu neraz zavádzali. Ak ich nemala zapletené, zachytávali sa do haluzia na stromoch, do pichľavých kríkov, ba neraz sa mu omotali aj okolo rúk. Kedy jej takto opekneli? „Klameš," obvinil ju položartom. „Povedz mi pravdu!"

Mlčala.

„No tak, zabudla si azda, kto som?" posúril ju. „Nevieš, že ma neoklameš?"

„To ty si na mňa celkom zabudol," odvetila, sťažka potláčajúc slzy.

Odtiahol sa, aby jej zboku dovidel na tvár. „Ako ma môžeš takto obviniť? Ved' som ani na okamih neprestal na teba myslieť. Nech som sa pozrel na čokoľvek, s hocikým sa zhováral, pomyslel som si nakoniec vždy iba na teba. Bol som..."

Zmlkol, ďalej sa jej už nechcel priznávať. Je predsa muž, a muži majú svoju hrdosť. Nebolo by správne prezradiť jej o sebe celú pravdu.

Callie sa pousmiala. Stačilo jej, čo počula. „Bolo ti bezo mňa celkom nanič, a chcel si na mňa spraviť ohromný dojem."

„Ha!" ohradil sa. „Vraj spraviť ohromný dojem! Na to, aby som na teba spravil dojem, mi veľa netreba. Len sa na seba pozri. Si drobná a krehká ako steblo trávy." Objal ju okolo drieku a stisol, až sa vôbec nevládala nadýchnuť, a potom povolil zovretie.

So smiechom sa oňho znovu oprela.

Po chvíli mlčania skusmo začal: „Chcem, aby si bola na mňa pyšná. Rád by som ti ukázal, ako som sa už naučil dobre narábať mečom."

Lúbila by ho rovnako, aj keby nebol šikovný šermiar a jazdec, ale to mu nikdy nepovie. Lúbi ho, lebo ho ľúbi. Lúbila by ho, aj keby bol nešikovný v rytierskom boji, a aj vtedy, keby, ako vravieva Dorothy, nemal ruky ani nohy.

„Naučil si sa už veľa?" spýtala sa, lebo vedela, ako si zakladá na rytierskych zručnostiach. V jej očiach síce nič neznamenal, ale zato on bol pre ňu všetkým.

Keď jej neodpovedal, bolo jej jasné, že sa nad niečím trápí. Napokon to už aj sama vycítila, lenže musela zistiť, o čo ide, aby to mohla ponaprávať. To, že sa sama na smrť nudí medzi

prázdnyhmi a nezaujímavými ženami, vôbec nezaváži. Dôležité je pre ňu, či je Talis šťastný.

„Čo ťa trápi?“ spýtala sa.

Talis sa nerád priznával k svojim slabostiam, a preto si nechcel pripustiť, že bez nej nemôže byť. Nevšimol si, že by muži okolo neho potrebovali ženu na to, aby chceli niečo dosiahnuť. Spokojne si sledovali svoje záujmy, a čo si zau-mienili, aj vykonali. Nie žeby ich netešilo, ak sa im tá ich vyvolená prizerala, ale nepotrebovali ju v tom zmysle, ako Talis potreboval Callie.

Zišiel mu na um Will, ako sa vedel vždy nazlostiť, ak im dal oddelené povinnosti a oni neurobili všetko tak, ako to od nich očakával. „Každý ste iba polovica človeka. A hoci ste dvaja, ste iba jedna bytosť,“ povedal im raz podráždene. „Von s tým,“ vyzvala ho. „Povedz mi predsa, čo ťa trápi!“ To, čo mu vírilo v hlave, sa jej však neodvážil povedať. Chcel, aby si Callie myslela, že je najmocnejší a najudatne-jí na svete. On musí byť oporou pre ňu, a nie naopak. „Povedz mi pravdu o mojich sestrách, s ktorými žiješ. Si medzi nimi šťastná?“

Uhádla, že mu hrdosť bráni, aby jej porozprával o svojich trápeniach. „Už to nie sú devy, ale šľachtické staré dievky, ktoré chcú stoj čo stoj muža.“ Takmer povedala aj môjho.

„Ach? Azda by som mal...“

Skôr ako stihol dokončiť vetu, drgla ho silno do rebier, až sa rozosmial.

„Nemáš ich rada,“ vyhlásil.

„Ony nemajú rady mňa.“

To ho rozveselilo. „Ako ťa môžu nemať rady?“ spýtal sa úprimne. Ako len môžu veselú, bystrú a zábavnú Callie nemať rady, keď je to najlepšia spoločníčka na svete. A vie aj celkom presne, kedy sa má zhovárať, a kedy treba mlčať.

„Ty si na vine,“ vyhlásila. Konečne ju začal aj počúvať. Rovnako ako ostatní muži bol ochotný prevziať zodpovednosť za svoje omyly iba vtedy, ak sa tomu nedalo vyhnúť.

„Ja že som na vine? Čo také som spravil, že ťa nemajú rady? Callie, to ty si im niečo musela vyvieť, ak majú o tebe zlú mienku.“

„Stále do mňa dobiedzajú, že mám vraj výchovu ako muž.“

To ho rozosmialo. „Ty? A máš vraj výchovu ako muž? Vieš

narábať mečom alebo dýkou? Veď ty si taká slabučká, že by si sotva zdvihla brnenie, ktoré by si musela mať na sebe v boji!"

Callie trvala na svojom. „A nenaučila som sa žiť medzi ženami, lebo sme po všetky tie roky boli spolu. Celé dni tárajú o nezmysloch, ako sú šaty, a stále o niekom klebetia.

S tebou som si zvykla zhovárať sa o veciach dôležitých pre život."

Talis sa na chvíľu odmlčal. Sedel, mračil sa a rozmýšľal o tom. Spočiatku nevedel, ako to má chápať, ale svetlo mu. Ak jej pomôže, nebude sa musieť priznať, že bez nej nevie existovať. Ak mu nie je nablízku, veľmi rýchlo sa z neho vytráca všetka energia aj vôľa žiť. „Prídeš ku mne," povedal rozhodne. „A so mnou aj ostaneš. Človeku sa treba v živote učiť."

„To nebude možné," zareagovala zachmúrene. „Nedovolia mi to." Veľmi dobre vedela, že ak má Talis niečo dosiahnuť, treba mu povedať, že sa to nedá. „Ešte nevieš, ako sa tu žije. Dokonca aj manželia žijú stále oddelení. Stretnú sa, iba keď plodia deti, inokedy nie."

„Ale nevrav?" poznamenal s nadvihnutým obočím. „A čo také už len ty vieš o plodení detí?"

Mlčala, ale v tme sa usmievala. Páčilo sa jej pokúšať ho. „Nie je toho veľa. Povieš mi o tom, čo by som mala vedieť?" Keď sa ho to pýtala, trochu sa mu zadkom pomrvila v lone.

Talis však zareagoval inak, ako čakala. Z hlasu vycítila hnev. „Čo sa stalo, že ťa tak odrazu zaujíma plodenie detí? Ktorý chlap sa s tebou o tom zhováral?"

„Žiadny," odvetila, čo bola aj pravda. Posledný týždeň strávila výlučne v ženskej spoločnosti. „Iba jeden mládenec mi povedal, že som pekná, a to je všetko. A ty si myslíš, že som pekná?" Callie nechcela, aby žiarlil, chcela počuť len poklonu.

„Kto to bol?" nahnevane sa spýtal a stisol ju bolestivo okolo drieku.

„Nikto!" odvetila podráždene Callie, pevne rozhodnutá vypáčiť z neho poklonu. „A ešte povedal, že mám pekné vlasy. Vraj priam nádherné. Aj ty si to myslíš?"

„Prečo si nemala na hlave tú haraburdu na zakrytie vlasov? Ako to, že ti ich videl?"

Callie sa začala usmievať. Pochopila, že každý sleduje niečo iné a žiadnej poklony sa nedočká. Alebo je jeho žiar-

livosť v istom zmysle poklonou? V poslednom čase nevedela odhadnúť, kedy a na čo začne žiarliť. Nečakané výbuchy žiarlivosti ju zastihli spravidla celkom nepripravenú. Spomenula si, aká bývala nešťastná, keď na ňu v minulosti vôbec nežiarli!, aj keď si vymýšľala dôvody. „Bolo to v noci a...” „V noci!” vykrikol pobúrené.

Callie si odrazu zakryla tvár rukami. „Ach, Tally,” spustila. „To je strašné. Všetci mládenci sú do mňa zaľúbení, aj väčšina mužov. Nerozprávajú mi o ničom inom, iba že túžia bozkávať moje štíhle nohy a jemné ruky. Predbiehajú sa, kto mi dá vzácnejší dar. Píšu básne o mojich vlasoch a o nebeskej farbe mojich očí. Ktorýsi muž mi povedal, že mám oči ako nebo pred búrkou. No a vlasy! To sa pýrim, ak ti to mám zopakovať, čo som od nich počula. Oni...”

Cítila, ako mu v tele postupne po každom ďalšom slove povoľuje napätie. Nakoniec ju začal stískat’ stále mocnejšie, kým ju neumlčal. „Tak si sa už na mne pozabávala. Teraz zmlkni a dívaj sa na mesiac.”

Oprela sa oňho, chytila mu ruky a s pohľadom upretým na mesiac si zaželala, aby sa táto noc nikdy neskončila. Prišlo jej ľúto, že odišli z domova. „Čo myslíš, spomínajú si na nás Meg s Willom?” „Spomínajú si na nás tak isto často, ako si aj my spomíname často na nich,” odvetil jej a z odpovede vycítila, že aj jemu je ľúto za domovom. Možno by sa tam aj rád vrátil. Na zámku Hadley Halí sa deje veľa nepochopiteľného. Veď ako môže niekto tak veľmi nemať rád svoje vlastné deti ako John Hadley? Synovia síce svorne vyhlasujú, že matku ľúbia, no Filipovi raz nevdojak vyklázlo, že sa jej boja.

„Mám strach,” povedala Callie. „Bojím sa toho, čo sa tu deje. Nemám z toho dobrý pocit.”

Rozumel presne, ako to myslí, lebo aj sám mal tie isté obavy. Chcel ju však posmeliť. „Je to pre nás veľká zmena. Sú bohatí a žijú inak.”

„Tu ide o viac. Za tým je ešte niečo. Bojím sa o nás.”

„O nás? Čo také sa nám môže stať? Azda sa bojíš, že sa do mňa zaľúbia nejaké krásavice a unesú ma?”

„Ha! Pobežíš za nimi sám, ani ťa nebudú musieť unášať.”

Talis sa nikdy neobzeral - no dobre, azda sa občas aj obzrel za ženami -, ale zaujímala ho len Callie. Predstava, že je v Calliných

očiach žiaduci muž, ho však celkom tešila. Sám seba za krásavca nepovažoval. Podľa neho bola práve Callie tým najúžasnejším stvorením pod slnkom. „Prečo sa trápiš?”

„Ani neviem. Nezaráža ťa, že tu nik nepochybuje o tom, kto sme? Alebo skôr, kto si ty? Koluje tu príbeh, že zakrátko po našom narodení v rodinnom sídle vypukol požiar, a my sme mali zahynúť v plameňoch. Počula som, že zo zhoreniska dokonca vyhrabali aj dve zoškvarené detské tielka. Ako je teda možné, že žijeme, keď sme zhoreli? A čo sa stalo s mojou matkou? Dorothy mi povedala, že bola veľmi drobná a tmavá. Mala čierne vlasy aj oči. Ak je to pravda, prečo mám potom obočie aj mihalnice ako králik?”

„Nie som rozprávkar ako ty. Možno Dorothy o všeličom nevie. Veď moje sestry boli v čase požiaru ešte len deti - aspoň si myslím. Až toľko rokov nemajú, aby sa na všetko presne pamätali, či nie?”

„To je pravda,” váhavo prisvedčila. „Je to jedna veľká záhada. Ale nech je pravda akákoľvek, cítim tu niečo, čoho sa bojím.”

„Vysvetli mi to!”

Otočila sa mu v náručí tak, aby si videli do tváre. „Bojím sa, že ťa stratím. Ak ťa stratím, zomriem. Nechcem bez teba žiť.”

Tvrdiť jej to isté považoval Talis priam za neľudské. Popravde však všetko vnímal rovnako ako ona. Pritúlil si ju a povedal: „Nás dvoch nemôže nikto rozdeliť. Nevieš, že sme jedna bytosť? Necítiš to?”

„Áno,” zašepkala. „Áno, ach áno, ale aj tak sa bojím. Bojím sa, že títo ľudia nám nedovolia ostať spolu.”

„Callie, láska moja, prečo by nás mal niekto chcieť rozdeliť? Máme azda veľké majetky? Je niekto z nás kráľovským potomkom a nádejným dedičom koruny?” „Nie,” odvetila a usmiala sa. „Sme bezvýznamní.” „No vidíš,” povedal a pritúlil si ju. „Keďže sme celkom bezvýznamní, zajtra tomu človeku, svojmu otcovi, poviem, že budeš stále so mnou. Ak mi namietne, že to nie je možné, vrátíme sa k nám na gazdovstvo.” Talis sa musel dosť premáhať, ak mal o Johnovi Hadleyem hovoriť ako o svojom otcovi. Otcom mu bol Will Watkins, ktorý ho vychoval, a v jeho srdci ním aj navždy ostane.

Callie na okamih zadržala dych. Vedela dobre, že Talis plní sľuby, ale chápala aj, čoho všetkého sa kvôli nej vzdá, ak odídu z

bohatého panského domu. Gazdovanie Talis priam neznášal. Svoje povinnosti si zastal, ale nezakladal si na dopestovaní najkvalitnejšej repy v grófstve ako Will. Na dedinských jarmokoch sa nudieval. Talis sa narodil, aby jazdil na bojovej paripe a nosil zbroj, a odjakživa o tom aj vedel.

Nemôže, skutočne s tým nemôže súhlasiť, aby sa vzdal všetkého, čo preň niečo znamená. Vôbec nepochybovala o jeho schopnostiach. Vedela, že ak Talis dostane šancu, bude z neho skvelý rytier.

„Prečo na mňa tak uprene hľadiš?“ spýtal sa zastretým hlasom.

Nečakal, že mu odpovie. Ak sa však naň neprestane takto dívať, čoskoro sa ocitnú v objatí na kamennej dlažbe. Rozum mu radil vrátiť sa na Hadley Halí. Do svitania však chýbalo ešte niekoľko hodín a veľmi sa mu žiadalo stráviť ich s Callie. Ved' sa už tak veľmi, veľmi dávno nevideli.

„Správaj sa, ako sa na slušnú dievčinu patrí, a pekne sa otoč!“ prísne ju napomenul. Keď sa odvrátila, zaprosil: „Porozprávaj mi rozprávku. Už som dávno nepočul žiaden tvoj milý bláznivý príbeh.“

„Ak sú ti moje rozprávky len bláznivé povedačky, nemám dôvod zbytočne sa namáhať.“

„No tak dobre.“ Na chvíľu stíchol. „Vieš, že tu žije človek, ktorý nerobí nič iné, iba rozpráva príbehy? Počul som, že je vraj vynikajúci rozprávač. A má strašne zaujímavé príbehy.“ Ako na povel sa Callie rozhovorila. „Bola raz jedna princezná a mala päť žiarlivých sestier. Všetky boli veľmi škaredé, ale princezná bola krásavica. Mala dlhé, nádherné, zlatisté vlasy, ktorým nebolo páru široko-d'aleko.“ „A bola z nich najmärnivejšia,“ doplnil Talis. „Nie, nie, bola veľmi dobrá, a nič si o sebe nenamýšľala. To si iba ľudia okolo nej všimli jej krásu. Ona si o sebe myslela, že vyzerá celkom obyčajne.“ „Hm-m!“

„A bol raz aj jeden princ,“ pokračovala Callie. „Pekný princ?“

„Nie, to vôbec nie. Bol škaredý ako ropucha.“ Talis sa hneď začal dvíhať na odchod. „No, tak dobre,“ súhlasila. „Možno až taký veľmi škaredý nebol.“ Na chvíľu si mu pritisla líce k hrudi a ruky mu opäť ovinula okolo svojho drieku. „Mal čierne, lesklé kučery, husté čierne mihalnice a ústa mäkkucké ako bábätko. Lenže mal veľmi dlhý a tenký nos.“ „Som si istý, že jeho nos bol dokonalý!“

„Možno aj áno. Jedného dňa princezná..." „Nie," zavrátil ju Talis. „Opíš mi toho zázračne krásneho princa presnejšie. Bol vysoký a mocný?"

V prvej chvíli ho Callie chcela ešte trošku nahnevať. Potom sa však usmiala, chytila ho za ruku a povedala: „Mal prekrásne, mocné ruky s dlhými, štíhlymi prstami..."

kapitola 27

„Pane," ozval sa Talis. Stál vystretý, so vztýčenou hlavou. „Chcem vás poprosiť o dovolenie oženiť sa s Callasandrou." Johna prosba skutočne zaskočila. Syn je na ženbu predsa ešte primladý. Veď iba nedávno bol len v plienkach a pla-chietke. Ako si to predstavuje, že sa má už ženiť?

Keď sa Talis ozval, kontroloval si za stolom účty, ktoré mu tam nechal správca. Pomaly sa k nemu otočil. Ak sa mládenec oženi, zmení sa. Bude svoju energiu vynakladať na celkom iné veci.

John doteraz nevedel, čo je žiarlivosť. sotva si našiel syna a už sa mal oňho deliť. Ale mládenca nechcel sklamať. Talis bol veľmi nezávislý, a toho sa John tak trochu obával. Ostatné deti mu patrili telom aj dušou. Mohol od nich žiadať všetko, čo uznal za vhodné. Ak ich prepustil v nemilos-ti, nebúrili sa, ak ich pochválil, boli šťastné. Zaobchádzal s nimi podľa svojej ľubovôle, a vedel, že ho preto neopustia. Nikoho takého ako Talis zatiaľ John Hadley nestretol. Nepobadal uňho žiadnu vd'ačnosť za to, že ho vytiahol z biednych pomerov. Videl, že je svojím novým spôsobom života nadšený, ale nie je mu zaň vd'ačný. Nebol si celkom nacistom, či by Talis napokon s tou svojou dievčinou aj navždy neopustil Hadley Halí, keby sa mu v niečom znepáčilo otcovo konanie.

„Áno, samozrejme," povedal opatrne, lebo mu ženbu nechcel otvorene zamietnuť. „Ale najskôr sa musím o všetkom pozhovárať aj s tvou matkou."

„Áno, pane," prisvedčil Talis a tvár sa mu rozžiarila radostným úsmevom. Akoby bolo v celej komnate odrazu svetlejšie. Potom nadšene vybehol, aby sa trochu upokojil. Ako celý vzrušený trielil dolu schodmi, nechtiac narazil do rozvážnej Edith. Zachytil ju však do náručia skôr, ako spadla. Potom ju nenazdajky tvrdo, chlapsky pobožkal rovno na ústa. Preňho bol takýto bozk sestre normálny,

lenže Edith ešte nikdy v živote žiadny muž tak nepobozkal.

Talis sa jediným mohutným skokom dostal ku gobelínu, visiacemu nad schodmi, a odtiaľ zamieril niekam preč.

Dorothy s Joannou zastali na schodoch s ústami dokorán a pozorovali Edith, ktorá sa celá omámená dívala za Tali-som. Edith sa vždy tvárila, že ju muži nezaujímajú. To, že v dvadsiatich deviatich rokoch nebola ešte stále vydatá, vysvetľovala tým, že ešte nestretla takého muža, ktorý by sa jej naozaj páčil. Podľa toho, ako sa teraz tvári, Talis ju priam očaril!

Na Joannin chichot sa Edith strhla a spamätala natoľko, že sa so vztýčenou hlavou dôstojne pobrala ďalej po schodoch. Pri obluku sa však nezdržala a vyzrela von, aby toho nádherného muža ešte videla utekať po nádvorí.

Potom pozrela na sestry, usilujúc sa tváriť ľahostajne. „Podťe, čaká nás práca!”

„Veď hej, Edith,” prisvedčila Joanna, a keď sa k nim sestra otočila chrbtom, vášnivo si pobozkala ruku a výsmešné napodobnila Edith, ako omámené kráča po chodbe.

„Samozrejme, mal by sa oženiť s vašou dcérou,” povedala Alida manželovi. Musela sa zo všetkých síl ovládať, aby ostala navonok pokojná. Manžel nesmie zbadať, že sa jej srdce trepoce až niekde v hrdle a že sotva lapá dych.

„Hovorím o svojom synovi,” zdôraznil prísne John a zvrátil hnevľivo obočie, aby bolo manželke jasné, ako to myslí.

Alide nemusel nič vysvetľovať. Vedela, že musí postupovať veľmi opatrne, ale nie zbabelo. Nikdy v živote nemala tak málo času premyslieť si, čo treba podniknúť. Veď sa nerozhodovalo o jej živote, ale o živote jej detí, aj o ich budúcnosti. Najradšej by sa manželovi do očí vysmiala. Čo je to len za starého blázna, ak si namýšľa, že svet uverí jeho otcovstvu. Mládenec je tmavý a mohutnej postavy, zatiaľ čo oni obidvaja sú štíhli, s bledou pokožkou. Aj ich jedenásť detí akoby im z oka vypadlo. Komu už len nahovorí, že popri svojich zlatohlávkoch splodil aj počerného valibuka s pokožkou farby olív?

Alida musela rýchlo rozmýšľať a presne zvážiť prečo, ale hlavne ako zabrániť manželstvu. Tento sobáš by Johnovi poskytol neodškriepiteľnú zámienku prenechať celý rodinný majetok mláďencovi, ktorý nie je ich synom. Obidvoch jej vlastných synov

by vydedil, a to ona nestrpí.

Mala však ešte ďalší dôvod rýchlo konať. Vedela, že jej neostáva viac ako dva roky života. Pred niekoľkými mesiacmi začala vykašľávať krv. Boli to iba hrdzavé šmuhy, ale vyľakali ju. Dala si záležať, aby si slúžky nič nevšimli, ale navštívila vtedy istú starenu. Tá sa Alide pozrela do očí a potom jej z oleja kvapnutého do vody vyveštila. Predpovedala jej smrť do dvoch rokov, ale aj to, že ktosi, kto nie je z jej krvi, získa všetko, čo patrí jej synom. Starena jej však vysvetlila, že predpovede hovoria, čo sa môže stať. Čo sa skutočne stane, závisí od konania ľudí, lebo budúcnosť sa dá zmeniť. Inak povedané, ak teraz Alida nič nepodnikne, po jej smrti rodinný majetok, na ktorom pracovali mnohé generácie jej predkov, a počas spoločného života aj jej manžel, naozaj prejde do rúk cudzieho mládenca.

„No tak, môj pán a manžel," začala milo. „Obaja dobre vieme, ako to vtedy naozaj bolo, a vám sa teraz treba vážne zamyslieť nad pravdou. Mládenec sa očividne ponáša na Gilberta Rasheru. Postavte ho medzi jeho synov, a bude od nich na nerozoznanie."

„Potom je len dobre, ak sa oženie s mojou dcérou!" rozhnevané ju zahriakol John. „Ráčte chápať, madam, že vás môžem hocikedy vypudiť z tohto domu, že môžem..."

Nadišiel čas, keď nesmela dať najavo strach. „Áno, môžete spraviť čokoľvek, môj pane, ale nevidíte, že si želám to isté, čo aj vy? Ved' chcem, aby si mládenec vzal našu dcéru. Je z dobrého rodu. Som si istá, že s ňou splodí mnohých mocných a zdravých synov." Alida by si najradšej rukou zapchala ústa, len aby nemusela predstierať, že je rovnako posadnutá mohutnými synmi, ako jej manžel. Porodila mu (dvoch inteligentných mládenčov s miernymi povahami. Dvíhať balvany nad hlavu ich synom podľa nej vôbec nebolo treba.

„Ale začala som o Gilbertovi Rasherovi, toho nemožno obísť," zdôraznila zvýšeným hlasom, aby prehlušila jeho hnev. „Neobávate sa, že sa tu jedného dňa objaví a vášho syna vám vezme? Nespomínate si, že ste mu zaňho nikdy nezaplatili? Po... po požiari ste mu odmietli všetky sľúbené kompenzácie. To znamená našu dcéru za manželku a pôdu." Na chvíľu sa odmlčala, lebo nevládala ďalej. Spomenula si na osudný Peniman Manor - svoj zámoček.

Alida sa presvedčila, že John ju už pozorne počúva, a tak hneď rýchlo pokračovala. „Ak by sa tu Rasher objavil so svojimi nárokmi na syna a mládenec by bol ženatý s vašou dcérou, mohol by vám narobiť veľa nepríjemností. Pre dievku by si mohol žiadať neprimerane vysoké veno. Celú záležitosť, ako ste vyhlásili mládenca za svojho syna, by mohol predostrieť aj priamo kráľovnej, a na tom krásavcovi je naozaj na prvý pohľad zrejmé, že vašim synom nie je.“

John zlostne stisol bočné opierky na stoličke. Podráždilo ho obvinenie, že by nemohol splodiť syna ako Talis. Bola to, samozrejme, jej chyba, že sa mu taký syn nepodaril. Ak by sa bol oženil s mocnejšou, urastenejšou ženou, mohla mu dať syna, akého si predstavoval. Pripomenúť si, že Talisova matka bola veľmi útla a drobná, sa nenamáhal.

Alida k nemu podišla, kľakla si vedľa stoličky a dlaňou mu prikryla ruku. Už nebola taká krásna ako kedysi, ale dobré spôsoby si zachovala, a stále sa ešte vedela na svojho manžela pozrieť ako na najmúdrejšieho, najmocnejšieho et cetera muža na svete.

„Ešte predtým, ako jeho syna oženíte so svojou dcérou, si s ním musíte miestoprísazne dohovoriť všetky podrobnosti, a dať to na písmo. Rasherovi musíte predsa za mládenca zaplatiť a riadne sa s ním vyrovnáť za všetko, čo sa stalo pred mnohými rokmi. Viete, že Rasher prišiel už o dvoch svojich synov pri nehodách, či nie?“

Po všetky roky pozorne sledovala osudy Gilberta Rashe-ra aj tej jeho nespratnej, krikľúnskej hávede. Mali divé povahy, boli mocní a za obdivného súhlasu svojho otca každého zastrašovali a bezohľadne napádali. Dvoch „chlapcov“ mu ľudia spratali zo sveta, lebo ich výčiny už nevládali znášať. Keď najstaršieho našli s podrezaným hrdlom, Gilbert sa rozhodol prípad vyšetriť. Museli mu predviesť každého, kto mal hoci aj len nepatrný dôvod nenávidieť jeho syna.

Panovníčka sa vraj tak dobre zabávala, keď jej povedali, ako pred Gilberta Rasher predviedli stodvanásť ľudí, a všetci mali závažné dôvody zabiť mu syna, že jej smiech bolo počuť po celom paláci. A to boli iba tí ľudia, ktorým sa nepodarilo ujsť a ukryť sa, keď sa po kraji rozchýrilo, čo sa stalo. Gilbert potom zúril, keď panovníčka všetkých omilostila (Gilbert totiž odsúdil za vraždu svojho syna sedemnášť mužov a tri ženy na smrť obesením).

Kráľovná svoje omilostenie odôvodnila tým, že ak mal niekto toľkých nepriateľov, nebol zavraždený, ale spravodlivo popravený. Alide sa tiež donieslo do uší, no manželovi to nepovedala, že keď bol niekedy Gilbert opitý, zo všetkých svojich nešťastí vinil Johna Hadleyho. Zvykol tárať, že všetko jeho „nešťastie“ sa začalo vtedy, keď sa deti narodili a potom zahynuli v plameňoch. Ak by bol vraj dostal, čo mu John dlhoval - nikdy nepovedal, za čo mu dlhoval -, bol by z neho boháč. Mohol ním byť aj bez toho, čo mu nezaplatil bohatý John Hadley, keby neprichádzal o úrodu zo svojej pôdy, lebo zaťažoval sedliakov takými vysokými daňami, že mu zomierali od hladu.

Nie, s týmto sa skutočne nemala dôvod zverovať Johno-vi. Ak ho tá jeho posadnutosť synom zaslepuje až tak veľmi, že nič nevidí a nič nepočuje, tak nech!

„Ak sa ožení s...” John sťažka prezrel, keď mal priznať, že Talis nie je jeho syn, „s mojou dcérou, bude mi zaťom a budeme príbuzní.” Čo tam po peniazoch a po dedičstve, veď má mládenca rád. Je na zámku iba krátko, ale všeličo sa mu už podarilo zmeniť k lepšiemu. Koľkokrát sa len spolu, aj s ostatnými dvomi synmi, nasmiali. A John hneď zbadal, kam Talis mieri, keď prehráva v zápase s dýchavičným Filipom, ktorý si po „výhre“ mohol oddýchnuť. John Talisa správne pochopil aj vtedy, keď chválil Jamesa za jeho učenosť, a o sebe vravel, že sa nevie tak naučiť, ako jeho najstarší brat.

A hoci bolo Johnovi jasné, že ho Talis chce okabátiť, mal ho práve preto ešte radšej, lebo pochopil, že mládencovi veľmi záleží na ostatných. A čo viac, John sa začal popri Ta-lisovi dívať inak na svojich vlastných synov. Uvedomil si, že Jamesova učenlivá hlava tiež nemusí byť na zahodenie. Požiadal ho, aby skontroloval účty, to bola práca, pri ktorej sa John veľmi nudil, a mládenec v nich našiel veľa chýb.

„Talis je dobrý mládenec,” povedal John, ktorému dokonca lahodilo už len vysloviť jeho meno.

„Isteže je. Je vynikajúci. Aj vaši synovia sa vydarili, majú dobrého otca.” Alida na okamih zdržala dych, či to od nej prijme.

„Áno, máte pravdu. Svojím spôsobom sú aj oni dobrí,” súhlasil s ňou.

Alida sa po jeho uznanlivých slovách takmer rozplakala. Konečne

jej práca začína prinášať ovocie, pomyslela si. Ani vo sne by jej nezišlo na um, a keby jej to povedali, neuverila by, že Talis svojím smiechom a milou povahou za dva krátke týždne naučil Johna mať rád svojich synov viac, ako ona svojím dvadsaťročným zastrašovaním. Alida po celý život iba nanucovala synom podobu, akú si John želan. Talis naopak vyzdvihol pred ním ich skutočné vlastnosti a poukázal na užitočnosť ich nadania.

„Teraz, môj pane," spustila prísne Alida, „si musíte premyslieť ďalšie kroky. Obidvaja si želáme, aby bol Talis členom rodiny. Je inteligentný a mocný. Zvládne vedenie hospodárstva, keď sa my pominíme." Odvtedy, čo ju Talis vyniesol v náručí do spálne, sa s ním nestretla. Edith ju však podrobne informovala, čo robí.

Alidu veľmi hnevalo, že všetci na zámku majú Talisa radi. Dokonca sa páčil aj jej odmeranej najstaršej dcére. Bude musieť postupovať veľmi obozretne a zo svojej rodiny ho vystrnadiť tým ťažšie. Neželá mu nič zlé, ale Gilbertovi Rashe-roví by sa veľmi zišiel syn, ako je Talis. Slušný a vzdelaný mládenec by mu opäť zveľadil zanedbané majetky. Áno, ak sa ho šikovne zbaví, budú z toho mať všetci len osoh.

„Myslíte, že mu prospieva, keď trávi toľko času s Calla-sandrou?" spýtala sa Alida.

John na ňu začudovane pozrel, akoby nevedel, o kom je reč.

„S vašou dcérou, pane. Chce sa s ňou oženiť." John sa ešte stále tváril trochu nechápavo. „Včera sa mi Edith zverila, že sa jej dievčina veľmi drzo vzpriečila. Chystala som sa prísť za vami a pohovárať sa o tom. Dala som ju Edith na starosť, aby dbala o jej výchovu. S takým málo vzdelaným stvorením som sa ešte nestretla. Nevie šiť ani sa nevyzná v hudbe."

Alida však nepovažovala za potrebné zmieniť sa pred manželom, že Callie vie po latinsky aj po grécky a vyzná sa v matematike. Nechala si to pre seba nie preto, že by chcela informáciu zatajiť. Manžela dobre poznala a vedela, že ho tento druh vedomostí jednoducho nezaujímajú.

„Všetko nasvedčuje tomu, že pred dvomi dňami sa Calla-sandra v noci potajomky vykradla z postele a bola celú noc vonku." Významne nadvihla obočie, aby bolo manželovi jasné, čo si o tom myslí. „Vrátila sa až ráno, bez korzetu a čepčeka. Neskôr jeden zo záhradníkov našiel na poli korzet a čepček neďaleko nášho starého

hradu."

Toto sa Johnovi neveľmi páčilo. „Madam, neviete si dať na svoje dcéry lepší pozor? Chcete mi z nich vychovať pobehlíce?"

Alida sa ohradila: „Túto dcéru som doteraz ja nevychovávala." Podarilo sa jej prejaviť ľútosť, že ju nemala pri sebe, ale aj naznačiť, že keby ju vychovávala ona, ich dcéra by určite bola vzorom všetkých cností.

John pochybovačné pokrútil hlavou, lebo zrejme nepochopila, ako to myslel. Popravde svoje upäté dcéry s dokonalým svätoškárskym správaním považoval za dosť nudné. Iba vtipná Joanna ho občas pobavila, keď sa pre niečo vzoprela jeho vôli.

Alida pokračovala: „Korzet s čepčekom patrili Calla-sandre, a od tej noci sa od mládenca, teda Talisa, nepohla f ani na krok."

John rozpačito zažmurkal. Obidva dni bol predsa Talis 6 ním. Cvičili na nádvorí a mládenec bol mimoriadne sústredený a bojoval ako lev. Dvakrát dostal Hugha na zem, a ten, si napokon aj posťažoval, že je na bojové hry už pristarý. Popoludní sa prešli po záhradách a John Talisovi ukazoval, kde čo je, a vysvetľoval mu, čo sa tam chystá pomeniť. Odvtedy, čo našiel Talisa a priviedol ho na zámok, správal sa, akoby sa mal čoskoro odobrať na druhý svet, ale ešte predtým by chcel Talisa všetko naučiť.

„Mýlite sa," opravil ju. „Celé dva dni som nevidel pri svojom synovi žiadnu dievčinu."

Alida sa musela zhlboka nadýchnuť, aby sa zdržala po-smeškov. Bolo jej nad slnko jasnejšie, že by si John vedľa svojho vzácneho „syna" nevšimol ani purpurového draka chrliaceho plamene, pravdaže, len ak by ich nechrlil na mládenca. Ale to by sa John zaraz vrhol do plameňov zachraňovať svojho miláčika.

Usmiala sa. „Pane, ste priveľmi zaneprázdnený dôležitejšími záležitosťami, preto iste unikla vašej pozornosti ble-dučká deva, ktorá mu je stále nablízku. Mali by ste ju poslať preč."

„Záleží na nej?" spýtal sa John, ktorý nechcel synovi v ničom brániť. „Ak ju mládenec chce, čo ma po tom? Je šťastný, keď sa okolo neho točí a obdivuje ho, prečo mi to má prekážať?"

„Nepatrí sa to," neisto poznamenala Alida. Bola si vedomá, že tento dôvod na manžela sotva bude platiť. Ak by si Talis želal mať okolo seba húf ľahkých dievok, John mu to určite dovolí.

Johna rozhovor unavil, a tak sa zdvihol na odchod. Problém z

väčšej časti zavesil manželke na krk, a čo chcel, to si vyjasnil. „Pozhováram sa s Rasherom," povedal. „To naozaj budem musieť!" Radšej by sa podrobil mučeniu rozpáleným železom, než by mal toho chlapa o niečo prosiť.

Alida vycítila jeho náladu a chytro sa ponúkla: „Dovolíte mi ísť za ním namiesto vás?"

John na ňu váhavo pozrel.

„Smiem za ním zájsť a pohovárať sa s ním vo vašom mene? Počula som, že celé tie roky sa k vám správal dosť nevlúdne."

John sa zasmial, z čoho usúdila, že sa o ich vzťahoch vyjadrila veľmi mierne.

Posmelilo ju to a s úsmevom pokračovala. „Možno uňho dosiahnem viac ženskou miernosťou. Donieslo sa mi, že práve nemá manželku, a my máme ešte zopár dcér na vydaj."

John sa uškrnul. „Rasher starne a jeho chůťky mladnú. Doprial by som mu našu Edith."

Keď si predstavili puntičkársku a panovačnú Edith po boku večne opitého márnotrátника Gilberta Rashera, obaja sa schuti zasmiali. Po mnohých rokoch znovu zažili chvíľu dôverného porozumenia, aké medzi nimi vládlo na začiatku manželstva, kým sa John nevzdal nádeje na syna.

„Áno," súhlasil už s rukou na kľúčke. „Možno sa s ním naozaj ľahšie dohodnete." V hlase mu vycítila vďačnosť. Ne-nazdajky sa k nej vrátil, a vtisol jej sladký bozk na ústa na znak priateľstva po spoločne prežitých rokoch.

„Pousilujem sa, môj pane, aby to dopadlo čo najlepšie," povedala, a keď vyšiel z komnaty, oprela sa o dvere a privrela oči.

Alida sa chvíľu opierala chrbtom o dvere. Toto nemuselo byť, uvažovala. Všetko si to zavinila sama. V ten večer pred mnohými rokmi sa nemala dožadovať, aby ju zaviedli do miestnosti, kde v pôrodných bolestiach zomierala drobná Gilbertova manželka. Keby sa vtedy nebola do toho zamiešala, Johnov miláčik by sa vôbec nenarodil.

Uvedomila si však, že na ľútosť je už prineskoro. Odstúpila od dverí. Teraz jej neostáva nič iné iba napraviť, čo vtedy pokazila.

Tých dvoch musí rozdeliť. Nesmú sa stretávať a musia sa prestať ľúbiť. Ak sa jej podarí zasiať im do mysle semienko nedôvery, začnú pochybovať o svojej láske a po čase prestanú túžiť po

manželskom živote.

V mysli sa jej začali črtáť prvé náznaky plánu. Ak sa veci budú vyvíjať podľa jej predstáv, jedinému, komu ublíži, bude John. Pri myšlienke na manžela ju píchlo pri srdci. Jemu chcela ublížiť.

Pokiaľ ide o tých ostatných, k vlastnej dcére bude spočiatku dosť neláskavá, ale neskôr jej všetko vynahradí. Vyberie jej dobrého manžela, ktorý ju bude ľúbiť a starať sa o ňu. Talis pôjde k dvoru, získa si panovníčkinu priazeň a ožení sa s niektorou peknou bohatou dedičkou. Jej vlastní synovia zdedia, čo im právom patrí. Keď už John nebude „šetriť“ všetky peniaze iba pre Talisa, možno sa jej ho podarí presvedčiť, aby dal dcéram vená a povydával ich.

Áno, s úsmevom na perách si pomyslela Alida. Potom sa už bude môcť odobrať na onen svet spokojná, že ponaprá-vala všetky hrôzy, ktoré v dávnej dobe privolala do rodiny. Vie, že sa blíži jej posledná hodina, a preto to musí dať do poriadku. Keď sa stretnú s Talisovou matkou v nebi, chce mať čisté svedomie, aby nebohej Gilbertovej žene mohla oznámiť, že sa jej postarala o syna.

Otvorila dvere a zavolala okoloidúcu slúžku. „Kde je Pe-nella?“ spýtala sa jej.

Dievka bola mladá a zrejme iba nedávno nastúpila do služby. „Penella?“

„Tá je v kuchyni, milostivá pani,“ ozvala sa namiesto nej akási žena, ktorá vykukla spoza rohu. „Pred mnohými rokmi ste ju ráčili prideliť na kuchynské práce.“

„Zájdí za ňou a pošli mi ju sem. Ihneď!“ Alida vedela, že sa jej čas na tejto zemi rýchlo napĺňa, a tak chcela pona-právať všetky krivdy, ktoré zavinila. Penella bola dobrá a spoľahlivá slúžka. Zradila ju iba jediný raz a Alida jej to vtedy nevedela odpustiť. Ale teraz si povedala, že sa Penella azda už poučila, a okrem toho potrebovala mať pri sebe niekoho, komu môže celkom dôverovať.

„Môžem sa na teba spoľahnúť?“ spýtala sa Alida a chladne si premerala svoju bývalú komornú, ktorá zostala stáť v opatrnej vzdialenosti. Za roky strávené v kuchyni Penella veľmi zostarla. Alida by ju už takmer nespoznala. Mala zrednuté, prešedivené vlasy, zhrubnuté ruky, tvár zbrázdenu hlbokými vráskami a zhrbené plecia.

Keď sa Penella pozrela svojej panej do oči, Alida si z nich vyčítala úpenlivú prosbu. Po pýche už nebolo ani stopy. Odpykala si trest

za to, že pred mnohými rokmi varovala toho sedliaka pred požiarom, v ktorom mal zahynúť s deťmi aj manželkou. Už dávno svoju zradu trpkou oľutovala.

„Spravím všetko, čo ráčite rozkázať, a ručím za to svojím životom," povedala vážne Penella, a bolo vidieť, že to myslí úprimne. Za pohodlnú posteľ a teplo bola ochotná tých sedliakov zabiť aj vlastnými rukami.

„Sadni si," vyzvala ju Alida srdečne. „Zajedz si, na čo máš chuť." Keď sa Penella usadila a trasúcimi sa rukami si vzala zo stolíka pred ohniskom jedlo, Alida ju požiadala: „Chcem, aby si mi presne zopakovala všetko, čo si si vypočula, keď tu vtedy večer bola u mňa tá stará sedliacka. Hovorila o Talisovi a mojej dcére. Chcem počuť všetko, čo si si zapamätala. Každé slovíčko!"

V prvej chvíli sa chcela Penella brániť, že poslúchla rozkaz svojej panej a nenačúvala, keďže išlo o dôverný rozhovor. Stačil jej však jediný pohľad na Alidinu tvár, aby pochopila, že toto nie je vhodný čas na pretváрку. Načúvala predsa všetkým rozhovorom svojej panej. Bolo to dávno, a tak si podrobnosti pripomínala iba veľtí pomaly, ale s každým hitom dobrého jedla - skutočného ila, a nie iba pozhrabovaných zvyškov - sa jej spomienky priam zázračne vracali. Pritom si čoraz jasnejšie uvedomovala, že takáto strava bude v budúcnosti závisieť od toho, na čo všetko si teraz spomenie.

„Vravela, že tí dvaja sú vlastne dve polovice jedného celku. Ak niekto ublíži jednému z nich, pocíti to aj ten druhý. Chcú vždy to najlepšie pre toho druhého a pre jeho dobro sú ochotní obetovať svoje osobné túžby. Nemožno ich rozdeliť, lebo odlúčenie by ich zničilo. Sú veľmi žiarliví, najmä ten mládenec. Neznesie, ak si dievčina všíma niekoho alebo niečo iné okrem neho. Ona ho zbožňuje, je schopná kvôli nemu klamať, kraďnúť a možno aj zabiť. Ale on má veľmi silný zmysel pre česť a v nijakom prípade, ani kvôli nej, by nepodvádzal."

Tu si v duchu dodala, že niekoľko rokov strávených v kuchyni na zámku Johna Hadleyho by vymazalo z každého česť do poslednej štipky. Bola to česť, ktorá ju hnala varovať sedliaka. Nazdala sa, že to, čo pani chystá na nevinné deti, nie je „správne". Večne prázdny žalúdok však dokáže so zmyslom pre česť urobiť neuveriteľné veci. Teraz by bola ochotná vlastnoručne založiť oheň, len aby

nemusela zopár dní hladovať.

„Dobre," prikývla Alida a naliala slúžke trochu vína. Za tie roky skoro zabudla, akú má Penella výnimočnú pamäť. „Potrebujem tvoju pomoc. Budeš však musieť o všetkom zachovať mlčanie a len presne vykonávať moje rozkazy."

Na okamih Penella zdvihla od jedla zrak a v očiach jej zaiskrilo odhodlanie. „Spravím čokoľvek, čo mi prikázate, milostivá pani," povedala s presvedčením.

„Chcem sa zbaviť toho mládenca," povedala Alida.

Penella spustila od úst tanier s jedlom. „Zabijem ho."

„Nie!" ostro ju zahriakla Alida. „Chcem ho vrátiť jeho skutočnému otcovi. Nestrpím, aby ostal v t ,

Stíšila hlas. „A mám tiež tajomstvo, ktoré musíš zachovať Zomieram. Ostávajú mi najviac dva roky."

Po týchto slovách Penella ani len nezdvihla v h t niera a Alida pochopila, že stratila jej oddanOst> k d 'bo la Penella ochotná vykonať z lásky k svojej panej čokoľvek no teraz jej išlo len o vlastný prospech. Alida však nemárnila čas na city. Na srdci jej ležala záchrana rodiny a kvôli tomu bola, tak isto ako Penella, ochotná vykonať.

kapitola 28

„Áno, áno, Edith," povedala Alida podráždene. „Viem, že Calasandra je prispôsobivá a nemáš s ňou ktovieaké problémy. Viem aj to, že sa usiluješ čo najviac ju naučiť, a som ti za to vďačná. Ale chcem vedieť, čo si o nej myslíš ako o človeku!" " Edith sa zatvárila nechápavo. Matkinej otázke celkom dobre nerozumela. Rada jej podávala o všetkom správy a tešilo ju pripravovať pre ňu rôzne prehľadné zoznamy. „V poslednom čase dosť behá za tým mládencom. Teda, ako za," sklonila hlavu a zrumenela, „naším bratom."

„Ach, Edith, si veľmi dobrá dcéra. O takej snívajú všetky mamy." Edith prekvap'ene zdvihla hlavu. Nepamätala sa, že by ju bola matka niekedy pochválila. Aspoň nie takto okato. Ak jej priniesla starostlivo vypracované účty, niekedy jej azda povedala „dobre", ale nič viac. Ale matka ju aspoň vnímala. O otcovi si Edith nebola celkom nacistom, či ju vôbec vníma. „Ďakujem," bolo všetko, na

čo sa zmohla. Priama pochvala ju hlboko dojala.

„Otec zaradil Callasandru medzi vás, a ty si ju vzala pod ochranné krídla. Vzorne sa o ňu staráš a správaš sa k nej, akoby ti bola celkom... celkom roveň.“

Na toto Edith nevedela odpovedať, lebo Callie naozaj považovala za seberovnú.

„Viem, že máš mäkké srdce, a to ti nedovolí vidieť rozdiely medzi vami. Vôbec ti neprekáža, že sa vyjadruje ako obyčajná sedliacka? Za celý svoj doterajší život sa nenaučila nič dôležité - ak, samozrejme, nepovažujeme za dôležité pestovanie hrachu. Jej prsty sa nehodia na hru na lutne, ale azda by zvládla prácu s pôdou. Všimla si si, aké má ruky? Široké ako radlica na pluhu. A tie jej nohy! Myslíš, že skôr ako sem prišla, nosila niekedy aj topánky?“

Alida sa milo usmiala na dcéru, keď na ňu vytreštila oči. „Vidiš, nevšimla si si na nej nikdy nič podobné. Edith, si naozaj veľmi dobrá dcéra. Moja najlepšia.“

Alida podišla k obloku. „Edith, dievčatko moje, môžem sa na teba spoľahnúť?“

„Áno,“ prisvedčila a hlas sa jej zadrhol od dojatia. Ešte sa nestalo, že by matka bola takáto prístupná, milá a otvorená. Edith cítila, ako sa jej hrnú do očí slzy, lebo doteraz si myslela, že o ňu nedbá, ba možno ju nemá ani rada. „Áno, môžete sa na mňa spoľahnúť.“ „Čo ten mládenec, Talis! Myslíš si, že je pekný?“ „Je to môj brat. Bratovu krásu si nemôžem dovoliť posudzovať. Mojou povinnosťou je...“

„Áno, pravdaže,“ prisvedčila Alida, ktorú ako zvyčajne podráždila dcérina neschopnosť prejať akékoľvek city. Sadla si oproti nej na stoličku a chytila ju za obe ruky. „V tú noc, keď sa narodil, som zakúsila veľa bolesti. Ty ešte nevieš, aké je rodenie detí bolestivé. Ženy vtedy často ani nevnímajú, čo sa okolo nich deje.“

Tak toto Edith už naozaj nechápala. Vôbec netušila, kam matka mieri.

„Tej noci sme boli v sieni rodičiek dve. Tá druhá žena bola tmavovlasá, tmavooká a mala aj veľmi tmavú pokožku.“ Spýtavo sa pozrela na Edith. „Mala také isté oči ako Talis.“ Edith trvalo hodnú chvíľu, kým pochopila, čo jej matka naznačuje. „Nazdávate sa, že deti vymenili?“

Alida jej chytro prikryla ústa dlaňou a poobzerala sa po prázdnej

komnate, akoby sa bála, či ich niekto nepočul. „O takýchto veciach neslobodno hovoriť nahlas. Kvôli tomu som sa trápila dlhé roky. Mala som priveľké bolesti, a tak som sa nepozrela na dieťa hneď, ako som ho porodila. Tej tmavej žene sa narodilo dieťa v tej istej chvíli a v miestnosti vládol veľký zmätok.“

„Lenže to potom znamená...“ zašepkala Edith. Alida sa naklonila k dcére a pokračovala tiež šeptom. „Áno, potom to naozaj znamená, že Talis nie je tvoj brat.“

Ale Callasandra je tvoja sestra, lebo tá je to druhé dieťa. Trochu sa aj na vás, moje dcéry, podobá, či nie?“

„Dorothy vraví, že áno, ale ja...“ Edith si to radšej rozmyslela a neprezradila matke, ako vysmiala sestru za také hlúpe táraniny.

„Ach, Edith, čo mám robiť? Vidíš aj sama, ako tvoj otec Talisa zbožňuje. Môžem za ním prísť a povedať mu, že Talis možno nie je jeho syn a že vtedy sa mu narodila ďalšia dcéra, navyše ani zďaleka nie taká vydatená ako ostatné?“ Na chvíľu si zaborila tvár do dlaní. „A nemám nikoho na svete, komu sa môžem s týmto zdôveriť.“

„Mamička, mne naozaj môžete dôverovať,“ potichu pre-riekla Edith, ktorá sa teraz cítila ešte viac vyznamenaná.

„Naozaj, Edith? Môžem ti celkom dôverovať?“ Skôr ako jej stihla dcéra odpovedať, Alida pokračovala: „Dúfam, že áno, lebo som sa dopytala o tridsaťročnom vdovcovi, ktorý si hľadá manželku. Má dvoch malých rozkošných synov, ktorí potrebujú mamu. Povedali mi, že jeho žena bola neporiadna gazdiná, a tak bude ten človek vďačný, ak dostane ženu, ktorá mu povedie usporiadanú domácnosť a postará sa vzorne o deti.“

Edith stisla matke ruku tak silno, že Alida takmer zjajkla.

„Mamička, spravím pre vás čokoľvek. Naozaj čokoľvek.“

„Vidíš, dcérenka moja, aká si dobrá. Môžeme sa teda na niečom dohodnúť? Vieš, myslím si, že Talis by potreboval zopár hodín dobrého správania. Mal by sa naučiť tancovať, hrať na lutnu, a treba sa mu aj vycibriť v dvorskej etikete, aby vedel, ako sa správať v prítomnosti dám. Myslíš, že by Joanna s Dorothy boli ochotné pomôcť mu všetko toto zvládnuť?“

Edith sa sotva zdržala, aby sa nahlas nerozosmiala. Obidve sestry by zapredali aj vlastnú dušu, len aby mohli byť v blízkosti krásneho Talisa. Zišlo jej na um, či Joannino srdce načisto

nepukne, keď jej bude pomáhať do sedla. „Áno, myslím, že sa mi podarí presvedčiť ich, aby mu pomohli, hoci majú vyššie hlavy iných povinností.“ Bála sa súhlasiť priveľmi nadšene, aby si matka nemyslela, že jej dcéry nemajú po celé dni nič užitočné na práci.

„Hej, veď viem, že majú aj tak dosť čo robiť,“ prisvedčila Alida, hoci vedela, že v celom grófstve by sa sotva našla výšivka na piatich centimetroch štvorcových, pochádzajúca z rúk jej „usilovných“ dcér.

„A Edith,“ nevinne nadhodila Alida, „myslíš, že je dobré, ak Callasandra trávi toľký čas s Talisom? Čo keby si jej prideliла trochu viac povinností, aby sa nenudila? Možno by mala pracovať v záhrade, veď na také práce je zvyknutá.“ Zdvihla hlavu, akoby jej práve niečo zišlo na um. „Otec Ke-ris potrebuje pomoc s liečivými bylinami.“

Návrh jej dcére na okamih vyrazil dych. V záhrade s liečivými bylinami sa pestovalo aj veľa jedovatých rastlín, ako prilbica modrá, ľuľkovec zlomocný, bolehlav škvrnitý a ná-prstník červený. Tieto rastliny sa používali na uspávanie a miernenie bolestí, no stačilo ich iba trochu nesprávne na-dávkovať a spôsobili smrť. Pestovali sa v osobitnej záhrade, aby si ich nikto nepomýlil s bylinkami, používanými v kuchyni na prípravu jedla. Záhrada jedov - tak ju na zámku volali - bola na vršku vzdialenom od sídla vyše kilometra, a nik tam bežne nechodieval.

Logicky uvažujúcej Edith sa odrazu v mysli vyrojilo viacero otázok. „Naozaj má Callie pracovať v záhrade jedov, ak je naša sestra? Je to opustené miesto a môže sa jej tam niečo stať. Myslím, že to ani nie je práca primeraná pre urodzenú pannu. Talisa ľudia považujú za nášho brata, ako to potom bude vyzeráť, keď sa moje sestry budú chichúňať, keď sa ich dotkne? A ony sa určite budú chichúňať, ako ich poznám. A čo ak...?“

„Edith!“ prerušila ju prísne matka. „Už nie si dieťa, ale dospelá žena, len preto som ti s dôverou zverila veľké tajomstvo. Iba od teba závisí, či nesklameš moju dôveru. Sama sa musíš rozhodnúť, ako sa zachováš. Nechcem, aby si kvôli mne robila niečo, čo sa nezhoduje s tvojím svedomím.“ Naklonila sa k nej. „Ale akokoľvek sa rozhodneš a čokoľvek spravíš, nikdy sa pred otcom ani pred sestrami, ani pred nikým iným nezmieňuj o neistom pôvode toho mládenca. Rozumieš?“

Keď Edith zaváhala, Alida sa na ňu usmiala a dodala: „Ten vdovec sa volá Alan. Je vyšší ako tvoj otec, navyše veľmi pekný. Neostane dlho bez manželky. Čoskoro sa vyberiem za Gilbertom Rasherom. Mohla by som sa teda zastaviť aj u toho muža a povedať mu, aká si dobrá, spoľahlivá, dôveryhodná a poslušná dcéra. Ako veľmi mi pomáhaš a že sa môžem na teba naozaj vo všetkom spoľahnúť.“

Pohladkala Edith po líci. „A poviem mu, že si aj pekná. Keď skončím, s radosťou mi hneď podpíše predsobášnu zmluvu. Tým som si istá.“ Zasmiala sa. „Predstav si, Edith, že o rok o tomto čase by si sa už mohla tešiť na svoje vlastné dieťa! Čo povieš, páčilo by sa ti mať bábätko?“

Edith sa pri myšlienke na vlastnú domácnosť až zatajil dych a roztriasli sa jej ruky. Bola by paňou vo svojom dome! Mala by manžela a vlastné dieťa. „Udržím všetko v tajnosti. Postarám sa o Talisovu prípravu a...“ Nevládala vysloviť meno dievčiny, lebo by si musela spomenúť aj na to, že jej je asi sestrou. „Postarám sa tiež, aby odišla pracovať do záhrady jedov.“

„Ach, to je dobre,“ povedala Alida a pobožkala ju na líce. „Som rada, že sme sa dohodli. Teraz už môžeš ísť,“ nečakane skončila rozhovor a prepustila ju. Zatiaľ od Edith okrem slepej poslušnosti nič iné nežiadala, a tú sa jej podarilo získať.

Neskôr, keď Alida ostala osamote s Penellou, ktorá sa už štyri dni nenásytné nadžgávala, obrátila sa na ňu: „Nezabudni mi pripomenúť, že mám Edith nájsť manžela. Nebude to ľahké, veď je vyschnutá ako dvojročná štieпка.“

„Hm-m-m,“ prisvedčila Penella s plnými ústami.

kapitola 29

„Si naozaj pekný mládenec,“ povedala Alida Talisovi, keď si ho prezrela. Ráno si dala osobitne záležať na výbere šiat. Na prvé stretnutie po jeho príchode na Hadley Halí chcela byť dobre pripravená. Pri pohľade naňho ju v prvej chvíli premkla závišť, že tmavá, drobná žena dokázala vynosiť takého krásavca, zatiaľ čo jej synovia boli útlí a krehkí. Ako len mohol aj Gilbert Rasher splodiť takéto pekné stvorenie? Z Talisa akoby vyžarovalo svetlo. Bez toho, aby jej to musel niekto povedať, spoznala, že mládenec radšej zomrie, akoby mal zradiť svoje presvedčenie. Pripomínal

hrdinov z dávnych povestí, ktorí vykonali slávne činy a boli priveľmi dokonalí pre tento svet. Striaslo ju, keď si spomenula, že všetci títo nádherní muži zomreli veľmi mladí.

„Necítite sa dobre," potichu jej povedal Talis, podoprel ju a zaviedol k stoličke. Keď sa usadila, kľakol si k nej a zahľadel sa jej pozorne do očí. Takým pohľadom sa na ňu nedíval nikto z jej najbližších. Znovu jej preblesklo hlavou, ako veľmi by chcela, aby bol jej vlastným synom.

Premohla sa však a usilovala sa spamätať. Nesmie sa ľutovať. Ostáva jej len niekoľko mesiacov, kým predstúpi pred Stvoriteľa, a má toho ešte veľmi veľa čo ponaprávať. Nemôže poručiť Bohu svoju dušu, kým osud jej detí bude závisieť od niekoho, kto im nie je pokrvným príbuzným.

„Podť, syn môj," začala vyčerpané. „Prisadni si. Chcem si ťa poobzerať."

Keď sa jej usadil k nohám, pridržala mu tvár proti svetlu. Dokonalá pleť, bezchybné zuby, otvorený, čestný pohľad tmavých očí.

Pustila ho a zložila si ruky do lona. „Požiadal si o dovoľenie oženiť sa s Callasandrou."

„Áno, madam," prisvedčil. „To si želám najviac na svete.

Callie je..." Zamyslel sa, zrumenel a zadíval sa do plameňov v kozube.

„Je veľmi mladá," povedala prísne Alida.

„Nie až tak veľmi," namietol s úsmevom.

Vycítila jeho odhodlanie. Bol skalopevné presvedčený, že musí Callie dostať.

„Si syn, po ktorom som vždy túžila a nikdy som ho nemala," povedala potichu.

Talis sa po jej slovách zamračil. „James a Filip sú..."

„Áno," chytro sa opravila. „Obaja sú dobrí a milí mládenci, lenže nech má žena hocikolko detí, ak o niektoré príde, ostane jej v srdci prázdne miesto. Vieš, že mi obeleli vlasy, keď som si myslela, že si zahynul v plameňoch? Vieš, že sme všetci takmer prišli vtedy o rozum? Tvoj otec sa z toho otrasu nikdy celkom nespamätal."

„Počul som o tom," potichu odvetil Talis.

Hladkala ho po vlasoch a jemné kučierky sa jej obkrúca-li okolo prstov. Zažila aj časy, keď bola schopná veľmi ľúbiť. Keby bola hneď

na začiatku porodila manželovi takéhoto syna, celý jej život mohol byť inakší.

„No, a len čo som si ťa znovu našla, chceš ma zasa opustiť? Chceš sa oženiť a odísť preč?”

„Ostaneme tu, ak si to budete želať.”

Usmiala sa naňho. „Až sa oženiš, tvoj čas mi už nebude patriť. Mladoženáčom chodí po rozume iba ich milovaná žienka, ktorá na nich vyčkáva doma s otvorenou náručou.”

Talis sa potichu zasmial a znovu sa zadíval do plameňov. Videla na ňom, že myslí na svoju vyvolenú, v duchu ju hladká a bozkáva, a ešte viac voči nemu zatrpkla. Mala rovnaké túžby ako tento mládenec, a hľa, čo jej život pripravil! Bozky sa vytratili, ostal len majetok.

Nejaký čas mlčali. Talis sedel na zemi a Alida sa opierala o operadlo. Miestnosť osvetľovali plamene z kozuba.

„Vieš, že zomieram?” potichu sa spýtala.

„Áno,” prisvedčil, ale nepozrel na ňu.

„Odkiaľ to vieš?”

„Zabúdate, madam, že som nevyrastal v tomto bohatom paláci. Žil som na gazdovstve. Tam sa naučíte dívať zvieratám do očí a hneď vidíte, keď ich niečo bolí.”

„Vedia o tom iba traja ľudia, ty, moja komorná a istá veštica. Keď som ju navštívila, povedala mi, že moje dni sú už zrátané a že do dvoch rokov sa pominiem.”

Stíchla a Talis ju po chvíli chytil za ruku.

„Pomôžeš mi?” spýtala sa prosebné.

„Spravím pre vás, čo len budem môcť.”

„Prišla som o radosť vidieť ťa rásť a dospievať. Nehojdala som ťa v náručí, keď si bol bábätkom, nevidela som tvoje prvé krôčky. S tebou som nezažila nič z toho, čo so svojimi ostatnými deťmi.” Vzala mu ruku do dlaní. „Ach, Talis, svoje deti ľúbim veľmi sebeckou láskou. Asi by som nezniesla, aby sa mi vydali dcéry a opustili ma.”

Odmlčala sa, aby zistila, či jej to uverí. Uveril. Zrejme si ešte neprivykol na klamstvo a faloš. Talis si naozaj myslel, že ľudia vravia iba pravdu, tak ako on.

„Viem...” začala váhavo, predstierajúc bolesť v duši. „Viem, že tú devu veľmi ľúbiš, ale aj tak ťa chcem požiadať o láskavosť. Daj mi čas, aby som ťa spoznala. Daj čas aj svojim bratom a sestrám, aby

ť a spoznali pred tým, ako sa zaviažeš inde. Ak sa oženiš hneď teraz a budete mať deti, my s manželom a tvojimi súrodencami nebudeme mať príležitosť stráviť s tebou ani trochu času."

Na chvíľu zmĺkla. „Viem, že od teba žiadam veľa. Nemám na to žiadne právo. Nebola som ti vôbec matkou. V tú noc, keď si prišiel na svet, som pri pôrode skoro zomrela. Bol si veľmi veľký, a ja úzka." Zasmiala sa a položila mu ruku na hlavu. „Skoro si ma roztrhol na dve polovice, ako si sa tisol von."

Talis zvrátil čelo a rozpačito odvrátil pohľad. Z toho, ako svojej matke hneď pri svojom príchode na svet ublížil, mal veľmi zlý pocit.

„Nechcem pred tebou bedákať, ale cítim, že ti musím vysvetliť, prečo som ti v tú noc, keď si sa narodil, nevenovala dostatočnú pozornosť. Z toľkej bolesti som bola takmer nepříčetná." Stíšila hlas. „A tej krvi, čo tam bolo! Stratila som veľké množstvo krvi. Po takom ťažkom pôrode som už nemohla mať viac deti. Nevládala som ich vynosiť."

Talis sa cítil čoraz horšie. Tejto žene bol veľmi veľa dlžný. Takmer ju zabil, pripravil ju o možnosť mať ďalšie deti a nebol jej vlastne ani poriadne dieťaťom.

„Keď mi po všetkom, čo som prekonala, oznámili, že sa mi predsa len narodil mocný a zdravý syn, čoskoro nato som si myslela, že si prišiel o život v plameňoch, a takmer som zošalela. Po tvojom narodení som sa veľmi dlho zle cítila."

Pohladila ho po ruke a zahľadela sa do plameňov. „Tieto podrobnosti ti rozprávam preto, lebo ťa chcem o niečo požiadať. Chcem od teba, aby si sa neoženil, kým... kým neumriem."

„Ale..." začal Talis, no prerušila ho.

„Viem, o čo ťa žiadam. Je mi dobre známe, čo všetko vie s nami porobiť mladá horúca krv. Viem, že sa dokážeš ovládať, ale občas sa ti to nemusí podariť."

„Viem sa dobre ovládať," ohradil sa dotknuto Talis.

„Áno, samozrejme. Netvrdím, že nevieš. To len my dvaja s otcom by sme ťa chceli mať stále pri sebe."

Talis myslel iba na Callie. Chcel ju držať za ruku, byť ustavične v jej blízkosti. Odo dňa, keď sa prvý raz stretol s Johnom Hadleym, bol priam posadnutý myšlienkou mať ju stále pri sebe. Popravde, stať sa rytierom bolo preňho zo dňa na deň menej dôležité, ako byť

s Callie.

„Ako ju chceš uživiť?“ spýtala sa Alida.

„Prosím?“

„Ako chceš uživiť svoju manželku?“

Otázka Talisa zneistila. Črtali sa mu len dve možnosti, buď gazdovať s Willom, alebo sa spoľahnúť na otcovu veľkodušnosť. Ak si otec nebude želať manželstvo s Callie, Ta-lisovi neostane nič iné, iba sa s ňou vrátiť naspäť na gazdovstvo - a celý život sa prizerať, ako vykrúca sliepkam krky.

Alida pootočila Talisovi hlavu, aby mu videla do očí. „Ak spraviš, o čo ťa požiadam, odkážem ti v poslednej vôli Pe-niman Manor, to je zámok, ktorý mi patrí.“

Sedel a žmurkal, a ona mu zatiaľ rozprávala, ako to tam vyzerá. Päťdesiatročný zámok je postavený z kameňa, obklopujú ho záhrady, ktoré sama udržiava, rastie v nich množstvo rôznych rastlín a je tam krásna ružová záhrada. Porozprávala mu aj o stajniach a chalupách pre roľníkov. „Vieš veľmi veľa o gazdovaní, takže by si hravo obrobil jutrá pôdy, ktoré patria k sídlu.“

Zbadala, ako sa mu zaiskrilo v očiach. „Myslel si už na ľudí, ktorí ťa vychovali? Nie sú práve najmladší, a gazdovské práce nebudú stále vládnuť, či nie? Peniman Manor je dosť veľký, aby ste tam mohli žiť všetci spolu, a starkí si isto radi popestujú svoje vnúčatá.“

Talis sa pousmial, lebo mu hneď zišla na um Meg, ktorá by ich najradšej hojdala na kolenách hoci hneď aj celý tucet. Kínila by ich, kým by nepraskli. A Will by si mohol obrábať svoje zeleninové políčko.

Callie by žila v pohodlí a nosila by pekné šaty. Nebola by nútená do smrti hrdlačiť. Deti by dostali to najlepšie vzdelanie a nosili by sa na bujných paripách.

„Žiadam od teba priveľa, ak chcem, aby si s vyhliadkou na takú odmenu so svadbou dva roky počkal?“

„Nie, madam, nežiadate,“ odvetil. V duchu sa už tešil, ako o všetkom porozpráva Callie. Potom sa budú spolu zhovárať o budúcnosti. Aké kone si nakúpia - alebo ako poznal Callie - budú sa donekonečna dohadovať o menách detí. Pousmial sa, keď si to všetko predstavil.

„Musíš si to nechať pre seba,“ ozvala sa Alida, akoby mu čítala

myšlienky. „Callasandra sa o tom nesmie dozvedieť.“ Vyčítavo na ňu pozrel.

„Nič jej nebudeš môcť povedať. Musel by si jej totiž prezradiť, že... no, to o mojom zdraví. Nesmie o tom nič vedieť. Nie sme príbuzné a nezniesla by som jej ľútosť. Som presvedčená, že by ma ľutovala, lebo má láskavé srdce.“

„Áno,“ prisvedčil. „Má to najláskavejšie srdce na svete. Ale nikomu by nič nevyzradila. Ja...“

„Talis! Dobre ma počúvaj. Spolieham sa na teba viac ako na svojho manžela, lebo ani on nič nevie o mojej chorobe.“ Na zdôraznenie, ako veľmi jej je zle, sa rozkašľala, priložila si na ústa vreckovku a po chvíli mu ju ukázala posiatu krvavými fľakmi.

Až po dlhšej chvíli sa chrapľavo rozhovorila. „Musíš ma vypočuť. Si dospelý muž, a musíš sa aj tak správať. Len nezodpovedné chlapčiská nevedia držať jazyk za zubami. Vedieť zachovať tajomstvá je súčasťou dospelosti. Ak sa cítiš dosť dospelý na ženbu, uvedom si, že muž musí chrániť devu, ktorú si chce vziať za manželku. Cítiš sa aj v tomto smere skutočne dospelý?“

„Áno,“ odvetil.

„Tak potom ma počúvaj. Nesmieš nikomu povedať, čo si sa odo mňa dozvedel. Moja rodina ma ľúbi takisto, ako ty ľúbiš ženu, ktorá ťa vychovala. Keby si sa dozvedel o jej smrti, ako by si sa cítil?“

Talis si myšlienku, že by Meg zomrela, nechcel vôbec pripustiť.

Alida pokračovala. „Keď sa pominiem, moja rodina sa rozpadne. Nebudú vedieť, čo si bezo mňa počať. Preto sa im musíme spolu nejaký čas venovať, aby si sa naučil postarať sa o nich. To je skutočný dôvod, prečo ti kladiem na plecía bremeno tajomstva o svojej blízkej smrti. Nechceš byť predsa taký krutý k dievčine, ktorú ľúbiš, aby si sa jej zveril s takýmto hrozným tajomstvom, však?“

Talis pokrútil hlavou.

„A nemôžeš jej povedať ani to, že si si pýtal dovolenie oženiť sa s ňou.“

„To Callie musím povedať,“ ohradil sa Talis. „Nepoznáte ju. Myslela by si, že... že som...“

„Že si ju prestal ľúbiť?“ spýtala sa Alida a zaiskrilo sa jej v očiach. „Zabúdaš, že nie som iba manželka a matka, ale aj žena? Ach,

určite bude na tebe hľadať chybičky. Bude trucovať, bude sa ponosovať, že pre teba nič neznáme ' -Zasmiala sa. „Čo povieš, padne ti to zaťažko?"

„To nie," odvetil s úsmevom Talis, ktorému sa to dok ca veľmi pozdávalo. Boli chvíle, keď sa mu videlo že C 11 si je ním priveľmi istá.

„Popravde, musím ešte svojho manžela presvedčiť aby d na tento sobáš zvolenie. Vieš, Talis, Callasandra neochárl z takej urodzenej rodiny, ako ty. Jej otec nie je ktovieako žiá^ duci svokor. Keď bol manžel za mnou kvôli vášmu ma * štvú, bol vlastne proti. Chce poslať Callasandru naspäť k iei covi a..." Stíchla, lebo zbadala, ako sa Talis prudko nadvch l

„Callie predsa nemôžete poslať preč! Odišiel bv s ňou."

„A čo by si potom robil?" spýtala sa ho prísne. „Stal by si sa drevorubačom?"

Talis na okamih zatajil dych, lebo si spomenul na Call' rozprávku o mládencovi a deve, ktorí spolu ušli a takm zomreli od hladu.

„Musíš mi dôverovať," zdôraznila. „Skutočne musíš Chcem to, čo aj ty, a chcem ti len najlepšie. Presvedčím m želá, a za pomoc sa ti odvd'áčim v záвете. Ale dva nasled júce roky mi musíš pomáhať."

„Áno, spravím všetko, čo len bude v mojich silách " „Chcem, aby si mi to odprisahal." Talis na ňu zarazene pozrel. Sväté prisahy zvyčajne skl dali rytieri. Prisahali urodzeným pannám a paniam kto ' potrebovali ich pomoc.

„Podaj mi Bibliu. Tamto leží," sťažka zdvihla ruku a or tom ukázala na hrubú knihu, viazanú v starodávnej slon o ' novej väzbe. Keď už držal knihu v rukách, povedala- Na' skôr mi odprisahaj, že nikomu nepovieš ani jediného slov o mojej blížiacej sa smrti." „Prisahám."

„Teraz pobozkaj Bibliu!" Odhodlane a s úctou spravil, o čo ho požiadala. „Teraz odprisahaj, že Callasandre nepovieš o tom že si požiadal o dovolenie oženiť sa s ňou. Ak sa ťa bude na to pýtať, povieš jej, že si sa ešte nerozhodol, s kým sa oženíš."

Talis zaváhal, lenže Alida sa naňho zamračila, a tak to odprisahal a pobozkal Bibliu.

„A teraz odprisahaj, že sa jej do svadby nedotkneš ako muž. Vezmeš si ju, až keď budete svoji."

Talis na ňu vytreštil oči.

„Nechceš si predsa vziať, čo ti nepatri, či áno? Čo ak by s tebou čakala dieťaťko, a ty si pádom z koňa zlámeš väzy skôr, ako sa s ňou stihneš oženiť? Čo potom bude s ňou a s tvojím dieťaťom? To ťa nezaujímá? To ťa zaujímajú len tvoje nízke pudy? Alebo som sa azda v tebe zmýlila, keď som ťa považovala za dospelého muža, zatiaľ čo ty si len nevyzreté chlapčisko?"

Talis ešte chvíľu váhal, no potom pobožkal Bibliu aj po tretí raz, a odprisahal, o čo ho žiadala.

Keď skončil, Alida si ho premerala. Čestný mládenec, očividne všetko vzal veľmi vážne. „Musíš sa jej vyhybať," potichu k nemu prehovorila. „Ľudia si už začínajú o nej pošuškávať. Vraj má zlú povahu, a vy dvaja ste už spolu často ochutnávali ovocie lásky."

„To nie je pravda!" ohradil sa.

„Darmo to my dvaja vieme, preto sa ešte ľudom ústa nezavrú." Pozrela mu do očí. „Klebetia o nej, nie o tebe! Tebe takéto zlomyseľné reči neublížia, naopak, pridajú ti ako mužovi len na sláve. Smutnou pravdou však je, že tie isté slová ničia dievčine dobrú povest' a robia z nej pobehticu."

Alida nadvihla obočie. „No možno ti ani nezáleží na tom, čo o nej ľudia hovoria. Mužom na takých veciach zväčša nezáleží."

„Nepatrím k mužom, ktorým na tom nezáleží," ohradil sa rozhodne. „Nechcem jej ublížiť. Postarám sa, aby nemali ľudia dôvod o nej klebetiť!"

„Si môj zlatý chlapec. Ale už som veľmi ustala a musím si oddýchnuť."

Keď sa s ňou Talis rozlúčil a odišiel, zavolala si Penellu a poslala ju po Callie.

kapitola 30

Alida šiestym zmyslom vycítila, že táto dcéra jej je zo všetkých detí povahovo najviac podobná. Odmietla si to však otvorene priznať. Ako väčšina panovačných ľudí, aj ona každého, kto jej skrížil cestu a postavil sa na odpor, považovala len za tvrdohlavého hlupáka. Hneď ako Callie vošla a pozrela sa jej priamo do očí, pochopila, že to s ňou nebude mať ľahké.

„Pod', sadni si a ponúkni sa," milo ju pozvala k stolíku s maškrtami.

Callie si ani nesadla, ani si nič nevzala. Predchádzajúceho dňa Edith zavolali k matke a vrátila sa celá zneistená. Akoby sa z nej stal úplne iný človek. Zrazu robila všetko, aby Callie spravila zo života peklo. Z devy, ktorá bola medzi sestrami vítaná, sa Callie obratom stala objektom hlúpych posmeškov a podpichovania. V toto ráno jej očividne zneistená Edith oznámila, že ako sedliacka, ktorá sa vyzná v pestovaní rastlín, bude mať na starosti hrbu jedovatých burín v osobitnej záhrade, dosť vzdialenej od zámku.

Callie bolo jasné, že Edith by sama od seba k takémuto rozhodnutiu nedospela. Až doteraz ju úprimne ľutovala. Najstaršia zo sestier dlhé roky márne túžila po láske a priateľstve. Väďla v ústraní a nebolo jej dopriate nič z toho, po čom túži každá žena. Po skúsenostiach posledných dvoch dní však Callie nadobro prešla všetka ľútosť.

„Čo si ráčite želať, madam?“ podráždene sa spýtala Ali-dy. Už stihla pochopiť, v čej hlave sa zrodili Edithine nápady.

„No, no, veď sa už len na mňa nedurdi! Nemáš na to žiadny dôvod. Správam sa k tebe ako k svojej vlastnej dcére, či nie?“

To je čistá pravda, pomyslela si Callie. John a Alida Had-leyovci sa správali k svojim dcéram ako k hnisavým vredom, ktorých sa treba zbaviť. „Čo si ráčite želať?“ zopakovala Callie.

Alida sa prestala pretvarovať a hrať sa na dobrodinku. Dobre vedela, že dievčina je jej vlastná dcéra, ale bolo jej jasné aj to, že ju musí obetovať pre dobro ostatných. A napokon, v čom sa jej až tak veľmi ublíži? Teraz chce iba zabrániť jej vydajú. Neskôr, keď sa zbaví Talisa, nájde dcére pekného a milého manžela.

„Zosmiešňuješ môjho syna a to ti nemienim trpieť!“

Callie si ju chladne premerala. „Potom spravím najlepšie, ak z vášho domu navždy odídem.“ Zvrtla sa, zamierila k dverám, ale po ďalších Alidiných slovách sa zarazila.

„Odídeš však sama. Náš syn tu ostane. Nedovolíme mu žiť po celý život so sedliackou. Bude z neho rytier a ožení sa s urodzenou pannou.“

Callie sa zvrtla, premerala si ju, a zamierila k stoličke, ktorú jej na začiatku rozhovoru ponúkla. Pochopila, že ju neklame. Ak chce mať Talisa, musí tu ostať a vykonať všetko, čo jej táto žena prikáže. „Čo mám teda urobiť?“ potichu sa spýtala.

„Držať sa čo najďalej od môjho syna,“ odsekla jej rázne Alida.

Callie zbledla. Ako bude žiť bez Talisa? Skôr si vie predstaviť, že sa naučí žiť bez dýchania, ak jej to zakáže, ako bez svojej lásky.

„No tak, nedívaj sa na mňa, akoby som bola ľudožrútka. Viem, že sa od detstva priatelíte a že ste spolu vyrastali v špinavej chatrči. Bývali ste tam spolu so zvieratami a stýkali ste sa len s takými nevzdelancami ako tí...”

„Prestaňte!“ zahriakla ju Callie. „Tí ľudia k nám boli veľmi dobrí!“ Alidu niečo v jej hlase varovalo, aby nepokračovala. Nebyť toho, že sa tak veľmi upriamila na svoj cieľ, možno by aj zbadala, že sa díva na svoj zrkadlový obraz, keď bola mladšia. Callie totiž, tak isto ako Alida, bola pripravená pre svojich blízkych obetovať čokoľvek.

„Čo teda ráčite odo mňa chcieť?“ spýtala sa znovu Callie. „Nič viac, len aby si sa držala čo najďalej od môjho syna!”

„A preto ste ma aj poslali pestovať jedovaté byliny.“ „Aké jedovaté byliny! Považuješ ma naozaj za veľmi zlomyseľnú. A ja som sa nazdala, že sa potešíš záhrade, ktorú som ti dala na starosť, veď si doteraz žila stále iba vonku.“ Callie mlčala. V živote by tejto žene nepovedala, že by rada pracovala v záhrade. Môcť však byť po celý deň niekde vonku, mimo dosahu prísnych pravidiel a smiešneho rozvrhu povinností, ktoré sa v ťaživej zámockej atmosfére diktovali nevydatým šľachtickým pannám, jej skutočne vyhovuje. Tam si môže slobodne snívať a spriadať svoje rozprávky.

Čo je však ešte oveľa dôležitejšie, bude sa môcť voľne stretávať s Talisom, kedykoľvek sa im naskytne príležitosť. Ak bude treba, hoci aj odprisahá, že sa s ním viac nestretne. Spraví čokoľvek, len aby túto ženu uchvátila, a potom sa zariadi po svojom - bude sa stretávať s Talisom.

Pani Alida sa rozhovorila, pre čo všetko sa nesmie vídať s Talisom. Poučala ju o zachovaní počestnosti a dobrej povesti, o tom, ako si ich má „chrániť“. Potom sa usilovala spraviť na ňu dojem poučovaním, ako sa musí Talis učiť, aby sa z neho stal naozajstný rytier, ako potrebuje získavať životné skúsenosti, ako potrebuje...

Callie ju počúvala iba na pol ucha. Nasadila si osvedčenú „načúvaciu“ masku. Nacvičila si ju pri Meg, keď jej hovorila niečo, čo ju nezaujímalo, a chcela si zatiaľ trochu porozmýšľať o

svojich veciach. Aj teraz si už v duchu spriadala svoj vysnívaný príbeh, ako ju Talis navštíví v záhrade. Budú tam len oni dvaja a široko-d'aleko nebude ani živej duše. Áno, povinnosť starať sa o vzdialenú záhradu, a byť po celý deň sama, sa jej skutočne pozdávala.

Callie chvíľu trvalo, kým si uvedomila, že jej milosť mlčí. Alida z jej neprítomného pohľadu ľahko uhádla, že ju vôbec nepočúva.

Schmatla ju za bradu a bolestivo jej ju stisla. „Čo nechápeš, že muža si získaš, iba ak si ho nebudeš všímať? Ak ho budeš prenasledovať, nikdy o teba nebude naozaj stáť.“

Callie sa na ňu usmiala sviežim úsmevom zaľúbených žien. „Talisovi sa páčim taká, aká som, a páči sa mu aj to, čo robím.“

„Ale nevrav?“ zavrátila ju Alida. „Tak prečo ťa nepožiadá o ruku? Ak ťa tak veľmi chce, prečo si nepýta dovolenie oženiť sa s tebou? Azda preto, lebo ťa považuje za primeranú svojmu budúcemu spoločenskému postaveniu?“

Alida so zadosťučinením zbadala, že sa jej konečne po-: darilo dcéru znepokojiť. Tak to teda je, pomyslela si. Záleží jej hlavne na tom, čo si o nej myslí Talis.

Čo sa potrebovala dozvedieť, už vedela, a tak Callie náhlivo prepustila.

Keď vyšla z komnaty, Alida si zavolala Penellu. „Tá dievka mi robí starosti,“ postťažovala sa slúžke. „Nemá v sebe cti ani za máčny máčik.“

Penella sa pozrela úchytkom na svoju paniu. Pozrime sa, kto sa nám tu rozvravel o začmudenom kotlíku, pomyslela si. „Bude s ňou treba čo najrýchlejšie porobiť poriadky. Nedovolím, aby sa aj naďalej pretŕčala pred mojím synom. Viac sa s ním nesmie vykradnúť uprostred noci z domu ako nejaká pobehlica!“

Penelle zmeravela ruka s čerešňovým koláčom na polceste do úst. Milostivá pani Alida hovorila o Talisovi, akoby jej bol vlastným synom - a tvrdohlavá deva, akoby bola dcérou niekoho iného.

„Dohodnem sa s Abigail Frobisherovou, aby k nám poslala svojho najmladšieho syna,“ vyhlásila Alida.

Penelle tak zaskočilo, že sa takmer zadrhla. Syn Abigail Frobisherovej bol osemnásťročný mládenec, ktorý narobil problémy všade, kde sa len zjavil. Aký bol pekný, taký bol nemorálny. Od svojich štrnástich privádzal do iného stavu všetky

slúžky, ktoré sa mu dostali na dosah ruky. Počas svojej poslednej návštevy na zámku postískal okolo drieru dokonca aj urodzenú pannu Edith!

„Áno," spokojne si prisvedčila Alida. „Požiadam mládenca, aby sa tu dlhšie zdržal, a dobre mu zaplatím, ak dievku zvedie na... na čokoľvek."

Penella si bez jediného slova položila do úst posledný kúsok čerešňového koláča. Jej milosť si neželá, aby sa Talis s Callie vzali, a to jej stačí. Postará sa, aby sa nestretávali. Stará dojka spomenula, že mladí ľudia jeden na druhého veľmi žiarlia. Na podnecovanie žiarlivosti je najmladší syn urodzenej pani Abigail ako stvorený.

Podľa Penellinej mienky však muselo byť v hre ešte niečo navyše. Milostivá pani Alida by sa až takto do celej veci nevkladala, ak by jej šlo iba o odlúčenie zaľúbencov. To však nebola Penellina vec - dostatočne sa už poučila, že sa netreba starať o nič, čo sa jej netýka.

„Chod' a priprav mi veci na cestu. Pôjdem navštíviť Gil-berta Rasher," prikázala jej Alida. „Zajtra vyrazíme. Musím s ním niečo vybaviť."

„Ako rozkážete, milostivá pani," povedala Penella a strčila si do vrecka zvyšné čerešňové koláče.

kapitola 31

„Všetko je dohodnuté," vydýchla si Alida. Triasla sa od únavy na celom tele, keď ju Penella vyzliekala a ukladala do postele. Cesta jej na zdraví priťažila. Pred dvomi týždňami vykašľavala len krvavé hlienky akoby s kúskami hrdze, no teraz sa jej po zakašľaní uvoľnili celé kusy krvných zrazenín.

Ale čo podstúpila, stálo za to, pomyslela si, keď opatrne chlipkala horúci odvar, ktorý jej podala Penella. Poslala ju hneď preč. Nechcela nikoho vidieť, chcela byť sama so svojimi myšlienkami, aby si všetko starostlivo zrekapitulovala.

Do starého zanedbaného hradu, v ktorom sídlil Gilbert Rasher, cestovala v sprievode svojho služobníctva niekoľko dní. Privítal ju muž zožieraný nenávisťou a túžbou po pomste. Keď mu povedali, že ho prišla navštíviť manželka Johna Hadleyho, začal nazlostené

vykrikovať. Dalo jej veľa námahy utíšiť ho aspoň natoľko, aby mu vysvetlila, že si želá to isté, čo aj on.

Sedeli oproti sebe za špinavým stolom, ale aj tak jej prišlo zle od pachu po alkoholických nápojoch, ktorý sa okolo neho šíril. Skoro tam omdlela, no napokon sa jej ho predsa podarilo presvedčiť, že mu prišla pomôcť.

Keď mu oznámila, že jeho syn žije u nej na zámku, musela ho hodinu všakovako upokojuvať, aby hneď nevyskočil do sedla a neodcválal po mládenca.

„Nič z neho nebudete mať!“ kričala naňho Alida. „Ešte nie je pripravený. Nevyzná sa v stolovaní a nevie sa správať uhladene v spoločnosti. Nevie spievať, dokonca ani hrať na lutnu.“

Gilbert si ju premeral, ako keby potratila rozum. „Načo sú chlapovi takéto zbytočnosti?“ zahučal na ňu. „Ak je muž, ako sa patrí, nič také mu netreba!“

„Pri dvore to všetko treba vedieť,“ aj ona kričala. Bolo jej jasné, že s takým hlupákom sa inak nedohovorí. Vyzeralo to, akoby sa so svojím názorom už narodil, a na svete nebolo tej moci, ktorá by ho presvedčila o niečom inom.

„Pri dvore?“ spýtal sa, ako keby o kráľovskom dvore jakživ nepočul.

„Počúvajte,“ povedala, keď prezrela nelichotivé pomenovania, ktorými ho mala sto chutí počastovať. „Čo ste celkom zabudli, že ste v príbuzenskom vzťahu s panovníčkou? Ste len vzdialení príbuzní, ale viem, že vás nezaprie.“ Pochopila, že nemá ani najmenšej potuchy, kam mieri, a tak pokračovala.

„Panovníčka má päťdesiatštyri rokov. Neurčila ešte následníka trónu. Spomínate si, že Bess z rodu Hardwickovcov má príbuznú, ktorá by si mohla nárokovať následníctvo? Jej neter Arabella Stuartová má len desať rokov. Povráva sa, že ju Bess väzní a stále jej hľadá vhodného manžela.“

Alida sa naklonila k šedivému starcovi s postriebrenými fúzmi. Mal masťné vlasy a odev samý flak od jedla. „Bess chce neter vydať za človeka, ktorý by mohol raz byť aj kráľom.“

„Kráľom?“

Alida mala po zuby jeho mužskej hlúposti. Čo naozaj nie je schopný porozumieť ani tým najjednoduchším veciam? Zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila. Uvedomila si, že bude musieť byť voči

nemu bezohľadne otvorená. Jeho myseľ nebola prístupná okolkom. „Gilbert Rasher, plodíte skutočne krásnych synov. Uraštených, inteligentných, naozaj úžasných. Lenže potom ich vychovávate na svoj obraz a stávajú sa z nich bezohľadní, nevzdelaní a nemorálni surovci. Zničíte v nich všetko, čo za niečo stojí."

Kým hovorila, iba sedel, ohríňal pery a prezeral si ju, ako keby mu mala byť naservírovaná na mise pre jeho potešenie. Čušal však, lebo konečne začínal chápať, že k nemu nemerala cestu bezdôvodne.

„Tento váš syn," pokračovala, „mal šťastie, že sa po narodení vyhol vašej výchove." Nepovedala to síce nahlas, ale pomyslela si, že Talis mal dvojnásobné šťastie, lebo ho nevychovával ani John Hadley.

Alida sa na Gilberta milo usmiala. Bola si vedomá, že už nie je najmladšia, ale ani celkom na zahodenie ešte nie je. „Mali by ste vidieť, aký je mládenec urastený, ako hrdó sa drží, ako výborne študuje. Je milý, zdvorilý, no skrátka, je krásny na tele aj na duši."

Po posledných slovách Gilbert výrečne nadvihol obočie. Inak ako v stokách žijúca spodina skutočne nebol schopný uvažovať.

„Nedívajte sa tak na mňa! Nepasím po mládencovi. Lenže existuje dáma, ktorá má rada mladých krásavcov."

Gilbert na ňu hľadel tak nechápavo, že v duchu prekliala jeho nedôvtipnosť. „Predsa kráľovná!" Pri dvore je teraz pečený-varený nevlastný syn grófa z Leicesteru, Róbert De-vereux. Mládenec má len dvadsaťjeden rok, ale dopyčuľa som sa, že panovníčku potešuje vo dne aj v noci. Talis, váš syn, vyzerá lepšie ako ten Devereux, a je aj očarujúcejší. Navyše, nie je vôbec nečestný. Donieslo sa mi totiž k ušiam, že Devereux je po matke veľmi ctibažný."

Gilbert na ňu ešte stále nechápavo upieral kalný, prepitý pohľad. Alida teda skrátka vysvetľovanie. „My dvaja sledujeme v konečnom dôsledku rovnaký cieľ. Chceme, aby sa váš syn navždy stratil z môjho života. Neželám si, aby môj manžel dal všetko, čo so mnou vyženil, mládencovi, ktorý nie je mojím synom."

Gilbertovi sa tentoraz zaiskrilo v očiach.

„Nemyslite si, že ak všetko zdedí, vezmete mu to," pokračovala, lebo presne uhádla, na čo myslí. „Podľa toho, ako vyzeráte, nemusíte sa dožiť ani do roka. Môj manžel je v porovnaní s vami

obraz zdravia a sily. Svojho syna teda necháte u nás dva roky, a až potom si poňho prídete. Za ten čas bude pripravený na život pri dvore tak, aby sa vedel zapáčiť aj panovníčke. A vtedy ju budete môcť požiadať o nevestu pre syna. Byť vami, popýtala by som ju o urodzenú pannu Arabellu Stuartovú. Ktovie, či potom pri vašich rodinných zväzkoch neurčí za následníka vášho syna?"

„Vezmem si ho teraz," vyhlásil Gilbert a už sa dvíhal zo stoličky. „Už teraz ho spravím anglickým kráľom!"

„Nie!" skríkla. „Nie je na to pripravený. Povedala som vám to predsa. Ak vám však stačí, že bude pri dvore pod-kúvať kone, tak si len poňho bežte!" Upokojila sa. „Podkú-vanie koni by sa panovníčke do rodiny sotva hodilo. Ak má ísť k dvoru a dosiahnuť úspech, musí sa naučiť dvorským mravom. Musí vedieť hrať, spievať, tancovať a dvoriť ženám."

„Je dobrý jazdec?" zavrčal Gilbert. „Vie sa chopiť turnajovej kopije? Viac mu netreba."

„Máte pravdu, na život s vami mu naozaj viac netreba. Na zastrašovanie sedliakov s tým vystačí," vyprskla. „Ak jej ho predstavíte teraz takého neokrôchaného, panovníčka sa vám vysmeje..." Významne sa naňho pozrela. „Opätovne!" Gilbert sa posadil naspäť. Nepovedal to síce nikomu, ale panovníčkin výsmech sa ho veľmi dotkol, keď toľkí vyhlásili, že si jeho syn zaslúžil smrť. Napriek všetkej svojej krutosti Gilbert mal syna rád, a veľmi mu chýbal. Bol mu spoľahlivým druhom pri pijatike. „Čo si od toho všetkého sľubujete?" spýtal sa. „Šťastie svojho manžela," odvetila. Gilbert sa rozosmial. „Ak mi nepoviete pravdu, nespravím nič z toho, o čo ma žiadate!"

Alida chvíľu zhlboka dýchala, aby sa upokojila, a potom sa rozhodla povedať mu pravdu. „No, povedzme, že chcem pomstu." Pozorne sa naňho pozrela. Gilbert Rasher rozhodne nepatril k ľuďom, akých by si vyberala za dôverníkov, ale na toto sa hodí. Neprekvapí ho žiadna špinavosť. Porozumie jej a bude sa podieľať na hocijakom zákernom úskoku, z ktorého môže mať ošoh. Alida už vedela, aký je bezcitný a neľútostný.

„Vydávala som sa za svojho manžela z lásky. Nie pre peniaze, ale preto, lebo som ho ľúbila. Bola som veľmi mladá a naivná. Domnievala som sa, že ma takisto ľúbi. Neľúbil ma. Po celú svoju mladosť som sa pokúšala získať si jeho lásku, lenže jeho zaujímalo

na mne iba to, či mu dám zdravého syna. Nedala som mu ho." Odmlčala sa. „Možno by ma neľúbil, ani keby som mu ho bola povila. Neviem. Zo života sa mi napokon stalo peklo. Musela som sa dívať, ako sa mi dcéry bez manželov pred očami menia na malicherné staré dievky len preto, lebo nebol ochotný sa rozlúčiť so svojimi zlatkami a dať im slušné veno. Bezmocne som sa dívala, ako ho nezaujíma vlastná rodina, ktorú má okolo seba, lebo sa upol na predstavu dokonalého syna."

Pozrela sa na Gilberta. „A teraz má toho svojho vzácneho syna! Má mládenca, akého si po celý život predstavoval. Mali by ste Talisa vidieť. Krajšieho, milšieho a lepšieho mládenca si ani nevysnívate! A môj manžel ho skutočne zbožňuje."

Vstala a prešla niekoľko krokov po špinavej podlahe. Povaľovali sa po nej zvyšky mnohých hostín. „Zomieram. Už mi neostávajú viac ako dva roky života. Zo smrteľnej postele však chcem manželovi ublížiť tak, ako ublížil on mne. Chcem ho pripraviť o to, čo najviac miluje, ako o to pripravil on mňa. Nech sa po mojej smrti rozchýri po celej krajine, že mládenec, ktorého tak ľúbi, je synom Gilberta Rashe-ra, a nie Johna Hadleyho."

Otočila sa k nemu. „Chápete, o čo mi ide? Chcem od vás, aby ste sa stali nástrojom mojej pomsty!"

Stať sa nástrojom niečej pomsty Gilbertovi neprekážalo. Zaujímal ho na tom len jediný, čo za to získa. „Koľko za to dostanem zaplatené?"

„Za tie dva roky nedostanete nič. Keď si po mojej smrti prídete po syna, manžel vám dá všetko, o čo si poviete, len aby si ho udržal."

„A mládenec nakoniec ostane s ním. Poznám svoju krv. Bude presvedčený, že Hadley je jeho otec. A medzi otcom a synom sú veľmi pevné putá!"

Alida sa usmiala. Azda Gilbert nie je až taký celkom sprostý, ako sa jej doteraz javil. „Práve o to sa už starám."

„Skutočne?" spýtal sa Gilbert a nalial jej džbánok vína. Bolo lacné, takmer sa nedalo piť, a cínový džbán vyzeral, akoby ho poobhrýzali psy. Ponúknutie však bolo z jeho strany prejavom nečakanej veľkodušnosti. Odvtedy, ako prišla, neponúkol jej ani jej služobníctvu hoci len chlebovú korku. „A čo také podnikáte, aby ste tie putá presekli?"

„Mládenec sa chce oženiť s jednou z mojich dcér. Spomínate si, že

v tú noc ako Talis, sa narodila aj moja dcéra, tak s tou! Po celých šesťnást rokoch žili u dojky a jej manžela. Vyrastali spolu a sú na seba veľmi naviazaní."

„Nemôže sa s ňou oženiť," vyhlásil Gilbert. Už sa začínal cítiť otcom anglického kráľa. Konečne jeho nepriateľov stihne trest, aký im vymeria. Veď bude v podstate on kráľom. Dá toľkých postínať, že londýnske ulice zaplavia potoky krvi.

„Samozrejme, že sa s ňou nemôže oženiť. To nesmieme pripustiť. A keď nadíde správny čas, mládenec bude pripravený Johna opustiť."

„Ako ste to zariadili?"

Držala v rukách cínový džbánik, bezmyšlienkovite ním otáčala sem a tam, a dokonca si nevšimla, ako je oblepený nechutnou vrstvou zvyškov jedál. „Manžel si myslí, že mládenec uňho ostáva, aby sa stal rytierom, a že sa mu páči život v bohatstve. V skutočnosti však ostáva u nás na zámku kvôli mojej dcére. Všetko, čo robí, robí len kvôli nej a pre ňu. Bude preto celkom stačiť, ak sa odstráni dôvod jeho pobytu na zámku. Pomaly ich už rozlučujem. Keď to s nimi skončím, viac si na seba ani nespomenú."

A tak to aj bude lepšie, pomyslela si. Aj keby nemala iný dôvod zabrániť dcére vydať sa z lásky, nedovolila by jej to. Alidini rodičia sa vtedy dávno, keď vstúpil do jej života John Hadley, podvolili jej plaču a prosbám, a hľa, kam to viedlo. Keby ju boli vydali za kohosi iného, na smrť by ju to isto neutrápilo, keby sa počas manželstva k nej zle správal.

„Predbežne som zariadila, aby sa navzájom nevidali a aby sa každý priatelil s niekým iným. Dávam si záležať, aby ich stále obklopovali iní ľudia. Tí dvaja si namýšľajú, že sa ľúbia. Doteraz sa však takmer s nikým nestýkali, a tak vlastne iných ľudí ani nepoznajú."

Gilbertovi bolo jedno, akými prostriedkami táto žena dosiahne, čo mu ponúka. Podstatné bolo, aby zo všetkého vyšiel napokon ako víťaz. „Ak mám čakať, musím za to niečo dostať," vyhlásila a Alida v tej chvíli skoro obdivovala jeho sebeckú priamočiarosť. Okrem vlastného prospechu ho skutočne nič iné nezaujímal.

„Dohodneme sa na podmienkach," vyhlásila a predostrela mu najnižšiu možnú ponuku. Keď si Gilbert začal klásť neslýchané požiadavky, pochopila, že sa v tú noc tak skoro nedostane do

postele.

Keď ho videla s nimi prvý raz, iba si pohrdavo odírkla. Talis neznášal, ak ho ľudia obskakovali. Išlo ho rozhodiť, keď mu Nigel počas vyučovania nakúkal ponad plece na prácu. No a Callie s Talisom boli predsa vždy pyšní na svoje študijné výsledky a večne sa predbiehali, kto bude lepší.

Pekný mládenec, sediaci na kamennej lavičke zaliatej slnečným svetlom, sa však na jej Talisa vôbec neponášal. Tento Talis nevedel vôbec nič urobiť správne.

„Ukážte mi znovu, prosím, ako to mám spraviť,“ požiadal a obdivne vytreštil oči na kyprú hrud' jednej z parádnic, akoby nikdy v živote krajšiu a šikovnejšiu učiteľku nevidel.

Za tých niekoľko minút, čo ho Callie pozorovala, nič správne nevybrnkal na lutne, spieval falošne až hrôza (pritom Callie dobre vedela, že má hudobný sluch a krásny hlas) a bol celý uveličený radou o obliekaní, ktorú mu poskytla ďalšia pekne urastená dievčina.

Callie nechápala, skadiaľ sa tam odrazu vzali toľké ženy. Poznala len jeho sestry a niektoré dvorné dámy, ktoré boli na zámku na návšteve, ale tie ostatné nikdy nevidela. Zdalo sa jej, že sa tu poschádzali všetky čo trošku krajšie devy z celej krajiny, aby sa okolo Talisa krútili a presviedčali ho, aký je úžasný.

Callie netušila, že Talis ju zbadal vo chvíli, keď vystúpila spoza rohu, a divadielko s predstieranou nešikovnosťou pred krdľom krásavíc zohral len kvôli nej. Popravde mu všetky - no možno, že nie celkom všetky - tie ženské liezli na nervy. V prvý týždeň mu pozornosť toľkých krásnych žien lichotila, ale potom sa o ne potkýnal na každom kroku a zakaždým od neho žiadali nejakú hlúposť. Chceli, aby ich dvíhal do sedla, zhládúval im šitie, chceli ho učiť po francúzsky, alebo ho prosíkali, aby im natrhal ovocie z najvyšších konárov, lebo má na to správnu výšku.

James s Filipom doňho kvôli tomu spočiatku figliarsky drgali lakťami, a on sa vždy veselo usmial. No v posledných dňoch na nich čoraz častejšie zazeral, až raz im venoval taký vražedný pohľad, že sa mu odvtedy radšej pratali z cesty.

A čo Callie, premýšľal. Ako sa žije Callie.

Od rozhovoru s pani Alidou sa jej usiloval vyhýbať. Usúdil, že tak

to bude pre oboch najlepšie. Musí sa predsa naučiť zaobísť sa bez nej. Veď je dospelý muž, či nie? Aj pre ňu je napokon lepšie, ak si zvykne na ženskú spoločnosť.

Áno, uvažoval, obidvom rozhodne prospeje, ak sa naučia byť dlhšie jeden bez druhého.

Lenže namiesto toho, aby mu bolo bez nej po niekoľkých dňoch ľahšie, znášal ich odlúčenie zo dňa na deň horšie.

V takom duševnom rozpole si všimol, ako ho pozoruje, keď boli okolo neho všetky tie chichotavé hlupane. Ako obyčajný blázon sa pokúsil vzbudiť v nej žiarlivosť. Možno sa naozaj nazdal, že medzi ne vbehne a porozháňa ich mečom. Nespravila to. Len sa mlčky odvrátila, ako keby ho viac nechcela vidieť.

Chystal sa neskôr za ňou zájsť, lenže otec ho po celý deň zamestnával a nedal mu ani na minútu vydýchnuť. Azda aj stokrát zabľúdil pohľadom k vršku za zámkom. Edith mu povedala, že si Callie vypýtala záhradu, o ktorú sa chce starať, a v nej trávi celé dni.

Talisovi sa to zdalo veľmi čudné. Vedel dobre, že tak isto ako on, aj Callie má radšej zvieratá než rastliny. Prečo si ne-vypýtala na starosť pávy a pávice?

Len čo si pomyslel, že Callie robí niečo, čomu sám nerozumie, jeho túžba po nej ešte väčšmi vzrástla. Takto to je však lepšie, pomyslel si nakoniec. Ak sa nestretnú, dodrží, čo odprisahal pani Alide. Nedotkne sa Callie, nezovrie ju v náručí. Veď by sa jej ani nedokázal pozrieť do očí a nepovedať jej, že jeho každodenné správanie smeruje k jedinému cieľu, oženiť sa s ňou, a získať pre ňu a ich deti prekrásne miesto, kde budú spolu šťastní. Razom by mu odpustila, že ju zanedbáva, keby videla zámok Paniman Manor, a pritom vedela, že podniká všetko, aby ho získal pre ňu.

„Prečo nespíš?“ spýtal sa Talisa James, lebo ho hnevalo, ako sa brat v posteli ustavične prehadzuje z boka na bok. Už dlhší čas si všimal, že Talis má tmavé kruhy pod očami a že mu ubúda síl pri bojových cvičeniach. Aj Filip poznamenal, že sa mu zdá, ako keby sa z Talisa pomaly vytrácal život.

„Plače a jej slzy mi ráňajú srdce,“ potichu mu odvetil Talis.

James o takom niečom nikdy nepočul. Ako každého mládenca, aj jeho zaujímalo všetko, čo sa týkalo opačného pohlavia. „Spávaš... spávaš s ňou?“

„Nie!" ohradil sa rozhorčene Talis, no vzápätí sa ovládol. „To s tým nemá nič spoločné."

„Tak potom ti chýba. Takisto aj mne chýba Filip, keď nie sme spolu."

„Nie," poprel Talis a usiloval sa nájsť slová, ktorými by bratovi opísal, čo skutočne ku Callie cíti. „Mám rád viacerých ľudí. Skôr ako som sem prišiel, mal som rád Meg a Wil-la, a teraz mám rád aj vás dvoch s Filipom a nášho otca. Všetci mi chýbajú, keď nie sme spolu. A Meg s Willom mi skutočne už veľmi chýbajú. Lenže Callie..."

Odmlčal sa. „S Callie je to iné. Na to, čo k nej cítim, nestačí povedať, že ju ľúbim, alebo že mi chýba. To je niečo oveľa hlbšie. Keď so mnou nieje, vnímam to, akoby zo mňa kus chýbal. Ako keby ma niekto rozsekol napoly, a keď pri mne nie je, rana ostane otvorená. Cez ňu zo mňa potom uniká krv, svalstvo a dokonca aj mozog. Dokážeš to pochopiť?"

James nechápal, ba vlastne ani nechcel chápať žiadny takýto pocit. Ak toto má byť láska, neželá si z nej okúsiť ani štipku. V šerej komnate sa zahľadel na Talisov profil, jeho meravo hľadiace oči, a zišlo mu na um, či je tento mladý muž naozaj jeho rodný brat. Napokon sa otočil chrbtom, že si ešte pospí. Zajtra ich otec určite bude znovu preháňať nekonečnými bojovými cvičeniami, a odkedy je Talis taký biedny, s bratom si ani nevydýchnu medzi záchvatmi otcovho hnevu. Keby to záviselo od neho, dožičí Talisovi jeho lásku, a bude pokoj. Talis bol oveľa milší a príjemnejší, keď bola nablízku a pozorovala ho.

Skôr ako zaspal, James sa ešte pre istotu pomodlil, aby sa nikdy nezaľúbil.

„Nemáte chuť na dobrý teplý nápoj?" vlúdne oslovila Callie mládenca, ktorý lenivo postával pod stromom a len na ňu vyvažoval oči.

„Hm-m?" prejavil záujem. „A z čoho by ste mi ho pripravili?"

„Z hocičoho, čo rastie v tejto záhrade," odvetila a milo zaklipkala mihalnicami.

Alien Frobisher sa samolúbo zasmial, lebo si bol istý, že len žartuje. Ved' z tejto záhrady mu mohla pripraviť iba jed. A to by, samozrejme, neurobila, lebo ho obdivuje tak ako všetky ostatné ženy. Ako by ho mohli neobdivovať, keď má také krásne

zlatoplavé vlasy, modré oči a vysokú urastenú postavu? Napriek tomu sa mu podchvil'ou marilo, že táto nenápadná deva ešte nepodľahla jeho čaru. Ale to je predsa nemysliteľné. Dokonca smiešne.

„Nemali by ste robiť niečo užitočnejšie?“ spýtala sa, okopávajúc burinu okolo zvláštnych purpurových kvetov. „Napríklad húst' do uška bohatej dedičke, súcej na vydaj?“

Alien sa zamračil. Občas sa mu zdalo, že mu naznačuje, že jej nie je jeho prítomnosť vítaná. Nebyť toho, že mu pani Alida vyplácala tučné sumy, radšej sa jej zďaleka vyhne. „Callie, moje drahé, hlúpučké dievčatko, vidí sa mi, že si celkom presne neuvedomujete, s kým sa zhovárate.“

Callie už-ž otvárala ústa, že mu vytmaví, aký je darebák a naničhodník, iba keď sa odrazu vystrela a zatienila si oči pred slnkom, aby rozoznala muža, ktorý sa k nim z diaľky blížil.

Aj Alien zaškúľil tým smerom, aby zistil, či sa neblíži ten protivný Talis. Keď sa tam pred dvomi dňami objavil na koni, z Callie sa odrazu stala najzvodnejšia žena, akú kedy poznal, hoci dovtedy Allena častovala iba samými štipl'avými poznámkami. Uvoľnila si spod tesného čepčka neuveriteľnú záplavu krásnych plavých vlasov, ktorá ich oboch zakryla ako zlatistý plášť. Potom mu sladkým hláskom začala rozprávať napínavý príbeh o drakoch a morských pannách. Allena vtedy okúzľila tak, ako ešte žiadna iná žena. Za niekoľko sekúnd sa Callie dokázala premeniť z nenápadnej devy na očarujúcu zvodkyňu.

Allena tak zaujala nádherná premena, že si sotva všimol urasteného mladého muža, ktorý nehybne sedel na koni a hnevľivo na nich z výšky zazerá. Alien už počul o stratenom synovi, ktorého John Hadley znovu našiel. Talis mu však ničím nepripomínal ostatných členov rodiny. Vysoký mladík sedel na nepokojnom koni a zdalo sa, že by zviera Allenovi s potešením rozkopalo kopytami hlavu. Alien sťažka prezrel, keď zacítil Talisov uhrančivý pohľad. Nebyť toho, že ho po tvári hladkajú Calline vlasy, vzal by nohy na plecia a zbehol dolu víškom kadeľahšie. Talis však neprehovoril ani slovo, len sa díval na Callie. Potom zvrtol koňa a odcválal.

Keď ostal s Callie sám, považoval za samozrejmé, že sa bude k nemu správať aj naďalej milo a uvoľnene. Len čo sa jej však

dotkol, vylepila mu poriadne zaucho. Kým si šúchal boľavé líce (bola síce drobná, ale sily mala za chlapa), zvinula si záplavu nádherných vlasov naspäť pod čepiec a radosťou rozžiarená tvár nadobudla svoju zvyčajnú zachmúre-nosť, akú u nej denne vídal.

Allena ešte nikdy žiadna žena tak nezaujala. Vyzeralo to, akoby existovali dve Callie. Teraz si obzeral tú cudnú, hanblivú a nudnú. Pred dvomi dňami však na chvíľu zhliadol veselú, nadšenú a zvodnú devu, ktorá ho skutočne vábila.

Alien celé dva dni márne čakal, kedy sa znovu zjaví tá druhá, a už sa pomaly nudil. Márne si lámal hlavu, čím ju vtedy vzrušil, no nevedel na to za svet prísť. Bol priveľmi márnomyseľný, aby pochopil, že jej zvodná podoba nepatrila jemu, ale tmavému Talisovi.

Keď sa prichádzajúci muž priblížil na dohľad a Alien zistil, že je to iba sedliak, prestal sa oňho zaujímať. Ľahostajne sa prizeral, ako Callie odhodila motyku a s vystretými rukami sa neznámemu rozbehla oproti. Pani Alida mu naznačila, že deva nepochádza z urodzenej krvi, aj keď je údajne dcérou Gilberta Rasheru. To, že sa teraz objíma s obyčajným sedliakom, len potvrdzuje jej nízky pôvod.

Keď sa Callie vrátila, vedúc sa so starcom popod pazuchy, Allena sa hlboko dotklo, že ho sedliak poslal preč. Gazdu Willa Watkina ľudia ktovieprečo poslúchali aj napriek jeho skromnému sedliackemu odevu. Alien spupne vyhlásil, že aj tak sa chystal na odchod, potom vysadol na koňa a pustil sa klusom dolu vĺškom.

„No, a teraz," začal Will, keď sa s Callie pohodlne usadili v tóni košatého stromu, „chcem počuť všetko od začiatku.

Naozaj všetko!"

Vôbec ho neprekvapilo, keď sa mu Callie s plačom hodila na prsia. Takú nešťastnú si ju skutočne nepamätal. A Callie bývala nešťastná iba vtedy, keď Talis nebol nablízku.

„Kde je?" spýtal sa Will. Nemusel vysloviť meno, aby si rozumeli.

„So ženskými!" prskla hnevľivo Callie, utierajúc si slzy. „Talis trávi celé dni s krásavicami, ktoré vyzerajú ako...ako..." zronené pozrela na svoju plochú hrud'. „Nerobí nič iné, iba sa s nimi zabáva, vyspevuje im a šepce sladké slovíčka. Všetky sa naňho lepia ako muchy na med. Obskakuje ich, sprevádza ich počas

vychádzok na koňoch, obchytá-va ich, bozkáva sa s nimi. Je v ich spoločnosti vo dne v noci. Bez prestania. On..."

Tu sa na ňu Will usmial. „Vo dne v noci? Talis? A kedyže si potom odspí svojich zvyčajných dvanásť hodín?"

Callie sa na žartovnú otázku ani len neusmiala. „Už to nie je Talis, akého sme poznali. Stal sa... Stal sa z neho obyčajný naničhodník. Nemá v sebe kúska citu. Takého, aký teraz je, by si chytro znenávidel."

„Veď hej, určite. Povedz, kto bol ten mládenec, ktorý sa tu okolo teba krútil a nespúšťal z teba oči? A prečo si vlastne medzi týmito?" Kývol rukou na záhony a bolo na ňom vidieť, že mu je pestovanie jedovatých rastlín proti srsti.

„Taký niktoš. Alien Frobisher." Callie kývla pohrdavo rukou. „Talis tým ženám klame. Navráva im, že nevie spievať, a pritom spieva ako slávik. Iba chce, aby sa okolo obšmietali a učili ho veci, ktoré už dávno vie. Vieš predsa, že dobre spraví všetko, čoho sa chytí. Keď sú však tie potvory nadohľad, robí zo seba úplného hlupáka. Je mi z neho zle. On by aj..."

„Čo je zač ten Alien Frobisher?" nedal si zahovoriť otázku Will.

„Neviem. Chodieval sem. Myslím si, že ho za mnou posielala pani Alida. Nemám ju rada. Vidí sa mi, že má s Tali-som niečo za lubom. A Talis je teraz na tom tak, že by pristal na hocičo aj samotnému diablovi, keby vzal na seba podobu ženy. Dušu by si zapredal, len aby sa okolo neho vrtela ženská. On by..."

„Callie!" prerušil ju Will. „Pokús sa, prosím, myslieť aj na niečo iné ako na množstvo dievok okolo Talisa, a povedz mi..."

„Množstvo! Tých ženských sú tisíce! Pomaly im nebude stačiť ani celý svet. Chcel byť rytierom a teraz iba naháňa sukne. Psy sú mravnejšie ako on. On je..."

„Videl ťa niekedy s Allenom Frobisherom?" „Talis je had, najpodlejší..." Keď konečne začula Willovu otázku, usmiala sa. „Áno, videl nás." Zlomyseľné sa zasmiala. „Allenovi sa páčia moje vlasy a páčila sa mu aj moja rozprávka."

Will si pretrel oči a potriasol hlavou. „Callie," začal potichu, „vieš, že tento mladý pán Frobisher vyzerá veľmi dobre?"

Callie pozrela na Willa, akoby potratil všetok rozum. „Má predsa biele vlasy," povedala, ako keby bol Will slepý. „Je modrooký, pokožku má ako nedopečený chlieb a nohy vy-civené ako kurča."

Už sa mu dívala zblízka do očí a hovorila pomaly, ako keby Will nebol schopný pochopiť tie najjednoduchšie veci. „Alien Frobisher je krpec!”

„Myslíš si, že ak nevyzerá ako Talis, a nie je taký vysoký ako on, nemôže byť zato pekný?”

„To som nepovedala,” hrdo sa ohradila Callie. „Som presvedčená, že na svete je veľa pekných mužov.”

Willovi sa v očiach šibalsky zaiskrilo. „Za posledné mesiace si určite postretala veľa mužov. Ktorý z nich sa ti zdal pekný?”

„Veľmi mnohí boli pekní,” odvetila upäto. „Celá hľba.”

„Čakám na to meno! Meno jediného muža, ktorý sa ti videl aspoň napoly taký úžasný ako tvoj milovaný Talis.”

„On nie je ani úžasný, ani môj,” vyhlásila, odvrátiac zrak. Potom sa k Willovi zrazu otočila a s plačom sa mu vrhla na hrud'. „Od Talisa krajšieho na svete niet. Nik nie je krajší. Je krajší ako slnko a mesiac spolu, lenže na mňa zabudol. Nepotrebuje ma, netúži po mne. Hlavu má plnú iných žien.”

„Spáva v noci?”

„Nie,” odvetila so vzlykotom. „Môj plač mu nedá spať, a to ma teší. Chcem, aby nezažmúril oka. Nedovolím mu zaspať. Dúfam, že mu z toho bude poriadne nanič!”

Will mlčky hladkal Callie po chrbte. S Talisom vyrastali tak mimo všetok ostatný svet, že netušili, ako často hovoria veci, ktoré sa ostatným ľuďom zdajú čudné. Pre Callie bolo celkom samozrejmé „v mysli” vedieť, ako to zvyčajne opisovala, kde Talis je a čo robí, ale ani jej na um nezišlo, že ostatní ľudia túto vlastnosť nemajú.

Keď boli ešte malí, Talis sa niekoľkokrát nevrátil do zotmenia domov. Meg sa oňho vždy veľmi strachovala, ale po určitom čase obidvaja zistili, že báť sa o Talisa treba až vtedy, keď Callie znervóznela. Prvý raz, keď sa Talis „stratil”, Will požiadal Callie o pomoc pri jeho hľadaní. „Čoskoro príde domov,” pokojne odvetila. „Viem v mysli, že je v poriadku.”

Po tejto príhode sa už zvyčajne pýtali detí, čo vedia „v mysli” o tom druhom. Ak teda Callie vraví, že Talis po nociach nespí pre jej slzy, Will jej verí, že je to naozaj tak.

Callie však zrejme nechápe, že ak je medzi nimi až také mocné spojenie, že kvôli jej plaču Talis po celé noci nezažmúri oka, nemusí sa obávať, že sa zaľúbi do inej ženy.

„No tak, Callie, prestaň už plakať," požiadal ju Will a odtisol ju od seba. „Chcem, aby si mi porozprávala o všetkom, čo si tu zažila. A nechceš si odo mňa vypočuť niečo aj o Meg? Čo si už na ňu zabudla? Posiela vám dvom s Tali-som sušené marhule."

„On si ich nezaslúži," vyhlásila Callie. „Mala by som mu upiecť ovocný koláč z plodov týchto burín!" Kývla rukou k záhonom jedovatých bylín.

Pripomenula mu, kde sú, a Will sa zachmúril. „Chcem vedieť, prečo si tu. Prečo ti dali na starosť takúto záhradu? A prečo si tu sama s tým mládencom? Lebo henten starý sedmospáč akoby tu ani nebol," pokračoval skôr, ako mu stihla ukázať na otca Kerisa, že nie je na záhradu sama. „Musíš mi porozprávať naozaj o všetkom!"

Willovi trvalo niekoľko hodín, kým z Callie všetko vypáčil. Ak išlo o Talisa, hovorila veľmi nesúvislo a zmätene aj napriek tomu, že bola vynikajúca rozprávačka. Sotva sa zmohla na pár viet o živote na Hadley Halí, už aj sa vracala k Talisovej vierolomnosti, ako žiadostivo obháňa každú sukňu v grófstve a o ňu už vôbec nedbá.

V podtexte rozprávania Will vycítil, aká je veľmi opustená a aký má nenaplnený život. Keď bola s Talisom, spriadala príbehy, opatrovala zvieratá a zaujímala sa o ľudí vo svojom okolí. Bez neho sa nezaujímal o nič. Keď nemala Talisa, nemala ani komu rozprávať svoje rozprávky. Nemala koho rozveseľovať, nemala sa komu rozdávať.

„A ako sa tu páči Talisovi?" Will jej znovu skočil do reči pri ďalšom vyratúvaní jeho „bezohľadných spôsobov". „Cíti sa tu šťastný?" Jedli spolu hovädziu paštétu, ktorú Callie dostala na večeru. To, že ju nezavolali k stolu do zámku, Willovi znovu potvrdilo, že niečo naozaj nie je v poriadku.

„Nie," odpovedala mu Callie bez rozmýšľania. „Talis je tu nešťastný."

„A to už ako? Ako môže byť nešťastný medzi toľkými ženami? Ja v jeho koži by som sa v jeho veku medzi nimi cítil výborne!"

„Je nešťastný," takmer zakričala Callie. „Nemá ich rád. Túži po mne. Viem to." Zložila si tvár do dlaní a opäť sa rozplakala. „Prečo, ach, prečo ma len nepríde pozrieť? Trávim tu celé dni, a

ten človek, ktorého považuje za svojho otca, by mu určite nebránil. Ten mu všetko dovolí. Tak prečo sem Talis nepríde? Sľúbil mi, že ak tu nebudeme môcť byť spolu, vrátíme sa k vám na gazdovstvo. Klamal mi. Prečo?"

„Neviem, srdiečko moje," odvetil Will a pritúlil si ju do náručia, aby nezbadala, ako ho zarazila zmienka o tom, že Talis klame. „Ale pokúsím sa to zistiť." Chvíľu ju hladkal po vlasoch a potom, aby ju priviedol na iné myšlienky, sa spýtal: „Čo očakávaš od Talisa? Chcela by si, aby ti kúpil taký krásny zámok ako tamten?" spýtal sa a ukázal na Hadley Halí.

Callie si nevšimla závistlivý podtón vo Willovom hlase, keď si uvedomil, že deťom nemôže poskytnúť to, čo iní. Ved' aj o ich vzdelanie sa vlastne zaslúžila predovšetkým Meg.

„Nie, nechcem zámok. Chcem..." Spakruky si poutierala uslzené oči a dodala: „Chcem, aby sa za mňa nehanbil!"

„Nehanbil? Callie, ako si na to prišla, že by sa Talis mohol za teba hanbiť? Ved' odjakživa chce byť len s tebou."

„Áno, to bola pravda, kým nemal nikoho iného. Teraz si môže vybrať krásavice, aké sa mu zachce, a mňa už nechce ani vidieť. Jeho otec je bohatý John Hadley, a ja som vraj dcérou nejakého hrozného človeka, volá sa Gilbert Rasher. Tu sa o ňom rozprávajú strašné príbehy! Kvôli tomu sa mi Talis vyhýba. Tu som pre všetkých iba dievka z jedovej záhrady."

Will nevedel, ako ju upokojiť. Bol presvedčený, že Talis sa za ňu nehanbí, ale že sa v zámku deje niečo nekalé, keď Tali-sa a Callie odlúčili. Možno sa však takto žije vo všetkých bohatých šľachtických domácnostiach, čo tiež nemožno vylúčiť.

„No tak, a teraz mi niečo povieš," podpichol ju žartovne. „Čo by mal Talis pre teba urobiť?"

„Nič. Nič od neho nechcem."

„Nepredvádzaj sa mi tu so svojou hrdosťou. Veľmi dobre viem, čo k nemu cítiš. Pekne mi vyrozprávaj, čo chceš, aby Talis pre teba urobil."

Vážne naňho pozrela. „Talis si myslí, že mu patrím. Myslí si, že som jednoducho jeho vlastníctvo, a pritom nič nepodnikol, aby si ma získal. Chápeš? Nebojoval o mňa!"

„Áno," prikývol Will. Dobre vedel, že pre ženy je dvorenie veľmi dôležité. A to bola skutočne pravda, že Talis Callie nikdy nedvoril.

Chvíľami to medzi nimi vyzeralo, ako keby sa už narodili zosobášení.

„Chcem, aby Talis rozhlásil, že ma ľúbi najviac zo všetkých žien," povedala potichu Callie. „Chcem, aby... aby rozkrikoval zo striech, že som jeho vyvolená a že žiadnu inú nechce."

Will sa rozosmial. Hrdého Talisa ako kikirikajúceho kohúta na hrebeni strechy si vôbec nevedel predstaviť. To skutočne nie, veď Talisovou predstavou o láske bola Callie, ktorá ho obsluhuje v tóni stromu a kŕmi ho egrešovými koláčmi.

A doteraz takáto láska vyhovovala aj Callie.

„Dávaš mi veľmi ťažkú úlohu," prehovoril napokon Will. „Uvidím, čo sa bude dať robiť." Priveľmi nádejne to však nevyznelo.

kapitola 33

„Starý bezočivý opovážlivec," hučal John a rozhadzoval po stole veci. „Vykázal som ho zo svojich pozemkov pod trestom smrti. Ak sa opováži vrátiť, dám ho obesiť!"

Hugh si komentár k vyhláseniam zámockého pána radšej nechal pre seba. John zúrili, lebo predchádzajúci deň sa jeho milovaný Talis priam rozplýval radosťou, keď zbadal starého zhrbeného sedliaka v skromnom gazdovskom háve. Uprostred rozjazdu s turnajovou kopijou na kvintánu Talis zoskočil z koňa, rozbehol sa k tomu človeku a objal ho ako natešené trojročné chlapča.

Potom ho priviedol k Johnovi, akoby sprevádzal návštevu kráľovského veličenstva, čím ho ešte väčšmi rozladil. John sčervenel v tvári ako repa a zlostne prikázal Talisovi, aby pokračoval v nácviку presnosti zásahu cieľa kopijou, keďže ide o dôležitý turnajový prvok.

„Ale ja sa musím postarať o svojho otca," pokojne mu odvetil Talis. „Prišiel ma navštíviť z veľkej diaľky, a je ustatý a hladný."

„Ja som tvoj otec," zručol John.

„Ach, áno, pane," odvetil Talis. „Nemyslel som..."

„Pokračuj v nácviку," vyzval ho Will. „Počkám, kým skončíš."

„Nie," vyhlásil rozhodne Talis. „Rytierska česť mi káže postarať sa o tých, ktorých mám rád. Ospravedlníte ma teda, môj pane," obrátil sa na Johna, „keď sa budem venovať svojmu ot... Keď sa

budem venovať svojmu návštevníkovi." Talis sa Johnovi uklonil, láskavo objal zhrbeného starca okolo pliec a spolu odišli z cvičiska.

John sa za nimi díval a triasol sa na celom tele od zlosti, až Hugh začal mať vážne obavy o jeho život. Keď sa potom Talis celé popoludnie neobjavil, John sa vybral ho hľadať.

Našiel oboch uprostred záhrady v dôvernom rozhovore. S ním sa takto Talis nikdy nezhováral.

„Ja som jeho otec," vykrikoval teraz John na Hughu. „Chlapčisko to nevie? Nevie, že sa má s problémami zverovať mne?"

Hugh lúpал jablko nožikom so striebornou čienkou. S osobnými vecami by sa na Johna Hadleyho sotva niekto obracal. John riešil problémy asi tak, ako mäsiar rozsekáva zabitý kus hovädzieho dobytky. „Talisovi tá dievčina veľmi chýba," nadhodil opatrne.

„Aká dievčina?" spýtal sa John. „Prečo tu každý tára o Talisovi a nejakom dievčisku? Azda vy dvaja s mojou ženou viete o niečom, o čom nik iný nevie?"

Pri zmienke o pani Alide si Hugh zarezal do palca. Nemal tú ženu rád. Bola chladná a bezcitná. Možno nebývala vždy taká. Ale ak sa naozaj chystalo niečo nedobré, vôbec nepochyboval, že sa za tým skrýva práve ona. Hugh totiž vycítil, že aj John má pred ním nejaké tajomstvo a nehovorí mu úplnú pravdu. Išlo zrejme o niečo viac, ako sa povrávalo medzi ľuďmi na zámku. Popravde, v posledné dni sa mu zdalo, že zámocké sídlo je plné tajomstiev. Pani Alida sa zrazu z ničoho nič vychýlila a ozlomkrky ktoviekam odcestovala. A to nenápadné chúd'a Edith sa odvtedy tvári, akoby mala tajomstvo, ktoré obráti svet naruby.

Chuderku Callie poslali obrábať záhradu s jedovatými bylinami a nanucujú jej spoločnosť toho márnomyseľného kohúta Allena Frobishera.

Tajomné zmeny však najkrutejšie zasiahli Talisa. Hugh si ho predstavil, aký bol len prednedávnom, keď zachránil Johnovi život. Talis vtedy vyhodil devu do výšky a znovu ju chytil. Hugh si bol istý, že takú dokonalú súhru pohybov a mysle, aká bola medzi nimi dvomi, ešte nezažil. Správali sa ako jedna bytosť.

V ten deň naňho Talis urobil nezabudnuteľný dojem. Stál hrdo vystretý, keď ho John vyhlasoval za svojho syna. Aj keď vtedy Hugh s Johnom veľmi nesúhlasil, teraz musel uznať, že Talis je

syn, po akom túži každý otec.

Lenže sotva ubehlo niekoľko týždňov a Talis má oči hlboko vpadnuté, pod nimi tmavé kruhy a je vychudnutý na kosť. Nespáva dobre a očividne mu ubúda energia. Málo jedáva, a podľa toho, čo počul od Jamesa, vraj takmer celé noci nespí.

Pri hociktorom inom mladíkovi by Hugh jednoducho predpokladal, že sa trápi pre lásku. Lenže Talisa už dosť dobre poznal a vedel, že v jeho prípade nejde len o lásku, ale o niečo viac.

Ráno v prudkom záchvate žiarlivosti John vyhodil zo zámku starého sedliaka, ktorý vychoval Talisa. Nezniesol pohľad na človeka, ktorého má Talis rád. V podstate však nezniesol nikoho, kto má niečo, čo sám nemá. Talis sa k nemu správal vždy úctivo, ale nikdy ho nadšene neobjal ani natešene nevybozkával na líca.

Hugh presedel tri hodiny v sedle, kým konečne dostihol starca na sedliackom voze, plne naloženom vrecami so zrnom. Keď ho napokon našiel, dosť dlho mu trvalo, kým ho presvedčil, že nechce Talisovi zle, ale chce mu pomôcť.

Starý gazda Will Watkins sa mu zveril, že Talis je veľmi nešťastný, lebo nemôže byť spolu s Callie. Nechcel mu však prezradiť, prečo s ňou nemôže byť. Má to vraj „niečo spoločné so svätou prísahou“, to bolo všetko, čo sa starcovi podarilo z Talisa vytiahnuť. Potom však Will stíšil hlas a nazlostené zahundral: „Ak mám byť úprimný, podľa mňa išlo skôr o prísahu tej ženskej, ako o svätú prísahu.“

Hoci Will „tú ženskú“ nijako bližšie neurčil, Hugh sa dovtípil, koho má na mysli.

Cestou naspäť na Hadley Halí sa Hugh usiloval prísť na to, prečo sa pani Alida stavia do cesty láske dvoch mladých ľudí. Čo jej prekáža na tom, že Talis a Callie chcú byť spolu? Azda vo svojom živote bez lásky až tak veľmi zatrpkla, že neznesie, keď sú iní šťastní? A teraz John žiarlivo vykrikuje, lebo Talis má radšej muža, ktorý ho vychoval, než jeho. Veď Johna mládenec pozná iba niekoľko týždňov.

„Podľa mňa je Talis veľmi zaľúbený,“ vyhlásil nonšalantne Hugh. „Azda by ste mu mohli dovoliť, aby sa s tou dievčinou oženil.“ Hugh sa tváril, že si nevšíma Johnov výraz, ale opak bol pravdou. Už dávno mal podozrenie, že narodenie Callie a Talisa obostiera nejaké tajomstvo.

„To, eh, to nemôžem... Chcem povedať, že ich obidvoch považujem za primladých na manželstvo. A napokon, tá sa k nemu ani nehodí.“

Alebo sa obávaš, pomyslel si Hugh, že sem prikvitne mládencov skutočný otec a budeš mu musieť dobre zaplatiť, aby si si ho mohol ponechať. Ani sa Talisovi veľmi nečudoval, že starého gazdu vybozkáva radšej, ako Johna, ktorý sa nevie rozhodnúť, či má vo väčšej láske svoje zlatky, alebo mladého človeka.

Hugh však vedel o niečom, čo majú so zámockým pánom určite spoločné, a na čom môže stavať. Obidvaja totiž rovnako nenávidia prefíkané intrigánky. Hugh nemal potuchy, čo pani Alida svojím počínaním sleduje a aké sú jej plány. Celkom presne však vedel, že sa pustila do niečoho, do čoho by nemala vôbec strkať nos.

„Talisovi musel zrejme niekto natárat, že sa nepatrí, aby s tou svojou Callie čo aj len slovo prehodil. Vyzerá to tak, že mládenec nechce prísť o vašu priazeň, a preto sa prestal s ňou stýkať.“

„Ako si mohol niečo také navymýšľať? Pre mňa, za mňa, nech ju hoci aj privedie do iného stavu. Čo ma to má trápiť, ak je... ak je naozaj...“

„Šťastný?“ pomohol mu Hugh, lebo vedel, ako John nerád prejavuje city. Nikdy sa nezaujímal o šťastie a nešťastie iného človeka okrem seba. Lenže život na zámku bežal oveľa veselšie, keď bol Talis šťastný.

„Prikážem, aby sa tá deva od neho nepohla hoci aj celé dni, ak si to bude želať,“ vyhlásil John. Záležalo mu iba na tom, aby mal pri sebe syna a aby ho to nič nestálo.

„Nemyslím si, že nahnevaná, zamračená a odvrkujúca osôbka je tým najlepším riešením, pane!“

„Nič také si nedovoľí!“ vyprskol John. „To by ju mohlo stáť hlavu!“

Čo by, samozrejme, všetko vyriešilo, pomyslel si výsmešné Hugh.

„Aj keď niekto veľmi prefíkaný presvedčil Talisa, že sa má Callie vyhýbať, nazdávam sa, môj pane, že vy ste ešte prefíkanejší.“

„Áno, pravdaže,“ prisvedčil John a spýtavo pozrel na Hughu. Poznali sa už dlho, a tak očakával aj konkrétnu radu, nie iba náznak.

„Povedzte Talisovi, že krása tej dievčiny múti mládencom hlavy, a

preto si želáte, aby ju pred nimi chránil. Nech si ju drží nablízku a dáva pozor, aby sa jej žiadny chlap ani nedotkol." John začudovane zažmurkal. „ICrása? Ale veď to je taká bleduľa, vyzerá ako rybacie brucho. Sotva ju viem rozoznať od ostatných dcé... vlastne ostatných tunajších žien."

Hugh si musel tentoraz dať veľký pozor, aby sa spokojne neusmial, keďže sa mu konečne podarilo nájsť správnu odpoveď na viaceré otázky, ktoré ho už dlhšie umárali. Talis teda naozaj nebol Johnov syn, ako to už dávnejšie tušil. „Talis nevie, že nie je pekná. Vníma ju ako krásavicu."

„Zosmiešnim sa pred ním, ak mu to poviem," zaváhal John. „Vysmeje sa mi!"

„Nie, môj pane, určite sa vám nevysmeje." Hughovi sa odrazu zaiskrilo v očiach. „Ak nemám pravdu, moja najlepšia turnajová paripa je vaša," vyhlásil. Mal na mysli svojho mohutného modrého grošiaka, ktorého kúpil asi pred dvomi rokmi a John mu ho úprimne závidel. „Stávka platí," samolľúbo prikývol John. „A čo ráčite stavať vy, ak budem mať pravdu?" spýtal sa Hugh rozžiarené, lenže John nadvihol hrozivo obočie, a tak sa Hugh radšej chytro stiahol. „Samozrejme, že slúžiť vám je pre mňa česť." Odvrátil sa, a keď si všetko domyslel do konca, nemal viac dôvod čudovať sa, že si John nevie získať dôveru ľudí a nik ho nemá ani rád.

kapitola 34

„Ďakujem, nie," odmietla Callie hrdo Talisa, a usilovala sa pritom tváriť čo najvznešenejšie. „Chcem ísť radšej s pánom Allenom."

Boli v dedine na jarmoku. Zvyčajne tiché ulice boli plné obchodníkov, potulných komediantov a odvšadiaľ sa ozývali výkriky pouličných predavačov. Všade sa tisli ľudia, bohatí aj chudobní.

„Mám ťa ochraňovať," Talis sa nedal len tak ľahko odbiť. „Pán John mi prikázal chrániť ťa."

„Pred čím?" vyprskla Callie. „Pred dotieravcami ako ty?"

Alien spozornel. Vystrel sa a zatváril sa dôležito. Bol najmenej o dva roky starší ako Talis a určite mal väčšie skúsenosti so ženami. „Poďme, panna Callasandra," povedal a vzal ju jemne pod

pazuchu.

„Neopovážte sa ju tak oslovovať!" okríkol ho Talis a odstrčil mu ruku. „A neopovážte sa ju vôbec oslovovať, pane! Callie, musíš ísť so mnou."

Nepekne naňho zagánila. „Nemusím ísť s tebou teraz ani nikdy inokedy. Poďte, Alien, už musíme ísť."

Cítia sa víťazom - bezpochyby aj preto mu dáva prednosť, lebo dobre vyzerá -, Alien znovu vzal Callie pod pazuchu.

„Pustite ju!" skoro zvreskol Talis, až sa ľudia začali obzerať.

Callie sa postavila tak, aby Talis nedočiahol Allenovi na ruku. Zároveň sa odtiahla od plavovlasého mládenca a pustila sa do Talisa. „Nevlastníš ma. Nie si ani môj otec, ani brat. Vlastne nie si mi nič. Nič! Nemáš najmenšie právo čokoľvek mi prikazovať. Odíď a nechaj nás na pokoji!"

Callie prudko zavrtela sukňami, zavesila sa do Allena a pobrala sa preč.

Dobrá chvíľu tam iba stál, civel za ňou a zlostil sa. Čo si to dovoľuje! uvažoval. Ako sa vôbec môže k nemu takto správať? Najmä po tom, čo si musel tak veľa vytrpieť, kým sa zasa stretli? Všetko robil presne tak, ako to od neho žiadala pani Alida. Znášal okolo seba hŕf hlúpych, mladých, chichúňajúcich sa žien, ktoré mu bránili v rytierskych cvičeniach a v štúdiu, a ktorým musel večne niečo nosiť. „Táto ihla je strašne ťažká," postťažovala sa jedna z nich, zagúľala naňho očami, a jasne mu dala najavo, že oňho stojí.

Talis z celej duše túžil vrátiť sa do dávnych čias, keď bol po celé dni spolu s Callie a nemusel tak úzkostlivo dodržiavať spoločenské pravidlá. Keď bol s ňou, mohol hocijako dlho mlčať, alebo zhovárať sa, koľko sa mu žiadalo. Nemusel jej posluhovať, kadečo jej prinášať a odnášať, ani poskytovať žiadne iné hlúpe službyčky, ktoré od neho očakávali vy-fmtené zámocké pávice.

A teraz musí dokonca porušiť príkaz pána Johna a nechať ju bez ochrany. Ak sú muži ochotní robiť kvôli nej zo seba somárov a zosmiešňovať sa, pretože... pretože je tým najkrajším stvorením pod slnkom, je to ich vec. Nech sa teda pekne o ňu stará ten chudý mládenček s bielou tváričkou, do ktorého sa zavesila.

Napriek tomu, že Talis dospel k takémuto záveru, nespúšťal dvojicu z očí.

„Ach, Alien, aký ste boli úžasný," vyhlásila Callie a po-hodila so

smiechom hlavou, pričom sa jej vlasy zachytili do opaska.

„Dovoľte, pomôžem vám," povedal Alien a dychtivo siahol po Callinej hustej hrive, aby jej ju uvoľnil.

Talis bol rýchlejší. Vytasil dýku a vyzeralo to tak, že sa chystá Allenovi odťat' ruku, len čo sa dotkne Calliných vlasov.

Callie však presne vedela, čo má za lubom. „Ak sa mi len dotkneš vlasov, trpko to oľutuješ," osopila sa naňho.

„Prečo si ich nechávaš rozpustené? Prečo si ich neza-strčíš do čepčka?"

Vyzývavo sa naňho usmiala. „Prekáža ti, ak sa mi muži dívajú na vlasy?"

Odfrkol si. „Vravím to iba preto, lebo ti zavadzajú. Čudujem sa, že ti v nich ešte nezačali hniezdiť vrabce!" Talis sa nazdal, že povedal ktovieakú múdrosť. Stačil mu však jediný pohľad na Callinu zrumenenú tvár a pochopil, že sa poriadne sekol.

„Allenovi sa páčia moje vlasy," odvrkla. „Vlastne sa páčia všetkým mužom. Všetci ich obdivujú."

„Nepovedal som predsa, že sa mi tvoje vlasy nepáčia," ohradil sa a prekvapene zažmurkal. Čo sa s ňou porobilo? Odjakživa si ju predsa takto doberal. Prečo teraz reaguje tak podráždene?

„Chod' preč!" prikázala mu. „Nechápeš, že si ťa tu neželám? Chod' a otravuj niektorú inú."

Talis sa díval, ako odchádza, a zmocňoval sa ho hnev. Spravil by všetko na svete, aby s ňou mohol byť. Jasne jej dal najavo, že jedine ona je preňho životne dôležitá. Zdá sa však, že uprednostnila toho polochlapa Frobishera.

Rázne za nimi vykročil, a keď zastali pri stánku s ovocnými koláčmi, oprel sa o pult a meravo sa díval pred seba, akoby tam bol iba náhodou.

„Ach, áno, Alien," začala Callie tak nahlas, že ju bolo počuť na pol kilometra. „Mám chuť na jablkový koláč. Jablkové mám najradšej. Ďakujem vám. Ste taký milý a pozorný a viete sa tak pekne správať k ženám."

Alien po pochvale zrumenel a v rozpachoch podával predavačovi medenú mincu za dva koláče.

Zastavila ho však Talisova veľká ruka. „Radšej má broskyňové koláče. Jablčné sa jej zdajú bez chuti, ak v nich nie je dosť škoric. Súdiac podľa vône, v týchto nie je skoro žiadna. Ak jej chcete

kúpiť koláč, kúpte broskyňový alebo marhuľový. Černicový však určite vynechajte, lebo bude mať plné zuby semiačok, zašpiní sa ním od ucha k uchu a pokvapká si šťavou celé šaty. Najlepšie bude, ak vyberiete broskyňový."

„Ja, eh... eh..." zlostne zaprskal Alien. Callie nahnevane zazrela na Talisa, ale ten sa na ňu neďíval. „Rozmyslela som si to. Nechcem žiadny koláč. Poďte, Alien, pozrieme sa na vystúpenie komediantov."

„Majú tu aj bojujúceho medveďa," navrhol nesmelo Alien. „Nepáčiło by sa vám pozrieť si, ako sa bráni pred dorážajúcimi psami? Je to zábavné."

„To sa jej určite nezapáči," poučil ho Talis, hľadiac na Callie ponad jeho hlavu, aby pochopila, že je od toho blon-diačika vyšší najmenej o desať centimetrov.

„Strašne rada by som si to pozrela," precedila Callie cez zaťaté zuby. „Za tie mnohé týždne, ktoré sme sa nevideli, som sa zmenila." Na slovku „nevideli" si dala záležať, aby malo jasnú príchuť bylín, ktoré pestovala vo svojej jedovej záhrade.

„Ach, tak to ťa škrie?" spýtal sa Talis. „Škrie ťa, že som za tebou neprišiel? Vieš, v poslednom čase som bol veľmi zaneprázdnený. Pomáhal som dáмам so šitím a podobne, a to ma veľmi vyťažilo. Dúfam, že mi to prepáčiš!"

„Neprivlastňujem si ťa," povedala a usilovala sa zadržať hnev. „A ani ja nie som tvojím vlastníctvom. Môžeš si robiť, čo chceš. A teraz buď taký láskavý a nechaj nás na pokoji. Sprevádza ma pán, ktorý si ma váži ako ženu."

Tesnejšie si pritiahla k telu Allenovo rameno a uprela naňho oči, ako len najmilšie vedela.

Talisovi sa však podarilo vtlačiť sa medzi nich. „Otec mi prikázal ochraňovať ťa, a musím ho poslúchnuť. Čo povieš, pôjdeme sa pozrieť na stánok s knihami?"

Alien sa rozosmial. „Mladý pán Hadley, vy toho o ženách veľa nevíete!" Nebol síce taký vysoký ako Talis, ale bol starší a skúsenejší. „Ženy majú rady vzrušenie, hoci aj takú zábavu, ako je zápas medveďa so psami, a nie knižky. Ženská myseľ je stvorená pre romantiku a lásku, a nie pre to, čo sa píše v knihách. Nemám pravdu, milá moja?" vyhlásil, a už aj si dvíhal Callinu ruku k perám na bozk.

„Ach, prepáčte, prosím," povedal Talis, keď sa takmer vrhol na Allena, aby ho zrazil na zem a zabránil mu v bozku. „Niektó do mňa strčil."

„Panghart jeden nemotorný," zahundral si popod nos Alien a oprašoval sa od múky, lebo narazil do človeka, ktorý jej niesol za vrece.

„Musím vás znovu poprosiť o prepáčenie, lebo vám budem oponovať," sladko sa mu prihovoral Talis. „Nie som totiž nijaký panghart. Ak dovoľíte, môj otec je gróf John Had-ley. Ráčite ma teraz láskavo poučiť, kto je váš otec?"

Alien si Talisa nenávisťné premeral, lebo jeho otec mal nižší titul.

„Prosím vás, Alien," zamiešala sa medzi nich Callie, „nevšímajte si ho! Chce vás iba nahnevať. Podťte, zabavíme sa, akoby ho nebolo. Chcela by som sa pozrieť k obchodníkovi s látkami."

Talis za nimi zavrčal. „Kto si už len v takýto deň má chuť prezerat' nejaké handry? Tamto oproti sú povrazolezci a všade po pulloch je porozkladané množstvo dobrôt."

Callie sa k nemu zvrtila tak prudko, až šľahla vlasmi Allena po tvári. „Tak, aby si vedel, nie všetci muži sú takí sebci ako ty. Občas aj pozvú ženu na prechádzku, a podvolia sa jej záujmom. A práve teraz sa pán Alien teší, že si spolu po-prezeráme hodváby a zamaty, však, pane?"

„Teda, ja, uhm..."

„Tak vidíš, vzácny syn pána grófa Hadleyho, že si chce so mnou poprezerat' látky. Ak sa mi zachce prehŕňať sa v hodváboch hoci aj celý deň, rád mi bude robiť spoločnosť. Dokáže vôbec človek, ako si ty, pochopiť nezištnosť?"

Talis vôbec nechápal, o čom Callie hovorí. Správa sa, ako keby bola posadnutá. Dobre predsa vie, že jeho Callie si radšej poprezerá knihy a zabaví sa pri povrazolezcoch, akoby sa mala prehŕňať v hŕbe látok. Tak čo sa to s ňou dnes robí?

Keď sa Callie presvedčila, že Talis nechápe, čo mu chce povedať, zaťala päsť a odvrátila sa. „Podťte, Alien, ideme sa pozrieť na to zápolenie medveďa so psami!"

„Veď ti z toho bude zle od žalúdka," ozval sa jej spoza chrbta Talis, a na hlase mu bolo poznať, že si o ňu robí starosti.

„Neznášaš predsa, keď sa ubližuje zvieratám!"

Znovu sa k nemu zvrtila. „Z teba mi je zle od žalúdka! Z tvojich

predstáv, že som tvoje vlastníctvo a že o mne všetko vieš. Nevieš o mne vôbec nič. Náhodou mám rada boj medveďa so psami. Je to odvážna zábava a pán Alien vie, že mám rada vzrušujúce dobrodružstvá. Vôbec nie som nudná, upätá bábika, za akú ma považuješ. A keď to chceš naozaj počuť, tak ťa už nikdy v živote nechcem vidieť."

Alien sa mimovoľne usmial. Callie sa mu čoraz viac pozdávala. Keď sa zlostila, sčerveneli jej líca a z očí jej šľahali blesky. Takáto rozpalená bola takmer krásavica.

Všetko nasvedčovalo tomu, že Calline posledné slová Ta-lisovi zaťali do živého. Keď sa pobrala ďalej, zaostal za nimi. Alien sa musel za ňou rozbehnúť, lebo kráčala veľmi rýchlo.

Nazdal sa, že v slovnom súboji vyhral priazeň ženy, a tak seabavedome navrhol: „Na zápas medveďa so psami treba ísť tadiaľto!"

Pozrela naňho a v očiach sa jej zračila hrôza. „Nemienim sa prizeriť, ako sa na život a na smrť rujú psy s medveďom. Nenávidím krvavé zábavy."

„Ale, povedali ste... Veď ste mladému pánu Hadleyovi povedali... Nazdal som sa..."

„To už neviete ani dokončiť jedinú vetu?" spýtala sa bojovne. „Čo je to s vami a prečo si vôbec myslíte, že my ženy nie sme dosť inteligentné a neprečítame si knihu? To sa nazdávate, že chceme márnix svoj život ako vy a celý deň niekde vystavať pod stromom a zízať, ako ktosi okopáva záhradu? Takú máte o mne mienku?"

„Nie, ja... Chcem povedať, že..."

„Počúvam, čo také mi chcete povedať? No tak, pane, ráč-te sa vysloviť!"

Alien sa zhlboka nadýchol. Nebyť zlatiek, ktoré naňho u pani Alidy čakali, keď bude Callie dvoriť, zvrtol by sa a zdupkal kadeľahšie. Nech si ju Talis má, on mu dá na to aj požehnanie. Tí dvaja si jeden druhého zaslúžia. „Nemáte chuť na víno?" spýtal sa jej a nadvihol obočie. „Alebo vám kúpim radšej za voz pálenky, aby ste sa v nej vykúpali?"

Vyviedlo ho z miery, keď sa Callie veselo rozosmiala. Alien si potrpel na úspech u žien, a preto si spravidla posmešné poznámky nechával pre seba. Priazeň žien si predsa treba získavať sladkými

rečičkami, a nie štiplavými poznámkami. Zarazilo ho, že jeho spoločníčku zádrapka tak rozveselila.

Netušil, že presne také niečo by jej povedal Talis. Keď mala občas zlú náladu, navrhoval jej tie najnezvyčajnejšie hlúposti, aby ju rozosmial. Pohrozil jej napríklad, že ju utopí v mede, alebo uvarí v sladkom sirupe. V istý sparný deň, keď mali asi dvanásť rokov, sa tiež správala priveľmi otravne na jeho vkus, a tak ju hodil na voz doplna naložený broskyňami, že si má schladiť horúcu hlavu v sladkej šťave zrelých plodov. Keď ju Alien rozosmial, nič múdrejšie mu nenapadlo, iba že je skutočne bystrý chlapec, keď to tak múdro vyriešil.

Niekoľko metrov od nich Talis zaškrípал zubami a zaťal päste tak mocne, až sa mu nechty zaryli do dlane. Vedel presne, kedy sa Callie smeje úprimne, a kedy smiech iba predstiera. Až dosiaľ všetku pozornosť upierala naňho, na Talisa. Bol presvedčený, že toho krpátého blondiáčka nemá rada. Len čo sa však vzdialili dosť ďaleko, aby nemohol počuť, o čom sa zhovávajú, zasmiala sa na tom, čo jej povedal ten trasochvost. Bol to úprimný smiech. Tak sa doteraz smiala iba na Talisových žartoch. Takto ju nerozosmiali ani Will, ani Meg, ani nikto z dediny, ktorú ešte stále považoval za svoj skutočný domov. Zvyčajne mu bola Callie vždy nablízku, obracala sa naňho so všetkým a vždy sa s ním o všetko podelila.

Teraz však dáva očividne prednosť niekomu inému. Dopekla, pomyslel si Talis. Ak ho teda nechce, ani on o ňu viac nestojí.

Meravo sa od nich odvrátil. Nech si majú jeden druhého, pomyslel si. Nech ostanú naveky spolu.

Od hnevu mu vypovedali všetky svaly, zakopol o niečo na zemi a takmer spadol na nos. Nielenže sa ťažko pohyboval, ale stratil aj svoju zvyčajnú pružnú chôdzu, ba ako keby mal aj narušenú rovnováhu.

„Môžeš mi prepáčiť?“ ozval sa Hugh Kellon, lebo mu podložil nohu. Tón jeho hlasu jasne naznačoval, že svoje ospravedlnenie nemyslí vážne. „Kam sa ženieš? Je nádherný deň, okolo teba húfy krásavíc a ty sa tváriš, ako keby si chcel niekomu vypovedať vojnu.“

„Musím ísť,“ upäto vyhlásil Talis. „Prosím, ospravedlňte ma!“

„Nie!“ ostro ho zarazil Hugh, ale pokračoval už mierne. „Zostaneš pekne so mnou. Potrebujem spoločnosť.“

„Musím sa vrátiť," precedil cez zuby Talis.

„Nie je tamtá devčina tvoja?" spýtal sa Hugh a kývol hlavou smerom ku Callie a Allenovi. Prechádzali sa v zástupe a držali sa popod pazuchy.

„Nie, nie je moja," odmerane odvetil Talis. „A teraz ma už láskavo ospravedlňte, lebo musím ísť."

„Hrdosť je veľmi dobrá vlastnosť," povedal Hugh dosť nahlas, aby upútal Talisovu pozornosť. „V živote jej potrebujeme veľmi veľa. Hrdosť je pre nás, naozajstných mužov, ako chrbtová kosť."

„Áno, to je," prisvedčil Talis, celý šťastný, že konečne našiel niekoho, kto mu rozumie. „Hrdosť má pre muža veľký význam."

„Je preňho zo všetkého najdôležitejšia," oduševnene súhlasil Hugh.

„Riadil som sa ňou celý život a môžem odprisahať na svoju česť, že som si ju za každých okolností aj zachoval. Držal som sa svojej hrdosti po všetky dni, nech sa mi prihodilo čokoľvek."

„Tak má konať každý správny rytier," prisvedčil Talis. Stál hrdovo vystretý a nebol ochotný sa za tou zradkyňou Cal-lasandrou ani len obzrieť.

„Áno," pokračoval Hugh, „v твоjich rokoch som sa držal rovnako svojej hrdosti ako ty teraz. Zažil som presne to, čo teraz prežívaš, až na nepodstatnú drobnosť, že tá moja dievčina bola pekná, drobná ryšaňa."

Keď Talis spýtavo nadvihol obočie, Hugh sa zasmial. „Ach, veruže som jej to nepovedal. Povedať jej, že ju ľúbim, by bolo predsa nedôstojné skutočného muža. Ale ľúbil som ju, sníval som o nej a nemohol som pre ňu spávať. Pozoroval som ju dokonca aj vtedy, keď som ju vôbec nevidel. Chápeš taký pocit?"

„Áno, chápem," potichu prisvedčil Talis a v duchu uvažoval, že Callie niečoho takého zrejme nie je schopná. Ako to, že si už dávno nevšimol, aká je prelietavá a neverná? Že sa zriekne lásky pri prvej ťažšej skúške?

Hugh pokračoval v spomienkach. „Jedného dňa som sa pripravoval na cvičisku, keď sa tam zrazu objavila moja drobná ryšaňa. Vlasy jej žiarili ako plamene, keď mi povznesené oznamovala, že ju chce matka za niekoho vydať. Povedala mi, že ak o ňu stojím, musím sa hneď jasne vysloviť. A potom mi povedala niečo nezvyčajné: „Budem o vás bojovať, ak budete aj vy bojovať o mňa." Túžil som z celého srdca povedať jej vtedy, že sa chcem oženiť iba s ňou

jedinou, a žiadnou inou. Lenže okolo nás stáli mládenci, a ja som bol priveľmi hrdý na to, aby som pred nimi prejavil nežné city. Odvetil som jej teda, že nemám ani najmenšiu predstavu, o čo jej ide. Chápeš, vedel som, že ak jej pred všetkými vyznám lásku, budú si zo mňa robiť žarty. To hrdosť mi nedovolila vystaviť sa im na posmech."

Talisa síce príbeh staršieho šľachtica zaujal, ale dosť ťažko si ho vedel predstaviť ako zaľúbeného mládenca. Aj jeho pohľad na lásku sa mu videl trochu zjednodušený. „To, že ju ľúbite, ste jej však mohli povedať. Tí mládenci by si z vás naveky nerobili posmešky."

„Ha! Mal som sa vrhnúť pred ňou na kolená, chytiť jej lem sukne, vybozkávať ho a uistiť ju, že ju ľúbim viac ako svoj vlastný život? To by sa na mne mládenci rehuňali do skonania sveta."

Talis sa nad jeho slovami na chvíľu zamyslel. „Čo sa potom stalo s tou vašou ryšavou devou?"

„Vydala sa za muža, ktorého jej vybrala matka, a teraz má dvoch synov a tri dcéry. Všetci sú ryšaví po nej."

„A vy ste sa nikdy neoženili?" spýtal sa Talis.

„Nie. Tak ako ju som už neľúbil žiadnu inú, ako by som teda mohol? Skutočnú lásku človek stretne iba raz v živote."

„A čo mládenci, ktorých posmeškov ste sa tak obávali, čo sa s nimi stalo?"

„To neviem." Hugh sa zasmial. „Ale som si istý, že si ma všetci zapamätali ako veľmi hrdého Hughu Kellona." Ťapol Talisa po chrbte. „Tak vidíš, chlapče, vravím ti, že hrdosť je na tomto svete to najdôležitejšie. Zaobídu sa bez nej iba slabosi, ako henten Alien Frobisher, ale my, skutoční muži, si ju zachováme! Nech si len Frobisher vykračuje po boku Cal-lasandry a nosí jej balíčky. Nech jej nakupuje všetky tie zbytočnosti a počúva, ako pritom natešene výska. Na hrdého, naozajstného chlapa sa to nepatrí. Len ty ostaň, aký si: povznesený, rezervovaný, drž si odstup a správaj sa ako pán. Áno, mal by si sa správať tak ako doteraz. Si predsa urodzený šľachtic, a nech je to na tebe naozaj aj vidieť. Prečo by ti malo záležať na smiechu nejakej devy, prečo by si mal túžiť po jej pohladení, či zaľúbených pohľadoch? Nie je to pod tvoju úroveň? Si dokonale hrdý a pridobry na to, aby si pred ľuďmi robil zo seba šaša tým, že budeš nejakej dievčinke vykladať, ako o ňu stojíš."

Veď nie si až taký chudák. Ty si..."

Talis vybuchol smiechom. Konečne pochopil pointu celého príbehu. „Však si myslíte, že som hlupák, pane?"

„Myslím si, že hrdosť chlapovi posteľ nezohreje. Tá dievčinka ťa ľúbi, ale v poslednom čase si trávil veľa času s inými ženami, a nazdáva sa, že už ju neľúbiš." Hughovi lahodi-la predstava, že ho Talis považuje za studnicu múdrosti, ale popravde mu iba zopakoval to, čo sa dozvedel od Willa.

Talis sa poobzeral po zástupe. Callie bola tak ďaleko, že ju sotva videl. Will mu vravel to isté, čo teraz Hugh, ale vtedy sa na tom iba zasmial. Callie si odjakživa namýšľala, že ju neľúbi. Ale keď v minulosti spomenula takýto nezmysel, Talis jej to vždy radšej vysvetlil nejakým skutkom ako slovami. Predstava, že by nemal žiť iba pre Callie, mu pripadala taká nezmyselná, že ju zdvihol a hodil do potoka, alebo na voz s ovocím, alebo ju prevesil cez haluz stromu. Prvý raz, keď mu vyčítala, že ju nemá rád, ju hodil do rybníka, kam chodievali napojiť kravy, a to mali asi päť rokov. Meg ho chcela zbiť. Lenže Callie sa postavila pred jej prút a vyhlásila: „Tally ma ľúbi." Nedovolila vtedy Meg, aby sa ho čo len dotkla.

„Vieš, chlapče," potichu pokračoval Hugh. „Nemám ani potuchy prečo, ale ženy ľúbia takých mužov, ktorí sa kvôli nim nechajú hoci aj zosmiešniť. V turnaji môžeš zraziť na zem trebárs dvadsiatich protivníkov, a žena, o ktorú stojíš, si ťa ani nevšímne. Skús sa však pošmyknúť na šupke z jablka a spadnúť zo schodov. S najväčšou pravdepodobnosťou sa do teba zaľúbi."

Talis sa znovu zasmial. Vedel, že tentoraz to Hugh myslí naozaj tak, ako vraví.

„A chlapče, čokoľvek robíš, hovor jej vždy, že ju potrebuješ a nemôžeš bez nej byť. To ženy počúvajú najradšej."

Talis sa naňho spýtavo pozrel, no Hugh iba pokrčil plecami, že vysvetliť mu to nevie. „Len choď pekne za ňou a správaj sa ako dedinský hlupáček. Hrdosť je priateľom samoty."

„Lenže pán John..." začal Talis. „Ostatné dámy budú..." Stíchol, lebo aj sám prišiel na to, že by zopakoval Hughovu starú chybu.

„Áno," povedal, „pochopil som, v čom je môj problém."

Skôr ako sa pobral za Callie, ešte raz sa otočil k Hughovi. „A tá pekná drobná ryšaňa naozaj jestvovala?"

„Áno," odvetil Hugh a v hlase mu zaznela úprimná ľútosť. „Ale

nebojoval som o ňu."

kapitola 35

Budee ťažké znovu si Callie získať, uvažoval Talis. Samozrejme, že jej nezáleží na nafúkanom blondiačikovi, ktorý sa okolo nej práve vrtí. V poslednom čase sa Callie naozaj veľmi nevenoval - mal na to však závažný a nadovšetko početný dôvod. Keď sa to tak vezme, ani ona s ním netrávila ktoviekoľko času - a to celkom bez príčiny.

Nejasne si však uvedomoval, že keby mohla, bola by s ním častejšie, lenže jej zverili na starosť tú protivnú záhradu, ktorú musela celé dni okopávať. Druhý raz ju tam prišiel Talis navštíviť v sprievode štyroch urodzených krásavíc, lenže Callie sa nesprávala tak, ako si predstavoval. Vedel, akú má prudkú povahu, ale vôbec sa neprejavila. Nebojovala oňho. Popravde bola z neho a z parádnic, ktoré ho sprevádzali, celkom zhnusená. „Dámy ťa aj obliekajú? Nebodaj ťa aj kúpu?" spýtala sa ho. „Stačí, ak si o to poviem," odvetil jej, aby ju čo najviac podráždil.

Nevybuchla, ako očakával. Naopak, nazlostil sa on sám. „Čo je to s tebou?" osopil sa na ňu.

Prenikavo naňho pozrela, ako keby presne vedela, že ju chce zahnať do úzkych a povedala: „Žena položí aj život za muža, ktorý o ňu naozaj stojí, ale pre zbabelca nepohne ani prstom."

Nerozumel, prečo mu to hovorí, jej tón ho však ešte väčšmi podráždil. Bez slova sa zvrtol a odišiel. Bol si istý, že čoskoro za ním dobehne, aby ho odprosila, že ho nazvala zbabelcom. Callie však neprišla, a jeho začali zo dňa na deň opúšťať sily. Pred niekoľkými týždňami bol najsilnejším mužom na Hadley Halí, a teraz sa roztriasol, keď zbadal sebemenší tieň v obave, či sa tam neskrýva Callie. Celé dni rozmýšľal, čo asi robí tam hore, na vršku, s tým... blond'avým holobriadkom, ktorý sa okolo nej obšmieta.

Vedel, že po nociach plače. Prečo za ním neprišla, keď bola nešťastná? Čo má urobiť, aby si ju znovu získal? Malo by to byť niečo jednoduché a nečakané, niečo také, čo ho nebude stáť priveľa námahy.

Kým blúdil po jarmoku, natrafil na muža s cvičenými opicami,

ktorý sa práve chystal vystúpiť na javisko. Spomenul si, ako sa Callie zapáčili opice, keď ešte ako deti ušli v dedine Willovi, a prizerali sa takémuto istému vystúpeniu. Callie vtedy dokonca potiahla Willovi za vedro zeleniny a odniesla ho opiciam. Chvíľu muža pozoroval, a zrazu mu zišlo na um, že Callie jednu opičku daruje.

„Kúpim od vás opičku," oslovil komedianta. Chlap sa mu vysmial, že ich nemá na predaj a že na svete niet toľko zlata, za ktoré by sa s niektorou zo svojich milovaných opíc rozlúčil. O pol hodiny bol Talis ľahší o všetky zlatky, ktoré dostal od pána Johna po príchode na Hadley Halí, a nemal už ani nádherne vyšívané rukavice, ktoré dostal do daru od pani Alidy. Ale pod košeľou sa mu mrvila mladá opička. Chlap ho síce chcel oklamať a podstrčiť mu starú bezzubú potvoru, lenže Talis vyrastal na gazdovstve a vo zvieratách sa vyznal.

Talis si bezmedzné dôveroval, keď sa predieral zástupom za Callie s tým vyziabnutým Frobisherom. Bol presvedčený, že ak jej daruje opičku, vrhne sa mu do náručia a všetko sa znovu vráti do starých koľají. Porozpráva mu nové rozprávky, on sa pochváli pokrokmi v bojovom umení. Callie mu napokon povie, aký je úžasný, mocný a udatný, čo bude zo všetkého najkrajšie.

„Callie," oslovil ju, keď si pred ňu zastal a zmierlivo sa na ňu usmial. Keď uvidí, čo pre ňu má, určite sa celá rozplynie od vďačnosti.

„Čo chceš?" spýtala sa ho mrazivo.

„Mám pre teba niečo." Vytiahol opičku spoza košele. Na prudkom svetle zvieratko zažmurkalo.

„Ó-ó-ó," vydýchla radostne Callie a vystrela ruky k opičke. Talisovi bolo jasné, že sa jej darom naozaj zavďačil.

„Talis! Všade vás hľadáme." ...

„Kde ste boli?"

„Musíte nám poukazovať jarmok!" ...

„Chceme si všetko prezrieť, a vy ste ten najlepší sprievodca."

Keď začul za chrbtom ženské hlasy, uvedomil si, že ho objavili jeho spoločníčky. Inštinktívne si strčil opičku naspäť za košeľu, aby ju nezbádali.

„Aj ja som vás všade hľadal," povedal, keď sa k nim otočil, a pokúsil sa o úsmev. Ved' sa to aj patrilo, keď sa pred neho vyrojilo

päť nádherne vyobliekaných urodzených mladých dám, ktoré naňho s očakávaním upierali zrak. Prečo sa tu museli zjaviť práve teraz? pomyslel si. Stačili by mu tri minúty, a Callie mohla byť zasa jeho. „Zavediem vás do..." začal a obrátil sa späť ku Callie. Nebola tam. Videl, ako odchádza zavesená do Frobishera.

Talisovi sa zakrútila hlava a vôbec nechápal, čo sa deje. Čo vlastne od neho Callie očakáva? Čo sa to s ňou robí?

No potom mu začalo postupne svitať. Spomenul si na niektoré slová, ktoré nedávno počul, a odrazu im porozumel. V hlave mu ustavične vírilo: zbabelec a bojovať. Will mu povedal, že Callie pochybuje o jeho láske. Talis ho vysmial. „Povedal si jej niekedy, že ju ľúbiš?" spýtal sa ho. „Ženy to potrebujú počuť."

„Samozrejme, že hej," odvetil Talis, ale nemal odvahu pozrieť sa mu do očí. No a čo, keď jej to nepovedal? Callie predsa vie, čo k nej cíti. Veď jej svoju lásku stále prejavuje, či nie? Dovolil jej predsa...

Ako mu to vtedy Will povedal? „Ženám nestačí, ak ťa iba kímia a presviedčajú, aký si krásny. V každej z Calliných rozprávok muž zabije draka, aby si získal dámu svojho srdca. Muž teda musí niečo aj urobiť, aby si zaslúžil ženu, ktorú ľúbi."

V tej chvíli Talisovi padol zrak na zovretý šík vyparádovaných bojovníčok, ktorý sa k nemu nebezpečne približoval, a ich ligotavé hodvábné šaty mu odrazu pripomenuli šupiny obrovského draka. Žiarivé šperky boli dračie oči a nadšené ženské tváre plamene, šľahajúce z dračej papule. A Alien Frobisher bol strážca draka.

„Callie!" zvolal Talis a rozbehol sa za ňou. Urodzené krásavice si ako na povel razom nadvihli sukne a pustili sa za ním. Naozaj ho celý deň hľadali, a teraz, keď ho konečne objavili, nemienili ho znovu stratiť.

„Callie, Callie!" vykrikoval Talis, kým nezastala. Keď sa k nemu otočila, zatvárala sa znechutene.

Talis sa pred ňu postavil, hoci dobre vedel, že za chrbtom má už celý výkvet ženského sveta zo zámku, a pred sebou drzého Frobishera. Kútikom oka zbadal blížitiť sa aj Jamesa s Filipom. Uvedomoval si, v akej je situácii, a pred toľkými ľuďmi rozhodne nechcel zo seba robiť šaša. Neželal si, aby sa na ňom smiali. Chcel v ich očiach ostať nebojácny rytierom, ktorý si nadovšetko ctí svoju hrdosť a všetci ho obdivujú.

„Čo zasa odo mňa chceš?" spýtala sa ho jedovito Callie. „Na potešenie tvojej vzácnej osoby ti predsa za chrbtom čaká celý zástup obdivovateliek!"

„Callie, ja..." Sťažka prezrel a zhlboka sa nadýchol. „Ja ťa ľúbim!" Nech sú mu nebesia nápomocné, ale bol taký veľmi rozrušený, že posledné slová zakričal. Okolo päťdesiat náhodných okoloidúcich zvedavo zastalo. Samozrejme, počuli to aj urodzené dámy za ním, Frobisher, aj James s Filipom. Tí ostali stáť ako prikovaní.

„Talis!" upozornila ho Callie. „Dívajú sa na nás ľudia." Pokúšala sa mu naznačiť, že takéto vyznanie má patriť iba im dvom, a nemali by ho počuť cudzie uši. Vždy predsa dbali, aby si ostatní nevšimli, čo k sebe cítia - a verili, že sa im to aj darí.

Talis začudovane zistil, že má na obočí kvapôčky potu. Zvyčajne ho tešilo, keď sa mohol predvádzať pred zástupom ľudí. Bol rodený komediant a miloval publikum. Lenže vylievať si srdce pred všetkými týmito ľuďmi ho ktovieako netešilo.

„Ľúbim ťa," zopakoval, ale už mu to išlo akosi ľahšie.

Callie sa zapýrila. „To ma teší," povedala mu ticho. „Pozhovárame sa o všetkom neskôr. Teraz už radšej choď. Čakajú na teba." Kývla hlavou na pestrý hlúčik za ním, a chcela odísť s Allenom.

„Počkaj!" zvolal rozhodne Talis a Callie sa k nemu znovu otočila. „Neželám si, aby si odišla s ním. Zostaneš so mnou!"

Jedna z parádnic vystúpila z hlúčika a položila mu ruku na rameno. Panna Frances bola príbuzná Hadleyovcov a vynikala krásou. Pani Alida jej pod rúškom tajomstva sľúbila manželstvo s príťažlivým mládencom, a tak mu rozhodne nemienila trpieť podobné rozhovory. „Musíte ísť so mnou, Talis," vyhlásila pevným hlasom. „Áno, budeš s ňou musieť ísť," povedala Callie, a už sa znovu otáčala na odchod.

Talis zaváhal len na okamih, ale Callie to zbadala. A vtedy zrazu pochopil, čo všetko preňho Callie znamená. Uvedomil si, že ju nesmie stratiť. Prečo mu má prekážať, ak sa všetci dozvedia, čo k nej cíti? A čo keď budú počuť, že ju ľúbi? Čo bude mať z toho, ak stratí Callie?

„Callie," oslovil ju. „Láska moja, moja jediná láska, láska môjho života! Ľúbim ťa. Ani trošičku o mňa nedbáš?"

Callie zalial rumenec azda až po končeky prstov na nohách. Samozrejme, že túžila, aby jej Talis nahlas vyznal lásku, a tešilo

ju, že sú pritom všetky tie naničhodné fífleny, lenže nechcela, aby ju zosmiešňoval pred celou dedinou. „Prosím ťa, Talis," zašepkala. Talisa tam však už nebolo. V nasledujúcom okamihu ho zbadala, ako kľáčí pred ňou a ruky si pritíska na srdce. Keď na ňom spočinula pohľadom, vystrel k nej prosebné ruky. Tak ju to vyviedlo z miery, že sa nezmohla na jediné slovo.

„Callie, moja naozajstná láska, povedz mi, že ma aj ty ľúbiš, lebo inak tu hneď umriem."

„Prepáčte, Talis," zakročila opäť pekná Frances, ktorá sa už pokladala za jeho budúcu nevestu, hoci Talis o tom nemal ani tušenia. „Hráte sa tu pred všetkými na blázna!"

„Ak je bláznovstvo zaľúbiť sa, potom som ten najbláznivejší muž. A chcem umrieť ako blázon. Callie, prosím ťa, povedz mi, že ma ľúbiš."

Callie by sa najradšej na mieste prepadla. Už ich počúvali nielen okolostojaci zvedavci, ale začínali sa zbiehať aj ľudia od všetkých komediantských vystúpení, ktoré si pochtivo vopred zaplatili. Urodzený mladík robil zo seba šaša, a to si sotva kto chcel nechať ujsť.

„Áno, áno, ľúbim ťa," chytro potichu súhlasila Callie. „A teraz už vstaň a správaj sa, ako sa patri."

Talisovi sa však maškaráda celkom zapáčila. Každý z okolostojacich mužov - a zbehlo sa ich už neúrekom - sa naňho díval s porozumením, lebo všetci raz boli v jeho situácii. Ženy naňho zasa hľadeli s obdivom, akoby bol skutočný drakobijca.

Talis chytil zablatený lem Callinej sukne a zdvihol si ho k perám. „Moja krásna Callasandra, nie som hoden pobožkať lem tvojho vzácného rúcha!"

„Tak ho nebozkávaj!" odsekla Callie a vytrhla mu sukňu z rúk.

„Talis!" osopila sa naňho urodzená panna Frances. „Takto sa naozajstný rytier nespráva!"

„Môžem sa správať azda inak, keď mi srdce puká láskou? Srdce ma bolí tak veľmi, že nič iné ako bolesť necítim, lebo mi pani môjho srdca nechce odpustiť. Obávam sa, vzácní, ehm, prítomní, že som ju trestuhodne zanedbával. A preto ju pred všetkými vami, čo ste tu svedkovia, prosím o odpustenie. Prehrešil som sa, odlákala ma od nej žiarivá krása iných žien!"

„To sa ti nedá vyčítať," zahundral ktorýsi muž a vzápätí zjačal,

lebo ho manželka silno potiahla za ucho.

„Talis, prosím ťa," zasyčala Callie. „Už sa zdvihni!"

„Nevstanem, kým mi nepovieš, že mi odpúšťaš."

„Áno, samozrejme, odpúšťam ti," chytro povedala. „Len sa už dvíhaj!"

„Chcem si byť istý tvojou láskou aj odpustením. Treba mi..." Pri týchto slovách sa buchol zopätými rukami po hrudi, v záhrení sladko spiaca neborka opica zavrčala, a začala sa hrabať von spod košeľe. Nedriapala sa však po látke, ale po Talisovej hrudi.

Talis skríkol od bolesti a nazlostenú potvorku rýchlo vytiahol von. Ostal kľáčať a s pokorne sklonenou hlavou ju obomi rukami okázalo ponúkol Callie.

Pri pohľade na zvieratko sa Callie pousmiala.

„No tak," povzbudil ju nejaký muž. „Veď si to zvieratko vezmite!"

Na to sa pustila do Talisa krásavica Frances. „Talis, už mám všetkého naozaj dosť! Necítim sa dobre a musíte ma od-prevadiť na zámok. A dajte preč tú ohavu!" Opičku vystrašil už jej hlas, a keď sa pokúsila do nej ešte aj strčiť, aby ju dostala z Talisových rúk, uhryzla ju do prsta, až jej z neho vystrekla krv. Vykríkla, ako keby jej do srdca vbodli kopiju. Už aj tak na smrť vystrašenému zvieratku nebolo viac treba. Vyskočilo Talisovi z rúk rovno Allenovi na plece, schmatlo ho za vlasy a silno ho pokvákalo. Keď sa naň zahnal, dlhým oblúkom skočilo na jeden z opodiaľ stojacich sudov na dažďovú vodu. Usadilo sa naň a ostražito zažmurkalo po zástupe.

„Ach, Tally," zvolala Callie plačlivo. „Nenechaj opičku ujsť!"

Callie ho oslovila zdobneninou mena z detstva, a Talis hneď vedel, že si ju znovu získal. Vedomie, že mu znovu patrí, mu vrátilo sily. Vytasil dramaticky meč a vztýčil si ho pred tvár na rytiersku prísahu. Ostrie meča sa mu dotýkalo nosa. „Skladám ti život k nohám, pani môjho srdca, a budem ti verne slúžiť. Iba smrť mi môže zabrániť priniesť ti to stvorenie. Pôjdem za ním cez hory vysoké, ohne ohnivé, preplávam oceány. Budem..."

„Budeš toľko rečniť, až to stvorenie uhovoriš na smrť," doplnila ho Callie a ľudia sa rozosmiali. „Tak sa už zdvihni, ty leňoch, a bež mi konečne chytiť opičku!"

Pre Talisa to bola najšťastnejšia chvíľa od jeho príchodu na Hadley Halí. Vstal, meč hodil Jamesovi a zamieril k sudom s dažďovou

vodou. Opička tam ešte nerozhodne sedela, akoby zvažovala situáciu. Keď míňal Callie, vzal ju za ruku a nadvihol jej ju na bozk. „Či smiem, pani moja? Jediný sladký dotyk, iba pohladkanie tvojej rúčky, jediný...”

Callie už mala tej nekonečnej tirády dosť. Pritiahla si jeho hlavu a umlčala ho šťavnatým bozkom. „Už nerečni a choď!” povedala potom a odstrčila ho.

Za búrlivého smiechu prítomných - medzitým sa okolo nich pozbiehali ľudia z celého jarmočniska, lebo si nik nechcel nechať ujsť nezvyčajné predstavenie - Talis zamieril k sudom. Ľudia stihli medzitým povyliezať na strechy aj všelikde inde, niektorí sedeli iným na pleciach, len aby lepšie dovideli na scénu.

„Čšš-šš!” upozornil Talis obecenstvo, keď sa začal naoko opatrne zakrádať po špičkách k vystrašenej opici, čo všetkých ešte viac rozveselilo. „Zlaté stvoreniatko, prosím, neutekaj predomnou. Chcem ťa pre pannu, ktorú v srdci nosím a nad všetky sveta poklady si ju cením. Chcem jej dokázať, ako ju veľmi ľúbim. A na dôkaz...”

Medzitým sa krásna panna Frances, ktorej už celkom pretiekla miera trpezlivosti, pretisla cez zhuk zvedavcov. „Talis, takto sa vám naozaj nepatrí správať! Pani Alida bude veľmi nahnevaná, až sa to dozvie.”

„Čšš-šš,” tíšil aj ju Talis a priložil si prst na pery. „Musím sa opatrne priblížiť k tamtomu zlatému drobkčkovi.”

„Je to odporná potvora a ja...” krásavica sa zarazila. Zbadala, že sa na ňu všetci dívajú ako na zlého ducha na javisku a očividne ju odsudzujú. „Šic!” sykla ešte na opicu a dupla nohou. Vystrašené zviera pre istotu vyskočilo zo suda na strechu. Potom sa krásavica zvrtila, nadurdené si nadvihla sukňu a pobrala sa preč.

Talis zaváhal. Strecha, na ktorú vyskočila opica, pôsobila dojmom, akoby sa už-už mala zrútiť. Týčila sa nad spustnutými, vpredu otvorenými stajňami. Pod ňou obštipkával a prežúval napoly spráchnivené seno starý osol. Talisovi však stačilo, keď si pripomenul posledné mesiace strávené bez Callie, a bolo po váhaní.

„Nie!” zvolala Callie a chytila ho za členok, keď liezol na tretí sud.

„Talis, to by stačilo. Strecha je nebezpečná. Môžeš si ublížiť!”

Pozrel na ňu zhora a v očiach sa mu zrkadlilo odhodlanie. Preňho

to už nebolo divácky úspešné predstavenie, ale boj na život a na smrť. „Radšej zomriem, ako žiť bez teba!“ Slová sa mu vydrali z hĺbky srdca. Patrili iba jej, aj tak ich však začuli niekoľkí z najbližšie stojacich divákov a podali ich ďalej. Nejedna žena si pri nich dojato vzdychla.

Talis sa zľahka vyšvihol na sedlový trám a pustil sa opatrne po ňom. Vedel, že inde ho už strecha neudrží. Ak stúpi na krytinu, prepadne sa pod ním. Kráčaľ s rozťahnutými rukami ako povrazolezec. Musel prejsť po celej dĺžke, lebo opica sedela na opačnom konci.

Callie si myslela, že od strachu zomrie. Úzkostlivo pozorovala Talisa, ako kráča po tráme, a sotva dýchala.

„Pomaly, len pomaly,“ začula vedľa seba, a keď sa obzrela, spoznala povrazolezca, na ktorého predstavenie sa pred chvíľou dívala. „Má dobrú rovnováhu. Podarí sa mu to, ak sa nesplaší.“

Talis sa nesplašil. Podarilo sa mu dostať sa až na koniec sedlového trámu. Opatrne sa prikrčil a načiahol sa za opicou. Takmer sa jej dotkol prstami, ale to nestačilo. Dolu všetci zatajili dých.

Callie s búšiacim srdcom podišla bližšie pod strechu.

„Chcete ho chytiť, keď spadne?“ spýtal sa ktorýsi muž a ľudia sa rozosmiali.

Áno, pomyslela si Callie. Áno, zachytím ho v náručí. „Nie!“ znovu vykrikla, lebo Talis sa už chystal na prvý krok po zvetranej krytine.

Po troch opatrných krokoch sa mu podarilo dočiahnuť zvieratko a to mu veselo skočilo do náručia, veď ľudia preň znamenali potravu. Talis opicu triumfálne zdvihol do výšky a ukázal ju Callie. Celá natešená mu zatlieskala. Zástup víťazoslávne zahučal.

Zvuková vlna po mohutnom diváckom výkriku potom dokonala skazu biednej strechy, ktorá sa prepadla - a s ňou sa zosypal dolu aj Talis. Zvalil sa rovno do zaprášeného sena.

Callie sa k nemu rozbehla v okamihu, keď sa rútil dolu, ako keby ho skutočne chcela chytiť do náručia. Diváci sa až zvíjali od smiechu, lebo všetko sa napokon skončilo tak, že sa rovno pod nos krmiacemu sa oslovi do kopy sena spolu s Talisom zosypala nielen opica, ale aj Callie.

Zo dve minúty sa z rozvíreného prachu v starých stajniach ozývalo iba hlasné oslie híkanie a opičí škrek. Callie sa obkrútili vlasy

okolo Talisa aj okolo opice, ktorá sa zrazu cítila ako v kletke.

„Nehýb sa!“ skríkol Talis, ktorý jej chcel rozmotat' vlasy.

Callie sa však nevydržala nehýbať, lebo aj opica sa pokúšala vyslobodiť a vyšklbávala jej vlasy z korienkov. No a nazlostený starý osol si tiež začal pred votrelcami udatné kopýtkami brániť porciu svojho biedneho krmu.

Tak dobre sa ešte ľudia na jarmoku nikdy nezabávali. Lúbosť, vzrušenie a dych vyrážajúce zvraty deja boli niečím, čo nebolo vídať na javiskách potulných komediantov.

Keď sa napokon Talisovi s Callie predsa len podarilo rozmotat' vlasy a dostať sa z tesného objatia - nikto im pritom, samozrejme, neponúkol pomoc -, Talis slávnostne odovzdal milú opičku Callie do rúk. „Prijmi tento dar lásky,“ povedal pritom nahlas.

Vzala si od neho zvieratko, Talis potom posunkami divákovi naznačil, že sa konečne začína jeho skutočný život, a vyviedol ju z prachu a špiny zväňaných stajní. Z dediny zamierili spolu k vršku, na ktorom sa rozprestierala jej záhrada jedov. Po ich odchode sa rozosmiati jarmočníci zhodli, že to bol najlepší jarmok v dedine.

kapitola 36

Sedemnásť rokov po narodení (roku 1588)

„Nenávidím mužov!“ vyhlásila zaujato Callie a odtisla si opičkin chvost od úst, aby sa mohla zhovárať.

Spoto s Dorothy Hadleyovou boli v dakedy takej zaznávanej Záhrade jedov. Miesto sa síce volalo rovnako, ale záhrada sa veľmi zmenila, odkedy sa o ňu spoločne starali. Od Callinho príchodu na Hadley Halí uplynul celý rok a vzťahy, ktoré sa spočiatku zdali také zložité a neprehľadné, sa dostali do celkom prijateľných koľají. Callie trávila celé dni s otcom Kerisom v záhrade a obrábala ju. Jej spoločník si zvykol spokojne pochrapkávať pod stromom. Motyku mal pre každý prípad múdro položenú na dosah ruky, ak by sa tam niekto zastavil na kontrolu (veď mal na starosti záhradu, či nie?).

Po dvoch týždňoch, ako Callie poslali pracovať do záhrady, Dorothy zistila, že jej dievčina vlastne chýba. Postupne sa začala vymaňovať spod tvrdej ferule svojej najstaršej sestry a trávila čoraz častejšie celé dni s Callie. Z Edith sa ktovie prečo stávala zo

dňa na deň zlostnej šia tyranka a s Callie zažila oveľa viac zábavy než s ktoroukoľvek zo svojich sestier.

Dorothy o tom nehovorila, lebo sa bála výsmechu, ale keď spolu s Callie dávali do poriadku záhradu a premieňali ju zo zarasteného fláku zeme na oku lahodiace, príjemné miesto, Callie jej rozprávala rôzne príbehy. Boli to nádherné rozprávky o veľkých láskach, bez zbytočných krvavých bitiek, ktorými hojne pretkávali svoje rozprávania potulní komedianti. Calline hrdinky boli silné a odvážne ženy a často sa udatné vrhali do nebezpečenstva, aby svojmu milovanému mužovi zachránili život.

Dorothy si zhlboka vzdychla, kým plela okolo trsu prilbice modrej. „Celkom rada by som strávila s nejakým mužom aspoň taký čas, aby som ho stihla znenávidieť. Popravde však, ak poviem, že nenávidím mužov, vyzneje to asi tak, akoby som vyhlásila, že nenávidím škoricu. Jej výskyt je taký zriedkavý, že si viem sotva predstaviť, čo to je.“ Pozrela úchytkom na Callie a čakala, či ocení jej žartovné prirovnanie.

Callie sa okolo hrdla držala Talisova opička. Vždy sa na ňu niekde zavesila. Okrem hrdla sa jej túlievala aj okolo drieku, alebo jej sedávala dokonca na hlave. Callie ju volala Kipp. Zvieratko bolo vďačné za lásku aj dobroty, ktorých sa mu ušlo neúrekom, a nepohlo sa od svojej panej ani na krok. Keď ho niečo vystrašilo, zacupitalo Callie pod sukne a pritúlilo sa jej k členku, alebo sa jej zavesilo okolo kolena, ale bolo stále s ňou.

Callie sa na žartovnom prirovnaní nezasmiala. „Ak by si ich poznala zblízka, čo sú zač, aj ty by si ich nenávidela,“ zareagovala vážne.

Dorothy si vzdychla. „Čo ti Talis zasa vyviedol?“ „Prečo sa domnievaš, že moja nenávisť má s ním niečo spoločné?“ osopila sa na ňu Callie. „Prečo si myslíš, že ja s ním mám niečo spoločné?“

Dorothy sa veľavravne pozrela na Callie. Sama pomaly, ale isto dospievala k názoru, že ľúbiť len jedného muža je niečo podobné, ako jesť stále iba to isté jedlo. Skôr či neskôr sa človeku preje. „Myslíš naňho, sníváš o ňom, žiješ iba preňho a každá tvoja myšlienka, tvoja...“

„Ha!“ vyhlásila bojovne Callie, ale radšej sa odvrátila od Dorothy a vrhla sa motykou na trs prilbice. Pri prudkom pohybe Kipp zapišťala a takmer Callie zaškrtila chvostom, čo sa jej tak mocne

musela prichytiť o hrdlo, aby nespadla. „No, aj keby som naňho stále myslela, čo nie je pravda, nič by mi to nebolo platné. Nemá na mňa vôbec čas. Všetok svoj čas trávi s inými ženami. Tancuje s nimi a vyspevuje im.“ Prižmúrila hnevľivo oči. „Zabehne, po čo ho pošlú!“

Dorothy sa na ňu zadívala a po chvíli sa začala dobre zabávať na paródii Talisa v húfe krásavíc. Callie totiž hlbokým mužským hlasom spustila tirádu zvyčajných dvorných lichô-tok. „Ach, najdrahšia panna, dovoľte mi pomôcť vám s ihlou, ktorá je pre vás priťažká? Smiem kráčať vo vašich šľapajach a hladiť kamene, ktorých sa dotkli vaše nôžky? Dovoľte mi, prosím, dýchať s vami spoločný vzduch? Smiem si vám kľaknúť k nôžkam a poslúžiť vám ako stolček--podnožka?“

Dorothy sa rozchichotala. Callie vedela byť naozaj veľmi zábavná. Veľakrát to ani tak nemyslela, ale napokon to vyznelo žartovne. Aj preto s ňou bola Dorothy radšej ako so svojimi sestrami. A Callie mala v sebe aj niečo, čo veľmi priťahovalo mužov. Mali ju radi. Callie si to vôbec neuvedomovala, lebo po celé dni - a pravdepodobne aj po celé noci v spánku - myslela iba na Talisa. Každý deň si však niekoľko mužov alebo urastených mládencov našlo dôvod staviť sa v záhrade. Potom, či chceli, či nie, Callie ich zapriahla do nejakej záhradníckej práce. Aj preto bola zanedbaná záhrada po roku taká upravená, že bolo radosť sa na ňu pozrieť.

Callie sa tentoraz pustila napodobňovať mohutnú hlu-paňu, ako sa ťarbavo valí vedľa obrovského muža (to mohol byť len Talis). Potom napodobnila zasa jeho, ako po nej v obdivnom vytržení gúľa očami a presviedča ju, že je nežná ako lesná víla, krásna ako svit mesiaca a krehučká ako kvietok púpavy.

Callie sekla ostrou hranou motyky do nevinného koreňa rastliny. „Z Talisa sa stal obyčajný klamár a naničhodník.“

„Domnievam sa, že sa iba učí dvorskej etikete,“ povedala Dorothy, ale v skutočnosti si myslela niečo celkom iné. Popravde mala zo všetkého, čo sa dialo okolo Talisa a Callie, čudný pocit, akoby v tom mala prsty jej matka. Nechápala, prečo Talisa zaučajú do všetkého možného, a Callie od vzdelania úplne odstavili.

„Etiketa prikazuje tvrdiť tučnej, škaredej ženskej, že je kráska nad kráskami?“ spýtala sa Callie, ale v podstate to ani nemyslela ako otázku.

„Áno, ak je aj bohatá."

„Potom je klamár."

Dorothy chvíľu iba mlčky okopávala. Na Callin hnev si už privykla. Ak nebola s Talisom, hnevala sa naňho, že nie je s ňou.

„Napadlo ti niekedy, že by sa Talis mohol oženiť s takou bohatou nevestou?" spýtala sa jej potichu Dorothy. „Aj keď je otcov miláčik, je mladší syn. Ktovieaký podiel sa mu z domu neujde. Ak bude chcieť žiť v blahobyte, bude si musieť bohatstvo vyženiť"

„Áno," prisvedčila Callie hlasom ako zo záhrobia. „To mi už napadlo."

Dorothy sa pred ďalšou otázkou na chvíľu odmlčala. Chcela sa síce dozvedieť, o čo ide, ale na druhej strane sa jej tak trochu obávala. V tomto sa s Edith zásadne odlišovali. Edith verila, že to, čo jej druhí hovoria, aj tak myslia. Dorothy bola zasa presvedčená, že ľudia majú vždy niečo za lubom a nevravia celkom pravdu.

„Povedal ti Talis niekedy, že sa chce s tebou oženiť?"

Callie na smrť zbledla a sotva ju bolo počuť. „Nepovedal."

Dorothy po jej odpovedi už vôbec nepochybovala, že vo všetkom má prsty jej matka. Nevedela síce, čo matka robí, ani čo tým sleduje, ale určite ťahá z pozadia nitkami. Pani Alida veľmi obľubovala intrigy. Rada navrávala každej zo svojich dcér niečo iné. Dorothy bola neraz svedkyňou takéhoto matkinho správania. Ak Talis nesmie Callie prezradiť, že všetky jeho skutky smerujú k tomu, aby si ju zaslúžil a mohol sa s ňou oženiť, tak sa za tým ukrýva nejaká zákernosť. Dorothy nie je predsa slepá. Dávno si všimla, že Talis môže mať priam v náručí najkrajšiu z krásavíc, ale ak okolo neho prejde Callie, naskutku ju pustí. A zbadali to aj ostatné ženy, ktoré sa obšmietali okolo Talisa a usilovali sa o jeho priazeň.

Talis sa teda nezhovára s Callie o manželstve, lebo mu v tom niečo bráni. Dorothy sa matky veľmi bála a priamo by sa neodvážila postaviť sa jej zámerom do cesty. Callie by však mohla trochu pomôcť, a tak sa jej rozhodla vyrozprávať istý rodinný príbeh. „Vieš, ako sa naša tretia najstaršia sestra dostala pod čepiec?" Ani si nepočkala na Callinu odpoveď. „Vliezla chlapovi do postele."

Callie sa k nej prekvapene otočila a spýtavo na ňu pozrela. Aj keď veľmi rada rozprávala príbehy, rada si ich tiež vypočula.

Dorothy potešilo, že Callie prejavila záujem o jej príbeh, a

rozhodla sa pokračovať. „Čoskoro po výdaji našej druhej najstaršej sestry sme už všetky dobre vedeli, že nás otec ne-povydáva. Ťažkal si ustavične na peniaze, ktoré by musel vynaložiť na naše vená a na vystrojenie svadobných hostín. Ostatné sme ešte boli primladé, aby sme sa kvôli tomu trápili, ale Alica už ani nie. Chopila sa preto radšej sama iniciatívy. Po veľkej poľovačke si raz večer vyhládla mládenca, poslala mu do spálne krčiažtek vína, a neskôr mu vliezla do postele. Svojej slúžke štedro zaplatila a poslala ju k otcovi, aby pred ním zahrala plačlivú scénu. A hľa, náš otecko si našiel milú dcérenku s mládencom v posteli. Chlapec s ňou bol ženatý skôr, ako stihol vytriezvieť."

Callie hneď nereagovala. Porozumela však, čo jej chce Dorothy naznačiť. „Na Talisa by to nikdy nezabralo," váhavo odvetila. Ale bolo na nej vidieť, že o niečom takom už uvažovala. „Je veľmi hrdý. Vraví, že muž sa nesmie oženiť, ak nemá peniaze. A navyše, vôbec... ho nezaujímam. Keď sa k nemu priblížim, vždy sa odvráti."

Dorothy ledva potlačila úsmev. Túto stránku lásky by isto neznenávidela. Callie si stále namýšľala, že o ňu Talis nemá záujem a baží po iných ženách. Dorothy však na vlastné oči videla, ako Talis vždy zbledne a zmocní sa ho túžba, keď sa Callie vypne a pod šatami sa jej zreteľne načrtnú už celkom kypré prsia. Keby si Dorothy aspoň jediný raz takto nejaký muž obzrel, azda by aj od šťastia zomrela. Pravdupove-diac, ešte väčšiu radosť by mala, keby si ju takto roztúžene obzerali všetci muži.

Lenže Talis sa vždy stihne odvrátiť skôr, ako sa Callie k nemu otočí. Keď sa naňho zadíva, Talis už usilovne útočí na svojho protivníka v cvičnom zápolení. Podľa Dorothy Talis si zrejme vybíja svoju túžbu po Callie fyzickou aktivitou - a to je aj skutočný dôvod, prečo je stále v pohybe. Tancuje, jazdí na koni, chodieval na lov, trénuje so zbraňou. Keď sa nad tým raz Edith pozastavila a spýtala sa: „To si nevie ani na chvíľu pokojne sadnúť?", Dorothy sa nahlas zasmiala. Kým nebude uspokojená jeho túžba po Callie, Talis pokojne neobsedí. Aj preto tak chudne. Hocikolko toho poje, nestačí mu to vyrovnať energetické straty pri namáhavých cvičeniach, ktorými zabíja túžbu po Callie. Od niektorej z diev sa Dorothy dokonca dopočula, že Talis pred svitaním chodieval plávať do neďalekej rieky s veľmi studenou vodou. Ale to je sotva pravda,

lebo takú ľadovú vodu by nik nezniesol.

„Možno, že Talisovi treba iba niečo naznačiť," povedala Dorothy. „Možno ho postačí len trochu postrčiť." Dorothy bola presvedčená, že stačí postrčiť ho pierkom - v Callinej ruke - a bude po Alidinej moci, ktorú očividne nad ním má. „Azda len treba vybrať vhodné miesto a čas. Ak by... sa s tebou pomiloval, nebolo by potom vecou jeho cti oženiť sa s tebou?"

„Bolo..." odvetila váhavo Callie, sňala si Kipp z hrdla, pri-túlila si ju do náručia a hladkala jej mäkkú srst'. „Čo myslíš, vníma ma vôbec ako ženu?" Nechcela sa Dorothy priznať, koľkokrát za posledný rok sa pokúsila zvieŕť Talisa na bozk. Zakaždým ju však len odtisol so slovami, ako „Ja to nevydržím", či „Pripraviš ma o rozum". Ak by jej hoci len povedal, že sa chce oženiť s ňou, a nie s niektorou zo ženských, ktoré sa naňho lepia, cítila by sa šťastná. Stačilo povedať, že ju chce. Nepovedal jej však nič.

Dorothy jej odvetila otázkou. „Ak by niektorá z tvojich rozprávkových panien bola zaľúbená do mládenca, okolo ktorého sa vrtí celý kŕdeľ krásavíc, čo by tá dievčina spravila?"

Callie sa usmiala. „Prinútila by ho pozrieť sa na ňu." Potom sa zlomyseľné uškrnula. „Najskôr by sa však donaha vyzliekla."

Dorothy sa spokojne usmiala. Práve pre toto mala Callie tak rada. Callie sa nebála nahlas vysloviť, čo Dorothy iba cítila. Možno to bolo iba preto, lebo Callie vyrastala na gazdovstve, ale v takých okamihoch bola taká veľmi... veľmi nepodobná urodzenej devese.

„Myslím si, že by moja rozprávková panna..." a Callie začala spriadať ďalší zo svojich príbehov. Keď Kipp začula zvláštny rozprávačský tón Callinho hlasu, spokojne zažmúrila oči, a Dorothy naopak oči doširoka zvedavo roztvorila.

Zasa pred ňou stál Talis a Alida, ako už veľa rás predtým, aj teraz pocítila v hĺbke srdca lásku. Často sa zamýšľala, prečo si mládenca za ten rok obľúbila azda ešte viac ako jej manžel. Sily ju zo dňa na deň opúšťali a už vedela, že sa stará veštica pomýlila o celý rok. Pred Talisom to tajila, ale každý deň vykašľavala viac krvi. V jeho prítomnosti nekašľala len preto, lebo jej Penella pred jeho príchodom pripravila utišujúci odvar z bylín.

Ako každý deň, aj teraz jej porozprával o svojich úspechoch. Ako sa mu darilo v tom či onom, ako bol zo všetkých najlepších. Alida vedela, že sa nevystatuje, lebo si nechávala podávať podrobné

správy. Podľa toho, čo o ňom vraveli, je dokonca vo všetkom ešte oveľa lepší. Rada ho počúvala, keď jej o sebe všetko vyrozprával, a tešilo ju, že má v ňom svojho najlepšieho priateľa.

Samozrejme, neverila hlúpym rečiam odpornej starej slúžky. Penella jej totiž povedala, že Talis o sebe rozpráva preto, aby ju presvedčil, že už toho vie dosť, a mala by mu konečne dovoliť oženiť sa s Callie.

„Je rád so mnou!“ zahriakla ju Alida.

Penella si v jej službách vytrpela dosť, aby si dala pozor a neprišla viac o plnú misku len kvôli tomu, že bude kohosi zachraňovať. Preto radšej o všetkom mlčí. To však neznamená, že nemá na vec svoj názor. Popravde, flirtovanie milostivej panej s Talisom veľmi odsudzovala. Nesprávala sa totiž vôbec k Talisovi ako matka k synovi.

Na druhej strane ku Callie sa ako matka správa. Stále ju kritizuje a nechce, aby sa páčila. Ak sa občas prihodí, že sa stretnú, a Callie je bez čepčeka, s rozpustenými vlasmi, vie sa poriadne nazlostiť.

Podľa Penellinej mienky milostivá pani si na Talisovi vy-nahrádza dlhé roky manželovej nevšímavosti aj roky chladného vzťahu s vlastnými deťmi, ktoré už dávno majú po krk jej zastrašovania a navštevujú ju, iba keď musia.

„Pod', sadni si ku mne," vyzvala ho Alida a kývla mu na ovčiu kožušinu pri nohách. Milovala chvíle, keď jej Talis sedával pri nohách a mohla sa mu prstami prehŕňať vo vlasoch, kým jej rozprával svoje zážitky. Jeho každodenná prítomnosť jej nahrádzala nezáujem detí, ktoré ju navštívili, iba keď im to prikázala. S trpkosťou v srdci znášala najmä nezáujem svojich synov, pre ktorých tak veľa podstúpila. Teraz sa stretnutiu s ňou vyhýbali, kde sa dalo. Boli chvíle, keď jej napadlo, že zo svojich dcér vlastne nemá žiaden úžitok. Ba videlo sa jej, že Edith ju dokonca nenávidí za to, že ju zachránila pred manželstvom. Nechápe, že Alide manželstvo prinieslo v živote iba trápenie. Ostať v otcovskom dome nevydatá je určite lepšie, ako vydať sa na milosť a nemilosť manžela.

Jediný Talis ju prišiel každý deň navštíviť a porozprávať sa s ňou, keď zoslabnutá ležala sama vo svojej komnate.

„Chcem sa s Callie oženiť," potichu povedal Talis.

Alida si zhlboka vzdychla. Teraz prichádzala tá nepríjemná časť

návštevy. Každý deň to bolo stále to isté. Hovoril rovnaké vety a kládol rovnaké otázky. A každý deň mu naozaj chcela povedať pravdu. Talis bol predsa predurčený na oveľa významnejšie skutky ako na manželstvo s dcérou Johna Hadleyho.

„Ak mi vravíš, že sa chceš oženiť s Callasandrou, pre mňa to znamená, že si želáš moju smrť. Ved' sa s ňou máš oženiť, až keď ma už nebude medzi živými.“

Talisa výrok nevyviedol z miery, lebo ho už častokrát počul. „To nie je pravda. Chcem sa s Callie oženiť, lebo ju ľúbim a chcem s ňou žiť.“

„Čas po mojom odchode ti na život s ňou nestačí?“ Tentoraz sa na ňu Talis pri zmienke o smrti nepozrel súciteľne ako inokedy, a Alida pochopila, že nadišiel čas zmeniť taktiku. „Ak ťa priveľmi obťažuje a nevieš sa jej striasť, môžem ju poslať k otcovi, čo povieš?“ Otočil sa k nej s hrôzou v očiach. „To by som spravila dosť nerada. Gilberta Rasheru nepoznáš a nevieš, čo je zač. Je to veľký surovec. Bála by som sa o citlivú dievčinu ako Callasandra, keby mala byť uňho.“

„Nie!“ vybuchol Talis. „Neposielajte ju k nemu. Dám si pozor, a ani sa k nej nepriblížim. Spravím všetko, čo žiadate, len ju tu nechajte.“ Odvrátil sa, lebo nechcel, aby videla, aký je zničený.

Alida ho pohladkala po vlasoch. „Už to nebude dlho trvať. Čoskoro sa pominiem a vytratím sa ti zo života.“

Rukou ho chytila za bradu, otočila si ho tvárou k sebe a usmiala sa naňho. „No tak pod' a čítaj mi chvíľu. Sú to moje posledné hodiny, tak už nesmúť! Čoskoro ma prikryje chladná zem, a potom ťa čaká šťastie.“

Sťažka, ako keby ho všetko bolelo, Talis vstal a zašiel k poličke, kde mala Alida poukladané svoje vzácne knihy. Keď si ho prezerala takto na dennom svetle, uvedomila si, ako veľmi si ho obľúbila, a bola rada, čo všetko preňho urobila. Sily jej už rýchlo ubúdali a blížila sa smrť. Ale ešte predtým, ako sa rozlúči so svetom, chce si byť istá, že je Talis pri dvore. Ako by ho len chcela vidieť s kráľovnou. Panovníčka v ňom isto nájde zaľúbenie!

Keď jej začal čítať, opäť mu hladkala vlasy. Čoskoro na bledú drobnú devu, ktorej má teraz plnú hlavu, zabudne. Obklopený jagavou nádherou dvora a v jasnej žiare panov-níckinho úsmevu Talis celkom zabudne na svoju minulosť. Zabudne na sedliakov, u

ktorých vyrastal, aj na dievčinu, ktorá nebola preňho ani dost pekná, ani bohatá.

Áno, rozmýšľala Alida, všetko sa napokon na dobré obráti. Jej vlastní synovia zedia majetok, ktorý priniesla do manželstva, a tento nádherný mládenec pôjde ku dvoru, upúta na seba pozornosť panovníčky svojou výbušnosťou a chuťou do života - presne tak si získal aj Alidino srdce.

Áno, rozhodla sa Alida, nastal správny čas, a treba začať konať. Ešte dnes pošle po Gilberta Rasherera.

„Prečo sa pýtaš, čo robievam celé dni?“ pustila sa Callie do Talisa, blýskajúc po ňom hnevliivo očami. „Čo je akurát teba do toho?“

Dorothy sa z tých dvoch už dvíhal žalúdok. Ešte nikdy nevidela taký zaľúbený pár. Láska, akú voči sebe prechovávajú, je snom každej dospievajúcej devy. Myslia iba jeden na druhého, ako keby na svete boli len oni dvaja. Tí ostatní pre nich nič neznamenaajú, tak prečo to nevidia, keď je to všetkým na Hadley Halí také zrejmé?

Callie práve okopávala záhradu a ako zvyčajne jej piati mládenci usilovne „pomáhali“. Dvaja boli takmer krásavci, a tretí, podkováčov syn, síce nemal ktovieakú krásnu tvár, ale mal nápadne peknú, urastenú postavu.

Jedine Callie si nevšimla všetku tú mužskú krásu, ktorá sa jej ponúka. Pekní mládenci totiž za ňou chodili, lebo mali záujem o ruku šľachtickej dcéry, lenže Callie ich brala iba ako dobrovoľných pomocníkov.

No keď prišiel Talis, videl svoju milovanú obklopenú mužmi, ktorí ju obskakovali ako dvorania kráľovnú.

Čo sa práve odohrávalo pred zrakom Dorothy, ju iba znovu presvedčilo, že žena nemá nikdy ľúbiť len jediného muža až tak veľmi, že nezbadá pozornosť ostatných mužov vo svojom okolí. Podľa Dorothinej mienky treba rozhodne rozlišovať medzi slepotou lásky a úplným ohlúpnutím.

„Mám ťa na starosti,“ upäto vyhlásil Talis a premeriaval si široký chrbát podkováčovho syna, zohnutého nad motykou. Mládenci okolo Callie predstierali, že ich rozhovor nezaujíma, ale mali nastražené uši. Úprimne sa o nič nezaujímal len otec Keris, ktorý ako zvyčajne sladko spal pod stromom. Talisa ešte aj to podráždilo. Prečo starac nechráni dve l devy, ktoré mu zverili na starosť? A prečo musí mať Callie stále okolo drieku zavesenú tú

prekliatu opicu? Čo na tom, š že jej ju dal? Bolo to len...

„Ty ma máš na starosti?" ohradila sa znechutene Callie a pretrhla mu prúd myšlienok. „A kto ťa určil za môjho strážcu? Ved' ťa tu nikdy niet. Stále si iba s ňou!"

„Hovoríš o mojej matke?" spýtal sa Talis a neveriacky na ňu vytreštil oči. „Ty žiarliš na moju matku, za ktorou chodievam?"

„A je ti skutočne matkou?" spýtala sa potichu Callie. „Vôbec sa na seba neponášate."

Talisovi boli zámocké klebety dobre známe, ale záleží vôbec na tom, či je to matka? Na vlastné oči vidí, že naozaj zomiera, dobre vie o jej osamotenosti a vie aj to, že iba on ju navštevuje z vlastnej vôle. Uvedomuje si tiež, že ak by sa smel oženiť s Callie, pravdepodobne by sa naplnilo, čoho sa najviac obávala. Aj on by ju opustil. „Ona je..." začal Talis, ale vzápätí zmĺkol. Callie predsa nesmie vyzradiť, že zámocká pani je už na smrteľnej posteli.

„Niečo predou mnou tajíš," povedala Callie takmer so slzami v očiach. „A my sme nikdy nemávali pred sebou tajomstvá.

„Niekedy nemôžeme vedieť o tých druhých naozaj celkom všetko," vyhlásil Talis, no aj sám si hneď uvedomil, ako zbytočne pompézne jeho slová vyzneli. Ved' nechcel mať pred Callie žiadne tajomstvá. Samému mu padlo zaťažko, keď sa jej nesmel zveriť, ako sa denne prosíka o dovolenie oženiť sa s ňou.

Stojí si tu len tak, uprostred všetkých svojich cititeľov, a ťažká si, že je v láske nestály. Ale ved' práve ona je nestála. Ak by ho skutočne ľúbila, dôverovala by mu. S húfom žien býva denne preto, lebo s ním musí byť. Pani Alida - ani len pomyslieť na ňu ako na svoju matku mu neprichodilo, tou bola predsa Meg - mu povedala, že sa musí tia sobáš s Callie dobre pripraviť, lebo je dcérou vysokourodzeného muža, príbuzného panovníčky. Súčasťou prípravy je tanec, spev, hra na lutne a všetky ostatné súčasti dvorskej etikety, ktoré mu zaberajú tak veľa času a kvôli ktorým rmis{ Okolo seba strpieť dotieravé ženy.

Veľmi ho hnevalo, že Callie to nechápe, aj keď jej to priamo nepovedal. Ale povedal jej, že ju ľúbi. Viac jej Prezradiť nesmie, čo iné mu teda ostáva?

„Už musím ísť," ozval sa náhlivo. Ani len netušiia ako veľmi mu rána srdce.

Zvrtol sa na opätku a pobral sa preč. Neotočil sa, anj ke(j) mu do chrbta hodila hrču blata. A neotočil sa ani potom, keď sa mu za chrbtom ozval veselý mužský smiech.

Dorothy dlho ležala pri Callie a počúvala, ako plače. Presnejšie, cítila, že plače, lebo Callie plakávala nečujne Kipp sedela vedľa nej, občas k nej otočila hlavu, načiahla sa a drobnými, ružovými prstami sa jej dotkla slz. Popravde sa Dorothy Callin plač videl priam strašidelný. Slzy, ktoré v noci prelievala, akoby vyvierali niekde hlboko v nej a cez oči iba vytekali. O svojich slzách si Callie raz smutno zažartovala, keď povedala: „To sa mi roztápa srdce a vyteká mi po tvári. Až si ho vypláčem, nebudem mať srdca a mŕtve slzy vyschnú.“

Túto noc trávili s otcom Kerisom v malom domci, prišli na to, že zmieniť sa o jeho chorobe a potrebe opatriť ho im občas umožní ostať na noc mimo zámku. Callie aj Dorothy sa na Hadley Halí cítili zo dňa na deň stiesnenejšie. Napäté ovzdušie na zámku ako keby veštilo nadchádzajúcu ničivú búrku.

Keď teda mohli, Dorothy s Callie ostávali s otcom Kerisom, ktorý sladko prespal vetky ich reči aj skutky.

„Už to ďalej neznesiem,“ vyhlásila Dorothy, sadia si na posteli, v ktorej spala spolu s Callie, a päťami si zapchala uši. „Je mi z vás oboch na dávanie. Mám vás po krk, počuješ?“

„Koho?“ spýtala sa Callie. Sadla si, pošúchala si oči a Kipp sa jej pritúlila k drieku. „Netuším, koho máš na mysli.“

„Čerta starého netušíš!“ zvolala prudko Dorothy. Callie sa razom prebrala. „A teraz ma dobre počúvaj, Callasandra. Nadišiel ti čas niečo podniknúť, aby ste sa s Talisom konečne prestali takto trápiť!“

„Nechápem, o čom hovoríš,“ zareagovala Callie povznesené.

„Talis Hadley pre mňa nič neznamená. Iba preto...”

Začudovane stíchla, keď sa na ňu Dorothy hrubo osopila. „Talis po tebe tak baží, že je od samej chlupskej túžby len kosť a koža. Nevie sa ani poriadne najesť, čo mu mátaš hlavu, a nejde mu ani učenie. Včera dokonca spadol z koňa, keď si prešla okolo.“

„Skutočne? Nezbadala som to. Ale ak aj spadol, som presvedčená, že nie kvôli mne. Ja...”

Dorothy schmatla Callie za plecía a zatriasla ňou, až sa Kipp rozvrešťala. Tak veľmi chcela Callie povedať, že za všetkým, čo sa

na zámku deje, je ich matka, aj keď netušila, o čo matke ide. Púť sebazáchovy ju však dôrazne varoval pred zmienkou o pani Alide.

„Talisovi bráni iba jeho hrdosť a česť, aby si ťa nevzal niekde pod víbrou. Za to by si mala byť naňho pyšná, a nie sa naňho hnevať!“

„Tomu neverím. Neverím, že ma Talis chce. Prečo si o tom taká presvedčená? Len si dobre obzri urodzenú pannu Frances, aká je pekná!“

„A všimla si si, aká je sebecká a hlúpa? A až taká pekná, ako si to namýšľa, tiež nie je.“

Callie si znechutene Dorothy premerala. „To áno, lenže v tomto dome všetky dobre vieme, ako málo u muža zaváži, ak vie žena aj rozmýšľať. Pozri sa na Edith. Je pekná, ale nie je krásavica, a tak si ju doteraz nik nevšimol. Rozumu má aj za dvoch, ale zostala bez manžela.“

„Ja tiež,“ potichu povedala Dorothy. „Viem to, nepresviedčaj ma. Dokonca som od nej aj mladšia a tiež veľmi pekná. Nie som však až taká krásavica, aby bol nejaký mládenec ochotný bojovať o mňa s mojím otcom, aby si ma získal.“ Nedala Callie čas na námietky, keď iba konštatovala pravdu. „No ty máš teraz príležitosť! Máš to, čo by tak veľmi chceli moje sestry, ale aj ja.“

„Myslíš Talisa? Nazdávaš sa, že ho mám? Ako ho môžem mať, keď všetky ostatné...“

Dorothy sa musela zo všetkých síl ovládnuť, aby Callie nevylepila poriadne zaucho za to, že nevidí, čo je ostatným nad slnko jasnejšie. Cítila však, že je najvyšší čas, aby si títo dvaja konečne porozumeli, lebo inak matka uskutoční, čo má za lubom. A Dorothy chcela konečne vidieť aj trochu šťastia uprostred bohatstva ich rodinného sídla. Zlata bolo u nich podľa nej dosť, ale láska chýbala.

„Tak, a teraz ma počúvaj,“ skočila jej do reči Dorothy, „a pomôž mi vymyslieť plán. Už nechcem počuť ani slova o tom, ako ťa Talis nechce. Ber to celé ako jeden zo svojich príbehov, a pomôž mi vymýšľať zápletku.“

Keď sa Callie zatvárala pochybovačné, Dorothy sa usmiala. „Asi máš pravdu. Na toto tvoje rozprávkarstvo zrejme nestačí.“

Callie sa zatvárala dotknuto. „Povedz, aký príbeh potrebuješ? Potrápim si svoj biedny mozog a možno mi z neho kvapne aj niečo súce.“

„No dobre, a teraz počúvaj, ako si to predstavujem.“

Tej noci Dorothy zaspala veľmi neskoro a Callie ani ne-zažmúrila oka. Ráno sa potom obe mladé devy už len na seba tajnostkársky usmievali, celkom ako dve naozajstné sprisahankyne.

kapitola 37

„Nechápem, prečo si si práve mňa vybrala za sprievodcu na vychádzku,“ začal Talis, keď sa niesol na koni vedľa Callie. Mierili do súkromného poľovného revíru Johna Hadleyho. „Máš predsa okolo seba dosť iných chlapov, ktorí striehnu na každý tvoj pokyn. Nechápem, prečo taká vysokourodzená panna, ktorej otec je gróf a panovníčkin príbuzný, si vybrala práve mňa s takým nízkym pôvodom.“

To, čo vravel, jej vlastne nechcel povedať. Slová mu plynuli z úst mimovoľne, iba tak, samy od seba. Keď mu Callie v predchádzajúci deň poslala lístok, že si s ním chce vyjsť na koňoch, v prvom okamihu sa ho zmocnila nepredstaviteľná radosť. Čoskoro ju však vystriedali obavy, či bude vedieť dodržať prísahy dané pani Alide, ak bude s Callie priveľmi dlho. Už uplynul rok od okázalej ľúbostnej scény pred celou dedinou a stále si dával dobrý pozor, aby s ňou nikdy neostal sám.

Všimol si, ako pekne je oblečená. Podľa neho až priveľmi pekne, akoby sa mu chcela páčiť. Mala na sebe nádherný plášť z modrej vlnenej látky s veľkou kapucňou lemovanou bielou kožušinou. Tak sa mu páčila, že mu dokonca neprekážala ani chlpatá tvárička opice vykúkajúca spomedzi záhybov plášťa.

„Uvažujem nad výdajom,“ vyhlásila Callie a šibla naňho pohľadom.

Na chvíľu mu jej slová vyrazili dych, ale rýchlo sa spamätal a hrdo sa výpal. „Áno, to je správne. Roky ti pribúdajú, a treba sa vydať.“

„Aj ja si myslím. Chcem mať deti. Povedz, myslíš si, že zo mňa bude dobrá matka?“

Vedel sa ešte hrdšie vypnúť? „Áno, určite bude,“ uistil ju so zovretým hrdlom.

„Výborne,“ povedala s úsmevom. „Chcem sa s tebou pohovárať o dôležitej veci, ale nech to zostane medzi nami. Vieš, chcem, aby si mi poradil, ako to je medzi mužom a ženou, keď chcú splodiť

deti. Nemám chuť vhuľnúť do manželstva hlúpa ako tvoje sestry. Sme priatelia, a mal by si mi to všetko vysvetliť."

Napätie odrazu povolilo a zmocnil sa ho hnev. Otočil sa k nej v sedle, pritiahol koňovi uzdu, aby zastal, a pozrel sa jej celý zrumenený do tváre. „Vylákala si ma taký kus cesty až sem, a navyše pred poriadnou búrkou len preto, aby som ti prezradil, aby som ti povedal... aby som ti povedal o niečom... takom..." Od rozčúlenia nevládal ani hovoriť.

„Ach, teda tak to je," poznamenala nedbalo Callie, pritisla koňovi päty k slabinám, a ten sa pustil do klusu. „Vieš o tom ešte menej ako ja. A ja som sa nazdala, že medzi toľkými ženami si sa niečomu priučil."

„Všetko viem!" zakričal a dostihol ju. „Viem všetko, čo treba. Lenže ty..."

„Áno? Čo ja?"

Zo všetkého najviac ho na nej hneval jej potmehúdsky úsmev. Ako keby si vôbec neuvedomovala, že sa s ním zhovára o najstrašnejších a najnechutnejších... Zrazu mu svitlo, že si ho iba doberá. Žiadny iný muž neexistuje, a nechystá sa vydať za nikoho, okrem neho.

Usmial sa na ňu. „Urodzená panna Frances ma naučila, ako je to medzi ženou a mužom. Čo povieš, nie je to veľká krásavica?"

Všetko jej spravodlivo vrátil, až od hnevu zrumenela. Pridlho sa však z toho netešil, lebo prudko kopa koňa do slabín, a tryskom s ňou vyrazil vpred. Vybral jej pokojné zviera, na ktorom mohli jazdiť aj deti. Sám mal osedlanú mohutnú, čiernu potvoru, na ktorej im pán John zakázal jazdiť. Talis porušil zákaz, lebo chcel na Callie spraviť dojem -ak sa vôbec na ňu dá niečím spraviť dojem.

Vo chvíli, keď sa Callin kôň pustil tryskom po lese, oblohu preťal blesk a spustil sa lejak. Talisovi trvalo niekoľko minút, kým sa mu podarilo upokojiť splašené zviera a pustiť sa za Callie.

Keď ju našiel, takmer mu prestalo od strachu biť srdce, lebo si myslel, že je mŕtva. Ležala nehybne na zemi pod stromom, kam zatiaľ ešte cez husté lístie nepršalo. Talisovi pripomínala anjela, ktorý spadol rovno z neba. Pri páde sa jej uvoľnili vlasy z čepčeka a mala ich rozhodené okolo hlavy ako zlatistý oblak. Plášť mala

rozhalený a zo šiat roztrhnutých od hrdla hlboko dolu vykúkalo smotanovobiele plece a oblina prsníka. Kvôli plochej hrudi ju dlhé roky podpichoval, no v poslednom roku sa nevedel vynadávať, ako rýchlo dobiehala ostatné devy. Kipp jej teraz sedela pri hlave, a keď k nemu zdvihla hlávku, Talisovi sa zazdalo, že prosí o pomoc. Zoskočil z koňa skôr, ako zastal. „Callie!“ zvolal, pribehol k nej a vzal ju do náručia. „Callie, láska moja. Odpovedz mi. Callie, umriem, ak si na smrť doráňaná. Prosím ťa, Callie, odpovedz mi!“ Tak mocne ju stískal a pritláčal si jej tvár na plece, že bolo sotva počuť, keď si vzdychla. Keď sa presvedčil, že je nažive, do očí sa mu natisli slzy.

Odtiahol jej trochu tvár, ale stisk nepovolil, takže sa sotva vládala nadýchnuť, keď ju pohladkal po líci. „Callie,“ zašepkal iba, lebo viac nevládal, a začal ju radostne bozkávať na líca, na čelo a na vlasy, celý šťastný, že je nažive.

„Som zranená,“ ozvala sa šeptom, keď sa jej dostalo trochu viac vzduchu do pľúc.

„Zranená? Hneď ťa zanesiem na zámok. Privediem ti vynikajúceho ránehojča, najlepšieho...”

„Au, môj členok! Mám ho určite zlomený, a bolí ma noha. Myslím, že sa na ňu nepostavím.”

„Môj kôň...” Chcel jej povedať, že jeho kôň je dosť silný, aby ich oboch uniesol, lenže splašeného tvora tam nebolo. Callin kôň bol však naučený ostať pri páde jazdca na mieste nehody, ale ani toho nikde nevidel. „Kde je tvoj kôň?”

„Ako to mám vedieť?” odsekla mu.

Talis ju držal v náručí a zamračene sa obzeral po okolí. Bolo to skutočne čudné. Náročky vybral pre Callie práve tohto koňa, lebo bol veľmi pokojný. Bol dobromyseľný a zvyknutý na ľudí. Od jazdca by za žiadnych okolností ne-odbehol. Ktorýsi stajník mu žartom povedal, že toho koňa sa jazdec nezbaví, ani keby veľmi chcel. Tak kde je?

„Ach, moja noha,“ zavzdychala Callie. „Bolí ma. A mám udratý bok aj hlavu.”

Lejak bol čoraz prudší a po hustom lístí už na nich začínali stekať chladné kvapky. Kipp zapišťala, keď jej kvapka ľadovej vody padla do oka, a ukryla sa do záhybov Callinho plášt'a. Talis vedel, že sa musia čo najskôr dostať na zámok. Musí teda niektorého z

naničhodných koni nájst' a dopraviť Callie do bezpečia.

Opatrne ju položil na zem a začal sa obzerať po koňoch.

Zdvihla sa na lakt'och. „To ťa viac zaujíma tvoj kôň ako ja?"

„Nie," váhavo odvetil. „Ale potrebujeme koňa, aby sme sa dostali na Hadley Halí. Musím..."

„Ani sa mi nepozrieš na poranený členok?" spýtala sa a klesla akoby v mdlobách na zem.

Talis bol skokom znovu pri nej a vzal ju do náručia. Chvíľu tuho rozmýšľal. Nájst' čo najskôr koňa, dostať sa naspäť a pohľadať pre Callie niekoho, kto sa vyzná v zraneniach lepšie ako on, sa mu videlo zo všetkého najrozumnejšie.

„Au, Tally, veľmi to bolí," ozvala sa bezmocne. Držal ju nevládnú v náručí a bol jediný, kto jej mohol pomôcť.

Jednou rukou si ju pridržal a druhou sa načiahol k nohe. Callie síce bola drobnejšia ako väčšina diev v jej veku, ale aj tak jej nedočiahol celkom na členok, kým ju takto držal. Ak mal dovidieť na členok, musel jej vykasat' sukne až nad kolená.

Okolo kĺbu nebolo vidieť žiadnu opuchlinu.

Obzeral si členok a usiloval sa nájst' zranené miesto. Všimol si pritom, aké má Callie útle členky, a začudoval sa, že zatiaľ vôbec nezbadal, aké má pôvabne tvarované lýtko. Mala natiahnuté tenké, takmer priesvitné pančuchy, ktoré jej tesne ako pokožka priliehali na nohu.

„Moja noha," zašepkala Callie. „Vyššie! Veľmi ma bolí. Myslím, že mi krváca."

Keď jej Talis dvíhal vyššie sukňu, trochu sa mu triasla ruka. Kedy začala nosiť takúto ženskú spodnú bielizeň? Na gazdovstve by sa jej za také jemné pančuchy vysmial. Nevydržali by ani jednu výpravu černičím.

Lenže teraz ho to úplne vyviedlo z miery, lebo v živote ešte nič také zvodné nevidel, ako Calline ružové pančuchy. Pri pohľade na pekne tvarované nohy celkom zabudol, prečo jej vlastne pravou rukou dvíha sukňu.

Pančuška sa končila tesne nad kolenom, a aby sa nezo-šuchla, držalo ju tam čosi zvláštne. Talis ešte nikdy nič podobné nevidel. Bol to podväzok z ružových stužiek a bielej, drobnými srdiečkami povyšivanej látky. Nemohol od neho odtrhnúť oči, akoby mu ten kúsok jemnej látky počaril.

Čas preň takmer prestal existovať, keď sa pozrel vyššie nad podväzok na niekoľko centimetrov Callinho nahého stehna, ktoré vykúkalo spod sukne. Biela pokožka a ladný tvar priam lákali, aby sa stehna dotkol.

Už-už dvíhal ruku, keď sa zablyslo a hneď aj zaburácalo. Spamätal sa.

Talis pustil zhrozene Callie na zem a odskočil od nej. „Musím nájsť koňa. Musím nájsť toho koňa,“ vyhŕkol a na tvári sa mu sperlili kvapôčky potu. „Musím ťa odniesť do zámku. Musím...”

Talisovi sa zamarilo, že Callie čosi nepekné zlostne zahun-drala. Povedal si však, že zrejme zle počul, a ak aj niečo také vypustila z úst, tak len preto, že má bolesti, alebo že ju tá na-ničhodná opica zasa pokvákala za vlasy. Nech je, ako chce, ale práve preto hneď teraz musí niečo podniknúť. Nadskočil, zachytil sa o najnižší konár a vyšvihol sa na strom.

„Prosím ťa, čo to stváraš?“ zakričala naň Callie, keď videla, že sa rýchlo šplhá k vrchovcu.

„Zhora sa chcem poobzerať po koňoch!“ zavolal jej. V tej chvíli Callie zazrela svojho koňa, ktorý sa vynoril z lesa, a vystrúhala grimasu. „Jediný kôň na svete, ktorý sa nevráti naspäť do stajne, a práve mne ho museli osedlať,“ nahnevane zamrmľala. Callie sa chytro pozrela hore, a keď videla, že sa Talis usilovne šplhá hore a nič si nevšíma, prebehla v ležaku po čistinke k hlúpučkému zvieraťu. Dívalo sa na ňu, ako keby u nej hľadalo riešenie situácie - a tak mu spravila po vôli.

Callie milovala zvieratá, ale Talisa ľúbila ešte viac. S pocitom viny vytiahla z vnútorného vrečka zväzoček bylín zo svojej záhrady, ktorý si prichystala práve na túto príležitosť, a priviazala ho koňovi k zubadlu. Stačilo, aby si raz pričuchol, a vychytil sa s vetrom opreteký rovno na Hadley Halí. Callie s Kipp zavesenou na opasku opatrne odcupkala naspäť a ľahla si na svoje miesto pod stromom.

Keď Talis neskôr zliezol dolu, Callie ležala nehybne na čoraz namoknutejšej zemi. Videl, ako jej spod vyhrnutých šiat vykúka jedna noha až powyše kolena a druhá dopoly lýtky. Jasne si uvedomoval, že je to nezmysel, ale zazdalo sa mu, že šaty má na pleci ešte viac natrhnuté a cez dieru vidieť väčší kus oblíny prsníka. Je to azda zaslúžený trest za to, že sa jej tak často pred rokom posmieval pre jej plochú hrud'? Nemohla radšej ostať, aká

bola? Prečo musí vyzerat' tak veľmi vzrušujúco a vábivo?

„Callie?“ oslovil ju, a keď neotvárala oči, zakričal na ňu, ale sa ani nesklonil, ani ju nevzal do náručia. „Callie! Musíme sa vrátiť. Si celá premočená a čoraz hustejšie prší. Musíme...”

Pôvabne otvorila oči a prehovorila hlasom umierajúcej: „Nemôžem chodiť. Musíš doviesť pomoc. Chod'... chod' po Edgara, podkováčovho syna. Bývajú tu neďaleko, a ten je dosť mocný, aby ma odniesol na Hadley Halí. Edgar to zvládne aj bez koňa.”

Nato ju Talis hneď vzal do náručia. Callie sa k nemu pri-túlila a mocne ho objala okolo hrdla. „Ublížiš si, ak ma ponesieš,” zašepkala mu do ucha. „Tvoj chrbát...”

„Šetri si sily, budeš ich ešte potrebovať,” zahriakol ju upä-to. „Ak treba, ponesiem ťa hoci na kraj sveta!”

„Si si istý, že nepotrebuješ pomoc?”

Talis sa neobťažoval s odpoveďou. Popravde to však na zámok bolo niekoľko kilometrov a lialo ako z krhly.

„Nad čím rozmyšľáš?” spýtala sa ho a pootočila sa tak, aby sa mu k hrudi pritisla prsníkmi.

Z končeka nosa mu kvapkala voda. „Rád by som vedel, prečo ten tvoj sprostý kôň ušiel. Naozaj to nechápem. A tiež by ma zaujímalo, prečo si si chcela ísť zajazdiť tak ďaleko práve dnes, aj keď som ti povedal, že sa chystá poriadna búrka. Napokon, každý hlupák videl, že sa schyl'uje na dážď, ale ty...”

Callie si v duchu povedala, že ak sa aj na svete z času na čas narodí romantický muž, tak ide iba o výnimočne šťastnú náhodu.

„Ach, Talis,” spustila náрек. „Odpusť mi! Bolo to odo mňa veľmi neuvážlivé. Naozaj ma to mrzí, ale tak veľmi som túžila byť s tebou sama, ako sme bývali kedysi. Bola som k tebe v poslednom čase protivná, ale ja ťa ľúbim. Môžeš mi to všetko prepáčiť?”

Callie zo skúsenosti vedela, že na Talisa jej hrdosť nemá ktovieaký účinok, máločo má však radšej ako jej vystrašenú pokoru. Beznádejne znejúcim ospravedlňovaním zvyčajne uňho dosiahla všetko, čo chcela.

„No dobre, azda,” začal, usilujúc sa striasť z mihalníc dažďové kvapky, ktoré sa mu prúdom liali po tvári a padali rovno na Callie.

„Odpusť, že to nakoniec takto dopadlo!” Musela kričať, aby prehlušila lejak. „Ale naozaj mám bolesti. Nie je tu niečo, nejaké

miesto... kde by sme prečkali dážď?"

„Myslíš na podkováčovo obydlie? Tam ťa mám zaniest'? Radšej by si..."

„Samozrejme, že nie. Tu na okolí nie je nič?" spýtala sa, pokúšajúc sa prekonať jeho slepú žiarlivosť. „Chatrč alebo prístrešok? Niečo, kde by sme mali aspoň strechu nad hlavou a kde by sme sa mohli trochu vysušiť a zohriať?"

„Veď vieš, že toto je poľovný revír! Callie, nazdal som sa, že máš viac rozumu..." Zarazil sa, ako keby mu práve zišlo niečo na um.

„Áno, tu neďaleko je jedno miesto. Taká pivnica bez dverí, ale nebude na nás pršať."

Callie si chytro skryla tvár, aby nezbadal jej úsmev.

„Ale nie!" vyhlásil vzápätí a zanovito pokrútil hlavou. „Bude lepšie, ak ťa predsa len zanesiem rovno domov."

Callie sa takmer rozplakala. „Talis, prosím ťa, poďme tam. Tak leje, že nič nevidím, a je mi strašne zima."

„Odkedy ti prekáža dážď? Spolu sme v daždi prešli ne jeden kilometer a vždy si sa rada prechádzala, keď pršalo. Veď ťa odnesiem, nemusíš ani kráčať!"

„Len sa pozri, aká som premočená!" Trochu sa posunula, aby jej dovidel na mokré šaty. Nemala na sebe korzet. Pod tenkým, bielym vlneným živôtikom nemala takmer nič a mokré šaty jej dosť presvitali. „Pozri sa na mňa! Talis, vôbec si sa nepozrel." Lenže aj cez clonu dažďa bolo vidieť, ako zrumenel. Teda asi sa pozrel.

Znovu sa mu zavesila okolo hrdla a pritisla sa k nemu prsiami. „Prosím, zanes ma na miesto, kde sa dá osušiť, ak o takom vieš. Môžeme si tam sadnúť a oddýchnuť. Veľmi ma bolí členok."

Talis ju bez slova niesol ďalej, akoby s ňou chcel dopo-chodovať až do samej Číny.

„Ó, chápem! Bojíš sa ostať so mnou osamote," podpich-la ho. „To je ale lichôtko! Netušila som, že ma považuješ až za takú krásavicu, že by si sa obával ostať so mnou celkom sám. Čo si to za rytiera! Ak chceš dodržať prísahu, musíš sa zďaleka vyhnúť pokušeniu. Áno, teraz to chápem."

Talis tak prudko zmenil smer, že sa mu Callie skoro pustila hrdla a Kipp ju od laku uštipla. No už po niekoľkých minútach chôdze sa ocitli pred neveľkým prístreškom, prilepeným ku skalnému útesu.

Keď vošli, opatrne uložil Callie na pričnu s čistou, nahrubo nastlanou vrstvou slamy. Kipp sa celá šťastná začala hneď do nej zahrabávať a Talis sa zatiaľ so záujmom obzeral po chatrči. Taký bol zaujatý touto činnosťou, že ani nezačul Callin hlasný povzdych.

„Čo ti je?“ osopila sa naňho. Bola čoraz rozladenejšia. Prečo sa jej nevenuje?

„Pozri, ako to tu vyzerá,“ upozornil ju. „Ešte pred niekoľkými týždňami to bola taká rozpadávajúca sa chatrč. Nemalo to dokonca ani dverí. No teraz je tu nanosená krásna čerstvá slama a...“

Zmlkol, lebo sa mu za chrbtom zabuchli dvere. Keď k nim priskočil, zistil, že sú zamknuté! Zamknuté zvonku. Niekoľko minút neisto hmatkal po dverách.

„Callie,“ vážne ju oslovil. „Deje sa niečo veľmi čudné. Tieto dvere majú nové železné pánty. Ešte nestihli zhrdzavieť.“ „Asi sa niekto chystal používať prístrešok.“ „Ak áno, prečo boli dvere otvorené, keď sme prišli? Železo na daždi rýchlo hrdzavie. A prečo tu nikto teraz nie je?“ „Možno sa už zajtra chystajú sem prísť, a nejaký nedbaj, ktorý to tu upravoval, zabudol dvere zavrieť.“

„Kto by tak mohol takéto miesto používať? Na bývanie, alebo na sklad je to pritesné. A načo by si niekto dával vyše desať centimetrov hrubé dubové dvere na pivnicu so strechou z brván a udupanej hliny? Takáto strecha sa rozpadne skôr, ako sa poddajú dvere. A okrem toho, pozemok patrí pánu Johnovi. Odkedy si ho kúpil, využíva ho iba ako poľovný revír. Každého, kto by sa opovážil vkročiť do revíru, dá zbičovať.“

„No, dobre,“ ľahostajne prehodila Callie, čím mu dala najavo, že ju vôbec nezaujíma, čo jej vraví. „Tak to potom asi bude chatrč pre sliediča po pytlakoch. Miesto, z ktorého bude tajne pozorovať okolie.“

„Callie, to je poriadny nezmysel! Sliedič predsa nemôže „tajne pozorovať“ spoza dverí, ktoré sa dajú zvonka zamknúť. Sliedič by...“

„Talis! Neviem, načo je komu táto chatrč. Nemám ani najmenšiu predstavu, prečo sa tráпил s novými pántmi a závorou. Ja...“

Talis na ňu pozrel a sklonil nabok hlavu. „Nepovedal som predsa, že je tu aj nová závera.“

„Povedal si to. A keby aj nie, aj stadiaľto vidím, že je nová.“

Talis sa zamyslel. „Nie, tá závora nevyzerá nová. Asi si ju odniekiaľ priniesol, kde sa už používala. Callie, vyzerá to celkom tak, ako keby niekto chcel, aby dvere iba vyzerali staré. Zaujímalo by ma...”

Callie sa naňho chvíľu rozpačito dívala, lebo k jeho dohadom naozaj nemala čo dodať. Potom si objala rukami hrud' a striasla sa. „Talis, je mi zima.” Na zdôraznenie svojich slov trikrát kýchla. „Stojíš tam, a vymýšľaš si všelijaké rozprávky o dverách, a ja som už úplne skrehnutá od zimy.” Talis sa na ňu vážne pozrel. „Áno, viem, že ti je zima, a vyslobodím nás odtiaľto. Prisahám ti, Callie, že ťa dostanem domov.”

Cez napoly zovreté pery precedila: „Odtiaľto sa nedostaneš. Chatrč má tri múry z kameňa a namiesto štvrtého je skalný útes. Dubové dvere sú hrubé vyše desať centimetrov a sú zavesené na nových pántoch. Von sa nedá dostať.”

Kým hovorila, Talis si ju nerozhodne premeriaval, ako keby sa usiloval prísť na to, čo mu tým chce naznačiť.

Napokon sa naňho vážne pozrela. „No, a preto si myslím, že najlepšie spravíme, ak sa tu uložíme na noc. Ráno po nás určite niekto príde.”

Chvíľu stál čo najďalej od nej, hoci v takom tesnom priestore sa sotva dalo hovoriť o diaľke a rozmýšľal nad jej slovami. Callie je nevinná a zrejme si predstavuje, že sa k sebe v slame pritulia, ako za detstva sa objímu a budú sladko, nevinne spať až do rána.

Talisovi však stačil jediný pohľad na ňu, a bolo mu jasné, že z jeho strany by spoločné objatie nebolo ani za štipku nevinné. Plášť mala rozopnutý, pod ním mokré biele šaty. Tie sa na ňu lepili a zvýrazňovali všetky ženské tvary, do ktorých sa jej za posledný rok sformovalo telo. Nemohli sa slušne správať aspoň tie jej prsia a narásť jej trochu menšie? Každý chlap v Anglicku sa za ňou obzrie a...

Radšej zahnal podobné myšlienky. Obrátil sa k dverám a začal si ich prezerat'. Mal so sebou meč, azda sa mu podarí vylomiť pánty. Alebo sa pokúsi vysekať do dreva otvor, prípadne zistí, či sa mu nepodarí uvoľniť niektorý kameň v múre. Alebo...

Od Callie začul nejaké zvuky, a keď sa otočil, so zdesením videl, že si zhodila z pliec plášť a práve si vzadu rozväzuje šnúrky na šatách. Stála na zdravej nohe, opierala sa chrbtom o kamenný múr

a vystrkovala prsia aj bok, aby si rukou dočiahla dozadu na šnúrovanie.

„Čo to stváraš?" vystrašene sa jej spýtal.

Z tónu jej odpovede jasne vycítil výčitku, že nechápe takú samozrejmosť. „Zhadzujem si premočené veci. Povedala som ti, že idem zamrznúť."

Má to svoju logiku, uvedomil si Talis. Logické uvažovanie aj jemu pomôže zachovať si chladnú hlavu. „A ako sa chceš zohriať, keď sa zo... zo všetkého povyzliekaš?"

Prestala si rozšnúrovať šaty. Mala ich uvoľnené až po driek. Nemá pod šatami naozaj celkom nič? napadlo mu.

Callie sa úkosom pozrela na Talisa. „Nad tým som ešte nerozmýšľala. Ja... mohli by sme..."

Talis bol presvedčený, že z nej hovorí nevinnosť. Callie však naňho tak zvodne zažmurkala, že mu zišli hneď na um aj iné spôsoby, ako sa dá zohriať, lenže o tých bol radšej ticho. „Slama, slama!" zvolal napokon nahlas, akoby prišiel na neslýchané múdry nápad. „Môžeš sa zahrabať do slamy. Čo najhlbšie. Čím hrubšiu vrstvu slamy budeš mať na sebe, tým ti bude teplejšie."

„A čo ty?" potichu sa spýtala. „Kde sa chceš zohriať?"

„Ja?" Kývol rukou, že zohriať sa preňho nie je v danej chvíli dôležité. „Samozrejme, celú noc budem skúšať dostať nás odtiaľto."

Callie sa prestala tváriť mierne, ba takmer zvodne. „Ale Talis! Nemôžeš byť predsa hore celú noc! Veď som ti povedala, že chatrč má pevné kamenné múry a dvere sú..."

Talis vycítil, že Callie o ňom pochybuje. Prvý raz mu nedôveruje, a tak sa na ňu nenahneval. Rozhodol sa radšej dokázať jej, že sa o ňu vie aj za takýchto okolností spoľahlivo postarať. Tým jej zároveň dá najavo, že už nieje dieťa, za ktoré ho považuje, ale dospelý muž, ktorý si v živote zodpovedne zastane svoje miesto.

Podišiel k nej, jednou rukou ju objal a pobožkal na chladné líce. „Počúvaj, srdiečko moje, nikdy som ťa nesklamal, však? A nesklamem ťa ani teraz. Nechcem ťa zbytočne vystrašiť, ale myslím, že ráno sa tu po nás nik nezastaví. Sme na veľmi vzdialenom a opustenom mieste lesa. Celé dni nás tu nikto nemusí nájsť. No a vyslobodiť nás stadeto môžem, iba kým som čerstvý a pri sile. Spoločni sa na mňa, dobre?"

Callie sa oňho celým telom oprela v napoly vyzlečených šatách. „Talis, láska moja, vôbec nepochybujem, že nás odtiaľto dokážeš vyslobodiť. Ty si s tým určite poradiš. Lenže tu ide...”

„Áno? O čo tu ide?”

„Vlastne, o nič,” upäto mu odvrkla. „Pusť sa do toho, celú noc sekaj do dverí a rozodieraj si ruky na kameňoch. Prečo mi má na tom záležať? Konaj si len pekne ďalej svoje rytierske skutky cti a slávy.”

Talis nechápal, čo ju tak podráždilo. V poslednom čase nevedel prísť na to, prečo má Callie zlú náladu. Prudko sa od neho odtrhla, stratila rovnováhu, a takmer spadla. Keď ju chcel zachytiť, odstrčila ho. Jej správanie ho ešte viac presvedčilo, že musí nájsť spôsob, ako sa dostať z chatrče. Musí si znovu získať Callinu dôveru. Chce, aby sa opäť naňho dívala dôverčivo, tak ako voľakedy. Aby mu jej oči jasne hovorili, že dokáže všetko na svete. Pevne sa rozhodol dostať ich z tejto pasce, nech tu hoci aj dušu vypustí.

Lenže o hodinu bol Talis vo svojej snahe vyslobodiť ich z chladného väzenia presne tam, ako na začiatku. Callie sa síce chvíľami pokúšala upútať na seba jeho pozornosť, lenže Talis sa bezvýhradne sústredil na svoje poslanie a nebol ochotný venovať jej ani jediný pohľad. Vedel, že je až po uši zahrabaná v slame a že sa naňho hnevá. Jej hnev cítil tak intenzívne, ako cítil na tele chlad mokrého odevu. Vie si poradiť skoro so všetkým, ale s predstavou, že by ho Callie mohla považovať za neschopného, by sa nikdy nezmieril.

Callin výkrik a šuchot poletujúcej slamy ho prinútili otočiť sa. Mlátila okolo seba rukami ako cepmi. Opica, ktorá doteraz kúsok od nej spala, ju zvedavo pozorovala.

„Blchy!” kričala. „Sú tu blchy!”

Talis k nej mimovoľne podišiel, lebo jej chcel pomôcť. Lenže celkom nahá Callie sa nenazdajky zdvihla zo slamy a vnorila sa mu ako zlatistá morská víla rovno do náručia.

„Pomôž mi!” vykrikla. „Lezú mi po celom tele. Pomôž mi postriasať ich.”

Talis začal oprašovať Callino jemné telo od blch, ktoré mala vraj celkom všade. Vydržal ju však hladkať po sladkom dievčenskom tele iba zopár sekúnd.

Keď už nevládal znášať hrozné múky, odskočil od nej. Bol bledý, celý sa triasol a napriek mrazivému chladu v kamennej chatrči a takmer zmrznutému odevu sa mu na čele perlili husté kropaje potu. Potom schmatol meč a podľa vzoru bájných obrov zo starých povestí zaútočil energickými výpadmi na strop. Cez tesnú pivnicu začali čoraz hustejšie lietať kusy hlíny, až si Callie musela rukami chrániť tvár a zo spánku vyrušená Kipp spustila protestný škrekot. Keď Talis presekal v streche z udupanej hlíny otvor, cez ktorý sa dalo prepchať, chytil sa za trám, vyšvihol sa hore a vyliezol cez dieru do ľadového lejaku. O niekoľko sekúnd otvoril zvonku dvere. Callie ešte vždy stála nahá po kolená v slame, a tak sa na ňu radšej nedíval a pre istotu sa jej ešte obrátil chrbtom. Prísne, aby jej nezišlo na um odvrávať, jej prikázal: „Callie, obleč sa! Ideme domov.“

„Ale Talis,“ začala. „Myslím, že by sme tu mali ostať. Myslím...“ Stále k nej bol otočený chrbtom. „Tak potom pôjdem po koňa a vrátim sa po teba.“

„To predsa nemôžeš! Je to veľmi ďaleko a bude ti to dlho trvať,“ namietla plačlivo.

„Celú cestu pobežím.“

„Talis, je to niekoľko kilometrov, toľko nebudeš vladať.“

Zdvihol prosebné ruky k nebesiam. „Callie, vydržím bežať celé kilometre. Pobežím celé dni, a hoci aj celé roky. Ak bude treba, pobežím aj na kraj sveta. Vydržím...“ Čo vydrží, sa už neodvážil povedať, a radšej sa rozbehol tak rýchlo, ako len vládal, aby bol čo najďalej od Callinho hriechne krásneho tela.

Bežať až na kraj sveta nemusel. Callinmu koňovi sa zachytila uzda v neďalekých kríkoch, a tak ho zakrátko našiel a k chatrči sa vrátil veľmi rýchlo.

Keď sa neskôr niesli na koni k zámku a Callie bola konečne zachránená, Talis bol oprávnené pyšný na svoj hrdinský čin. Ktovieprečo sa však s ním nechcela zhovárať a tvárila sa nadurdené. Jej nespravodlivý hnev ho podráždil. Kedy sa usmievavé dievčiny, s ktorými sa dá zažiť veľa zábavy, zmenia na nevyspytateľné ženy?

Veď Callie sa mu po celej ceste na Hadley Halí ani jediný raz nepoďakovala za záchranu.

kapitola 38

„A nad čímže sa tak usmievaš?" spýtal sa James Talisa a ľahol si vedľa neho. Filip si k nim prisadol z druhej strany. „Už zopár týždňov badám, že ťa niečo veľmi teší."

Keď Talis mlčal, prebudila sa zvedavosť aj u Filipa. „Nám to predsa môžeš prezradiť. Sme ti bratia."

Všetci oddychovali na brehu rieky neďaleko Hadley Halí. Talis s rukami pod hlavou hľadel na azúrovomodrú oblohu. Kúsok od nich Hugh napájal kone. Celé predpoludnie spolu cvičili, ale Talis sa podchvíľou nevedel sústrediť na to, čo robí.

„Tak nám to konečne povedz," dožadoval sa James.

Talis sa však s odpoveďou neponáhlal. Od Callie sa naučil, ako treba u poslucháčov vystupňovať zvedavosť.

„Callie ma chce zviest'," oznámil po dramatickej odmlke.

Takú odpoveď James s Filipom nečakali. Podráždilo to však ich predstavivosť. Vedť sa obaja ustavične pokúšali zvädzať služobné zámocké dievky a Talis im tu odrazu hovorí, že jeho sa dievčina pokúša dostať... do...

„Prečo si to myslíš?" spýtal sa prekvapene James.

Talis sa zatváril blažený. „Zamkla nás spolu v starej pivnici. Kvôli tomu dala na ňu prirobiť nové dvere."

James sa pozrel na Filipa a významne nadvihol obočie. „Ach, áno, inak si také dačo viem sotva vysvetliť! Ak zbadám na ošarpanej chatrči nové dvere, je mi hneď jasné, že ma chce nejaká žienka zviest'. Čo ty na to, braček?"

„Vidíš, to je ono! Nové dvere musia byť pre nás neklamným znamením, že sa za nimi ukrýva roztúžená náruč krásnej devy."

Talis sa zoširoka usmial. „Smejte sa, koľko len chcete, ale zvädza ma vo dne, v noci." V mysli sa mu vynorili obrazy Callie, najskôr nahej v lesnom prístrešku, potom ako si v rybníčku nadvihla sukne a odhalila si nohy, aj keď jej voda siahala sotva po členky, ale aj viaceré situácie, keď mala bezdôvodne natrhnutú vrchnú časť šiat.

„Callie sa ma skutočne pokúša zviest'," zdôraznil Talis spokojne.

„Podľa čoho tak usudzuješ?" ... „O tom teda pochybujem!" ...

„Pravdepodobne si to iba namýšľaš!"... prekrikovali bratia jeden druhého.

„Zakaždým, keď sa na ňu pozriem, má niektorú časť tela

obnaženú," povedal potichu a postupne si pripomínal, čo všetko podnikla za tie týždne od ich dobrodružstva v lesnej skrýši. Trvalo mu dosť dlho, kým pochopil, čo malo ich stretnutie za búrky znamenať. Ale od chvíle, ako mu svitlo, o čo ide, jej predstiera nechápavosť. Svojou naivitou ju nielen zlostí, ale aj povzbudzuje, aby sa oňho čoraz viac pokúšala. Darí sa mu to, a to ho teší.

„Možno, mládenci," začal Talis tónom, ako keby z nich bol najstarší a najskúsenejší, „by ste jej mohli navrhnúť, aby sa predomnou vynorila z morských vín celkom nahá, zahalená iba zlatistým rúnom vlasov. Uf, more tu nemáme, azda by to mohla skúsiť s naším rybníkom, kam sa chodia napájať kravy. Áno, Callie by sa mi tak bez šiat a s rozpustenými vlasmi určite zapáčila."

Obaja si zabudli od prekvapenia na okamih zavrieť ústa. James sa spamätal prvý. „Aha, už to chápem. Callie sa ťa pokúša všemožne zviest', a ty, ako skutočný muž s pevným charakterom, jej úspešne odolávaš."

„Samozrejme!" prisvedčil Talis rozhodne. „Ani som sa jej nedotkol."

„Ako to dokážeš?" vypytoval sa ďalej James. Filip sa uškrnul, lebo pochopil, kam brat mieri.

„Som čestný muž," povznesené vyhlásil Talis. „Nesiaham po tom, na čo nemám právo."

„Tak už konečne viem, prečo nemôžeš spať," poznamenal Filip.

„A prečo opúšťaš komnaty našej vzácnnej pani matky taký rozhnevaný a so slzami v očiach," doplnil James.

Talis neznášal, ak si o ňom niekto myslel, že nie je silným a ušľachtilým mužom. „Mýlite sa. Calline detinské prieky na mňa neplatia. Je to však žena a musím sa zmieriť s tým, že má svoje rozmary. Samozrejme, že sa mi páči, ale viem sa ovládať. Nedotknem sa jej!"

„Tak preto sa ani poriadne nenaješ? Preto ti už spod šiat trčia rebrá? Braček Talis, prečo sa jednoducho nepotešíš so svojou milovanou Callie v posteli, aby sa za teba musela vydať?"

Koľkokrát za posledné týždne plné bolestnej túžby uvažoval, že siahne po tomto riešení? Musel však dodržať prísahu. Dal si preto záležať, aby jeho odpoveď vyznela nadovšetko vážne. „Sú veci, o ktorých vám neprísluší vedieť."

Filip zareagoval prvý a jeho hlas mal trpký podtón. „Svoju matku

poznáme veľmi dobre. Povyzvedá sa na ľudí, a potom využíva ich slabosti. Talis, mal by si sa mať pred ňou na pozore!"

Bratove slová Talisa veľmi rozhnevali. Naozaj nevidia, že im matka zomiera? Zo dňa na deň sa má horšie a žiadne z detí za ňou nepríde, ak im výslovne neprikáže. Jedine Talis k nej chodieval každý deň.

Aj keď nerád, ale v jednom musel dať bratom za pravdu. Takmer vždy vychádza z komnát pani Alidy s lícami zmáčanými od slz. Dennodenne ju úpenlivo prosí, aby ho zbavila prísah, lebo už nevládze ďalej. Vo chvíli hlbokej beznádeje sa jej dokonca zveril, ako sa ho Callie pokúša zviest', lenže hneď to aj oľutoval. Kľáčil pred pani Alidou na kolenách a presviedčal ju, ako veľmi túži po Callie, ktorá mu je cennejšia ako všetka sláva a všetky peniaze. Dodal, že bez nej nemá život preňho zmysel.

Talis to však bratom nemohol všetko porozprávať. Predovšetkým si chcel zachovať sebaúctu, ale ani bratom neveril, čo mu povraveli o matke.

„Sú veci, o ktorých vám neprísluší vedieť," zaryto zopakoval. „A o našej matke by ste nemali viesť takéto reči!"

„Tak čo ti bráni, aby si sa s Callie oženil?" spýtal sa ho vecne James.

Na to Talis nevedel odpovedať.

„Bráni mu v tom žiarlivosť našej vzácnnej pani mamičky," odvetil zaňho Filip. „Naša matka sa do teba zaľúbila." V jeho hlase nebolo ani stopy po žiarlivosti či nenávisti. Naopak dalo sa vycítiť, ako veľmi mu odľahlo.

„Som naozaj rád, že naša mamička ma až tak veľmi neľúbi," poznamenal James. „Ona totiž za svoju lásku očakáva dušu toho, koho ľúbi."

Talis už nemohol počúvať ich reči o žene, ktorá im bola matkou a ktorej ostávalo už len tak málo života. No ešte viac ho trápilo, že im pomaly, ale isto začínal dávať za pravdu. Zdvihol sa a zašiel za Hughom ku koňom. Zamračené začal hladkať jedno zo zvierat.

„Láska je pre ženu všetkým," ozval sa po chvíli Hugh. Talis si až po nejakom čase uvedomil, čo vraví. Pod dojmom predchádzajúceho rozhovoru sa nazdal, že Hugh hovorí o pani Alide. „Áno, možno ma naozaj ľúbi. Ale nevidím v tom nič hriešne."

„Nie," zavrátil ho Hugh. „Nie tá. Hovorím o tvojej Callie. Pre tú je láska všetkým. Neber jej lásku na ľahkú váhu. Tvoja Callasandra je veľmi hrdá žena."

„Dobre viem, aká je Callie," odsekol mu Talis, lebo už dobrých rád a podkúšania začínal mať naozaj dosť. Nik z nich nepoznal pravdu, a preto si ani nevedeli predstaviť, čo si za posledné týždne vytrpel. Na jednej strane ho Callie každý deň zvädzala, a na druhej mu zasa matka tak isto každý deň pripomínala svätú prísahu, že zachová Callinu nevinnosť.

Aj bez bratov vedel, že veľmi schudol a po nociach takmer nespáva. Áno, a pravdu má aj Hugh, že Callie je veľmi hrdá žena. Ale aj on má svoju hrdosť. On, Talis, je veľmi, veľmi hrdý.

Hnevliivo zagánil na Hughu, aby mu naznačil, že mu aj jeho dobrých rád pre dnešok stačilo, a pobral sa preč.

„Dnes sa to začne," povedala spokojne Alida. Oprela sa chrbtom o záhlavie postele a na kedysi plné prsia si pritisla list. „Gilbert Rasher je na ceste sem, aby si nárokoval právo na syna." Vydýchla si a pousmiala sa. „A prišiel aj ženích."

Penella nezdvihla zrak od práce. Ukladala šaty zámockej panej do veľkej, vyrezávanej truhlice pri nohách postele, a do jedných si všuchla malú striebornú miskú. Neskôr sa po ňu vráti a priloží ju k ostatným ukrytým cennostiam. Ak ju zasa vyhodia, nebude odchádzať s prázdnyimi rukami. Po predchádzajúcich skúsenostiach sa už nemieni spoliehať na ničiu milosť a nemilosť. Veď aj v Písme stojí: „Pomôž si sám, človeče, aj Boh ti pomôže". Prečo si práve týmto neospravedlniť svoje zlodejstvo?

„Milostivá pani, váš milovaný Talis nepôjde so svojím otcom. Jeho srdce, ale aj jeho duša sú spútané s tou devou." Ako Alide postupne ubúdalo síl, Penella si k svojej panej čoraz viac dovoľovala. Jej niekdajší obdiv sa zmenil na pohrdanie.

Alida si slúžkinu drzosť takmer nevšimla. Myslela len na Talisa a jeho budúcnosť. „O to som sa postarala. Práve preto som Callasandre našla ženícha."

Penella si odrkla. „Mládenec s tým sobášom nebude súhlasiť a ani vaša dcéra sa zaňho nebude chcieť vydať." Penella už nebola ochotná predstierať, že urastený čiernovlasý mládenec je Alidin syn.

Alida sa uložila na vankúše a na chvíľu privrela oči. „Tak veľmi

chorá ešte nie som, aby som nemohla rozmýšľať. Ani mi na um nezíde pýtať sa ich na osobitné želania. Skôr ako sa pominiem, chcem, aby Talis išiel na kráľovský dvor a urobím preto všetko, čo je v mojich silách. Teraz ma pod' upraviť, lebo ten človek tu bude každú chvíľu."

„Aký človek?" spýtala sa naoko ľahostajne Penella. V skutočnosti však neznášala, ak jej pani vopred nič nepovedala o svojich plánoch.

„Predsa Callasandrin ženích. Našla som jej manžela. Ne-hľad' tak na mňa! Je to dobrý človek, čestný a láskavý. Dievčine som namiesto Talisa vybrala toho najlepšieho muža, akého som našla. Neukrivdila som jej. Jej budúci je pekný a múdry. Každé žene by sa zapáčil."

„Ale nie je to Talis," zahundrala Penella.

Alidu slúžkin názor nezaujímala a otočila hlavu na druhú stranu, aby jej mohla aj tam prečesať vlasy. Ešte vždy sa cítila ako nežná, krehká deva, ale v skutočnosti už bola vychudnutá, vráskavá starena so šľachovitým hrdlom a očami lesknúcimi sa od horúčky.

„Je bohatý?" spýtala sa Penella.

„Teraz už je. Dobré som mu zaplatila, aby sa oženil s Callasandrou. Dnes sa stretnú a ešte v tento deň sa aj stanú manželmi." Po tých slovách Penella na okamih prestala paniu česať, ale chytro sa spamätala. Do toho ju predsa nič nie je, čo si milostivá pani robí s vlastnou dcérou.

Ozvalo sa zaklopanie na dvere.

„Vpusť ho! Tak už chod', rýchlo," prikázala jej Alida a Penella na ňu úkosom pozrela. Pani sa správa ako mladučká dievčina očakávajúca svojho milého. Keby s ňou nebola pani tak zle zaobchádzala, azda ju teraz aj poľutuje, keď je taká opustená a smrť už má na jazyku. Lenže po toľkých rokoch utrpenia, ktoré jej táto žena spôsobila, sa jej hnusí, keď sa pred ňou správa takto nedôstojné.

Peter Erondell bol naozaj pekný muž. Mal tmavoryšavé vlasy a jemnú pehavú pokožku. Nebol vysoký, ale mal pekne formované, mocné telo a široké plecia. Keď zbadal pani Alidu, usmial sa a bez váhania jej pobožkal ruku.

„Ste pripravený?" spýtala sa ho a koketné zažmurkala bledými mihalnicami.

Penella bola rada, že nemusí ostať pri posteli a sledovať zvyšok predstavenia. Ozvalo sa totiž ďalšie zaklopanie, a tak išla otvoriť, aby vpustila Callie. Z celých síl sa musela zaprieť, aby s devou nesúcitila, lebo už keď vošla do miestnosti, bolo na nej vidieť, že očakáva čosi zlé, aj keď nič netušila o tom, čo ju malo postretnúť. Mala bezmocný pohľad, ako keby sa už lúčila so životom.

Penella vedela, prečo je deva taká zronená. Všetko počula, keď utrápený Talis prosíkal a modlikal u pani Alidy, aby sa smel s ňou oženiť, lebo ju tak veľmi ľúbi. Milostivá pani mu však prefíkane a bezcitne zabránila povedať svojej milovanej, že sa chce s ňou oženiť. Penelle bolo jasné, že Callie, ako napokon každá zaľúbená deva, žije v ustavičnej neistote, či jej milý lásku opätuje.

Penella mykla hlavou, aby zahнала nebezpečné myšlienky. Naozaj ju do toho nič nie je.

„Tak, tu ju máte," povedala Alida a kývla ku Callie, ktorá tam stála s poslušne sklonenou hlavou. Zdalo sa, že jej je ľahostajné, kde je a čo ju čaká. „Je pekná, ako som vám vravela, či nie?"

Penella vedela, že po pôvabnom tele dievčiny, ktorej teraz neposlušne vykúkali spod čepčeka svetloplavé vlasy, zatúži každý muž. Callie vyzerala ako drobná milá bábika.

Urodzený pán Peter však zareagoval naozaj nečakane. „Ale to je predsa tá zo záhrady jedov," vyhlásil. „Jej lezie pod sukne mladý Talis!" Nahnevane sa obrátil na pani Alidu. „Madam, ráčili ste ma podviesť. Hovorili ste predsa so mnou o panne, ktorú za mňa vydáte, a mala to byť jedna z vašich vlastných dcér. Táto... táto osoba nemá ďaleko od obvyčajnej pobehlice. To vedia nielen všetci na Hadley Halí, ale aj celá dedina pod zámkom."

Zvrtol sa na odchod.

Alida skríkla tak hlasno, ako len vládala: „Neodchádzajte!"

Výkrik ho zastavil.

„Deva je nedotknutá. Prisahám! Môžete ju dať vyšetriť a presvedčiť sa. Prosím..." pokračovala Alida. „Neponúkla som vám azda dosť peňazí? V Škótsku mám vyše tisíc jutár pôdy. A tie budú tiež vaše!"

Mladý muž zastal s rukou na kľučke. „Neožením sa s dievkou, ktorá mi o šesť mesiacov privedie na svet cudzieho pangharta. Nemienim byť až do smrti všetkým na posmech!"

„To od vás nežiadam. Penella ju vyšetrí a povie vám..."

„Myslíte si, že uverím vašej slúžke? So mnou prišla aj moja sestra a tú dievku vyšetrí jej slúžka. Hneď ju privediem." Keď dopovedal, vyšiel náhlivo z komnaty. Alida videla, že o ženbu stojí - ak je nevesta poctivá.

Callie tam po celý čas mlčky stála a nechápavo vytriešťala oči. Až po odchode mladého muža jej začalo svitať. „To nie," zašepkala.

Alida si uvedomila, že sa schyluje na búrku, a tak kývla Penelle rukou. „Odved' ju, nech počká vonku. Nemám čas počúvať jej námietky. Tak už choď, som ustatá."

Penella chytila Callie za rameno, že ju vyvedie, ale tá sa jej vytrhla, a rozbehla sa k posteli, na ktorej ležala Alida.

„Prečo!?" dožadovala sa Callie vysvetlenia. „Čo má toto znamenať? Čo so mnou zamýšľate spraviť?"

Penella sa ovládala zo všetkých síl, aby ju nedojalo utrpenie, ktoré sa zrkadlilo v Callinej zúfalej tvári. Keby Callie vyrastala v tejto rodine od malička, vedela by, že rozhodnutia panej domu sú konečné. Deva však vyrastala obklopená láskou dvoch dobrosrdečných a miernych ľudí. Od detstva poznala iba lásku, a tá je celkom bezmocná pred bezcitnou manipuláciou žien, ako je pani Alida.

„Čo to má znamenať?" kvílila Callie. „Prosím vás, ma-dam, čo so mnou zamýšľate? Povedzte mi to konečne."

„Muž, ktorého si tu práve videla, bude do súmraku твоjím manželom."

Callie zaspätkovala od postele a zastala až pri stene za záhlavím.

„Nie, to nie je pravda. Mám sa predsa vydať za Talisa."

Po tých slovách sa k nej Alida otočila a hnevliivo na ňu za-blýskala očami. „Vraj za Talisa!" zahriakla ju pohrdavo. „Ty, a za Talisa? Ako ti vôbec niečo také mohlo napadnúť? Nazdávaš sa, že si ohromne múdra, však? Nemysli si, že neviem, čo stváraš. Ty si toho zlatého, čistého mládenca vôbec nie hodna, aj keď sa mu na každom kroku podkladáš. Vďaka Bohu, má však dosť rozumu, aby sa s takými ako ty ne-zahadzoval."

Callie zaspätkovala od postele a zastala až prj záhlavím. „Nie, to nie je pravda. Mám sa predsa vydať za Talisa"

Hnev dodal Alide silu. „Ako si môžeš namýšľať, že si múdra, keď si sa nedovtípila pravdu? Ostatní na to už prišli. Talis nie je syn Johna Hadleyho, ale Gilberta Rasher. A ty, čo si o sebe myslíš,

aká len si dôležitá, a chceš sa priečiť mojej vôli, si iba moja dcéra. Teda dcéra doživotného šľachtica. Talis je panovníčkin príbuzný a dobre o tom aj vie. Myslíš si, že je taký hlúpy, aby vliezol s tebou do postele a riskoval, že ťa privedie do druhého stavu? Keby sa s tebou musel oženiť, bol by iba obyčajným rytierom. Avšak ako syn Gilberta Rasher a môže ísť k dvoru a vziať si za manželku urodzenú pannu, ktorá mu je rodom rovná. Vieš, aký je Talis hrdý? Nezišlo ti na um, že sa chce priženiť do kráľovskej rodiny? Jeho otec mu vybral za manželku Arabellu Stuartovú. Ak sa Talis na dvore dobre uvedie, môže raz získať aj korunu."

Alida sa nadvihla na posteli. „Počuješ, čo vravím? Kráľovskú korunu! A čo by mal z toho, keby si ťa musel vziať? Vieš dobre, že by si ťa vzal, keby si ho vlákala do postele, lebo je to čestný človek. Čo by však s tebou získal, há?"

Vystrela sa, aby bola bližšie ku Callie a aby na ňu lepšie dovidela. Deva bola biela ako pergamen. „Ako len môžeš byť taká sebecká a nebrať ohľad na druhých? Veď od Talisa žiadaš, aby sa vzdal možnosti stať sa panovníkom, lebo ho chceš mať pre seba a žiť s ním v sedliackej chalupe. Nič iné by totiž z toho zväzku nemal. Jeho skutočný otec, ktorý už je na ceste sem, je chudobný ako kostolná myš. Jediným bohatstvom Gilberta Rasher a je jeho syn. Ak Talis odmietne ísť k dvoru a splniť otcovu vôľu, Rasher ho vydedí a on zostane bez jediného groša. A môj manžel mu, samozrejme, tiež nič nedá. Talis nebude mať inú možnosť, iba sa vrátiť na to zahnojené gazdovstvo, kde ste spolu vyrastali. Ako sa budeš cítiť o desať rokov, keď uvidíš Talisa, ako sa hrbí za pluhom, a spomenieš si, že o anglickú kráľovskú korunu ho pripravila iba tvoja sebecká nenásytnosť?"

Callie to tak vyviedlo z miery, že sa nezmohla na jediné slovo. Talis a kráľ! Sama si ho vždy tak predstavovala. Ale on si to naozaj želá?

Alida využila Callino mlčanie a kývla na Penellu. „Odved' ju, nech počká, kým ju príde vyšetriť tá cudzia slúžka."

Penella uchopila dievčinu pevne za rameno a odtiahla ju do malej komôrky, ktorá bola hneď vedľa Alidinej komnaty. Tam Penella spávala a odtiaľ aj špehovala svoju paniu. Práčne si prevrátila v stene dieru a cez ňu striehla na všetko, čo sa v spálni deje a o čom sa tam ľudia zhovávajú.

Penella úprimne ľutovala Callie. Deva bývala vždy bledá, no teraz mala hlboko vpadnuté oči a v meravom pohľade rozšírených zreničiek sa zrkadlil nevýslovný strach.

„Tu, napite sa,“ ponúkla ju súcitne Penella. Zišlo jej na um, že odkedy si líha po večeroch s plným žalúdkom a nemusí znášať trpký život kuchynskej slúžky, vracia sa jej do srdca aj láskavosť.

Callie si nevzala ponúknuté víno, len vrhla na Penellu prosebný pohľad. „Prosím, zľutuj sa a pomôž mi dostať sa stadeto. Pomôž mi ísť za Talisom. Musím sa s ním stretnúť.“ „To nemôžem,“ odvetila rozhodne Penella. Nestratí znovu všetko iba kvôli tomu, aby zachránila túto biednu dievčinu. Veď čo pre ňu znamená?

„Prosím, veľmi ťa o to prosím,“ zaúpela Callie a stisla jej rameno.

„Nie!“ ostro odmietla Penella a vykrútila si rameno zo zovretia. Zaumienila si, že to s ňou musí čo najskôr skončiť.

„Ani nevieš, ako veľmi mi ubližuješ, keď mi odopieraš, o čo ťa prosím,“ zašepkala Callie. „Ani to netušíš. Talis je môj život. Je pre mňa všetkým. Ak ho nebudem mať, život nemá pre mňa cenu.“ Penella sa po jej slovách prežehnala a prísne na ňu pozrela pohľadom dospelej, skúsenej ženy. „Panna Callie, ste ešte takmer dieťa a neviete, o čom hovoríte. Nazdávate sa, že toho mládenca ľúbite, lenže láska prichádza až po mnohých rokoch spoločného života. Muž, ktorého vám matka vybrala, je dobrý človek. Dá vám veľa detí a...“

„Ak nemôžem mať Talisove deti, o iné nestojím!“

„Panna Callie, neviete, o čom hovoríte. Podťe, napite sa vína. Keď budete držať v náručí svoje prvé dieťaťko, nad všetkým týmto sa už iba zasmejete.“ Už ako to Penella hovorila, sama tomu neverila. Nezhovárala sa s dieťaťom ktoré sa má rozlúčiť so svojou detskou láskou. Deva mala naozaj v očiach smrť.

Callie klesla na skromné lôžko v komôrke, pritisla si kolená o hrud' a zložila na ne hlavu. „Kiež by som bola zahynula v plameňoch za požiaru, ktorý vypukol po mojom narodení. Nech to bol hocikto, čo ma zachránil, preklínam ho. Preklínam ho naveky!“

Penella sa zachvela na celom tele. Nebola si istá či možno niekoho prekliať večnou kliatbou. No ak to je možné potom táto deva má tú moc.

Možno si tým podpíšem rozsudok smrti, pomyslela si Penella, ale nesmiem sa nečinne prizerať, ako moja sebecká pani až takto kruto

zasahuje do života iných. Vezmite si toto," povedala Penella a podala jej strieborný svietnik. Aj ten ukradla pani Alide. „Vezmite si ho, a udríte raa rum. Kým budem ležať v bezvedomí, chytro ujdite."

Penelle bolo jasné, že situáciu rieši zbabelo. Keď ju nájdu v bezvedomí, všetka vina padne na Callinu hlavu Bolo to ale vždy lepšie, ako sa nečinne prizerať. V živote si však treba predovšetkým chrániť vlastnú kožu a zbytočne neriskovať.

„Tak chytro!" posúrila Callie, keď videla, že váha. „Musíte to spraviť hneď a rýchlo zmiznúť. Neskôr už nebudete mať možnosť dostať sa stadeto."

Callie teda udrela Penellu svietnikom, ale taký úder by neublížil ani mačaťu. Keď vybehla z komôrky, Penella vzala nožík na lúpanie ovocia a spravila si zboku na hlave zárez, akoby stopu po údere, aby si zabezpečila dôkaz že devu nemohla zastaviť.

„Náš Pán nech vám je nápomocný," zašepkala Penella, keď sa pozrela z obloka a zbadala Callie, ako vbehla do lesa za Hadley Halí. Zo srdca dúfala, že nikdy viac ani jedného zo zaľúbencov neuvidí, a pomodlila sa, aby sa im útek vydaril.

kapitola 39

Callie v lese bez váhania zamierila k chatrči, v ktorej spolu s Dorothy tak rafinovane prichystali hniezdočko na zvede-nie Talisa. Lenže Talis - darebák jeden naničhodný! - im prešiel obom cez rozum a poriadne ju dopálil, lebo našiel spôsob, ako sa z chatrče dostať von. Keby to vedela, naukladala by na strechu skaly. Možnosť úniku cez strechu jej však vôbec nezišla na um, a tak jej ostala poctivosť a teda je žiadúcou nevestou. Ak bude jej ryšavý ženích spokojný s venom a presvedčí sa, že je nedotknutá, určite sa s ňou ožení.

Callie zastala iba na chvíľu, aby si vyložila Kipp zo skrýše pod sukňou okolo drieku. Opička sa jej potom držala ako kliešť. Cítila jej strach a prudké natriasanie pri behu znášala bez protestov.

Keď napokon dobehla k chatrči, sadla si do čistej slamy, ktorú tam s Dorothy nanosili v nádeji, že poslúži ako svadobné lôžko. Zložila si hlavu na kolená a začala privolávať Talisa. Toto spojenie na diaľku využili z vážneho dôvodu iba jediný raz ako deti, keď sa

Talis stratil. Veľa ráz však mysleli v rovnakom čase na tú istú vec, alebo sa na niektorom mieste v tú istú minútu stretli, ale vždy sa na tom iba zasmiali a považovali to za náhodu. A ak sa niekto z nich zranil, ten druhý ho hneď našiel a pomohol mu.

Callie však vedela, že tentoraz od stretnutia s Talisom závisí jej život. On sa musí slobodne rozhodnúť, a ona si musí byť istá, že ju nadovšetko miluje. Že preňho znamená viac ako jeho hrdosť a česť. Uvedomovala si, že ak Talisovi povie, že ju nútia vydať sa za iného, vezme si ju za ženu, pretože mu to bude kázať jeho česť a hrdosť a nebude to voľba z čistej lásky.

Celý život by si potom vyčítala, že ho k manželstvu donútila, a s ich spoločnou budúcnosťou nechce ani v najmenšom hazardovať.

Ako ho v mysli privolávala, jasne si už uvedomovala, že jedinou prekážkou medzi nimi dvomi je Talisova hrdosť a česť. Ak by sa za jeho váhaním vzial si ju skrývala iná žena, dávno by ho svojím zvädzaním lapila do osídien lásky. Callie teda nečaká boj s obyčajnou ženou, ale musí premôcť to, čo je v Talisovom vnútri.

Talis čoskoro celý zadychčaný docválal a v ruke držal vytasený meč. Keď na ňu pozrel, zarazil sa, lebo vôbec nechápal, načo tam vlastne prišiel.

„Čo sa deje?“ spýtal sa neisto. Keď sa presvedčil, že sa z Callie neleje prúdom krvi, aj všetky údy má celé, z tváre sa mu vytratili obavy o jej život. Strach, ktorý ho zachvátil, keď sa mu v hlave ozvalo jej naliehavé volanie, sa pominul, a zatváril sa podráždene. „Callie, keď si ma zavolala, práve som bol s otcom. Chápeš, ako teraz pred ním vyzerám? Vo chvíli, keď mi vysvetľuje, ako narábať mečom, odrazu bez slova vyskočím na Hughovho koňa a vychytím sa ozlomkrky preč. Určite si teraz o mne všetci myslia, že som sa zbláznil!“

„Talis,“ Callie sa zdvihla z prične a postavila sa pred neho. „Chcem, aby nás dnes zosobášili. Hneď teraz. Kňaz v dedine vykoná obrad. Všetci tunajší ľudia si myslia, že spolu žijeme v hriechu, a on bude rád, keď naše duše zachráni sobášom.“

„Pre toto si ma sem volala?“ Talis si zasunul meč do pošvy. „Je to ďalší pokus zviest' ma? Prosím ťa, Callie, tieto tvoje milé divadielka mám síce veľmi rád, ale musíš si uvedomiť, že všetko má svoj čas a miesto.“ Zvrtol sa a zamieril k dverám.

„Nie!“ skríkla a rukou ho zadržala za tesnú vestu. „Teraz ide o

niečo celkom iné."

Chápavo sa na ňu usmial. „Iné ako tie ostatné pokusy zviest' ma? Callie, láska moja, naozaj si myslíš, že nevidím, o čo sa stále pokúšaš? Zakaždým som si domyslel, o čo ti ide."

Vtisol jej bratský bozk na čelo a prekízol popri nej k dverám. „Už musím ísť za otcom a ospravedlniť sa mu."

Nemôže ho predsa nechať teraz odísť. „Talis! Počúvaj ma prosím. Aj bez teba viem, že si ma vždy prekukol, ale nehovor, že sa ti tá zábava nepáčila. Prečo si myslíš, že som do teba nevidela? Prisahám ti však, že tentoraz nejde o hru. Je to veľmi vážne."

„Prečo si ma teda volala? Čo sa stalo?"

Talis tomu nemohol uveriť, ale Callie mu nechcela vyzradiť, čo sa stalo - ak sa vôbec niečo stalo. Nechápal, ako môže mať pred ním nejaké tajomstvo. To sa predsa ešte nikdy nestalo. Ach, áno, už mu predstierala všeličo, aby ho zvedla, lenže teraz mu skutočne niečo tají.

Vzpriamril sa a Callie pochopila, že chce odísť.

Predsa mu to bude musieť povedať. Nie je to rozumné riešenie, ale musí to spraviť, ak nechce, aby sa znovu medzi nich postavila jeho hrdosť, a pre ňu celkom nepochopiteľný zmysel pre česť. „Pani Alida..." začala, ale Talis ju prerušil.

„Už sa zasa púšťaš do tej biednej ženy?" spýtal sa. „Či nevieš, že zomiera?"

„Chce ma vydať za iného."

„Nechce!" pokojne vyhlásil Talis. „To nie je pravda. O niektorých veciach nevieš."

„Talis, nezatváraj oči pred tým, čo sa okolo teba deje. V skutočnosti ty nevieš o mnohých veciach. Nedovoľ, aby sa medzi nás dvoch postavila tvoja hrdosť. Hneď teraz sa zosobášme. Ak prídem s tebou o poctivosť, nik na svete nás už nerozdelí."

S chápatým úsmevom na perách ju nežne chytil za bradu. „Tak toto je dôvod, prečo sme tu? Čo také ti moja pani matka povedala, že si usúdila, že ťa chce vydať za niekoho iného? Alebo presnejšie, povedala ti vôbec niečo? Myslím si totiž, že je to iba tvoj ďalší trik. Zabuchnú sa nebudaj zasa dvere? Budem sa musieť ešte raz presekávať cez strechu?"

Callie naňho uprela vážny pohľad. „Tentoraz vôbec nejde o žart. Predstavila mi ženícha."

„Ak ti povedala niečo, čo ťa nahnevalo, tak to bolo iba zo žartu. Pre nás dvoch má pripravený... Nie, to ti nesmiem povedať. Prisahal som s rukou na Biblii.“

„Jej si prisahal, a nie Biblii,“ pohrdavo povedala Callie, a dokonca aj sama vo svojich slovách vycítila žiarlivosť.

„Nemáš pravdu,“ vážne vyhlásil Talis. „Vôbec nevieš, ako to bolo. Prisahal som s rukou na Biblii a to je svätá prísaha. Teraz ide o moju česť. Ja som...“

„Podviedla ťa, aj zneužila,“ hnevливо vykrikla Callie. Prečo odmieta vypočuť si, čo mu vraví? „Zneužila nás oboch. Tu ani o jedného z nás nik nedbá. Sme pre nich iba prostriedky na dosiahnutie ich vlastných cieľov. Teba využívajú v tvojom neprospech.“

„Hovoríš v hádankách a ani nevieš, čo vravíš. Ľudia, o ktorých hovoríš, sú môj otec a moja matka.“

„Tomu ani ty neveríš. John Hadley je môj otec a tá ženská je moja matka. Alebo naozaj nechceš vidieť pravdu?“

Talis stál, díval sa na ňu a cítil, že niečo nie je v poriadku. Lenže nevedel na to prísť, v čom je háčik. Pani Alidu ani sám nepovažoval za svoju matku. Preňho to bola predovšetkým osamelá žena, ktorá mu veľa sľúbila, ak bude hrať úlohu jej syna. To, čo mu sľúbila, malo všetko patriť Callie - ale Callie sa musí obrniť trpezlivosťou. Ako si len veľmi želal, aby jej mohol povedať, že všetko, čo robí, robí iba kvôli nej. Prečo vlastne o ňom pochybuje?

„Callie, čo sa s tebou deje? Bývala si taká mierna a láskavá, tak veľmi... veľmi si ma ľúbila. Ale teraz si...“

Callie sa naňho vyčítavo pozrela. Čo necíti, že jej naozaj ide o život? „Áno, v minulosti som dávala lásku, ale sa mi lásky aj naspäť dostávalo. Odkedy sme však v tomto dome, tvoju lásku akosi necítim. Vyhнали ma zo zámku, posmievajú sa mi a pokorujú ma pri každej možnej príležitosti, no ty si doteraz ani prstom nepohol na moju obranu. Po celý čas o mňa vôbec nedbáš.“

„Mýliš sa! Nevieš, čo vravíš. Keby si len vedela, čo všetko som už musel podstúpiť, aby sme raz mohli byť spolu.“

Cítil, ako ju každým slovom stále viac stráca, presvedčená, že mu na nej nezáleží? Prečo si odrazu myslí, že nie je preňho všetkým na tomto svete? Ako len môže nechápať, že všetko, čo s pani Alidou

plánujú, je iba kvoli nej.

„Čo si kvôli mne podstúpil? Povedz mi to, čakam aj nejaké vysvetlenia. Chcem od teba Počuť prečo beháš za urodzenou Frances ako poslušný psík na reťazi. A chcem od teba aj konečne počuť, prečo..."

„Prečo si ma ešte nepožiadala o ruku."

Talis vedel, ako veľmi jej ublíži, keď jej povie čo jej ide povedať, ale troška bolesti je určite lepšia ako porušenie prísahy danej pani Alide, lebo to by ich s Callie stálo celú budúcnosť. Peniman Manor si bol pozrieť a nevie si predstaviť krajší dar pre Callie. Už ju tam vidí deťmi.

„Zatiaľ ti na nič z toho nemôžem odpovedať," riekol v nádeji, že mu bude dôverovať.

„To som si mohla myslieť. Tvoja pýcha spolu s hrou na tú tvoju mizernú rytiersku česť sú pre teba všetkým na svete. Ja pre teba nič neznamenam." Odvrátila sa

„Callie!" Schmatol ju za rameno. „Lúbim ťa si mojim životom. Si moje všetko. Určite vieš, že túžim no tebe ako túži muž po žene. Musíš vedieť, ako hrozne som sa cítil posledné týždne, keď... som ťa vídal nahý. musíš predsa vedieť, že zmieram túžbou po tebe."

Prudko sa zvrtila, ako keby ho chcela zbičovať vlasmi ktoré sa jej rozleteli okolo hlavy. „Lúb si ma len takto naveky, naveky aj zmieraj svojou nenaplnenou túžbou " povedala, takmer akoby ho preklínala.

„Callie," oslovil ju prosebné. Načiahol sa za ňou ale ona pred ním zaspätkovala.-

„Toto je teda tvoje konečné rozhodnutie? Nepôjdeš-hned' teraz so mnou, aj keď ti jasne vravím, že od toho závisí môj život?"

„Aspoň jeden z nás musí mať rozum. Zložil som prísahy, ktoré mi zväzujú ruky. Keby som ti mohol o svojich prísahách povedať viac, s radosťou by som to urobil. Musíš mi len dôverovať a spoľahnúť sa na mňa."

„Chápem, ja ti mám dôverovať a spoliehať sa na teba, ale ty mne dôverovať nemusíš. Povedala som ti čistú pravdu, ale neveríš mi."

„Callie, láska moja, si teraz veľmi podráždená a vyčerpaná. Mali by sme sa vrátiť a..."

„Áno," mrazivo prisvedčila. „Musíš sa vrátiť k svojmu otcovi, ktorý ti nie je otcom, aj k tej žene, ktorá ti nie je matkou. Musíš sa

vrátiť k tej svojej slávnej budúcnosti. Spomenieš si na mňa, keď ti budú klásť na hlavu kráľovskú korunu?" Po tých slovách prebehla popri ňom von. Malá Kipp sa rozbehla za ňou a mala čo robiť, aby jej stačila.

Talis tam chvíľu stál a nerozhodne sa škrabal po hlave. Nechápal, čo má Callie tentoraz za lubom. Samozrejme, bol to iba ďalší pokus zviať ho, lenže dnes sa mu videla oveľa väčšmi rozrušená ako inokedy. A povedala mu aj niečo, čo sa mu vôbec nepáčilo. „Lúb si ma len takto pekne naveky, a naveky aj zmieraj svoju nenaplnenou túžbou," to boli presne tie slová. Až ho zamrazilo, keď si ich pripomenul.

Ešte dnes večer, pomyslel si, zájde za pani Alidou a požiada ju, aby ho oslobodila spod prísah. Už nevládze dlhšie byť bez Callie ani dívať sa na ňu, ako sa trápi, lebo sa jej vyhýba. Možno by sa zajtra mali spolu vrátiť k Meg a Willovi. Zajtra teda za Callie určite zájde a o všetkom jej povie, aj keď ho pani Alida nezavíja posvätného sľubu

kapitola 40

„Počuli ste o tom?" spýtala sa Talisa krásna Frances. Pyšne sdvihla nos a naklonila hlavu nabok, čo u nej osobitne neznášal. Akú klebetu o Callie mu zasa povie?

Mám dosť práce a času navyš na rôzne chýry mi «bstáva," odvetil a priložil ostrie meča na veľkú kruhovú brúsku. Vďaka skúsenostiam z gazdovstva patrila k nemnohým rytierom, ktorí si vedeli sami nabrúsiť meč.

„Ani nie pred hodinou sa vaša Callasandra vydala za Petra Erondella."

„Skutočne?" prehodil ľahostajne Talis. Čo všetko si len nenavymýšľajú tieto žiarlivé nadbiehačky. Samozrejme, že mu lichotilo, ako sa oňho naťahujú, no aj tak mu to veľmi znepríjemňovalo život. „A kto to je, ten Peter Erondell?"

„Vaša matka jej ho vybrala. Počula som, že mu musela veľmi dobre zaplatiť, aby si vzal takú nepeknú pannu. No milá Callie vie, že dobre pochodila, a sobášne formule odriekala bez námietok. A teraz netrpezlivo čaká na svadobnú noc."

Talis prestal brúsiť meč a ostro si ju premeral. „Panna Frances, ste

obyčajná klamárka."

„Prepáčte, pane, ale vravím vám pravdu. Dnes ju predstavili ženíchovi a hneď ich aj zosobášili. Pre takú ako ona je to výborná partia. Vydaj jej vyšiel na závidenie."

Samozrejme, že na tom nebolo ani zbla pravdy, a Talis si hneď predstavil, ako sa na ňom pozabáva celý Hadley Halí, keby uveril takýmto výmyslom. Najlepšie bude, ak sa zapojí do ich hry, a pritom si zachová svoju hrdosť. Aj tak sa mu však nahrnula do hlavy všetka krv a takmer nebol schopný rozmýšľať, keď si predstavil Callie vydatú za iného.

Pomaly, opatrne priložil meč na brúsku. „A keďže sa konal ten úžasný sobáš? Nepozvali ani svadobných hostí? Ani hostinu nevystrojili?" Talisovi tak prudko búšila krv v spánkoch, že si sotva vedel spomenúť na udalosti z popoludnia, len toľko si pamätal, že Callie sa ho usilovala presvedčiť, že ju chce pani Alida vydať. Ako sa jej však podarilo dosiahnuť, že jej sadla na lep táto pyšná kráska? Teraz zrejme niekde v kútiku čaká, aby za ňou nahnevane dobehol a prosil ju, aby sa vydala zaňho. Tak to teda nie. Na to jej naozaj neskočí...

„Kde je?" začul svoj hlas akoby z diaľky. Vzápätí si s hrôzou uvedomil, že naostreným mečom mieri urodzenej krásavici na biele hrdlo.

„Nech sa páči, môžete ma hoci aj zabiť, ale na skutočnosti to nič nezmení," ohradila sa pyšná pávica sebavedome. Jej by predsa žiadny muž neskrivil ani vlások na hlave.

Keď Talis spustil meč, sladko sa usmiala. „Práve teraz je v komnate vedľa spálne pani Alidy a čaká na manžela."

Talis ju tam nechal a rozbehol sa do zámku. Spoza chrbta ešte začul jej zvonivý smiech. Potom už myslel iba na to, ako Callie vytrasie dušu z tela, keď ju nájde. Zároveň mu lichotilo, ako veľmi ho ľúbi, keď mu dáva takýto dôkaz lásky. Možno má Callie pravdu a na pani Alidu mal viac naliehať. Možno majú pravdu aj James s Filipom a Hugh, keď ho varovali pred ženou, ktorá tvrdí, že je jeho matka - ale je ňou naozaj?

Keď bežal hore schodmi do označenej komnaty, hlavou mu vírili protichodné myšlienky, ktoré si nevedel usporiadať.

V miestnosti panovalo prítmie, osvetľované iba jedinou sviecou. Callie bola sama. Sedela na peľasti postele a ani nezdvihla oči, keď

vošiel. Vycítil, že je na konci síl. Tentoraz nič nepredstierala, nebol to ďalší z jej trikov.

Podišiel bližšie, kľakol si pred ňu a chytil ju za ruky -a takmer mu prestalo biť srdce. Meravý, prázdny pohľad ako keby patrili telu bez duše.

Talis nechcel pripustiť, že je pravda, čo sa práve dopyčul. To nemôže byť príčinou Callinho utrpenia.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa. „Prihodilo sa niečo Meg? Alebo Willovi? Prišli správy z domu?“ Pri tých slovách si jasne uvedomil, že tým myslí Meg s Willom a ich gazdovstvo. Tam patrí, a tam sa chce hneď teraz aj vrátiť.

„Pod“, povedal. „Odídme odtiaľto. Vrátime sa domov.“ Callie vystrela ruku a pohladkala ho po líci. Nevstala, len ďalej meravo sedela.

Vzal ju za ruku a pobožkal ju na dlaň. Nevedel poriadne rozmýšľať, ale cit nestratil. Pri dotyku ním preniklo všetko, čo bolo v nej, akoby sa to doň prelialo. „Čo si urobila?“ zašepkal, hoci už tušil jej odpoveď a obával sa jej slov.

Keď na ňu pozrel, všetko pochopil. Vedel to. Uhádol, že naozaj urobila to, čím mu pohrozila.

Zmocnil sa ho hnev a zaplavila vlna žeravej nenávisti. Vzácna minca lásky sa mu priamo pred očami obrátila naruby. Vstal, podišiel k obloku a neprítomným pohľadom sa zadíval von. „Vydala si sa za iného?“ precedil cez hnevľivo zaťaté zuby. Zradila ho, ale hĺbku zrady si zatiaľ ešte celkom neuvedomil.

Callie mlčky prikývla a zložila si hlavu do dlaní. Mysľou mu vírili stovky nevypovedaných slov a pred očami sa mu premietali obrazy zo spoločného detstva aj dospievania. V jednej chvíli ju videl, ako padá na nos v pra-sačom chlieve, v ďalšej ako sedí na jabloni a hojdá holými nohami. A potom sa mu zjavila nahá, keď vstala zo slameného lôžka a vzápätí mal pred očami ich deti. Jeden za druhým sa mu postupne vynárali obrazy všetkého, čo podstúpil, aby pripravil ich spoločnú budúcnosť, aby pre nich získal dôstojný domov.

„Prečo?“ Všetko mu splynulo do jedinej otázky. „Aby som ti uvoľnila cestu do veľkého sveta, ktorý sa pred tebou otvára,“ odvetila. „Tvoj otec ti už môže položiť na hlavu kráľovskú korunu.“

Najskôr nevedel, čo si má o tom myslieť, no potom si spomenul, ako mu pani Alida viackrát zdôrazňovala, že Gilbert Rasher je s panovníčkou v príbuzenskom vzťahu. Ale on sa nad tým vôbec nezamýšľal. Ani vtedy, keď sa ho priamo spýtala, či by nechcel byť raz kráľom. Len sa na tom veselo zasmial. „Chcem len Callie, a to, čo mi patrí," odvetil jej na to.

Pozrel sa na Callie, hnevľivo zavrčal a skrivil pery. „Nazdávaš sa, že túžim po tróne? Tak málo ma poznáš? Myslíš si, že by som celý život obetoval štátnickým záujmom, keď jediné, po čom naozaj túžim, je..." Nevládala dopovedať. Ako tak na ňu hľadel, uvedomil si, že sa vlastne díva už na manželku iného muža. Manželku!

„Odmietol si ma," zašepkala. „Chcela som sa stať tvojou ženou, ale ty si ma odmietol."

Talis sa od zlosti celý roztriasol, a potom jej vyjaviť pravdu. Sväté prisahy, ktoré zložil, preňho stratili význam. Čo ho po vlastnej nesmrteľnej duši, keď stráca Callie? Povedal jej o všetkých troch prisahách, za ktoré ho po splnení podmienok čakala odmena, zámok Peniman Manor. Chcel jej ho venovať z lásky, a žili by tam spolu s Meg a Willom.

„Ale ty si na mňa nechcela počkať," vyčítal jej. „Nedôverovala si mi, nechcela si sa na mňa spoľahnúť. To ty..." Nevládala pokračovať. Už nemohol byť ani v jej blízkosti. Žil iba pre ňu, a takto ho zradila.

„Len si pekne maj toho svojho manžela," povedal zlomeným hlasom. Nezniesol myšlienku, že sa bude Callie dotýkať niekto iný.

„Ľúbiť však naveky budeš len mňa a nikoho iného," dodal trpkosť a vyšiel z komnaty.

O hodinu neskôr na zámku zistili, že sa Callie niekam stratila. Pani Alida poslala služobníctvo pohľadať ju. Keď sa rozchýrilo, že aj Talis zmizol, všetci si spočiatku mysleli, že spolu ušli.

Dorothy si však bola istá, že Callie nie je s Talisom. Veľmi ju rozčúlilo, keď sa dopyčovala, čo im dvom vyviedla jej matka. Odtrhnúť Callie od Talisa bolo ako rozseknúť dom na dve polovice, z ktorých ani jedna sama nepostojí.

Keď Dorothy zbadala rozrušenú Penellu, prežehnala sa, lebo vytušila, že slúžka je poslom zlých správ. „Kde je Callie?" spýtala sa jej.

„Je to moja vina," nesúvislé začala stará slúžka ako zmyslov zbavená. „Nemala som sa do toho miešať. Boh ma potrestal. Ja som všetko zavinila. Nemala som sa stavať do cesty ohňu."

Dorothy ňou zatriasla. „Počuješ? Kde je Callie?"

„Oheň. Ten požiar," zopakovala Penella. „Nevedela som ju prebrať. Po druhý raz tam zomrela."

Dorothy si všimla, že slúžka má ruky čierne od sadzí, a domyslela si, že Callie je v starej, vyhorenej hradnej pevnosti. Na to ostatné, čo od Penelly počula, sa bála čo i len pomyslieť.

Dorothy mala dojem, akoby sa na Hadley Halí všetko odrazu obracalo hore nohami. Zámocký pán zistil, že jeho manželka čímsi nahnevala jeho milovaného Talisa, a zlostne všetkých okrikoval.

„Kde je Talis?" zakričala z plných pľúc Dorothy na Hughu, aby ju počul cez otcovo hromženie.

Keď sa na ňu Hugh pozrel očami potemnenými hrôzou, vystrašene cúvla. „Mládencovi zavraždili dušu. Radšej ho mali podrezať, menej by mu tým ublížili."

„Tak kde je?" spýtala sa nástoječivo Dorothy.

„Je v stajni. Ale niet v ňom duše. Ako keby ani nebol nažive."

Dorothy si nadvihla sukne a rozbehla sa k stajniam. Musela sa k Talisovi pretisnúť cez zástup ľudí. Nevšímala si, keď ju okrikovali, ani keď ju vyhánali, aby sa starala o seba!

„Podťe," povedala Talisovi a vystrela k nemu ruku.

Tri ženy ju odstrčili, ale všetky tri odsotila naspäť. „Tak podťe už!" prikázala Talisovi.

Akoby bol v tranze, vstal zo stolčeka, uchopil podávanú ruku a nechal sa vyviešť von. Keď sa zástup pohol za nimi, všetkých okríkla. Ľudia ju poslúchli a váhavo zastali.

Boli ešte dosť ďaleko od starej hradnej pevnosti, keď odrazu Talis zdvihol hlavu, ako keby v chladnom nočnom vzduchu niečo začul. Hneď nato jej pustil ruku, rozbehol sa k veži a Dorothy si viac nevšimal.

Berúc schody po dvoch, Talis vybehol celkom hore. V tejto veži spolu veľa prežili. Tu ich ako bábätká zachránili pred smrťou, tu sa spolu smiali, keď jej prehodil čepček a korzet ponad cimburie. Tu boli spolu šťastní, tu prežívali naplno svoj život.

Callie sedela na múriku a ruka jej bezvládne visela pri tele. Hoci ho počula, neotočila sa k nemu.

„Callie," zvolal, priskočil k nej a hlavou sa jej pritúlil k prsiam.

„Callie, čo si urobila?"

Položila mu ruku na hlavu a dotkla sa mu kučier. Ani v jej ruke, ani v celom jej tele však už nebolo života. „Dávam ti slobodu," zašepkala.

Rozplakal sa jej na prsiach. „Nikdy som po slobode netúžil. Túžil som len po tebe. Callie, prosím ťa, neopúšťaj ma. Nemôžem bez teba žiť."

„Ale áno," povedala. „Môžeš žiť aj bezo mňa. Musíš žiť kvôli mne. Budeš kráľom. Budeš tým najúžasnejším kráľom na svete."

„Nie," pokrútil hlavou a pozrel sa na ňu očami plnými slz. Uhádol bez slov, že užila niečo z tej svojej jedovej záhrady. Cítil, ako z nej rýchlo uniká život. „Nechcem byť bez teba. Prečo si mi o tomto nič nepovedala? Prečo si..."

Položila mu prst na pery. „Je po všetkom. Talis, ľúbila som ťa. Ľúbila som ťa z celého srdca a z celej duše. Viac som ťa ani nemohla ľúbiť. Ale cítim, že to nestačilo, aby si aj ty rovnako ľúbil mňa. Cítim, že som v niečom schybila."

„Nie, nie," nesúhlasil. „Aj ja som ťa ľúbil. Ľúbil som ťa viac ako..."

Zbadal, že Callie ho už nevníma. Dych jej slabol. Ako len bude bez nej žiť? Ako to má vydržať bez jej smiechu a bez jej vychvaľovania, že je tým najúžasnejším mužom na svete, ktorý všetko dokáže?

„Bez teba nie som ničím," zašepkal. Vydýchla a tak, ako z nej unikál život, unikál život aj z neho, ako keby mu niekto otvoril žilu a z nej sa prúdom valila krv. Polovica zo mňa zomiera, pomyslel si. Bola mojou druhou polovicou.

Opatrne ju vzal do náručia a vystúpil na múrik cimburia. Konal bezmyšlienkovite, veď nebolo o čom rozmýšľať.

Keď jej priložil pery na ústa, Callie otvorila oči a zadívala sa mu do očí. Vedela, že stoja na okraji múrika a pod nimi je hĺbka mnohých podlaží veže. „Nie," zašepkala bezvládne.

Vzblikla v nej posledná iskierka života. Chytila Talisa okolo hrdla a vtisla mu na pery bozk. Zotrvali v bozku, aj keď vykročil z múrika do prázdna, a ich pery ostali spojené, až kým nedopadli na ostré bralá pod vežou.

John Hadley dorazil pod vežu starej hradnej pevnosti vo chvíli,

keď sa telo jeho milovaného syna roztrieštilo o bralo. Zastal a v mŕtvom tichu dlho zarazene hľadel na telá dvoch mladých ľudí spojené v tesnom objatí. Vedľa Callie ležalo dolámané tielko milovanej opičky, ktorú dostala od Talisa ako dar lásky.

Potom John zaklonil hlavu a žalostne zvolal k nebesám: „Nie, Bože, nie!“ Vrhol sa na mŕtve telá a výkrik mu vrátila hlasná ozvena z ďalekých vrškov.

kapitola 41

Talisova smrť oboch rodičov pripravila o nádeje, ktoré doňho vkladali. Ani jednému sa už ďalej nechcelo žiť a pani Ali-da ho prežila sotva o niekoľko hodín.

„Peklo má o dušu viac," poznamenala nenávistné Penel-la, keď jej pani naposledy vydýchla.

Z Johna Hadleyho sa po Talisovej smrti z večera do rána stal zlomený muž a čoskoro sa pred zrakmi ľudí vo svojom okolí zmenil na vetchého starca.

Nad Hadley Halí sa však vznášala ťaživá temrava, ktorá sa nedala vysvetliť ani tragickou smrťou dvoch mladých ľudí. V honosnom zámockom sídle s neďalekou zrúcaninou prastarej hradnej pevnosti šarapatilo niečo horšie ako smrť.

„Tu chýba láska," povedal Hugh Kellon, keď navždy opúšťal zámocké múry. „Bola medzi nami veľmi krátko, ale všetci sme ju pocítili. Vzdali sme sa nádeje na lásku dávno pred tým, ako medzi nás prišli, ale tí dvaja mladí ľudia nás zobudili. Pripomenuli mi dávno zabudnuté sladké chvíle mladosti. Ovplynili životy nás všetkých."

Mal pravdu, Callie s Talisom naozaj ovplyvnili životy všetkých na zámku. Po matkinej smrti sa Edith veľmi rýchlo vydala za čerstvého vdovca. Pán Peter Erondell sa stal jej manželom, hoci ešte ani nevedel, ako sa vlastne jeho nová nevesta volá. Edith potom chytro našla manželov aj pre svoje sestry. John sa utiahol do ústrania a zlatky, ktoré celý život tak starostlivo zhŕňal, ho celkom prestali zaujímať.

Penella ľahko presvedčila utrápeného zámockého pána, že také veľké zámocké sídlo potrebuje skúsenú gazdinú, a Hadley Halí bol čoskoro spravovaný tak vzorne, ako ešte nikdy predtým. Takmer

bez námahy dosiahla u svojho pána, že pani Alidu nedal uložiť na večný odpočinok na jej milovanom zámku Peniman Manor. Prezradila mu, ako

jeho nebohá manželka zneužívala bohaté panstvo vo svojej držbe na podlé klamstvá a vyhrážky. Keďže sa ho za žiadnu cenu nechcela vzdať za svojho života, nemal jej patriť ani po smrti.

Smrťou Callie a Talisa akoby ostali zámok a celá rodina bez duše. Ako povedal Hugh, nebolo tam viac lásky. Deti zámockého pána poodchádzali jedno za druhým z domu, lebo ani jedno z nich netúžilo ostať s otcom, ale ani na Hadley Halí.

Gilbert Rasher na zámok nikdy nedošiel a nikdy svojho dospelého syna nevidel. Vybral sa síce poňho a chcel mať z neho kráľa, ale po ceste ho napadli zbojníci a zabili ho aj so všetkými jeho synmi, keď im odmietli vydať tých zopár zlatiek, ktoré mali so sebou. Na Hadley Halí však iba ne-mnohí vedeli, že mal prísť a pomstiť pani Alidu, a tak si tam na Gilberta Rasherha nikto viac nespomenul.

Po troch rokoch od smrti mladých ľudí Penella pripomenula zámockému pánovi, že by sa patrilo uctiť si ich pamiatku. A tak im John Hadley dal postaviť honosnú kaplnku s kazetovým stropom a mramorovou podlahou. Dal zhotoviť aj veľký mramorový pomník, ktorý umiestnili vo východnej časti kaplnky. Na snehobielych mramorových vankúšoch so strapcami ležali sochy Callie a Talisa. Callin členok objímala opička. Mramorové postavy sa držali za ruky a naveky si hľadeli do očí. Nad ich hlavami držali holubice v zobáčikoch biely mramorový baldachýn s odtiahnutými závesmi, ktorý akoby ľudom naznačoval, že hľadia na niečo, čo má ostať ukryté pred ich zrakmi, lebo patrí iba dvojici na chladnom lôžku.

Pod sochami bola mosadzná tabuľka a na nej nápis:

V TÚ ISTÚ ZRODENÍ HODINU, V TÚ ISTÚ HODINU
ZOSNULÍ. ŽIVOT ICH ROZDELIL, V SMRTI SA SPOJILI.

TRETIA ČASŤ

kapitola 42

S plačom som sa zobudila z hypnotického spánku a v prvej chvíli som nespoznala tváre dvoch ľudí, ktorí sa nado mnou

áňali, Mladý muž mal čudne ufúľanú tvár. Pod vrstvou lacného líčidla, zbrázdeného pramienkami potu, som spo-vala, že je bledý

ako smrť.

„Vyzeralo to, akoby ste celkom vypustili dušu," poznamenal. Z jeho prízvuku som usúdila, že školské lavice dlho nešúchal.

„Bola si mŕtva," zašepkala pekná dievčina, ktorá sa nakláňala nado mňa z druhej strany.

Otočila som sa za hlasom a ocitla som sa zoči-voči svojej najstaršej sestre z alžbetínskeho obdobia Edith. Chvíľu mi trvalo, kým som si spomenula, že teraz sa volá Elien a veľmi sa chce vydávať. Ani sa jej nečudujem, pomyslela som si, veď si dost vytrpela pri svojej bezcitnej matke.

Chcela som sa nadvihnúť, ale iba čo som sa bezvládne zvalila naspäť na tvrdú kanapu. Kedy vymysleli čalúnený nábytok? A prečo sa mi stále vynárajú v mysli kočiare bez koní?

„Catherine," oslovila ma Elien či Edith, „musíme sa poponáhľať domov. Je už veľmi neskoro, a mala... mala si ťažký deň."

To si myslím, že po spáchaní samovraždy je človek ustatý, napadlo mi a prijala som jej pomoc pri vstávaní z lôžka. A k tomu treba prirátať hlboký, takmer smrteľný hypnotický tranz, z ktorého ma nevedeli prebrať. Mladík nám už držal otvorené dvere a bolo na ňom vidieť, že sa nás chce zbaviť skôr, ako ho obvinia z vraždy.

Aj za výdatnej pomoci Elien som ledva vliezla do kočia-ra, ktorý nás odviezol späť do sídla jej brata. V spálni som sa nechala slúžke povyzliekať. Nevládala som sa vôbec hýbať, taká som bola ohúrená a vyčerpaná. Len čo ma uložila do postele, hneď som zaspala.

Zobudila som sa až ráno a cítila som sa oveľa lepšie. Ibaže som bola šialene hladná. Postupne sa mi začala vracieť pamäť. Čoskoro som si pospomínala na všetko. Na svoj život v New Yorku v roku 1994, na zážitky z eduardovského obdobia, ale aj na to, čo som prežila s Talisom.

Zazvonila som na slúžku a povolila som uzdu svojej fantázii, ako to robievam, keď si vymýšľam zápletky pre román. Chcela som si v hlave všetko usporiadať a dobre si to zapamätať.

Teraz som už chápala, odkiaľ pramení hlboké nepriateľstvo Tavistockovej pestúňky ku mne, aj svoju nevysvetliteľnú túžbu po jej láske. Aya je vlastne Alida, moja vlastná matka. Za života v eduardovskom období sa konečne dočkala Talisa ako syna. Veď pestúňka je niečo ako matka. A Tavistock na ňu zrejme nedal

dopustiť, lebo Talis zomrel skalopevné presvedčený o čestnosti jej úmyslov.

Tavistockov strýko Hubert je alžbetínsky rytier Hugh Kel-lon, a stále sa nás, ešte aj po toľkých rokoch, usiluje dať dohromady.

S úsmevom som sa zahľadela na baldachýn nad svojou hlavou. Dorothy je moja priateľka Daria. S rovnakým záujmom načúva mojim príbehom aj túži po mnohých mužoch. Splnilo sa jej želanie chytiť do svojich osídíel každého, kto sa jej zapáči. Nebolo muža, ktorý by si Dariu nevšimol. A napriek stáročiam sme ostali priateľkami.

Potom mi zišlo na um, že so slečnou Fionou som síce nemala česť zoznámiť sa, ale určite to je krásna Frances. Vystrúhala som kyslú grimasu. Tá je skutočne schopná môjho vyvoleného prenasledovať aj niekoľko storočí.

Keď mi slúžka priniesla podnos s jedlom a položila mi ho na kolená, pozorne som si ju prezrela. Stretla som sa aj s ňou v minulosti? Nie, na ňu som sa nepamätala.

„Budete si ešte niečo želať, madam?“ spýtala sa.

„Nie, už nič. Spala som bez prestávky celú noc a cítim sa oveľa lepšie.“

Slúžka sa usmiala. „Ráčili ste prespať dve noci a jeden celý deň. Milostivý pán prikázal, aby sme vás nevyrušovali.“

Keď odišla, zhltna som všetko, čo bolo na podnose, a mala som chuť požiť aj kvety z vázičky. Celý deň a dve noci, pomyslela som si s úsmevom. Nečudo, že som v spánku mala pocit, ako keby som ležala pod poltonovou vrstvou prikrývok.

Keď som dojedla, vošiel do komnaty môj manžel. V prvej chvíli som sa až roztriasla pod návalom citov, keď som si spomenula, akí sme si boli veľmi blízki. Nechcel bezo mňa žiť, a ani ja som nechcela žiť bez neho.

„Som rád, že sa už lepšie cítite,“ povedal formálne.

Dobre som ho poznala a vedela som, že v skutočnosti je to veľmi citlivý a jemný človek. Celkom ako ja, pomyslela som si. Ľudia si o mne myslia, že som bezcitná a cynická, ale sú na veľkom omyle.

„Tally,“ oslovila som ho bezprostredne a vystrela som k nemu ruku.

Neprijal ju. „A teraz ste navyše aj zabudli, ako sa volám.“

„Nie, nezabudla. To iba...“ Čo iba? Iba že teraz viem o všetkom

oveľa viac? „Tavey, chcem, aby sme to znovu spolu skúsili. Ľúbime sa predsa. Určite viem, že ma ľúbite. Vždy ste ma ľúbili a budete ma ľúbiť naveky.“

Zazdalo sa mi, že sa mu v očiach zaligotali slzy, ale ovládol sa. „Áno,“ prisvedčil chrapľavo. „Vždy som vás ľúbil, ale vy a ja nemôžeme... My nemôžeme...“ Keď zistil, že to nevládze dopovedať, zvrtol sa a náhlivo vyšiel z komnaty.

„Áno,“ prisvedčila som si do ticha spálne. „Aj ja to viem. Naozaj nemôžeme.“

„Ľúbiť však naveky budeš len mňa a nikoho iného,“ tak to povedal Talis.

„Ľúb si ma len takto pekne naveky, a naveky aj zmieraj svoju nenaplnenou túžbou,“ tak to povedala Callie.

Nora mi povedala, že naplneniu našej lásky s mojou spriaznenou dušou bránia kliatby. To pre ne si nedôverujeme. V eduardovskom období sme nedokázali zlomiť ich moc. Nenašli sme si k sebe cestu, a preto sa nemôžeme stretnúť ani v roku 1994.

Po trpkých zážitkoch z alžbetínskeho obdobia, keď som videla, ako zákerne sa správali ľudia k mladému zaľúbenému páru, som bola pripravená všetko svojmu spriaznenému druhovi bezvýhradne odpustiť.

„Týmto odstupujem od kliatby, ktorú som vyriekla,“ povedala. Som nahlas napoly zo žartu, ale aj tak som sa celá čudne zachvela. Myslím, že kliatby vyslovené s vážnym úmyslom sú účinnejšie, ako snímanie kliatieb iba zo žartu.

Ako sa teda dá sňať kliatba?

Chcela by som tu mať Noru, to bolo prvé, čo mi zišlo na um. Nepotrebujem na akt odkliatia krištáľovú guľu či bábky, predstavujúce naozajstných ľudí? A čo mŕtve žaby a prášok z rohu jednorožca?

Ako som sa tak zabávala, odrazu som si všimla noviny, ktoré som mala na podnose s raňajkami. Málokedy čítam noviny, ale ako som odsúvala podnos nabok, zrak mi padol na dátum výtlačku. Siedmeho júna. V prvom okamihu som nechápala, prečo ma pohľad na dátum tak hlboko rozrušil, ale potom som si spomenula celkom jasne.

Dnes nás oboch s Tavistockom čaká smrť. Nieкто nás zavraždí, alebo si sami vezmeme život, a moje telo sa nikdy nenájde.

V tej chvíli ma prešla všetka chuť na žarty. Vražda ani samovražda nie sú témy na žartovanie.

Najskôr som si položila otázku, či možno našej smrti zabrániť. Ak sa to nebude dať, ako sa mám stať dostatočne pred tým, než zomriem?

Vtedy mi zišlo na um niečo, čo mi povedala Nora. „Budete spolu veľmi šťastní. Na to, aby ste ho našli, sa však najskôr musíte dozvedieť veľa vecí.“

Zamyslela som sa nad tým, ako chápať to „dozvedieť sa“. Čo sa mám dozvedieť? Mám to chápať, že minulé životy majú na všetko vplyv? Že neslobodno na nikoho uvaliť kliatbu, nech by sme sa naňho akokoľvek veľmi hnevali?

A potom som odrazu pochopila, čo „dozvedieť sa“ naozaj znamená. V živote je predsa láska to najdôležitejšie. Nora mala pravdu. Za Stevena som sa chcela vydať, lebo mi už neostávalo veľa plodných rokov. Ak som sa mala vôbec vydať, bolo to treba spraviť ihneď. Stevena som neľúbila. Iba som ho považovala za dokonalé stelesnenie predstáv o ideálnom manželovi. Tavistock rozhodne nie je stelesnením takejto dokonalosti. Ideálne na ňom vlastne nie je vôbec nič. Je márnomyseľný, arogantný, pyšný a považuje ma iba za svoj prívesok. Je to jednoducho hrozný človek.

Ukryla som si tvár do dlaní a rozplakala som sa. Možno je hrozný, možno ma rozčuľuje a je voči mne nespravodlivý. Možno odo mňa očakáva aj tisíckrát viac, ako mi sám dáva, ale je môj. Bol môj, je môj a naveky mojím aj ostane.

„Ľúbiť však naveky budeš len mňa a nikoho iného," tak to povedal. Je to pravda a platí to dodnes.

„Musím sa tej kliatby zbaviť," povedala som nahlas. „Musím!"

Lenže ako? Nemala som ani najmenšiu predstavu o tom, ako sňať zo seba hroznú kliatbu. Vyznala som sa iba vo vymýšľaní príbehov a zabávala som nimi ľudí. No a keby sa niečo také prihodilo v niektorom z mojich príbehov? pomyslela som si s úsmevom. Keby som o niečom takom písala, potom...

Zdvihla som sa z vankúša, lebo mi konečne svietlo. „To je ono! Mám talent vymýšľať si príbehy. Boh ma obdaril nadaním, a to treba využiť. Moje nadanie mi pomôže prísť na to, čo treba robiť. Musím..."

Vyskočila som z postele. Tak isto ako Scarlettine, aj moje sily sa

obnovovali spojením so zemou. Keď som si v New Yorku potrebovala niečo premyslieť, zašla som sa poprechádzať do Central Parku. Boli to dlhé prechádzky. Musím sa teda chytré obliecť, zísť do záhrady a vymyslieť pre svoju hrdinku - vlastne pre seba - spôsob, ako sňať kliatbu.

Po štvorhodinovom chodení som ledva stála na nohách, ale mala som svoju zápletku. Nie, mala som plán. Na jeho uskutočnenie som potrebovala iba trochu pušného prachu, nejaké líčidlá na tvár a farbu na vlasy. No a veľkú dávku šťastia.

Ako som sa vracala na zámok, modlila som sa, aby to dobre dopadlo.

kapitola 43

Adam Tavistock, hrdý gróf de Grey, sedel v sedle, ako keby bol s koňom zrastený. Skákal ponad živé ploty a priekopy a stískal dlhými nohami spotené boky zvierat. Bol celý za-striekaný od blata, laty mu potrhali čerňavé a tvár mal po-škriabanú od konárov. Nedbal o to a len poháňal koňa do prudšieho cvalu. Keby to bolo možné, najradšej by ušiel sám pred sebou. Túžil po takej rýchlosti, ktorou by ušiel pred vlastnou dušou.

Lenže kam pôjde? uvažoval ďalej, lebo pred vlastnými myšlienkami sa mu nedarilo ujsť. Kam zamieri? Do roztvorenej Fioninej náruče? Keď sa peknej slečne občas na dlhšie prizrie, zatúži po jej nezvyčajnej kráse, ale zväčša sa s ňou poriadne nudí a má čo robiť, aby nezaspal.

Oplýva krásou, ale niet v nej ducha ani zmyslu pre humor, pomyslel si, keď s koňom preskakoval vysoký živý plot. Veď ani nepotrebuje muža rozosmiať, či inak ho zabaviť. Ľuďom zväčša stačí, ak vedľa nich iba sedí, aby ju mohli obdivovať. Zdá sa, že nikomu neprekáža, ak sa nezapája do rozhovoru. Ale načo by sa aj zapájala, keď skoro nikdy nemá čo povedať?

Napriek tomu sa Tavistock chce s ňou oženiť. Prečo? Na otázku pozná iba jedinú odpoveď. Chce vyvolať v Catherine žiarlivosť. Zdá sa, že Catherine Fionu priam bytostne nenávidí. Keď sa s vychýrenou krásavicou stretol prvý raz, všimol si iba jej do očí bijúcu krásu, nič iné ho na nej nezaujalo. Ani mu na um nezišlo, že by mu mala patriť. Rovnako ako nikdy netúžil vlastniť obraz,

ktorý visí niekde na stene u priateľa.

O Fionu sa začal zaujímať, až keď si všimol Catherineinu nevraživosť, lebo ju znenávidela doslova na prvý pohľad. Ktovieprečo, ale Catherine bola presvedčená, že Tavistock sa do božskej slečny Fiony vášnivo zaľúbil. Práve tá nepodložená žiarlivosť bola na príčine, že sa o krásavicu začal zaujímať.

Kôň práve skákal cez potok, ale pri doskoku sa na strmom brehu pošmykol. Nebyť Tavistockovej pevnej ruky a šikovnej práce s uzdou, zvalí sa aj s jazdcom.

Lúbi Catherine a ľúbi ju celým srdcom. Po prvý raz sa s ňou stretol pred necelými piatimi rokmi na záhradnej slávnosti u tety. Do jej fialkovomodrých očí sa zahľadel na prvý pohľad a krásne svetloplavé vlasy ho navždy pripravili o rozum. Viac s láskou nepomyslel na žiadnu inú ženu.

V deň svadby sa však všetko pokazilo. Veľmi sa to pokazilo. Túžil si ju vziať, ale nešlo to. Catherine bola nevinná a neskúsená, a tak jej vôbec nezišlo na um, že niečo nie je v poriadku. Páčilo sa jej, ako sa mazná s jej nahým telom, ako si ju k sebe túli. Po dlhých hodinách nežných dotykov a bozkov vôbec nechápala, prečo odrazu vyskočil z postele a zlostne za sebou zabuchol dvere. Vedel, že Catherine nemá potuchy, v čom schybila, ale aj tak sa cíti vinná za jeho hnev.

Nasledujúce ráno si povedal, že všetkému je na vine jeho priam bolestivá túžba po naplnení lásky. Ešte svoju ženu dobre nepozná, a tak sa v jej prítomnosti nedokáže uvoľniť. Postačí preto, ak sa lepšie spoznajú a privyknú si na seba.

Začal s ňou teda tráviť všetok čas. Cestovali spolu, zabávali sa, zdôveroval sa jej so všetkým. Dosiahol však iba to, že po nej ešte viac túžil a ešte mocnejšie ju ľúbil, ako hneď po svadbe.

Zmieral túžbou po jej tele, po fyzickom naplnení lásky. Všetko na nej ho vzrušovalo. Spôsob chôdze, reč, aj to, o čom hovorila. Stačilo mu zadívať sa jej na ruku so šálkou čaju, a chrbát mu zalial hojný pot.

Manželstvo však zostalo nenaplnené aj po roku spoločného života. Vedel, že nadišiel čas, aby ukončil svoje trápenie a začal tráviť svoj život mimo domova. Veril, že ak sa s ňou nebude vídať každý deň, rozporné túžby sa pominú.

Samozrejme, že si potom doprial iné ženy. Musel si predsa

dokázať, že neprestal byť mužom. Catherine nechal na vidieckom sídle a vyplňal si čas cestovaním a pijanskými zábavami a zvädzaním žien v Londýne. Ani pri jednej z nich sa mu nestalo, že by zlyhal a nedokázal naplniť ľúbostný akt. Problémy so svojím mužstvom mal len pri Catherine.

Ich manželstvo trvalo tri roky - ak sa také spolužitie vôbec dá nazvať manželstvom -, až si napokon od istého dňa začal navrávať, že chyba je v nej, a nie v ňom. Chyba predsa nemôže byť v ňom, veď pri iných ženách sa priam nevie udržať na uzde, a tak len ona musí byť na vine jeho problémom.

Strýka Huberta trápilo, že netrávi čas s manželkou. „Ženy prídu na hriešne myšlienky, ak sa po celé dni nemajú komu venovať," povedal mu raz. „Mal by si sa jej postarať o krdel' detí. Poteš sa s ňou častejšie v posteli!" Strýko netušil, prečo sa naňho Tavistock zlostne vyrútil, ani prečo potom odtiahol z domu ako búrkové mračno.

Keď si všimol, že Catherine nemôže peknú Fionu ani vystáť, manželkina žiarlivosť rozochvela driemajúcu temnú strunu jeho povahy. Chápal, že sa nespráva čestne, ale želal si ublížiť jej, tak ako ona nechtiac ubližovala jemu. Začal jej pri každej príležitosti spomínať Fionu. Upozorňoval ju na Fionin neodolateľný parfum, na jej krásne šaty. Radil žene, aby sa spýtala Fiony, ako si ošetruje vlasy, že ich má také jemné. Čoskoro svojimi poznámkami dosiahol, že sa hnevala naňho tak isto, ako sa hneval on na ňu.

Všetko však nabralo iný smer po tom, ako Catherine popísala tie listy. Tavistock veľmi dobre vedel, že nemala pomer so žiadnym mužom. Dával ju sledovať. Zakaždým keď sa vrátil domov, zavolať si jej komornú a dal si do najmenších podrobností zreferovať, čo pani robila v jeho neprítomnosti. Dozvedel sa, že sa zaujíma o operných spevákov, ktorých podporovala, a o umelecké diela istého klenotníka, ruského emigranta.

Tavistock presne pochopil jej zámer. Tie listy napísala preto, aby mu naznačila, že je ako žena žiaduca. Mala takú istú hrdosť ako hociktorý muž, a nikdy by mu to priamo nepovedala. Dávala mu tak vlastne najavo, že po nej túžia iní muži, tak ako on túži po Fione.

Tavistockovi však pýcha bránila vysvetliť Catherine, že v ich

nenaplnenom manželstve je problémový partner on, a nie ona. Príhoda s listami by ostala bez následkov a napokon by na ňu zrejme aj zabudol, nebyť jeho starej pestúanky Aye. Čo sa pamätá, vždy sa voči nemu správala veľmi vlastnícky. Keď bol ešte dieťa, pred spoločnou večerou s rodičmi ho každý deň bolestivo štipala na líca, kým sa nerozplakal. Po čase si rodičia neželali sedieť s ním pri stole, lebo ho považovali za uvrieskaného a usopleného nesprátníka. Pestúnke zakázali vodiť ho do jedálne, kým nebude mať dosť rokov, aby sa vedel slušne správať. Aya dosiahla svoj cieľ. Zlatého drobčeka Taveyho mala odvtedy iba pre seba.

Predstieranými útekmi pred nudou vidieckeho domova sa mu podarilo oklamať všetkých okrem starej pestúanky. Aya poznala pravdu. Vedela, že je svojou ženou posadnutý, že ho máta od prvej chvíle, ako ju zazrel, a nemyslí na žiadnu inú ženu. Aya to vzala tak, že Catherine jej ukradla miláčika. Nenávidela ju, lebo pochopila, že Tavistock ju nadovšetko ľúbi.

Tavistock pred všetkými predstieral, že nevie, ako sa dostali Catherineiny listy na verejnosť. Ale vedel to. Catherine „zabúdala“ listy na rôznych miestach v dome, aby ich našiel. Popravde ich rád nachádzal, lebo boli zábavné, ako napokon aj všetky jej príbehy.

Catherine sa mohla zúčastniť na hocijakej nudnej spoločenskej udalosti, a predsa o jej priebehu vedela porozprávať tie najzábavnejšie príhody. Na začiatku ich manželstva boli spolu na čaji, a Tavistockovi sa ušlo miesto pri starej nudnej dáme, ktorá ho nalievala čajom a donekonečna básnila o svojej záhrade. Musel sa veľmi premáhať, aby sa pod nejakou zámienkou hneď nevypoklonkoval z jej spoločnosti. Ale keď sa po čajovom večierku vracali s Catherine v kočiari domov, celou cestou ho zabávala vtipnými postrehmi o tom, čo tam videla. Porozprávala mu o chudých domácich dcérach s dlhými nosmi, ktoré zmierali k nemu láskou. Na „dôkaz“ svojho tvrdenia mu názorne predviedla, ako mu jedna z nich podáva šálku s čajom a pýta sa ho, či chce čaj s mliekom alebo citrónom. Keď počúval Catherineinu verziu, zdalo sa mu, že ani neboli na tom istom večierku. Čo robil, keď sa to všetko odohrávalo? Čoskoro sa na Catherineiny rozprávky tešil oveľa viac ako na samotné spoločenské stretnutia.

Lenže po prvom roku manželstva, keď postupne narastal Tavistockov bezmocný hnev, Catherine odrazu skončila s

rozpráváním príbehov. Povedala mu: „Keď som nešťastná, z hlavy mi vyšumia všetky rozprávky.“ Potom začal tráviť čas mimo domova a vyhýbal sa jej.

Napokon sa k nej však vždy vracia. Veľmi mu chýba, keď nie je s ním. Keď nie sú spolu, ako keby mu chýbala časť tela aj mysle.

Tak prečo mu to vlastne s ňou v posteli nefunguje? To si skutočne nevie vysvetliť, ale nech to skúša akokoľvek, nedarí sa mu s ňou naplniť manželskú povinnosť.

A tak Catherine napísala nešťastné listy, aby mu dala najavo, že ju zviedli všetci muži v Anglicku, lebo chcela upútať jeho pozornosť. Tavistock si ich prečítal a dobre sa na nich pobavil. Lenže keď Aya dva z nich poslala do novín, všetok smiech ho razom prešiel. Ďalšie potom poslala manželkám dotýčnych mužov, s ktorými mala mať Catherine vášnivé vzťahy. Iné potom poposielala priamo mužom, ktorým boli určené.

Tavistock si sám nebol celkom nacistom, či je, alebo nie je bezcharakternejší ako adresáti listov, ktorí nikdy ne-vztiahli ruku na drobnú, peknú pani de Greyovú. Chlapom predsa lichotí, ak sa o nich svet domnieva, že nasadili parohy mužovi, po ktorom neraz zatúžila ich vlastná manželka.

V salónoch Anglicka azda ani nebolo muža, ktorý by si od manželky, či milenky nevypočul niečo o kráse Adama Tavistocka, alebo o jeho mužnosti, ktorú si nemožno nevšimnúť, keď prejde po miestnosti. Neexistoval azda ani jediný manžel, ktorému by lepšia polovička nevyčítala, prečo aj na ňu nehľadí jej manžel tak ohnivo, ako pán de Grey na svoju ženušku, lebo tej takmer vlasy blčia pod jeho iskrivými pohľadmi.

Listy poskytli týmto mužom príležitosť na pomstu. Keď na to prišla reč, popreli síce, že sa peknej plavovlásky niekedy čo i len dotkli, ale vyslovili to takým tónom, že to poslucháči považovali za ušľachtilé klamstvo, ktoré má chrániť česť ohováranej ženy.

Tak ako si má teda Tavistock chrániť vlastnú česť? Má zotrvať s Catherine v manželstve, aj keď sa s vlastnou manželkou nezmôže na akt lásky? Chce mať predsa deti. Syna, ktorý zdedí rodové meno, a dcéry, ktoré budú navlas podobné Catherine. Dievčence, ktoré mu budú rozprávať také príbehy ako ich matka, alebo ešte lepšie.

To mu však očividne nie je súdené. S ňou sa detí nikdy nedočká.

Po zverejnení listov sa chladnokrvne rozhodol pre rozvod. A koho lepšieho si mal potom vybrať ako Fionu? Ak v spoločnosti predstaví takú krásavicu ako svoju manželku, či neukáže svetu, že je stále chlap na svojom mieste, aj keď ho prvá manželka tak veľmi ponížila?

No keď si Tavistock pomyslel na manželstvo s Fionou, zakaždým cúvol. Veď túžil po Catherine. Bytostne po nej túžil, no nezmohol sa na naplnenie svojej túžby.

Ustatý kôň sa pod ním znovu potkol, ale Tavistock vytrvalo hnal zviera stále vpred. Jazdieval tadiaľto často a cestu poznal ako svoju dlaň. Čoskoro dorazí k hradskej, kde sa končia jeho pozemky. Tam zabočí a pustí sa naspäť k zámku.

Catherine, pomyslel si. Catherine, Catherine, Catherine. Ako si to s ňou len vyriešiť? Ako má bez nej ďalej žiť?

Keď mu lekár oznámil, že Catherine dvakrát po sebe omdlela, myslel si, že mu udrela posledná hodina. Bol presvedčený, že čaká dieťa. „Vyšetrite ju,“ osopil sa na lekára. Kým čakal na výsledok prehliadky, stiahol pol fľaše brandy.

Keď mu lekár po vyšetrení oznámil, že jeho manželka je panna, Tavistockovi stačil jediný pohľad na jeho prekvapenú tvár, aby si domyslel názory okolitého sveta, keď sa to rozchýri.

Zašiel za Catherine, že si to s ňou vybaví, no tá sa doňho pustila tak bojovne ako nikdy predtým. V posledných dňoch sa mu vôbec videla akási iná. Nebola ani vystrašená, ani hanblivá. Nebadal jej v očiach skrytú prosbu, aby bol k nej milý, aby si ju všímal, aby ju ľúbil. Jej oči sa ho nepýtali: V čom som pochybila? Prečo ma neľúbite?

Pripustil si to veľmi nerád, ale takúto nahnevanú ju ľúbil ešte väčšmi. Možno práve jej dobrota a nevinnosť boli na príčine, že sa s ňou nedokázal pomilovať. Čo ak mu skrytá myšlienka, že ju pošpiní telesným aktom, bránila v naplnení lásky?

Dokonca aj jemu samému boli takéto odôvodnenia proti srsti. Pravda bola taká, že nemal ani najmenšie tušenie, čo s ním nie je v poriadku.

Bol natoľko zabratý do problémov, že keď kôň docválal k hrbu brvien a balvanov naprieč cesty a nečakane sa zarazil, nezachytil dosť pohotovo pohyb zvieraťa. Preletel mu ponad hlavu a pristál na chrbte na tvrdej zemi.

Zopár okamihov mu trvalo, kým sa mu v hlave trochu vyjasnilo. Napoly omráčený sa nadvihol a podoprel sa laktami práve vo chvíli, keď jeho kôň mizol za víškom smerom k zámku. Kôň dobre pozná cestu domov, lebo tu, na hraniciach majetku, sa s ním vždy otáča naspäť.

„Šľak to trafil!“ zahundral, keď vstával, ale tak sa mu zakrútila hlava, že sa skoro zasa zvalil. Tackavo zamieril k vysokej hĺbe brvien a skál, a v duchu sa už zastrájal, ako zderie z kože naničhodníka, ktorý to tam vyhodil. To si už nevedel nájsť lepšie miesto ako stred cesty, ktorá sa denne používa? pomyslel si. Niektoby si tu mohol...

Odzrazu začul spoza hĺby čudný zvuk. Ss-s, čosi zasyčalo. Zvedavo sa naklonil ponad najhrubšie brvno a pozrel sa, čo to syčí. Zbadal slabé iskrenie, a keď sa lepšie prizrel, uvedomil si, že to je zápalná šnúra, pripojená k nevel'kému valcu, z ktorého sa vysýpa sivý prášok.

„Pušný prach,“ povedal neveriacky, a sotva sa stihol odvrátiť, vo valci sa prudko zablysko a ozval sa ohlušujúci výbuch. Cítil ešte, ako ho letiaca skala trafila do hlavy, ale čo bolo potom, to už nevedel.

„Kde som to?“

„Ticho,“ ozval sa ženský hlas s neznámym prízvukom. „Vy si len oddychujte, ja sa o vás postarám.“

Pred očami mal nepreniknuteľnú tmú, hlava mu trešťala tak, že chcel radšej zomrieť, ako znášať šialenú bolesť, a hučalo mu v ušiach.

„Nie! Nechajte ten obväz na pokoji,“ napomenula ho žena. Aspoň tak si to domyslel, lebo čo povedala, vyznelo skôr ako: „Nešklbte si tú handru.“

Tavistock bol priveľmi ustatý na to, aby sa pokúsil zistiť, čo sa s ním vlastne deje, a tak iba mdlo spustil ruky pozdĺž tela. „Oslepol som?“ Slepota sa mu videla celkom primeraným ukončením jeho biedneho života.

„Len to tak trošku buchlo, ništ viacej. Ščipka pušného prachu, naozaj. Nech sa tým vaša maličkosť neráči trápiť. Tuto, zlatko, vychlipkajte si toto, a bude vám hneďka lepšie.“

Tavistock mal okolo očí tuho pritiahnutý obväz, no keď mu nadvihla hlavu, pocítil zboku na tvári mäkké ňadro, o ktoré si ho

pritisla. Horúci nápoj mu dala vypiť z hrubej šálky. „Čo to je?“ spýtal sa zasnene, lebo sa mu celkom zapáčilo mať líce na jej prsníku namiesto na vankúši. Očividne sa neunúvala nosiť šnurovačku.

„Odvar z vrbovej kôry," odvetila mu, „to je akože predchodca aspirínu, a ešte som to vylepšila lyžicou tmavého rumu." Zahundrala ešte čosi v tom zmysle, že nevie, či už vynašli aspirín. Tá poznámka mu niečo pripomenula, mal by sa na to spýtať, lenže si za svet nevedel spomenúť, na čo sa to chce spýtať.

„Kto ste?" zašepkal.

„Váš strážny anjel, zlatko," odvetila. „A kto som podľa vás?"

„Nezdá sa mi, že by som chcel, aby ste boli niekto iný," povedal a pošmátral jej rukou dohora po ramene.

Nečakane mu pustila hlavu, a keď ňou uderel o tvrdú posteľ, až sa mu v hlave zaiskrilo. Vzdychol si.

„Nemáte ženu?" spýtala sa ho nahnevane. „Nemáte tú svoju, ktorá sedí doma opustená, kým sa vy takto veselo po-flakujete po svete?"

Výrazy, ktoré používala, mu neboli známe, ale v podstate rozumel, čo vraví. „Tá mi ne..."

„Ak sa mi chystáte povedať, že vám nerozumie, tresnem vás kutáčom!"

Tavistock sa zasmial. „Obávam sa, že mi rozumie až priveľmi dobre. Nedáte mi ešte z toho odvaru?"

Tentoraz mu hlavu nepridržala, ale podala mu šálku natiahnutou rukou. Nič nevidel, a tak mu chvíľu trvalo, než sa k šálke naslepo dohmatal.

Keď žena zmĺkla, chcel načúvať, aby zistil, kde je, ale hučanie v ušiach mu prehlušilo všetky zvuky. Niečím dráždila jeho zvedavosť. „Ako som sa sem dostal? Povedzte mi všetko, prosím!"

„Dotrepala som vás sem," vyhlásila znovu tým čudným prízvukom, ktorý sa mu po každom hite horúceho nápoja čoraz väčšmi pozdával.

„Nie," povedala potichu, a cítil, ako sa pod ním pohla tvrdá priča, keď si prisadla. „Porozprávajte mi o sebe. Prečo ste toho chudáka koňa tak hnali? Skoro ste ho uštváli na smrť."

Zasmial sa, ale iba čo ho viac rozbolela hlava. Čarovný elixír zo šálky však začínal účinkovať a bolesť sa čoskoro zmiernila. „Ak sa

vám začnem spovedať zo svojich problémov, nebude to mať konca kraja."

„Som dobrá poslucháčka," povzbudila ho potichu, pričom celkom zabudla na svoj predchádzajúci prízvuk. Ta-vistock si však nič nevšimol.

Nechápal situáciu, v ktorej sa ocitol. Mal zaviazané oči, v miestnosti bolo príjemne teplo, a cudzia žena sa síce usilovala pôsobiť chladne, ale napriek tomu bola k nemu milá. Tavistock sa napokon celkom rád rozvravel. „Lúbili ste niekedy niekoho tak veľmi, že všetko ostatné v živote pre vás odrazu prestalo existovať? Tak, že ste nemohli jesť, spať ani pracovať?"

„Áno," prisvedčila a na hlase jej poznal, že skutočne tak ľúbila. „Žijete potom iba kvôli nemu."

„Áno, žijem iba kvôli nej."

„Aha," prisvedčila žena. „To je vaša slečna Fiona."

Tavistock sa v tme pousmial. „Slečna Fiona. Tá pre mňa nič neznamená. Je to len prázdna mušľa. Vlastným zopár pekných kúskov z jadeitu, v ktorých je viac duše ako v tej krásnej slečne."

„Potom kvôli komu?" zašepkala žena. „Kvôli vlastnej žene určite nie. Váš rozvod už dlhšie nie je žiadnym tajomstvom."

„Ale áno. Lúbim len ju."

„Tak potom prečo..."

„Musím," vybuchol podráždene a zasa ho rozbolela hlava.

„Musím. Jednoducho, musím. Ja..."

„Pst!" šepla, a znovu si mu pritiahla hlavu k prsníkom, lenže tentoraz si k nemu ľahla. Zarazený Tavistock odrazu pocítil vedľa seba jej štíhle nahé nohy. „Čo medzi vami nefunguje?" zašepkala mu do ucha. Jej ledva počuteľný hlas sa k nemu doniesol cez hukot v ušiach, akoby prichádzal odniekiaľ z diaľav neskutočná.

„Neviem sa s ňou pomilovať," odvetil a uvedomil si, že práve povedal niečo, čo ešte nikdy v živote pred nikým nahlas nevyslovil.

„Nemôžete..." zašepkala mu do ucha a pohybom bokov mu naznačila zvyšok.

Za posledné roky vystriedal veľa žien a niektoré z nich sa vedeli naozaj vášnivo milovať, ale tak veľmi, ako táto žena, ho nevzrušila ani jedna.

„Vidí sa mi, že s ňou zmôžete všetko, na čo si len spomeniete,"

nežne zapriadla, vstávajúc z postele.

Tavistock odrazu zaváhal. Ako by mu niečo bránilo zmocniť sa tejto ženy. Nechápal, čo sa s ním deje. Prudkým pohybom si strhol z očí obväz. Chvíľu nevidel vôbec nič a preľakol sa, že naozaj oslepol. Potom sa však pomaly rozhl'adel a zistil, že je v nejakej chalupe. V kúte stálo malé ohrievadlo so žeravým uhlím a nábytok tam nebol takmer žiadny. Všetko zariadenie bolo veľmi biedne. Cez oblôčik zbadal, že je tmavá noc. Hrubé dubové dvere boli zavreté na závoru.

Keď sa mu trochu vyjasnilo pred očami, zbadal ju stáť zboku pri posteli. Bola vyzývavo rozkročená, s rukami vbok. Pretrel si oči, aby jasnejšie videl, ale celkom sa mu nepodarilo rozohnať hmlu, ktorá mu zastierala zrak. Rozoznal však, že má na sebe červenú blúzku, ktorá jej sotva zahaľuje prsia, okolo útleho drieku má obrútenú širokú červeno-čiernu šerpu a dlhú čiernu sukňu má na jednej strane vyhrnutú až po stehno.

„Tak čo, zbavím?“ spýtala sa drsne a roztvorila červené pery v širokom úsmeve, po ktorom ho až striaslo.

Múdrejšia polovica jeho ja mu našepkávala, že si s ňou nemá začínať, lebo sa môže odkiaľsi z tmy vynoriť manžel a spoločne ho oškľbú do posledného groša. Zväčša sa takémuto... druhu žien vyhýbal, lenže táto ho priam neodolateľne priťahovala. Možno sa mu videla taká príťažlivá preto, lebo ju jasne nevidel, a jej hlas k nemu doliehal akoby z veľkej diaľky a...

Pretrhla jeho niť myšlienok, keď k nemu zamierila. „Aký milenec je asi taký urodzený pán ako vy?“ spýtala sa, keď si ľahla a pritúlila sa k nemu. „Stavím sa, že vo svojej pýche a nadutosti sa vôbec nevyzlečiete. Prehodíte mi cez hlavu sukňu, užijete si rozkoše a potom ufujazdíte!“

„Áno,“ s úsmevom prisvedčil a privrel oči, lebo si naňho ľahla a začala sa po ňom dráždivo šúchať. „Len obyčajní ľudia sa vedia naozaj dobre pomilovať,“ dodal vyzývavo.

Keď mu siahla na košeľu, otvoril oči, aby si ju obzrel zblízka, ale videl iba záplavu čiernych vlasov, ktoré jej zakrývali takmer celú tvár. Črty tváre, ktoré len letmo zazrel v mihotavom svetle plameňov zo skromného ohniska, mu takmer pripomínali jeho milovanú manželku Catherine. No dosiaľ každá žena, s ktorou si začal, mu pri milovaní pripomínala Catherine.

Celkom ho vyviedla z miery, keď mu prudkým pohybom strhla košeľu, až sa gombíky rozleteli po celej miestnosti. Jeden z gombíkov trafil do ohrievadla a zasyčal na rozžeravených uhlíkoch.

Sadla si obkročmo naňho a na okamih znehybnel. Cítil, ako mu prešla rukami po hrudi a poštekľila ho po bruchu. „No tak, krásny mládenec, viete sa so ženou pomilovať?“

Stihol si ešte uvedomiť, že také vzrušenie necítil nikdy v živote, a vzápätí jej zaboril obe ruky do hustej hrivy a pritiahol si jej pery ku svojim. Potom už prestal rozmýšľať. Výbuch žiadostivosti mu zachvátil celé telo a oslepil ho oveľa prudšie ako predchádzajúci výbuch pušného prachu. Táto žena odrazu stelesňovala všetko, po čom kedy túžil, a vedel iba to, že umrie, ak ju nedostane. Tak veľmi po nej túžil, že mu z hlavy vyšumeli aj prípadné neblahé dôsledky.

Vždy si potrpel na povest' milenca, ktorý sa vyzná v technikách lásky. Veď spával s cudzími ženami a vedel, že sa o ňom ženy rozprávajú a porovnávajú ho s inými mužmi. Ak mal byť verný svojej dobrej povesti, neostávalo mu iné, iba dbať, aby jeho milenky šírili o jeho jemnosti a ohľaduplnosti iba samé chvály a aby každú vždy uspokojil.

Pri tejto červonoháčke zabudol na všetky pravidlá. Myslel mu zastrela vlastná žiadostivosť a chcel ju stoj čo stoj ukojiť. Keď z nej strhával šaty, cítil, že aj ona ho veľmi chce, lebo aj ona ho rýchlo vyzliekala. Očividne obaja rovnako dychtili po spojení.

O chvíľu boli celkom nahí a ani mu na um nezišlo potešiť ju ľúbostnou predohrou. Chcel si iba ukojiť túžbu po jej tele a celú si ju privlastniť.

Keď sa jej prudko zmocnil, uvedomil si, že v nej narazil na jemnú prekážku, a začul aj bolestivý výkrik, ale bol priveľmi roztúžený na to, aby rozmýšľal, čo to znamená. Po niekoľkých okamihoch jeho túžba vyvrcholila mocným výronom.

Keď do nej vnikol, zažil dovtedy nepoznaný pocit. Ako keby bol zomrel a znovu sa narodil. Povolilo v ňom neznáme napätie a zazdalo sa mu, akoby po celý život čakal iba na túto chvíľu. Niečo sa skončilo a zároveň sa aj začalo.

Tisol ju k sebe a chvel sa na celom tele. Držal ju v objatí, akoby ju chcel pohltiť. V očiach mal slzy, hoci vôbec netušil prečo.

„Dokázala som to," vyhlásila znenazdania žena. „Dokázala som to."

Spočiatku bol taký vykoľajený, že si nevedel spomenúť na nič z toho, čo predchádzalo posledným minútam. Ach, pravdaže, vybuchol pušný prach, a potom sa ocitol sám s touto červovláskou. Keď sa pokúsila vymaniť sa mu z náručia, pritisol šiju, ako keby ju už nikdy nechcel pustiť. „Nie," zašepkal a chcel ju poprosiť, aby ho už nikdy neopustila.

„To je v poriadku," povedala a začala mu bozkávať hrdlo. „Teraz to už je v poriadku. Je po všetkom. Kliatby nad nami stratili moc." Stále ho bolela hlava, zrak mal zastretý, aj počul nejasne, ale ten hlas spoznal. Schmatol ju za plecía a pridržal si ju, aby sa jej mohol pozrieť do očí. Pod rozmazaným líčidlom spoznal Catherine, ktorá naň vykúkala spod čiernej hrivy.

Najskôr ho pochytila zlosť. Ako ho len mohla takto oka-bátiť? Čo hľadá jeho manželka v prestrojení za pobehticu? Čo je to za...

Chvíľu mu to síce trvalo, ale napokon mu svitlo, čo sa stalo. Ved' sa práve s Catherine milovali. Miloval sa so ženou, ktorú nadovšetko ľúbí. A nemal pritom žiadny problém. „Ale ako ste..." Prikryla mu rukou ústa. „Naozaj sa chcete zhovárať, manžel môj?" spýtala sa.

Zasmial sa a strhol ju do náručia. Objímali sa a hladkali sa navzájom po celom tele. Nebyť rumu, ktorý popil, pušného prachu, ktorý mu skoro odtrhol hlavu, skaly, ktorá ho tresla po hlave, a všetkého, čo sa stalo po jeho páde z koňa v plnom trysku, bol by šiju asi podal a žiadal vysvetlenie, odkiaľ, dofrasa, vie tak veľa o milovaní. Ale na druhej strane nebol taký blázon, aby sa vzdal rozkoše, ktorú mu poskytovala, iba kvôli nepodstatným odpovediam na hlúpe otázky.

Odjakživa vedel, že milovanie s Catherine bude nádherné, ale v skutočnosti bolo oveľa krajšie, ako si ho v najbujnejšej fantázii predstavoval. Hlboko ho precíťoval a podchvíľou sa mu dokonca zdalo, akoby im navzájom spĺyvali nielen telá, ale aj mysle. Ako keby zároveň prežíval aj to, čo ona. Akoby bez slov reagovali na myšlienky toho druhého.

Milovali sa po celú noc. Darilo sa im plynulé striedať polohy ako dávny milencom. Zdalo sa, že sa poznajú od nepamäti a všetko o sebe vedia.

„Vidí sa mi, že sme odjakživa milenci," zašepkal.

„Nikdy sme neboli skutoční milenci," odvetila. „Nikdy, v žiadnom čase, ale túžili sme navzájom po sebe po toľké stáročia, že o sebe všetko vieme. Lúbime jeden druhého a zároveň každý sám seba."

„Áno," prisvedčil, hoci jej nerozumel, no zároveň aj chápal, čo mu hovorí.

V posteli sa s ňou cítil úplne uvoľnene. Pri iných ženách musel stále dbať na svoju povest' dobrého milenca. Bolo treba preukazovať schopnosť milovať aj milenecké skúsenosti.

S touto svojou červovlasou Catherine mohol... no, povedzme, experimentovať. Bude sa jej to páčiť? hádal, keď ju dvíhal a usádzal na vztýčený dôkaz svojej túžby.

„Ó-o, aké príjemné," pochvaľovala si, na čo ju so smiechom pohladkal po prsiach, potom spustil ruky na ploché brucho, a napokon jej zovrel útlý driek.

Keď sa k nej neskôr, po štvrtom milovaní, nežne pritúlil, začal jej šepkať, ako veľmi ju ľúbi.

„Stále sa ešte chystáte oženiť so slečnou Fionou?" spýtala sa ho nevinne.

Na to jej vtisol na hrdlo taký cmúľavý bozk až zapíšťala.

„Dá sa to zmyť?" spýtal sa a nadvihol jej zafarbené vlasy.

„Páčia sa vám?"

„Ľúbim vás, madam, s hocíjakou farbou vlasov, ale... Trochu zmeny vám vskutku neuškodí."

„Ale čo?" podpichla ho a znovu si naňho ľahla.

Vzápätí však pocítila prudkú bolesť v hlave a zovrela si ju oboma rukami.

„Čo je? Catherine? Čo je s vami?"

„Nie, nechcem sa vrátiť," zaprotetovala. „Chcem tu ostať!"

„Samozrejme, že môžeme ostať tu. Ach, nechcete sa teda vrátiť na zámok. Ak tam nechcete ísť..."

„Nie!" prudko vykrikla a tuho zažmúrila oči. Zdalo sa mu, akoby sa zhovárala s niekým iným. „Nechcem sa vrátiť."

Keď k nemu zdvihla zrak, v očiach sa jej zrkadlil smrteľný zápas.

„To je Nora. Volá ma naspäť. Vraví, že to, čo som mala vykonať, som vykonala, a teraz sa musím vrátiť. Vraví, že sem nepatrím. Nedovoľte jej, aby ma odtiaľto odvolala."

Nechápal, o čom hovorí, ale videl, že je veľmi vystrašená. A keď

sa ona bála, aj on pocítil strach. Objal ju a tuho šiju privinul k sebe. „Nikomú nedovoliím, aby mi vás vzal. Ste moja.”

„Áno,” prisvedčila. „Som len vaša. Okrem vás som nikdy iného neľúbila. V žiadnom zo svojich životov. Ani v tých životoch, ktoré sme neprežili spolu.”

Nelámala si hlavu nad jej slovami, len si ju k sebe túlil, lebo to obaja chceli.

„Nedovoľte jej, aby ma od vás odvolala. Volá na mňa. Chce ma od vás odtrhnúť.”

„Nedovoliím jej, aby mi vás vzala.”

„Nie, nerozumiete, o čo ide. Odvoláva moju dušu, nie telo. To tu ostane. Ach, Talis, neopúšťaj ma znovu, veď som ťa už toľkokrát stratila!”

„Tentoraz ma už nestratíte. Pôjdem s vami. Chcem s vami ostať navždy.”

Zaklonila hlavu a pozrela sa naňho. „Chcela by som vám všetko vysvetliť, ale neostáva mi už dosť času. Postarajte sa o Catherine. Ľúbi vás a ja zostávam v nej.”

„Vy ste predsa moja Catherine, to vy ma ľúbite,” namietol vystrašene, lebo nechápal, o čom hovorí. Mal pocit, akoby sa s ním lúčila pred smrťou. „Nedovoliím vám opustiť ma!”

„Nie som Catherine. Som Hayden Laneová, a žijem v inom čase a na inom mieste, ale aj tam vás tak veľmi ľúbim ako tu. Držte ma pevne. Nepúšťajte ma! Volá ma stále mocnejšie. Donúťte ju nechať ma tu. Nechcem sa vrátiť. Chcem s vami ostať navždy.”

Držal ju, hladkal jej vlasy, túlil si ju k sebe a pokojne, láskavo sa jej prihovárал. „Neopustím vás. Kamkoľvek pôjdete, pôjdem s vami.”

„Odprisahajte mi to!” požiadala ho takmer nezrozumiteľne, lebo tvár mala pritísnutú k jeho hrudi. „Zaprisahajte sa na svoju nesmrteľnú dušu!”

„Tak to prisahám,” vyslovil potichu. „Skladám vám týmto svätú prísahu pred Bohom. Pôjdem s vami, kamkoľvek pôjdete. Nikdy vás neopustím. Nikdy.”

Pri týchto slovách Hayden pocítila, ako ju opúšťajú sily. Jej duša sa navždy lúčila s Catherininým telom. Bránila sa v duchu, aj nahlas. Pokúšala sa odporovať Norinmu hlasu, ktorý jej znel v hlave čoraz mocnejšie.

Začula Millín hlas a pochopila, že prehrala. „Hayden, prosím ťa, preber sa. Všetci ťa ľúbime a nechceme ťa stratiť! Prosím ťa, vráť sa k nám. Prosím ťa, nezmieraj!"

Keď chcela pokračovať v rozhovore s Tavistockom, jej ústa ostali nemé, a cítila, ako sa jej z náručia vytráca jeho telo. Napokon ešte vykrikla: „Nie!" Potom všetko okolo nej sčernelo a na okamih ostala bez tela.

V nasledujúcej chvíli Hayden otvorila oči a ocitla sa na viktoriánskom otomane v Millinej obývacej izbe. Nad sebou zbadala vystrašené oči niekoľkých ľudí, ktorí sa nad ňou skláňali.

V miestnosti nastalo hrobové ticho, keď sa od nich odvrátila, a líca jej zaliali trpké slzy.

ŠTVRTÁ ČASŤ

kapitola 44

„Catherine sa s vami spojila a nechcela sa oddeliť. Boli ste iko siamské dvojčatá s jedným srdcom. Pri vašom návrate do súčasnosti sa pokúšala udržať s vami spojenie. Jej telo nemohlo bez vás žiť."

Nora mi týmto chcela naznačiť, že to ja som zabila Catherine. Keď som opustila Catherininu myseľ, primkla sa ku mne - a telo bez duše umiera.

„A ako to je... s Tavistockom?" Bála som sa čo len vysloviť jeho meno.

Uprene sa na mňa zadívala a až po chvíli sa ozvala. „Vy dvaja ste spriaznené duše. Ste úplne rovnakí. Spolu ste jeden celok."

„To všetko je veľmi romantické," namietla som, „ale čo to pre mňa znamená?"

„Popravde, neviem. Možno tam jeho duša ostala a čaká na vás."

„Tak on je teda ten duch na Peniman Manore?"

„To je možné. Ale možné je aj to, že sem prišiel za vami." Pozrela sa na mňa cez prižmúrené mihalnice. „Zaprisahali ste ho predsa, že sa má s vami vrátiť do roku 1994. Možno to naozaj urobil."

Očividne sa jej nepáčilo, ako som využila, čo som sa od nej naučila o kliatbach a prisahách, ktoré pretrvávajú po stáročia. Norina nevôľa ma však vôbec nemrzela. Ako daň za znovuzískanie svojho spriazneného druha to naozaj nestálo za reč.

Sedela som a striedavo som otvárala a zatvárala ústa, lebo som ešte stále nechápala, ako to myslí s Tavistockovým príchodom do súčasnosti. A tak som len zašepkala: „Vysvetlite mi to.“

Nora sa usmiala. Zrejme si uvedomila, ako ma to vyviedlo z miery. „Catherinina duša opustila jej telo vo chvíli, keď aj vaša.“

„Ona teda zomrela.“

„Aj tak sa to dá povedať.“

Bola som taká zvedavá, čo sa s Catherine stalo, že som jej ani neskočila do reči s poznámkou, že zomrieť znamená vždy len zomrieť, a nič iné.

„Keď vás... Keď Tavistock cítil, ako opúšťate telo, nechcel žiť ďalej bez vás. Neviem, čo sa hneď potom stalo. Žeby sa jeho duša skutočne primkla k vašej a išla za vami?“

Nora sa na mňa začudovane pozrela, a v tej chvíli som si uvedomila, ako dychtivo čakám na jej odpovede. Vhupla som do neprebádaného priestoru, stratila som orientáciu a ostala som bezradná. Všetko, na čom mi skutočne záležalo, bolo neisté, a bez jej pomoci som sa cítila opustená ako sirota.

„Myslíte si teda, že je vo mne?“

Nora sa zasmiala. „Nie, jeho duša vstúpila do tela muža, žijúceho v tomto živote.“

Ako dobre, pomyslela som si, ale nenamáhala som sa tomu už porozumieť. Celé to čarodejníctvo mi už začínalo pomaly liezť na nervy. Nora predsa vie, že od začiatku mi ide o plnokrvného, živého muža. „Ako a kde ho mám hľadať?“

„Musíte počkať, kým si vás on nenájde.“

To som už nezvládla a vykĺzlo mi jedno veľmi neslušné slovo, za ktoré sa mi ušiel od Nory karhavý pohľad. „Prepáčte,“ zamrmľala som, „viete, že čakanie nenávidím.“

„Myslíte si, že to o vás neviem?“ spýtala sa Nora posmešne.

Tu som si mohla dovoliť odoslať jej v mysli sebavedomú odpoveď. Veď keby som sa podriadila jej pokynom a len vyčkávala so založenými rukami, dožila by som sa svojho Jamieho/Taveyho/Talisa až za ďalšie tri životy.

Nora sa nad mojimi myšlienkami iba usmiala. „Čo sa nemá stať, sa nestane.“

„Aha. Teda podľa tejto teórie mi bolo predurčené vrátiť sa do eduardovského obdobia, aj keď ste mi vraveli, že to nemám robiť.“

„Ako inak by bola vaša pani de Greyová zomrela, keby vaša duša neopustila jej telo? Nezavraždili ju, ako to naznačujú tie múdre knihy o dejinách, a ak tam po zámku blúdi duša, ktorá nemá pokoja, tak tá jej nepatrí.“

Myslím, že ak Noru zaškrťm, bude sa to jasne kvalifikovať ako vražda. Za moju vynachádzavosť sa mi od nej neušlo žiadne ocenenie, pretože všetko bolo predurčené.

Aj tak dobre, pomyslela som si, veď načo mi bude uznanie, ak nezískam svojho Tallyho? „Ako ma nájde? A kedy?“

Nora trochu pokrčila pleciami a zatvárala sa previnilo. „To skutočne neviem.“

„Teda neviete to,“ povedala som sklúčene.

Prikývla.

„Ale naisto viete, že ma nájde.“

„Nie,“ zareagovala podráždene, ale hneď sa upokojila. „Vy ste... dá sa povedať, zvrátili beh udalostí, a môj pohľad do budúcnosti sa tak trochu zahmlil.“

Pri tomto výroku som sa musela usmiať, lebo doteraz Nora zvyčajne všetko vedela a všetkému rozumela.

Práve som otvárala ústa, že jej znova začnem klásť otázky, keď mi zdvihnutou rukou naznačila, aby som mlčala. „Na čo nepoznám odpovede, na to vám nemôžem odpovedať. Ale ak si vás má nájsť, naisto viem, že sa môžete hoci zamknúť vo svojom byte a neprijímať žiadne návštevy, aj tak sa jedného dňa objaví na vašom prahu.“

„Ku mne sa dostanú iba donášky z lahôdkarne,“ poučila som ju, lebo som jej ani trochu neverila. Tallyho som si nevedela predstaviť ako poslička a do domu, v ktorom som bývala, nikoho iného nevpušťať. Budovu strážilo vo dne, v noci dvadsaťosem strážcov. Ako sa ku mne teda dostane? Budem si ho musieť napokon sama niekde pohľadať.

„Nemala by som si dať inzerát do novín?“

„Do ktorých novín?“ spýtala sa vecne. „V ktorej krajine? V akom jazyku?“

„Úú-úf!“ Spomenula som si, ako mi vysvetľovala, že mám ochotne prijať svojho duševne spriazneného druhu v podobe, akú mu dal Boh. „Pri mojom príslovečnom šťastí to bude určite nejaký deväťročný transvestita,“ zahundrala som si popod nos.

Nora sa zasmiala. „O tom teda pochybujem!"

Nadišiel čas pobrať sa domov a trpezlivo čakať. Niečo mi ešte zišlo na um. „Čo sa stalo s Catherininým telom?"

„Spomeňte si na toho starca, Jacka..." Pozrela na mňa, ako keby niečo očakávala.

„Áno," prekvapene som prisvedčila, lebo som si až v tej chvíli uvedomila, o koho ide. „John Hadley, však?" Na okamih som zmlkla. „Jeho správanie a skutky v alžbetínskej dobe ho o všetko pripravili, no nie? Prišiel o peniaze, o spoločenské postavenie, o rodinu, a dokonca aj o zdravé, pekne urastené telo." Zle čo aj len pomyslieť. Hneď som si predsavzala, že sa budem odteraz správať, ako sa patrí.

Nora prikývla. Potešilo ju, akú mám dobrú pamäť, a páčila sa jej moja sebakritika - aspoň tak som si vysvetlila jej súhlasné prikývnutie. „Jack našiel ich telá a nazdal sa, že spáchali samovraždu. Vedel, že by ich preto nesmeli pochovať do posvätnej zeme. Ukryl Catherinino telo, až kým nepochovali Tavistocka. Potom tajne otvoril hrob a položil jej telo do rakvy k manželovi. A tak tam ležia spolu a snívajú svoj večný sen."

„Takisto ako v stredoveku: V tú istú zrodení hodinu, v tú istú hodinu zosnulí," potichu som doplnila.

K tomu už naozaj nebolo čo dodať. Vyšla som z Norinej pracovne a pešo som sa pomaly uberala domov. Začala som premýšľať o všetkom, čo som prežila a čo som sa dozvedela.

Spočiatku som si krátila čas čakania vyťahovaním rôznych informácií od Nory. Keď sa mi videlo, že z nej už nič viac nedostanem, pustila som sa do štúdia. Najskôr som si vyhľadala všetko, čo sa dalo, o náhrobku panny Callasandry a rytiera Talisa.

„Jedna z najkrajších ukážok sochárskych prác alžbetín-skeho obdobia," písalo sa o náhrobku v sprievodcovi. „Skvostná, majstrovská práca so sochárskym dlátom. Dalo by sa povedať, že veľmi emotívna?" charakterizoval dielo kritik umenia.

Potešilo ma, keď som sa dočítala, že mramorové sochy vandali nepoškodili grafitmi. V sedemnástom storočí ľahla popolom takmer celá dedina a požiaru padla za obeť aj takmer polovica kostola. Kostol vtedy zatvorili a všetko zarást-lo divým viničom. Ten prerástol cez obloky aj dnu a ovinul priestor so sochami. Tak to všetko ostalo priam hermeticky zapečatené až do začiatku

dvadsiateho storočia. Keď chceli zrúcaninu prastareho kostola odstrániť, objavili sochy, ktoré zostali takmer v pôvodnom stave. Celej záležitosti sa ujal Národný fond na ochranu pamiatok. Dal opraviť kostol a vzácné sochárske dielo v ňom ostalo ako súčasť národného kultúrneho dedičstva.

Potom som začala starostlivo porovnávať a triediť informácie. Čo som sa podozvedala od Nory, bolo treba skĺbiť do súvislého celku s tým, čo som si prečítala, ale aj s vlastnými zážitkami a skúsenosťami. Keď som si všetko starostlivo premyslela, aj zmysluplne poskladala, dopracovala som sa napokon k šesťstostranovému príbehu o minulých životoch, a mohla som ho konečne odovzdať Darii. Rukopisu sa veľmi potešila a ja som dúfala, že od samej radosti si nevšímne, že chýba koniec. Prirodzene, že na to veľmi chytrá prišla. Mlčky si vypočula, keď som jej vysvetlila, že mne sa v živote zatiaľ ten príbeh nenaplnil, a tak neviem, ako sa to skončí v knihe.

Po mojom vysvetlení ostalo v slúchadle ešte chvíľu ticho, ale potom povedala: „Daj mi vedieť, keď s tým budeš hotová.“ Jej dôvera ma dojala takmer k slzám.

Potom som si obdobie čakania vyplňala záujmovým štúdiom rôznych pramenných materiálov. Vyhľadala som si, čo sa stalo so zámkom Peniman Manor, ktorý mala v osobnej držbe Alida a používala ho ako zbraň proti toľkým ľuďom, aby ich prinútila podriaďiť sa jej vôli. V časti svojho príbehu z eduardovského obdobia, keď som prvý raz vstúpila do Ca-therinho tela, som si vlastne ani neuvedomila, že pán a pani de Greyovci sídlili na zámku, ktorý sa volal tak isto. Všetky súvislosti som pochopila, až keď som videla, čo sa stalo s Talisom a Callasandrou. Keď som sa zamýšľala nad tým, ako sa bohaté panstvo so zámkom zneužívalo, naoko sa sľubovalo ako odmena, ale v konečnom dôsledku sa malo stať nástrojom trestu, vedela som si dobre predstaviť, že Cathy a Tavistock by tam neboli spolu nikdy šťastní. Ak v zámku skutočne strašil niečí duch, tak to bol duch Alidin či Ayin.

Potešilo ma, keď som sa dočítala, že za prvej svetovej vojny sa všetky tie krásne veci, ktoré som tam videla, dostali do bezpečného úkrytu a zámocké sídlo sa využívalo ako nemocnica. Napokon som sa však dozvedela, že v noci, keď sa vojna skončila, akýsi neopatrný opilec tam nechtiac založil požiar a zámok vyhorel.

Vtedy som pocítila čudnú úľavu. Z nešťastného miesta teda sňal všetky hriechy a krivdy očistný oheň.

Spojila som sa s agentom s realitami v Anglicku a zaujímala som sa o možnosť kúpiť si vidiecku chalupu so slamenou strechou, ktorá slúžila v alžbetínskom období ako gazdovský dom. Chalupa sa našla dosť rýchlo, a ani ma veľmi neprekvapilo, že bola na predaj. Úhladné sedliacke chalúpkys so stredovekým pôvodom nie sú dnes lacný špás, ale bola som si istá, že pod dlážkou z dosák nájdem šesť zlatých pokálov vykladaných drahými kameňmi a strieborný svietnik, ktoré Meg s Williamom ukradli Hadleyovcom. Mám teda v nejakom múzeu zabezpečenú darcovskú tabuľku so svojím menom a v Anglicku mám chalupu, kam budem chodiť na prázdniny.

A keďže som sa zmienila o Meg a Willovi, musím dodať, že som zatelefonovala Milly do Texasu a oznámila som jej, že sa s ňou musím hneď stretnúť. Pošťažovala som sa na hlbokú depresiu a že jej nevládzem ani napísať. Na palube lietadla do New Yorku bola azda ešte skôr, ako som dokončila vetu.

Potom som sa telefonicky spojila so svojím milým vydavateľom pánom Williamom Warrenom. Poznala som ho a vedela som veľmi dobre, ako ho rozhýbať. Stačilo mi totiž povedať: „Viete, iné vydavateľstvo mi práve urobilo veľmi výhodnú ponuku.“ V tom okamihu mal pre mňa voľný termín stretnutia pri večeri.

Nebola som doma, keď Milly s kuframi dorazila do môjho bytu. Nechala som jej však odkaz, že na ňu čakám v reštaurácii hotela Plaza, kde sa spolu navečeriame. Hlavnému v jedálni som šuchla dvadsiatku, aby zaviedol Milly k Wil-liamovmu stolu.

Najradšej by som sa bola ukryla za palmami pri stole, aby som videla Milly a pánu vydavateľovi do tváre, keď sa im stretnú pohľady. Ale vedela som, že by ma prichytili, a tak som sa pobrala domov. Na Millino privítanie som si osobitne pripravila potmehúdsky úsmev.

Keď sa Milly celú noc neukázala, mala som o ňu trochu obavy, ale keď sa neobjavila ani celý nasledujúci deň a neposlala mi ani žiadnu správu, tak som sa už celkom vážne nahnevala a začala som sa o ňu aj veľmi obávať. Zavolala som do vydavateľstva, a tam mi povedali, že vydavateľ sa neobjavil ráno v práci ani im neoznámil dôvod svojej neprítomnosti - čo však nie je nič nezvyčajné, lebo

páni vydavatelia si vždy robia, čo sa im zachce.

Keď Milly neprišla ani druhú noc, povedala som si, že ráno zájdem na políciu. A vtedy som dostala od nej fax. Boli práve tri hodiny ráno. Oznamovala mi, že sú s Williamom v Las Vegas a práve odchádzajú na svadobnú cestu. Má sa dobre, a nemám si robiť žiadne starosti. Po návrate zo svadobnej cesty mi všetko vysvetlí.

„Ha!“ povedala som si so smiechom. „Naopak, to ja tebe všetko vysvetlím.“ Meg s Willom sa teda znovu našli, a ja som sa im o to postarala.

Za svoj dobrý skutok som bola na seba úprimne pyšná. Lenže mínali sa týždne, z týždňov boli neskôr aj celé mesiace, a o Tavistockovi nebolo ani chýru, ani slychu. Nebor-kej Nore som tým veľmi znepríjemňovala život, a nie som si istá, či sa už nechystala označiť moje poschodie diablovým číslom a pod tromi šestkami na mojich dverách pospevovať pekelnú zaklínaciu formulu.

Pomaly, ale isto som strácala aj posledné zvyšky nádeje. Často som sa celkom bezdôvodne rozplakala. Čo je lepšie, ľúbiť a prísť o svoju lásku, alebo svoju lásku nikdy nestretnúť? Snívало sa mi o Jamiem, o Talisovi aj o Tavistockovi. Počas svojho dobrovoľného väzenia vo vlastnom byte som na nich ustavične myslela. Ale deň čo deň mi ubúdalo nádeje, že sa dočkám chvíle, keď sa na mojom prahu objaví Tally.

Raz popoludní som sa rozhodla, že začnem znovu žiť. Nemôžem sa predsa takto strániť sveta a bočiť od ľudí. Možno nájdem svojho milovaného hneď za dverami. A možno...

Napustila som si plnú vaňu horúcej vody, pridala som do nej voňavú prísadu, dočista som sa celá vydrhla a na vlasy som si naniesla tonikum voňajúce marhuľami. Starostlivo som si vyholila nohy, spláchla som si vlasy, vyliezla som z vane a ponatierala som si celé telo nehanebne drahým telovým krémom. Keď som s tým všetkým skončila, bolo mi jasné, že na svete niet odo mňa krajšie rozvoniavajúcej kvetinky. To, že ma nemá kto pochváliť, ako pekne voniam, som si, samozrejme, odmietla priznať.

V hrubom frotírovom plášti, prehodenom len tak na holé telo, som zašla k vchodovým dverám po poštu. Bývam na najvyššom podlaží sama, a tak sa výťah otvára iba na moju stranu. Zdola z vrátnice mi vždy ohlasujú všetky návštevy a nepustia ich ďalej, kým na to

nedám súhlas. Preto som nechápavo vytreštila oči, keď sa odrazu otvorili dvere výťahu.

„Prepáčte, prosím,“ začal muž vo výťahu takou dokonalou angličtinou, že aj keď si ju očividne osvojoval dlho a starostlivo, bolo poznať, že to nie je jeho materčina. „Myslím, že som sa vyviezol na nesprávne podlažie. Môj kolega býva na osemnástom, ale toto je...”

Keď zbadal môj upretý pohľad, zarazil sa. Bol vysoký azda aj vyše dvoch metrov, ale nebol to žiadny plavovlasý a modrooký západniar. Mal zlatohnedú pleť, akú mávajú ľudia žijúci na brehoch Stredozemného mora, a celkom vážne som zapochybovala, či sme rovnakého vierovyznania.

Skrátka, bol to priam ukážkový krásavec. Pozrela som sa mu do temných očí čokoládovej farby a takmer som sa v jeho pohľade stratila. Hľadel totiž na mňa Tavistock, a keď som sa lepšie prizrela, spoznala som Tallyho. Keby som sa ponorila ešte hlbšie, našla by som tam azda samu seba. A najhlbšie by som nakoniec našla muža, ktorý je druhou polovicou mojej duše.

Chystal sa mi niečo povedať, ale nestihol, lebo som po tretí raz v živote zamdlela.

kapitola 45

„Už je vám lepšie?“ spýtal sa ma.

Ležala som na gauči vo svojej obývacej izbe. Sedel vedľa mňa, v ruke mal handričku namočenú v studenej vode a prikladal mi ju na tvár. Druhou rukou mi uhládzal vlhké vlasy a pozorne si ma prezeral, ako keby si chcel na mne zapamätať aj ten najmenší detail. Vďaka svojim nedávnym zážitkom som vedela, kto to je, a tak som nemala obavy. Hociktorému cudziemu chlapovi by som nedovolila, aby mi hladkal hánkami prstov líca a hrdlo, palcom zasa obočie a zboku aj nos.

Lenže tohto človeka som nevnímala ako cudzieho. Vedela som o ňom všetko, čo som potrebovala, azda až na také nepodstatné podrobnosti, ako sa volá a odkiaľ pochádza. To však nič nemenilo na skutočnosti, že je od vekov môj, že mi patrí.

Sledovala som, ako si ma prezera. Spomenie si na mňa? Vynorí sa v ňom z hlbín Tavistockova duša?

Odrazu sa strhol, akoby sa prebral z tranzu. „Prepáčte, prosím," ospravedlnil sa a narovnal sa. „Nepredstavil som sa vám. Som Tariz..." Pridal ešte dlhý rad ďalších mien, ale tie som už nepočúvala. Hlásoky zneli hrdelné, a keďže sa mi bedrami opieral o bok, každá slabika pri artikulácii vo mne zarezonovala. Meno Tariz bolo všetko, čo som potrebovala vedieť. Talis, Tavey, Tariz. „Niečo vám je," povedal mi. „Možno by ste mali ísť k lekárovi." Zbledol a zašepkal: „Možno čakáte dieťa."

„Nie," odvetila som s úsmevom. „Dieťa nečakám. Nie som vydatá. A nie som ani zasnúbená. Som slobodná."

Na to sa na mňa Tariz sústredene zadíval, ale inak na moje slová nezareagoval. „Budete si o mne myslieť, že som pojašenec, ale zdáte sa mi akási známa. Je to, akoby... neviem to presne vyjadriť. Ako keby som vás už raz stretol a teraz vás znovu stretávam. Dá sa niečo také pochopiť?"

„Áno, chápem to celkom presne."

„Možno ma vysmejete, ale akoby som o vás už veľa vedel. Ale to nie je možné, lebo sme sa nikdy nestretli."

„Čo o mne viete?" spýtala som sa.

Nežne sa na mňa usmial a mne sa zachvelo srdce. „Bojíte sa výšok a máte rada..." Trochu zaváhal. „Máte rada zvieratká." Pohlád mu zabľúdlil k svietniku na stole. „Máte rada opice a robíte... Robíte niečo nezvyčajné." Rukou si prešiel popred oči. „Rozprávate príbehy. Sú nádherné, vedia ľudí rozosmiať. Nie, to mňa nimi zabávajú. Vy..."

Stíchol. Ako sa tak na mňa uprene pozeral, výrazné oči sa mu rozšírili a prudko začal blednúť. „Myslím... Myslím..."

Ešte som nevidela omdlieť muža, ale všetko nasvedčovalo tomu, že to zrejme zažijem. Zliezla som chytro z gauča, oprela som ho dozadu, aby sa nezvalil na zem a pobrala som sa po brandy. Brandy som nemala, kupujem ho zriedkakedy, lebo mi nechutí, a tak som mu naliala do kaliska trochu koňaku a zanesla som mu ho.

„Musíte mi prepáčiť," ozval sa, keď si sadol trochu vzpriamenejšie. „Určite mám, ako sa to volá? To z nadzvukových lietadiel!"

„Pásmová nevoľnosť." Nevoľnosť nášho storočia, chcela som dodať.

Mal na sebe tmavý oblek, vďaka ktorému jeho vlasy aj obočie pôsobili ešte tmavšie. Veľmi sa mi žiadalo dotknúť sa ho. Chcela som mu vyrozprávať všetko o nás dvoch. Chcela som, aby ma vzal do náručia.

„Prečo si ma tak prezeráte?“ Spýtala som sa, aby som z neho vytiahla, čo mu chodí po rozume.

Zoširoka sa usmial. Mal krásne, rovné zuby a - pohľad na jeho ústa vo mne vzbudil túžbu. Kúpači plášť som mala po-lootvorený a nenamáhalo som sa upraviť si ho. Stačilo mu mihnúť okom, a zhodím ho zo seba.

„Vlastne sa nepoznáme," povedal potichu. „No aj tak mi niečo hovorí, že vás poznám. Viem o vás všeličo, viem o vašich dobrých, ale aj zlých vlastnostiach."

„Zlých vlastnostiach?" zareagovala som nevdojak.

Usmial sa. „Viem, že ste hnevlivá."

„Nahnevám sa iba vtedy, ak nebudete chcieť spraviť všetko tak, ako si to predstavujem," ohradila som sa. „Ak ide všetko tak, ako si želám, nie som vôbec priečna."

Vzhľadom na dĺžku trvania našej známosti som sa správala priam nemožné, ale on sa iba pousmial. „Áno, ja viem. Máte veľmi pevnú vôľu."

Zhlboka sa nadýchol a spustil zrak ku kalíšku, ktorý držal v rukách. Sedela som ani nie na štvrt' metra od neho, na samom kraji gauča, a ledva som sa v takej tesnej blízkosti ovládala.

„Ešte som v tejto krajine nebol a nepoznám ju," povedal potichu.

„Pricestoval som len včera a tu, v tejto budove, sa mám stretnúť s istým človekom."

„Z osemnásteho podlažia, lenže ste stlačili nesprávne tlačidlo."

Zdvihol hlavu a pozrel sa na mňa. „Nie, myslím si, že som stlačil správne tlačidlo."

„Hej, stisli ste správne tlačidlo," zopakovala som šeptom.

Sklopil znovu zrak ku kalíšku. Všimla som si, ako mu v žile na hrdle pulzuje krv, a zatúžila som ho tam pobožkať. Cítila som, ako medzi nami silnie prúdenie energie, akoby ovzdušie okolo nás bolo nabité elektrinou.

„Prišiel som k vám zo svojej krajiny rokovať s vašimi ľuďmi, s vaším prezidentom o nedorozumeniach medzi našimi krajinami."

„Teda ste diplomat," poznamenala som, lebo mi hneď zišlo na um,

akým schopným diplomatom bol Talis. Vedel byť taký cieľavedome milý, že čoskoro urovnal nezhody aj tých najzarytejších nepriateľov.

„Aspoň sa o to pokúšam," skromne prisvedčil, a potom sa na mňa prenikavo pozrel. „Nepatríte k tým Američankam, ktoré podpisujú zmluvu s nejakou spoločnosťou a potom sa nemôžu nikam pohnúť, však?"

Nepochopila som hneď, na čo naráža, ale potom sa mi rozbúchalo srdce. „Som mobilná v každom smere. Zarábam si na živobytie písaním a môžem sa zdržiavať kdekoľvek."

„To je dobre," usmial sa a chystal sa pokračovať v načatej myšlienke. Zaváhal však a opatrne položil nedotknutý ka-líšok s koňakom na stolík pri gauči.

„Prečo sa pýtate, či môžem cestovať, alebo nie?"

„Ak sa vám zverím, čo mám na srdci, pomyslíte si o mne, že som blázon."

„Nie, určite nie!" oduševnene som ho uistila a v duchu som sa modlila, aby to nebolo iba pozvanie na večeru.

Keď sa na mňa pozrel a v očiach sa mu zaiskrilo, mala som hneď srdce až v hrdle. „Nechápem, ako je to možné, ani prečo je to tak, ale ja vás ľúbim. Ľúbim vás z celého srdca a z celej duše. Cítim to tak, ako keby som vo vás našiel ženu, ktorú po celý život hľadám a čakám len na ňu."

Zmohla som sa iba na odpoveď: „Cítim to rovnako." A čakala som už iba na náznak, aby sme začali zo seba strhávať šaty, a v tom smere som trochu niečo aj naznačila.

Keď sa pozrel na hodinky, zneistela som. Ako som len mohla zabudnúť na jeho stretnutie? Prišiel do Ameriky s významným poslaním: má urovnať vzťahy medzi našimi krajinami, zladíť odlišné životné filozofie a možno sa pokúsi zabrániť vojnovému konfliktu. Čo je v porovnaní s tým všetkým jedna omdlievajúca žena?

„Už veľmi meškám, ale o štvrtej popoludní by som mal byť zasa voľný. Vrátim sa po vás a pôjdeme sa dať zosobášiť."

Otvorila som ústa dokorán.

„Nechystáte sa zasa omdlieť?"

„Ja... No, dúfam, že nie. Ale... zosobášiť?" Ani keby ma zabili, nespomenula som si v tej chvíli na nič, čo by sa patrilo povedať.

„Nedalo by sa vaše stretnutie trošku odložiť?“

Vstal a v očiach sa mu zaiskrilo, ako som to tak často vídala u Talisa. Pochopil celkom presne, na čo myslím, a páčila sa mu moja netrpezlivosť. Chytil ma prstami za bradu. „Nedotknem sa vás, kým nebudete mojou podľa zákona. No potom vás nepustím z postele ďalších šesť mesiacov.“ Pobožkal ma na čelo. „A po šiestich mesiacoch už bude naše bábätko také veľké, že by ste s ním ktovieako ďaleko nezašli.“

Cítila som, ako sa mi podlamujú kolená. Veľmi som túžila mať tohto muža, ale rovnako som túžila mať aj jeho dieťa.

„No a teraz sa choďte poobliekať. O dve hodiny si po vás prídem.“ Nevedela som sa zmieriť s predstavou, že odchádza. Čo ak sa nevráti? Čo ak som si ho iba vyfantazírovala? Čo ak... „V Amerike na to treba tri dni, aby nás zosobášili. Budeme musieť počkať. Nemôžeme...“

Pobožkal ma na obe líca tak, ako sa to robieva v Európe alebo vo východných krajinách. „Zatelefonujem niekoľkým ľuďom. Nebudeme musieť čakať.“ Pobožkal ma na hrdlo, ale nepritiahol si ma k sebe. Cítil to, čo ja, a bolo mu jasné, že by sme sa už od seba neodtrhli.

„Ďalšie otázky?“ zašepkal mi do ucha.

Keď som neodpovedala, odtisol ma na dĺžku ramena, ale nezmohla som sa na viac ako na pokrútenie hlavou. Nemala som už žiadne otázky. Vôbec žiadne. Bol môj, a bola som ochotná nasledovať ho až na samý kraj sveta.

„Dajte mi teda svoj pas. Treba všeličo zariadiť.“

Roztrasenými rukami som zo zásuvky vytiahla modrú knižočku a podala som mu ju. Videla som, ako ju otvára. „Narodili sme sa v tom istom roku,“ poznamenal, „aj v rovnaký deň.“

Prikývla som a zašla som s ním k vchodovým dverám. Na prahu som zastala a mlčky čakala, kým príde výťah.

„Pochybujete o mne?“ spýtal sa.

„Nie. Dôverujem a verím vám.“

„A ľúbite ma?“ zašepkal.

„Z celého srdca a z celej duše. Od vekov a naveky.“

„Áno, aj so mnou je to tak,“ povedal potichu, kým sa pomaly zatvárali dvere na výťahu. „Vždy som vás ľúbil a aj vás stále ľúbim.“

„Áno," tiež som zašepkala. „Tak je to."